

Không Dám

Contents

Không Dám	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	15
6. Chương 6	19
7. Chương 7	22
8. Chương 8	25
9. Chương 9	28
10. Chương 10	30
11. Chương 11	33
12. Chương 12	35
13. Chương 13	38
14. Chương 14	41
15. Chương 15	43
16. Chương 16	46
17. Chương 17	50
18. Chương 18	53
19. Chương 19	56
20. Chương 20	58
21. Chương 21	61
22. Chương 22	64
23. Chương 23	67
24. Chương 24	69
25. Chương 25	72
26. Chương 26	75
27. Chương 27	78
28. Chương 28	80
29. Chương 29	83
30. Chương 30	86
31. Chương 31	89
32. Chương 32	92
33. Chương 33	95
34. Chương 34	98
35. Chương 35	100
36. Chương 36	104
37. Chương 37	106
38. Chương 38	109
39. Chương 39	112
40. Chương 40	115
41. Chương 41	118

42. Chương 42	120
43. Chương 43	123
44. Chương 44	126
45. Chương 45: Yên Hội	130
46. Chương 46: Ấm Lòng Giữa Lạnh Băng	133
47. Chương 47: Ly Gián	137
48. Chương 48: Ngọc Nát	140
49. Chương 49: Làm Chứng	143
50. Chương 50: Có Chút Êm Xuôi	146

Không Dám

Giới thiệu

Độ dài: 59 chương Thể loại: Đô thị, ngôn tình hiện đại, cán bộ cao cấp, ăm áp, nhẹ nhàng Một cô thủ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-dam>

1. Chương 1

“Không được nhúc nhích!”

Giang Tuyết Tử hơi khom người, đứng trước cửa hàng hoa nơi góc đường, chăm chú nhìn mấy cành dạ lan hương tím biếc vừa được bày trong tiệm. Thốt lưng đột nhiên có một vật cứng chạm vào, cả người bị một cổ sức mạnh kéo về phía sau, cánh tay bị cố định không động đậy được. Trong chớp mắt, Giang Tuyết Tử nhìn thấy cậu bé nhân viên cửa hàng hoa qua tấm kính mở to mắt kinh ngạc, môi run rẩy nhìn người sau lưng cô. Đột nhiên có một vật lạnh như băng đặt trên huyết thái dương, Giang Tuyết Tử lập tức biết được mình đã bị kẻ xấu giữ chặt. Cô vô thức há miệng hô hấp, hai mắt mở lớn, chằm chằm liếc nhìn vật thể màu đen đang đặt sát thái dương mình.

Là súng!

Một tay hắn đang giữ chặt cô, tay còn lại đã để trên cò súng.

Hơn 30, 40 giây sau trận choáng váng vẫn chưa qua đi. Huyết thái dương căng lên thành thịch, đau đớn nóng rực mà hỗn độn, càng lúc càng mãnh liệt. Nắng tháng tư chói chang trên đỉnh đầu khiến người ta không cách nào mở mắt nổi, xung quanh ồn ào náo động mãi không dứt. Cô chính là từ trong cảnh tượng này mà sợ hãi đến mơ hồ...

Trong cơn mê man, Giang Tuyết Tử nghe được người nọ dùng thanh âm khàn khàn nói: “Nói cho bọn họ biết, tao muốn năm triệu tiền mặt, còn có một chiếc phi cơ. Dọn sạch con đường này, không được lưu lại bất cứ ai. Bằng không, đầu của mày sẽ nở như một bông hoa hồng rực rỡ.”

Giang Tuyết Tử thở mạnh một hơi, miễn cưỡng mở to mắt nhìn về phía trước. Cả dãy phố lúc này không còn một bóng người, ngay cả mấy nhân viên của cửa hàng hoa cũng đã đi mất từ lâu. Cách hơn 10 mét phía trước là ba người mặc cảnh phục, ai cũng đeo kính đen cùng trang bị súng, nhìn qua cũng không thể đoán được tuổi. Người đứng giữa có một khuôn mặt góc cạnh, mặc dù đôi mắt bị che giấu dưới lớp kính râm nhưng sống mũi cao thẳng cùng bờ môi mỏng đã chứng tỏ nam nhân là vô cùng tuấn tú.

Xa xa sau bọn họ là hai chiếc xe cảnh sát. Xem ra toàn bộ con đường này đều đã được cảnh sát bao vây.

Giang Tuyết Tử nhớ tới thời sự thời gian gần đây thường xuyên đăng tin về một băng nhóm giết người cướp của liên hoàn mà con đường này còn có một ngân hàng cùng hai tiệm vàng, nghĩa là hôm nay Giang Tuyết Tử cô đã rơi vào tay một trong mấy tên cướp này, trở thành con tin áp chế cảnh sát.

Có thứ gì đó đang chĩa vào lưng cô, từ từ đâm vào một đoạn, Giang Tuyết Tử liền chết lặng. Cả người giống như đã giẫm vào hư vô, hai chân mềm nhũn, đầu nhức như búa bổ. Từng câu từng chữ người phía sau đang nói như một cái chùy gỗ nặng nề đập mạnh vào màng nhĩ, đầu óc cô như muốn nổ tung, căn bản vẫn không hiểu được người kia ra lệnh cái gì.

” Chương Thần Dương, mau thả người. Anh đừng mong cảnh sát tha hiệp với mình, hạ vũ khí đầu hàng là lựa chọn duy nhất lúc này...”

Hình như có người dùng loa nói chuyện, Giang Tuyết Tử thể mà lại nghe rất rõ mấy câu kia, khoé miệng cong lên một nụ cười nhàn nhạt.

Có lẽ không còn hi vọng gì nữa rồi.

Ba mẹ, ông ngoại, bạn bè, còn cả nam nhân cô giấu sâu trong đáy lòng, mấy người cảnh sát đang đứng trước mặt... Tất cả, tất cả cô đều không thể dựa dẫm cùng trông chờ vào họ. Cứ như vậy mà chết đi... Có lẽ lại là chuyện tốt nhất...

Giang Tuyết Tử hít sâu một hơi, người ở phía sau để cho cô hoạt động trong một phạm vi giới hạn cho nên cô liền duỗi thẳng lưng. Ánh nắng vàng ươm chói mắt, Giang Tuyết Tử cúi đầu, chậm rãi lên tiếng, khoang miệng tràn đầy vị tanh ngọt: “Tiên sinh, anh tìm lầm người rồi.”

Họng súng càng lúc càng dí sát vào huyết thái dương, gắt gao áp bức đến độ đã tạo một vết thương lớn ứ đọng máu bầm, đại khái muốn bảo cô không nên nói lung tung.

Giang Tuyết Tử mỉm cười than thở: “Biết tại sao tôi định mua hoa không? Hôm nay là chủ nhật, tôi vừa từ bệnh viện trở về, bác sĩ đã xác định là HIV kì cuối, là HIV đấy. Nói thật, chính tôi cũng không biết tại sao mình lại bị thể này, từ trước đến giờ tình một đêm, thuốc phiện, ma túy đá các loại cũng chưa từng thử qua. Bất quá cũng chỉ hẹn hò với một người bạn trai, nhưng nửa năm trước cũng đã chia tay rồi.”

Mấy đặc công đứng cách đó không xa muốn trao đổi gì đó, nam nhân ở giữa lại ra hiệu ngăn cản. Con người đen phía sau lớp kính đen đảo nhanh, nhìn cô gái tóc dài khoác chiếc áo len màu xám, đôi tay bị giữ chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra một nét cười châm chọc, nhẹ giọng cùng tên cướp phía sau nói chuyện.

Nữ nhân này ước chừng 26, 27 tuổi, vóc dáng cao gầy mảnh mai, khuôn mặt có chút tiêu tụy, thái dương bị họng súng làm sưng lớn, ứ đọng một khối máu, sau lưng cũng rớm máu. Dao trong tay tên tội phạm sáng quắc, lấp lánh âm lãnh dưới ánh mặt trời.

Từ đầu đến cuối, nạn nhân chưa từng lên tiếng kêu cứu. Không có vẻ mặt kinh hoàng thất thố, không có ánh mắt tuyệt vọng khẩn cầu, không có kêu gào cùng khóc lóc mất kiểm soát. Có được sự bình tĩnh này ngoại trừ các nữ cảnh sát được huấn luyện bài bản cũng không có mấy người, thần kinh ổn định thể này thật sự khiến cho mọi người thậm chí là vị đội trưởng đội đặc công ngạc nhiên.

Anh trước kia là quân lính của đại đội đặc chủng, nhân lực cùng tinh lực đều rất tốt, hơn nữa lại còn có bản lĩnh độc khẩu âm. Lúc này anh chăm chú quan sát cánh môi nhàn nhạt của nạn nhân, ánh mắt theo lời nói của cô từ từ biến đổi, lộ ra một tia sáng lạ thường.

Giang Tuyết Tử nói xong chuyện muốn nói, rõ ràng cảm giác được nhịp thở sau lưng càng lúc càng nặng nề, bất quá vật nhọn sau lưng cũng không đâm sâu hơn, cánh tay cầm súng của hắn cũng run lên nhẹ nhẹ.

Cô lại lộ ra một nụ cười mỉa mai, nói tiếp: “Anh làm người rồi. Lúc này nếu anh chọn cậu nam sinh đang làm thêm trong cửa hàng hoa thì có khi người ta còn giúp anh đạt được ý muốn. Tôi thì lại khác. Thể lực của tôi quá kém, phản ứng cũng chậm chạp, bị anh bắt làm con tin cũng không theo kịp tốc độ của anh. Trọng yếu nhất là tôi cũng không thiết sống nữa rồi.”

“Anh nói xem, buộc một người không còn muốn sống nữa làm con tin, có phải là rườm rà quá rồi không?”

Người sau lưng vốn là một người to béo, từ con phố trước đã bị đặc công bắn bị thương. Nhất thời bị mấy lời này của Giang Tuyết Tử làm cho hôn mê, còn chưa kịp suy nghĩ xem lời của cô là thật hay giả thì đã nghe bồi thêm: “Nếu anh không tin, trong túi xách của tôi có một cuốn sách, trong sách kẹp đủ các giấy tờ xét nghiệm tôi vừa mới lấy về. Anh có thể xem qua.”

Do dự trong nháy mắt, nam nhân lấy cùi chỏ đè chặt hai cổ tay Giang Tuyết Tử, dao nhọn trong tay nhanh chóng chuyển hướng đến túi xách trên vai cô. Tích tắc đó, Giang Tuyết Tử hoàn toàn không để ý chuyện mình có thể bị súng bắn vỡ đầu, nhanh chóng ngồi thụp xuống. Phản ứng của tên tội phạm kia cũng rất nhanh, hấn dùng sức giữ chặt cánh tay cô, đồng thời giơ chân đá mạnh vào hông cô nhưng khoảng trống này đã vô cùng thuận tiện cho cảnh sát phục kích hai bên đường.

“Đoàng” một tiếng, viên đạn ghim thẳng vào giữa mi tâm. Tên tội phạm một tay vẫn còn cầm súng, tay kia cầm dao nhọn, trên mặt lộ vẻ không phục nhưng cũng không chống đỡ được nữa, chậm rãi quỳ rạp xuống đất, trợn to hai mắt, đổ gục về phía trước.

Giang Tuyết Tử bị tên tội phạm đập ngã lộn nhào, té trên mặt đất, vạt áo len xám nghiêng đi, để lộ ra xương quai xanh cùng bờ vai trơn bóng. Cô theo bản năng muốn vươn tay chạm vào thái dương mình, ngón tay còn chưa chạm tới, hai mắt đã tối sầm, cứ vậy mà hôn mê bất tỉnh.

Ba đặc công lập tức tiến lên, nhanh chóng kiểm hơi thở của tội phạm, hai người kia nhanh chóng khiêng thi thể đi. Cất súng ra sau, nam nhân còn lại tháo kính râm, vừa chỉ đạo vài câu đơn giản vài câu qua bộ đàm, vừa ngồi xổm xuống nhẹ nhàng đỡ Giang Tuyết Tử.

Giang Tuyết Tử sau khi thực hiện vài kiểm tra đơn giản cũng đã tỉnh lại. Giữa phòng bệnh, cô mở mắt ra liền bắt gặp một bộ quần áo màu đen, một đôi giày đặc chế cùng quần bó.

Có người đỡ lưng giúp cô ngồi lên, tựa vào thành giường. Giang Tuyết Tử định sờ vào huyết thái dương đã có người cản lại. Một bàn tay ấm áp khô ráo giữ lấy cổ tay cô, đúng lúc ngăn chặn hành động cô định làm. Giang Tuyết Tử chậm rãi ngẩng đầu, tầm mắt theo bộ cảnh phục hướng lên, ánh mắt rất nhanh lướt qua dung mạo của đối phương rồi dời đi nơi khác.

Triển Kính thả lỏng tay, cảm giác như khuôn mặt này có chút quen thuộc, mày rậm khẽ nhíu lại.

Anh hỏi: “Có cần phải gọi điện thoại báo cho người nhà của cô không? Bác sĩ vừa mới đi rồi, vết thương trên đầu cần phải chú ý kĩ, phần eo chỉ bị thương ngoài da, không nghiêm trọng. Chỉ có việc nào bị chấn động nhẹ thì hơi phiền toái một chút, một thời gian nữa còn phải tới bệnh viện để kiểm tra.”

Nam nhân nói một hơi, một chữ dư thừa cũng không có, chuyện gì có thể nói bằng mấy câu liền chỉ nói mấy câu, rõ ràng là một người có trách nhiệm nhưng ngại phiền toái. Giang Tuyết Tử ngồi im bất động, đầu cũng không ngẩng lên, hiện tại vẫn có chút choáng váng cho nên không thể lắc đầu, cô đành lên tiếng: “Cảm ơn. Không cần.”

“Tiền thuốc men cùng viện phí là anh giúp tôi trả tiền trước phải không? Tổng bao nhiêu, tôi...” Giang Tuyết Tử muốn quay đầu tìm túi xách nhưng nửa đầu bên phải vô cùng đau đớn, tựa như một đám búa tạ đang gõ vào đầu cô.

Nam nhân bước đến hai bước, đem túi đưa cho cô: “Cô cũng rất nhanh trí, còn biết cùng bọn cướp đấu tâm lý.”

Trong thời gian theo dõi thì bên cảnh sát cũng đã gắn máy nghe lén trên người bọn cướp, trong khi Giang Tuyết Tử ngất xỉu thì đồng sự trong có đưa bản ghi âm cho anh nghe, nội dung cũng khá trùng khớp với những gì anh đọc khẩu âm lúc đó. Sau khi đưa người đến bệnh viện cấp cứu, hai thực tập sinh giúp cô đi làm thủ tục, cần thể cần cước cho nên đã mở túi xách của Giang Tuyết Tử, bên không hề có sách hay giấy tờ gì.

Lão Tiểu già nhất đội, kinh nghiệm sương gió dày dặn, lúc chĩa súng ngắm vào mi tâm của tên kia đã nói, đừng nhìn bộ dáng nhu nhu nhược nhược của cô gái này mà xem thường, bình tĩnh cùng can đảm như vậy, chỉ sợ đàn ông cũng không làm được.

“Tên kia đã từng cướp ba ngân hàng cùng hai tiệm vàng, trên tay đã giết 7 mạng người. Hai tên đồng lõa cũng đã chết, súng chỉ còn một chiếc. Có thể nói cô là vô cùng may mắn cũng vô cùng mạo hiểm.”

Lấy một câu khích lệ đơn giản để mở đầu, lấy một ý trách cứ nhẹ nhàng để kết thúc, đúng là phong cách nói chuyện của người này. Giang Tuyết Tử cười yếu ớt, vươn tay định lấy tiền đã bị nam nhân kia dùng ngôn ngữ chặn lại: “Tiền sẽ được ứng lại từ trong cục, cô không cần phải trả lại.”

Phòng bệnh lập tức rơi vào an tĩnh.

Mấy phút sau, Giang Tuyết Tử vịn vào tủ gỗ đứng lên, khẽ gật đầu với đối phương: “Hôm nay cảm ơn mọi người.”

Nói xong, cô đem túi xách ôm vào trong ngực, chậm rãi đi ra khỏi phòng.

Triển Kính biết thân thể cô đang bị thương, cũng không giữ người lại, chỉ sai mấy bước chân ở cửa: “Lãnh đạo đã phê duyệt cho tôi nghỉ nửa ngày, để tôi đưa cô về nhà.”

“Không cần.” Giang Tuyết Tử thủy chung cúi đầu, người ngoài nhìn vào còn tưởng cô đang ngại ngùng. Triển Kính đứng cách cô không đến một thước, rất dễ dàng nắm bắt được biểu tình trên mặt Giang Tuyết Tử, kinh nghiệm làm việc nhiều năm cho anh biết, nữ nhân trước mặt là “Kính nhi viễn chi”, kính trọng mà không gần gũi.

Anh không hiểu, rõ ràng là mới gặp mặt lần đầu, sao lại có thể có cảm giác như vậy? Triển Kính hơi nhíu mày, lời đến khóe miệng lại nhin trở về, nói ra một câu khác: “Tiểu thư, cô không cần sợ hãi, tôi cũng không có ý đồ gì, chuyện đưa cô về là nhiệm vụ tôi phải hoàn thành.”

“Không cần đâu. Tôi say xe, vả lại nhà cũng gần đây.” Giang Tuyết Tử đáp, thanh âm nhàn nhạt, không nghe ra tâm tình gì.

Nhẹ nhàng nói ra lời cảm tạ, Giang Tuyết Tử lại chậm chậm đi ra ngoài, dựa theo bảng hướng dẫn đi vào thang máy.

Lần này, người phía sau không cố chấp đuổi theo.

2. Chương 2

Đi thang máy đến tầng 1, Giang Tuyết Tử chậm rãi ra khỏi đại sảnh, ở bên đường đứng trong chốc lát, cuối cùng lựa chọn đi đến trạm xe buýt.

Tiền bạc hàng tháng của cô thật sự có hạn, từ nơi này đón xe về nhà, ít nhất cũng 50, 60 tệ nhưng nếu dùng phương tiện công cộng, chỉ cần đi 2 chuyến là đến nơi, tốn chưa đến 3 tệ. Chỗ tiền chênh lệch đó cũng đủ cho Giang Tuyết Tử ăn cả tuần, hoặc có thể mua một bó hoa dạ lan hương cô nhìn trúng lúc chiều.

Giang Tuyết Tử ngồi gần cửa xe, đầu vẫn vang lên tiếng ông ông không ngừng, choáng váng khó chịu, trong ngực thì thoảng dâng lên cảm giác muốn nôn mửa. Giọng nam trầm tĩnh để nghe ban này vang vọng bên tai, cùng thanh âm của người thiếu niên trong trí nhớ hoà lẫn vào nhau, Giang Tuyết Tử đột nhiên phát giác, chính mình lại có chút không nhớ rõ anh lớn lên trông như thế nào.

Trong lúc ý thức mông lung, cô nghe được nhiều tiếng gọi “Triển đội”, “Triển ca”. Thêm nữa làn điệu, thói quen ngữ pháp cùng cách dùng từ kia vô tình thoảng qua, Giang Tuyết Tử đã có thể xác định được thân phận của anh.

Toàn bộ thành phố B không ai không biết Triển gia Nhị thiếu, Triển Kính.

Thì ra anh đã xuất ngũ chuyển nghề về làm đặc công.

Mấy năm gần đây, Triển gia ở cả ba lĩnh vực quân-chính-thương đều như cá gặp nước, ngay cả người kém nhất năm đó hiện tại cũng đã trở thành nhân vật có tiếng tăm vang dội trong quân đội. Mười năm qua, thể sự đổi dời, những gia tộc khác có lúc thăng lúc trầm, có thành có bại, chỉ có duy nhất Triển gia càng ngày càng phát triển, người trẻ của Triển gia ai ai cũng có thể làm tốt phần việc của mình.

Triển Kính vốn là một trong mấy đứa nhỏ có tiền đồ nhất Triển gia, lúc trước ông ngoại đã từng nói, con cháu nhà ai có thể gả cho nhị tiểu tử của Triển gia, không quá mười năm, nhất định là đệ nhất phu nhân trong giới quân sự.

Bất quá, mấy chuyện này không có liên quan gì đến cô.

Thái dương Giang Tuyết Tử dán một một khối băng gạc, tay vịn vào lưng ghế phía trước, không tiếng động nở một nụ cười.

Trong bệnh viện, Triển Kính cau mày đứng bên cửa sổ. Thị lực của anh vô cùng tốt, từ vị trí này nhìn ra ngoài có thể thấy rõ cô gái kia thông thả ra cửa bệnh viện, ngơ ngẩn một lúc sau đó đi bộ đến trạm xe buýt!

Anh đã sớm biết câu “nhà cũng gần đây” không phải là lời thật. Khu dân cư bên cạnh đều là nhà ở của người trong bệnh viện, nếu ở phụ cận chỗ này đi nữa thì căn bản cô cũng không cần phải đi xe buýt.

Một bác sĩ mặc áo blouse trắng đi tới, vóc dáng thấp hơn Triển Kính một chút, dung mạo lại nhã nhặn tuấn tú, xuất chúng phi thường. Thằng nhãi này còn biết nụ cười tao nhã của mình có lực sát thương đến mức nào, trên đường đi cũng không keo kiệt mà nở nụ cười ôn nhu, khiến cho y tá và bệnh nhân nữ qua lại trên hành lang đều phải liếc nhìn.

Người còn chưa tới, tiếng cười đã phát ra: “Ồ! Đây không phải là Triển ca sao? Không vội trở về cục hả? Muốn mời đàn em đây ăn cơm à?”

Chân mày Triển Kính giãn ra, ánh mắt lại không rời khỏi bóng dáng màu xám mỏng manh kia. Tống Phong Thành nhìn theo liền biết chuyện gì xảy ra, cười trêu chọc: “Cái này rõ ràng không giống tác phong của Triển ca đâu nha! Vừa mắt thì đuổi theo, chờ người đi xa rồi còn đứng đó làm ra vẻ mặt hieu quạnh cho ai xem.”

Triển Kính nhàn nhạt liếc mắt: “Ngoại khoa rảnh rồi lắm hả?”

Tống Phong Thành tao nhã cười: “Cũng không có việc gì lớn.”

Triển Kính lười đời co với hắn, nói sang chuyện khác: “Bảng nào được điền trước khi kiểm tra?”

Tống Phong Thành thu lại nụ cười, hai bàn tay dút vào túi áo khoác ở hai bên: “Triển ca, tuy em hay nói đùa nhưng cô gái kia không phải người bình thường. Anh tốt nhất đừng nên đụng.”

Triển Kính liếc mắt: “Ai?”

Tống Phong Thành thản nhiên phun ra một chữ: “Giang.”

“Cô ấy là cháu ngoại của Giang gia.”

Triển - Tống - Triệu - Đường - Giang là năm gia tộc lớn ở thành phố B, Giang gia vốn đi đầu, ước chừng hơn mười năm gần đây lại có chút sa sút.

Người biết nội tình thì nói là đứa con gái mà Giang lão gia sủng ái nhất gây nên chuyện này, lắm bản chính mình không nói, còn liên lụy toàn bộ Giang gia tổn thất nặng nề. Đã thế còn đắc tội với Triệu gia trong chính trị và quân sự, chuyện kinh doanh cũng không còn bèn bề thân hữu. Thế lực từ đó cũng xuống dốc không phanh, những ngày huy hoàng lùi xa vào quá khứ. Khi nói về Giang gia, chuyện người ta cho là đáng xấu hổ nhất lại chính là con gái duy nhất của Giang lão gia trước khi chết còn có một đứa con gái: Giang Tuyết Tử.

Kỳ thật người thông suốt đều nhìn ra được, chuyện Giang gia lụn bại không phải trong ngày một ngày hai mà là trải qua thời gian dài mục ruỗng từ từ mới dẫn đến kết quả này. Do đó, mẹ của Giang Tuyết Tử đã trở thành một vật tế thần, hồng nhan họa thủy trong truyền thuyết là có thật, người ngoài ai cũng tin

tưởng như vậy. Đem cả họ Giang từ trên xuống dưới quấy phá một trận long trời lở đất xong thì lại gặp vận xui, vì tai nạn xe mà chết.

Porsche đổ chúi như lửa lao qua rào chắn, trượt xuống triền núi, lúc ấy có không ít người tận mắt trông thấy ngọn lửa bùng cháy dữ dội, người chết cũng không toàn thây...

Vì vậy người gánh chịu tất cả tiếng xấu khi ấy dĩ nhiên là Giang Tuyết Tử. Năm đó cô 17 tuổi.

Những tháng ngày trước kia cô là bảo bối trong tay của mẹ và ông ngoại, tiểu công chúa Giang gia chúi mắt đến độ có những người không dám nhìn thẳng vào cô. Sự kiện kia xảy ra, từ trên xuống dưới nhà họ Giang hận không thể lấy tay dùng chân nghiền cô như nhõ nghiền một cọng cỏ dại, cô chính là truyện cười trong những buổi trà dư tửu hậu của giới thượng lưu thành phố B.

Họ hàng Giang gia hận cô, hận đến độ đem cô rút gân lột da cũng không hết, cho nên ngay cả đại học Giang Tuyết Tử cũng không được thi, 19 tuổi liền bỏ học ở nhà. Người ngoài xem thường cô, cảm thấy cô cùng với mẹ mình là từ một khuôn, đều là khắc tinh giết người không đền mạng. Cho nên chỉ cần là người có chút thân phận địa vị lại biết rõ chuyện lúc trước, đều sẽ giấu cọt nguyên rửa cô bất kể sau lưng hay trước mặt.

Có thể là do nể mặt Giang lão gia cho nên không ai dám trực tiếp giết chết cô, kể cả những người anh họ chị họ hận cô thấu xương, kể cả những kẻ ngoài trào phúng khinh bỉ, hận không thể dìm chết cô trong nước bọt của bọn họ.

Cho nên sự tồn tại của cô trong mắt giới thượng lưu thành phố B chính là chuyện đáng kinh tởm.

Tổng Phong Thành nói qua mấy câu, Triển Kính cũng đã nhớ ra.

Mười mấy năm trước, lúc anh tròn 18, Triển gia mở tiệc mừng sinh nhật anh, tiểu nha đầu này cũng tới, tặng cho anh một cái đồng hồ nhãn hiệu nổi tiếng giá trị hơn mười vạn tệ, hơn nữa còn nhảy cùng anh ba điệu mở màn. Khi đó Triển gia chưa có tiếng tăm gì, các vị thúc thúc lúc đó hoàn toàn không đủ bản lĩnh cùng năng lực để lèo lái công việc. Rất nhiều người đều cho rằng Triển gia sẽ sớm lụi tàn, nhưng ai biết cuối cùng người không chống đỡ được lại chính là Giang gia của tiểu công chúa kiêu ngạo của kia.

Anh nhớ rõ lúc cùng cô khiêu vũ, mắt cô mở to, ánh nhìn chưa từng rời khỏi mặt anh. Thi thoảng sẽ hỏi một hai câu chuyện, thanh âm nhẹ nhàng nhu nhu, cũng không phải nữ hài tử kiêu căng khiến người ta chán ghét.

Lúc ấy anh 18 tuổi, tiểu nha đầu này khi ấy tầm 14 15 tuổi, chỉ cao tới ngực của anh. Mái tóc suôn dài, đeo một vòng dây ruy băng màu hồng phấn, làn da trắng như tuyết, khuôn mặt trái táo, mắt to lấp lánh. Khoảnh khắc ngẩng đầu nhìn anh, đáy mắt trong suốt phản chiếu duy nhất người đối diện.

Chỉ dựa vào vẻ bề ngoài, có thể làm cho không ít nam nhân cam tâm tình nguyện đi theo phục tùng.

Anh nhớ mình lúc ấy vẫn rất thích tiểu muội muội này. Về sau Giang gia tựa hồ như cố ý muốn bọn họ lui tới nhiều hơn, cha mẹ anh cũng không phản đối gì. Thi thoảng có tiệc rượu hay dã ngoại mà thuận tiện thì ba mẹ vẫn luôn nhắc nhở anh gọi điện thoại mời cô cùng đi. Có lẽ được nuông chiều từ nhỏ, cô bé cũng rất ít nói, tính cách cũng có thể nói một là một hai là hai. Bên cạnh vậy quanh không ít bạn bè, cả nam lẫn nữ, vô luận lớn hơn hay nhỏ hơn cô, đều nghe theo lời cô, để mặc cho cô định đoạt. Bản thân cô cũng không phải đứa nhỏ khó lấy lòng, chỉ là những người vây quanh kia ân cần quá mức, vất óc tìm mưu kế muốn lấy lòng hòn ngọc quý trên tay Giang gia. Khổ nỗi cô cũng không thích cười nói, nói chuyện cùng người khác luôn mang theo giọng điệu ra lệnh lạnh nhạt, khiến cho người ta nghĩ rằng cô là người khó tính, lạnh nhạt cao ngạo, rất khó ở chung. Năm đó toàn bộ thành phố B đồn rằng cô là một tiểu mỹ nhân, tương lai sẽ là bông hoa khó hái hơn cả mẹ cô, thừa hưởng toàn bộ nét đẹp của mẹ, trở thành người đẹp nhất thành phố B, tất cả đàn ông đều muốn cưới về làm vợ.

Có thể cô thích nói chuyện cùng anh, hơn nữa mỗi lần gặp mặt, đều hỏi anh những vấn đề kì quái. Tỷ như anh ở bộ đội dùng súng gì, tỷ như có bao giờ anh thấy tận mắt côn đồ hung ác hay tội phạm giết người ở bên ngoài chứ không phải trên tivi hay chưa. Tóm lại, mấy thứ này rõ ràng không phải là những vấn đề mà các tiểu cô nương tầm tuổi cô khi ấy quan tâm đến.

Khi Giang gia xảy ra chuyện, hai người khi ấy cũng đã không gặp nhau hai năm, anh lúc ấy đang trong quân đội, đến ba năm sau mới trở về, rồi sau đó lại ra nước ngoài, đến hơn nửa năm trước mới xuất ngũ,

được điều đến thành phố B làm đội trưởng đội đặc công. Sự việc của Giang gia anh cũng mơ hồ nghe người trong nhà đề cập qua, nhưng không ai nói cho anh biết Giang Tuyết Tử đã phải gánh chịu những gì, hiện tại đã trở thành người như thế nào. Hoặc là ba mẹ cố kỵ năm đó đã từng nhận lời với Giang lão gia, bàn chuyện cưới xin này nọ khiến anh không vui, hay là mọi người đều hiểu rõ tính tình của anh, không ai dám vô duyên vô cớ ở trước mặt abg khua môi múa mép, bởi vậy câu chuyện của Giang Tuyết Tử là lần đầu tiên anh nghe thấy.

Vừa rời nha đầu kia từ đầu đến cuối cũng không nguyên cùng anh quen biết, ngay cả nói chuyện cũng không chịu nhìn thẳng, hẳn là đã sớm nhận ra anh.

Là sợ anh cũng giống những người khinh khi giễu cợt, châm chọc khiêu khích cô, hay là sợ anh sẽ nhận ra thân phận của mình, coi cô như thuốc độc tránh còn không kịp? Dù sao trong lòng cô, anh đã từng thân thiết với những người anh họ của cô, cũng không khác đám người kia là bao.

Tổng Phong Thành thấy Triển Kính mãi không đáp, ánh mắt nhìn chằm chằm cửa sổ, có chút sốt ruột, vỗ vai Triển Kính: “Anh em cũng đã nói hết lời, Triển đội làm ơn đừng lưu luyến không lời như thế. Thành phố B này không thiếu chính là mỹ nhân, trưa hôm nay Phong ca mời người anh em đây đi ăn, Lam Sắc Đế Quốc, thế nào, người anh em!”

Triển Kính không nói gì, chỉ là theo chân Tổng Phong Thành đi đến thang máy.

3. Chương 3

Tắt máy tính cùng điều hòa, kiểm tra cửa sổ, tắt đèn, khóa cửa, tuần tự hoàn thành một loạt các động tác đầu vào đấy, Giang Tuyết Tử cuối cùng cũng đeo balo lên vai, cất kỹ chìa khóa, đi ra sau thư viện, đón xe buýt về nhà.

Thái rau, nấu cơm, mở máy tính, kiểm tra hộp thư cùng QQ, làm xong một lượt, cô mới ngồi xuống ghế, vừa ăn cháo vừa xem mấy tấm ảnh mới mà trang web du lịch vừa đăng.

Đêm tháng năm vẫn chưa quá nóng nực, gió từ cửa sổ mang theo hương hoa hồng mà lầu dưới trồng thoáng thoảng lướt qua...

Ăn xong cơm tối, Giang Tuyết Tử tắt trang web, bưng bát đĩa đến phòng bếp rửa sạch.

Từ lần gặp Triển Kính đến nay đã một tháng, với các mối quan hệ hiện tại của cô thì vốn không có cách gì để biết thêm tin tức của anh. Bất quá có thể khẳng định cuộc sống của đối phương càng lúc càng tốt. Anh ấy đã đi từng ấy năm, lại là bộ đội chuyển nghề trở về, công tác ổn định, tiền lương tiền thưởng có đủ, xem ra, không bao lâu nữa cũng sẽ tính chuyện lập gia đình.

Nhớ lại hơn mười năm trước hai người quen biết, Giang Tuyết Tử không tự chủ cong lên một chút cười nhạt. Có người cảm thấy nhớ lại tuyệt vời, có người bởi vì nhớ lại mà phiền não nhưng những người này suy cho cùng vẫn còn thực tại để dựa vào. Nếu quá khứ là tốt đẹp, thì càng có động lực để dệt gấm thêu hoa, còn không, cũng có thể thẳng hoặc buông tay, quay đầu chuyển chú vì hiện tại.

Duy chỉ có cô, trừ bỏ những kí ức vụn vặt có thể đem ra nhấm nuốt, không hề có bất kì thứ gì khác.

Bởi vì tương lai cô và người ấy là hai đường thẳng song song.

Sau khi mẹ qua đời, cô nơm nớp lo lắng tốt nghiệp cho xong, đại học cũng chỉ học nửa năm, đã bị ông ngoại ra lệnh ở nhà tự kiểm điểm bản thân. Rồi sau đó bị cấm túc ở nhà một năm, đã có người an bài cho cô tới làm thủ thư quản lý thư viện tới bây giờ. 6 năm trôi qua rất nhanh, cô mới đầu ngây thơ bất an, nơm nớp lo sợ, càng về sau thì lại càng không tin vào tương lai, đến cuối cơn cuồng loạn, tất cả những cảm xúc đều bằng không.

Nước mắt vĩnh viễn không thể rơi xuống, tâm tình thống khổ tựa như vũ trụ hắc động, có thể cắn nuốt hết thảy, lại vĩnh viễn không có hồi kết.

Cuối cùng, cô học được cách buông bỏ. Tất cả đam mê của tuổi 17 đều cất vụn như những kiện quần áo năm đó, cuộn lại thành đồng vút vào đáy ruộng, từ đó về sau không bao giờ để mất tới nữa.

Vì thế luyện thành người không quan tâm hơn thua như hiện tại.

Tết âm lịch hàng năm là dịp một nhà tổ chức tiệc mừng năm mới, trừ bỏ bữa cơm tề tụ đầy đủ mọi người, ông ngoại cũng rất ít khi gặp riêng Giang Tuyết Tử, có chuyện gì cũng thông qua thư kí gọi điện thoại cho cô.

Mỗi lần ăn bữa cơm đoàn viên, cô phải lấy tốc độ nhanh nhất rời đi, bởi vì trong lúc cả nhà tụ tập nói chuyện phiếm, chỉ có một mình cô ở đó, cô độc tẻ ngắt, chẳng mấy ai quan tâm đến mình. Cần cô tham dự chẳng qua là vì hai chữ “đoàn viên”, coi như là hoàn thành ý muốn hạnh phúc viên mãn.

Tiền lì xì do Giang gia chuẩn bị hàng năm cũng không có phần của cô, anh họ chị họ kết hôn cũng không mời cô tham dự, cuộc họp đại gia tộc lại càng không muốn có mặt Giang Tuyết Tử. Cô giống như là sự nguyên rủa của Giang gia, gặp cô giống như gặp vận rủi nhưng không ai dám quên đi sự hiện diện của cô. Bởi vì sự tồn tại của cô nhắc nhở bọn họ về nỗi nhục mười năm trước, cũng thúc giục tiểu bối ở Giang gia phải quyết chí tự cường, nhất mặt mũi đã mất của Giang gia về.

Chuông điện thoại vang lên làm Giang Tuyết Tử hồi tỉnh, tâm tình chuẩn bị cũng rất nhanh:

“Xin chào.”

“Tối thứ 6 đến nhà anh ba của con.”

Đầu bên kia điện thoại truyền đến thanh âm già nua làm cho cô sửng sốt. Vốn tưởng là giống như thường ngày, Lâm thư kí sẽ gọi điện thoại báo cho cô biết một ít chuyện, không nghĩ tới ông ngoại lại tự mình gọi đến.

“Dạ.” Giang Tuyết Tử lên tiếng trả lời, cổ họng có chút khô khốc, ngứa một chút, lại có chút ần ần đau.

Đầu bên kia điện thoại dừng một chút, còn nói: “Ăn mặc đẹp một chút, anh ba muốn giới thiệu người, phải cẩn thận ứng đối.”

“Dạ.”

Khác với lúc còn bé, từ sau khi chuyện kia xảy ra, cô cùng ông ngoại nói chuyện chỉ dùng mấy chữ “Đúng vậy”, “dạ”, “con biết rồi ” mà chống đỡ. Mà Giang Tuyết Tử lại không biết phải nói chuyện gì khác, cho nên mặc dù đối với phương lúc nói chuyện ngữ khí chậm rãi nhưng cô vẫn cứ nhắc “dạ” một chữ, không nói gì thêm.

Người kia lại trầm mặc một hồi, giống như truyền đến một tiếng thở dài, trực tiếp cúp máy.

Thanh âm mất tín hiệu vang lên, Giang Tuyết Tử để điện thoại xuống, quay sang nhìn mình trong gương.

26 tuổi, trong nhà rốt cuộc cũng nhớ đến đứa nhỏ bị bỏ rơi này, muốn gả cô đi để vút ra ngoài, nhân tiện đổi lấy thêm chút lợi ích hay sao? Có thể từ lúc Giang gia đem cô nhốt ở nhà, kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng thấu, thanh danh của cô đã tan tành không còn lại chút gì. Có vết xe đổ của mẹ, còn có người không bình thường nào nguyện ý muốn lấy tiểu tạp chủng này về nhà?

Giang Tuyết Tử nhìn gương nở nụ cười, cho dù như thế nào, đều là trong nhà an bài. Bọn họ không cảm thấy cô xuất hiện dọa người, cô còn lo lắng cái gì!

Tối thứ sáu.

Trên người mặc bộ lễ phục của Chanel, vô luận màu sắc hay kiểu dáng đều đã lỗi thời, vải dệt trắng thậm chí có chút ảm đạm vàng ố. Quần áo mười mấy năm trước chính là di vật của mẹ để lại cho cô. Mặc dù đã cẩn thận giặt giũ, mặc vào người cũng rất thoải mái mềm mại nhưng vì kiểu dáng có chút lạc hậu này khiến Giang Tuyết Tử có một tia xấu hổ. Chỉ dùng mấy loại mỹ phẩm đơn giản trang điểm nhẹ, chút ngại ngùng kia cũng tan biến một chút.

Cô vốn đã không còn là thiên kim tiểu thư, Giang gia ai cũng biết, có thể ăn mặc chỉnh tề xinh đẹp mới là lạ!

Một khi đã như vậy, cô cần gì phải cảm thấy xấu hổ? Đến nơi thì cũng không có ai chú ý, không phải tốt sao! Chẳng hiểu đến sớm để làm gì. Sự tình xem mắt này vốn chẳng ai thích thú gì. Không cam lòng, kêu gào đòi tự do luyện ái thì phải là đối tượng có lời một chút.

Xe của Lâm thư kí đã đợi ở dưới lầu. Giang Tuyết Tử lên xe, lái xe lưu loát đảo tay lái, xe nhanh chóng ra khỏi tiểu thư...

“Ngũ tiểu thư.” Tiểu Lâm ngồi bên cạnh, có chút bất mãn liếc nhìn quần áo trên người nàng.

“Ngũ tiểu thư không hài lòng quần áo tôi đưa qua sao?” Tiểu Lâm mắt nhìn mặt đồng hồ trên cổ tay, nhúu nhúu mày: “40 phút nữa yến hội mới bắt đầu, Bang Tử, đi đường số 5.”

Giang Tuyết Tử há miệng thở dốc, cuối cùng vẫn không nói gì.

Nói rằng quần áo chưa hề đến tay cô? Cho dù là mấy người Giang gia giở trò quỷ, thì trước mặt cô cũng chỉ một trợ lý tầm thường, cuối cùng mọi sai lầm đều do cô gánh vác.

Bởi vì bất cứ người nào trong Giang gia cũng đều hữu dụng hơn cô.

Bởi vì không có cái tác dụng khác, cho nên mới để cô gánh chịu sai lầm của mẹ năm ấy, dùng để chặn lời qua tiếng lại bên ngoài.

Giang gia chỉ là quá không may, sinh ra một cô gái thua kém như vậy, những người khác chỉ là xui xẻo theo mà thôi.

Chính là như vậy.

Tác dụng của cô chính là như vậy mà thôi.

Đổi một bộ lễ phục màu lam ngấn đến đầu gối, trên chân mang một đôi cao gót thủy tinh cao ba phân, túi xách bên người gắn ngọc trai, trong túi còn có thỏi son Charlotte Tilbury, dùng để cô trang điểm lại. Sự phục vụ chuyên nghiệp này rất tốt, bên cạnh việc phối quần áo cùng phụ kiện, còn giúp cô trang điểm, chân và tay lộ ra ngoài cũng phủ phấn khiến làn da có màu sáng hơn.

Giang Tuyết Tử xuống xe, anh hai và anh ba đã đứng ngoài cửa, Giang Tử Diêu, Giang Tử Sanh. Hai người đều mặc tây trang hữu nhà, Giang Tử Diêu một thân tây trang đen, Giang Tử Sanh mặc áo sơ mi xám tro cùng quần nhưng kẻ sọc. Hai người vóc dáng đồng nhất, mặt mũi đứng gần cũng có chút giống nhau, đều là bộ dáng nhã nhặn lịch sự, chỉ là khí chất dị thường khác xa, mặc dù chỉ gặp một lần, cũng tuyệt đối sẽ không nhận sai. Giang Tử Diêu luôn nói năng thận trọng, Giang Tử Sanh thì không khi không mỉm cười, ó thể ai cũng biết, mọi người trong Giang gia từ già đến trẻ ngoại trừ Giang lão gia, khó khăn nhất chính là đối diện với vị hồ ly này!

Giang Tuyết Tử đi đến, sắc mặt bình tĩnh kêu một tiếng: “Anh hai, anh ba.”

Giang Tử Diêu thản nhiên: “Ừm, anh ở bên này nhìn, em với cậu ba vào trước đi.”

Giang Tử Sanh ít lời hơn, chỉ hơi hơi gật đầu, xoay người đi vào trong.

Tiểu Lâm ở bên cạnh nhỏ giọng giải thích nguyên nhân đến muộn, còn khẽ liếc Giang Tuyết Tử, vẻ mặt cùng lời nói cũng ẩn chứa chút oán giận. Giang Tuyết Tử coi như không thấy, nắm chặt túi trong tay, đi theo sau Giang Tử Sanh vào biệt thự.

Xuyên qua đại sảnh, Giang Tử Sanh lấy trong tay bồi bàn một ly rượu chất khê nhấp, tiếp tục đi thẳng ra đình viện phía sau. Giang Tuyết Tử cũng không lên tiếng, an tĩnh bước theo.

Trong đình viện trồng cây xanh quanh năm, theo tầm mắt dần dần mở rộng, khoảng lớn màu sắc rực rỡ đập vào mắt, khiến cho người ta cảm thấy đêm tối thật mát mẻ. Bể phun nước cách đó không xa bày hơn mười chậu hoa tươi với đủ các sắc thái khác nhau, ở giữa là bức tượng Mỹ Nhân Ngư thướt tha, đá cẩm thạch trắng noãn chìm trong bóng của cây hạnh, ánh sáng khiến gò má Mỹ Nhân Ngư xinh đẹp thêm vài phần.

Giang Tử Sanh lại nhấp một ngụm rượu, đứng ở cạnh gốc cây đa, chậm rãi nói: “Tuyết Tử, em cũng không còn nhỏ.”

“Mấy ngày trước anh đã nói qua với ông, muốn giúp em tìm một mối hôn sự. Ông không có phản đối. Anh cũng sẽ không uỷ khuất em, sẽ không tùy tiện đem em gả cho một người không ra gì.”

Giang Tử Sanh có chút ngạo nghễ cúi đầu liếc Giang Tuyết Tử: “Có thể đi vào tiệc rượu tối nay đều là thương nhân lớn ở thành phố B. Trong đó có mấy người không sạch sẽ lắm, đến lúc đó nhớ nhìn kỹ ánh mắt của anh.”

“Chuyện năm đó đến nay cũng đã ít người nhớ tới, em chỉ cần nhớ rõ đừng động đến người của năm họ lớn, đừng trêu chọc người không thể trêu chọc. Còn lại, chỉ cần em thích, anh ba cam đoan với em, nhất định sẽ khiến gia đình hân quang minh chính đại cưới em vào nhà!”

Giang Tuyết Tử tức thời chen lời: “Cám ơn anh ba.”

Giang Tử Sanh nâng khóe miệng cười cười: “Tuyết Tử, em lớn lên rất xinh đẹp, rất giống cô nhỏ, bất quá khí chất không giống nhau.”

Giang Tử Sanh chép miệng một cái, giống như hơi xúc động nói: “Cô nhỏ năm đó được coi là mỹ nhân của B thành, những người đã gặp qua đều nói, đây chính là đoá hoa tường vi nóng bỏng. Em còn kém một chút, không có loại khí chất của cô nhỏ năm ấy.”

“Bất quá cũng đủ rồi. Mấy năm nay người ngoài không biết nhà ta còn có Ngũ tiểu thư, khi chị cả kết hôn, tất cả mọi người nuối tiếc, rất nhiều người muốn kết hôn với con gái Giang gia, đối với Tiểu Ngũ em cũng rất hiếu kỳ. Em nhân cơ hội này chăm sóc bản thân một chút, chậm rãi chọn một hai người, không có vấn đề gì.”

Giang Tuyết Tử tận lực khống chế tâm tình của mình, không đào sâu vào ý tứ của Giang Tử Sanh. Ánh mắt nhìn chằm chằm mũi giày không ngẩng lên.

Giang Tử Sanh uống quá nửa ly rượu, xoay người nhìn Giang Tuyết Tử, còn tưởng cô là đang thẹn thùng, cười cười nheo gò má cô: “Được rồi! Đây là người một nhà, anh ba cũng không nói điều này với người ngoài, em nhớ ở trong lòng là được.”

Giang Tuyết Tử đứng im tại chỗ không dám động, chờ Giang Tử Sanh rút tay lại cô mới gật đầu, không đáp.

Giang Tử Sanh đi rồi, cô đứng trong đình viện một hồi lâu, âm nhạc trong đại sảnh du dương truyền tới. Cô đột nhiên ngẩng đầu, lúc này mới phát hiện trời đã tối đen từ lúc nào.

4. Chương 4

Triển Kính thật không ngờ, có thể gặp lại trong trường hợp như thế này.

Giang Tuyết Tử hôm nay ăn mặc rất khéo léo. Một thân nhỏ bé khoác trên người một bộ lễ phục màu lam nhạt khiến cho nước da của cô càng thêm trắng mịn, chân dài eo nhỏ, tóc đen như gấm, dưới gót chân là một đôi giày cao gót thuỷ tinh khiến cho vóc dáng cao gầy của cô lại thêm đơn bạc, yếu đuối nhu nhược đến độ khiến cho người ta muốn ôm vào lòng mà chở che.

Nhưng trước không lâu, anh cùng tất cả mọi người trong đội đều được chứng kiến, cái vẻ bề ngoài yếu đuối của cô gái này vốn chỉ là vẻ bề ngoài, bên trong cô mạnh mẽ đến phi thường. Giang Tuyết Tử chỉ dùng mấy câu đơn giản đã có thể lừa tên tội phạm giết người hung bạo, trong tình huống đối phương còn đang cầm súng cùng dao găm, tinh táo phối hợp với các tay súng bắn tỉa ở xa, tự cứu bản thân thoát hiểm thành công.

Làn da Giang Tuyết Tử vốn trắng nõn, mặc bộ váy này lại càng lộ rõ, khuôn mặt dịu dàng nhỏ nhắn lớn chưa bằng bàn tay, khuôn mặt trái táo ngọt ngào hôm nay lộ xác thành khuôn mặt trái xoan kiêu mị, sắc môi rất nhạt, giống màu của quả anh đào. Mắt trang điểm hơi đậm, là một đôi mắt trắng đen rõ ràng, cuối đuôi mắt, khe liếc một cái có thể quyến rũ linh hồn nhỏ bé của người ta.

Mà ở đây quả thật có mấy người như thế, chỉ cần liếc mắt một cái đã bị câu mắt hồn phách.

Anh nhận ra người đàn ông đứng ở bên phải cô, là lão tam của Giang gia, trên thương trường được gọi là Ngọc Diện Hồ ly, anh em nhà anh khi mới khởi nghiệp cũng ăn khổ từ hần không ít lần. Về sau, hàng năm ở thành phố B, anh em trong nhà đều không quên nhắc tới vị anh ba này.

Những người vây quanh kia, ngoại trừ có tiểu công tử của Đường gia, không có ai anh thấy quen mặt. Mỗi người đều có dạng "chân chó", người tinh mắt đều biết tất cả ánh mắt kia gian tà đảo quanh người Giang Tuyết Tử kia không hề có một ai đứng đắn.

Triển Kính đứng ở tại chỗ, có chút khó chịu quét mắt qua một vòng. Ngoại trừ hai vị Giang gia cùng tiểu công tử Đường gia, chỉ sợ có thể giữ thể diện nhất ở đây, chính là hai anh em Triển gia anh.

Triển Phong đưa một ly rượu qua, nhìn theo ánh mắt đưa em trai, cười cười: "Hóa ra tên tiểu tử người là có mục đích này, thật sự là tính toán tỉ mỉ, có lời mà không có lỗi!"

Triển Kính quăng cho anh cả của mình một ánh mắt khó hiểu, Triển Phong lắc ngón trỏ, lại nhấp một ngụm rượu vang: "Cô gái kia đừng không được, đổi người khác, không cần em nói, anh cả nhất định giúp chú mày một tay."

Giọng điệu cảnh cáo của anh cả không khác Tống Phong Thành lần trước, lông mày Triển Kính nhíu một cái: "Lắm chuyện, em cứ cố ý muốn tiếp cận cô ấy, không được sao?"

Mí mắt của Triển Phong cũng không động, uống rượu gạt đầu: "Được, như thế nào không được. Đã nhiều năm như vậy, em trai anh cuối cùng cũng biết động lòng với nữ nhân, có muốn mỹ nhân ngư ngoài biển thì anh cả đây cũng sẽ đi tìm cho chú mày."

Triển Kính tức giận liếc mắt một cái: "Anh là thương nhân, không phải thổ phỉ."

Triển Phong không tiếng động cười, khoe miệng nhếch lên: "Thật ra cũng không khác nhau lắm."

Hai người đang nói chuyện, Giang Tử Sênh đối diện đã phát hiện ra, chủ động đi tới. Bưng ly rượu đỏ nhẹ nhàng cười nói: "Trái đất tròn thật nhỏ, không nghĩ tới lại có thể mời được hai vị thiếu gia của Triển gia, Giang mổ vịnh hạnh đón tiếp."

Triển Phong nhẹ nhàng chạm ly với đối phương: "Tam thiếu khách sáo. Cuối tuần nhàn rồi không chuyện gì, mang theo em trai đi dạo một chút."

Giang Tử Sanh khẽ nhíu mày, liếc nhìn Triển Kính: "Nghe nói Nhị thiếu mới từ bộ đội trở về, nay đã thành đặc công, đội có việc gì đều ra quân đầu tiên, vì nhân dân thành phố B mà tận tâm cống hiến, đổ máu hy sinh, tinh lực của Nhị thiếu cũng thật tốt!"

Hai chữ cuối cùng nhấn mạnh trọng âm, hơn nữa Triển Kính đã ngoài 30 còn chưa lập gia đình, là nam nhân đều nghe được ý tứ trên chọc trong lời nói.

Triển Kính cũng không tức giận, chiếu ngược nước cờ: "Giang tiên sinh có mối nào muốn giới thiệu sao?"

Giang Tử Sanh không nghĩ tới Triển Kính chủ động mắc câu, trong lòng vui sướng lại hồ nghi, âm thầm nghĩ nghĩ có phải vì ở trong quân đội lâu năm nên não liền phẳng ra hay sao? Chưa kịp nghĩ nhiều, lời đã nói ra: "Ha ha, Giang Tử Huyền nhà tôi ngưỡng mộ Triển nhị thiếu gia đã lâu, nhị thiếu gia nếu có lòng rảnh rỗi, hôm nào thuận tiện thì gặp mặt một chút."

Triển Kính nhướng lông mày, khoe miệng nâng lên hàm chứa một chút bất cần đời: "Cái đó đâu cần phiên toái như vậy, không phải anh dẫn theo một cô em gái xinh đẹp thế này sao!"

Giang Tử Sanh trên mặt cứng lại, theo bản năng đảo mắt nhìn Triển Phong, ý muốn hỏi người cẩn thận như Triển Phong mang em trai ra ngoài chơi đùa mà lại quên dạy hần mấy chuyện nhất định phải biết?

Triển Phong thức thời cho qua, xoay người thay ly rượu, bưng ly mới, tiếp tục xem trò hay.

Giang Tử Sanh cắn răng, trên mặt lộ vẻ cười: "Cái này..... Không thích hợp lắm."

Triển Kính dứt khoát không nói chuyện, dùng hành động thay thế ngôn ngữ. Trực tiếp lướt qua Giang Tử Sênh, cầm ly rượu đi tới chỗ Giang Tuyết Tử đang bị một đám đàn ông bao vây.

Lúc này Giang Tuyết Tử đang bị mấy người đàn ông nhiệt tình vây quanh, nhiều năm chưa từng trải qua loại trường hợp này, cũng có chút cảm giác luống cuống tay chân, khổ sở ứng đối. May mà sau khi Giang Tử Sinh đi, chỉ còn lại mấy người, tiểu công tử Đường gia cũng là người biết chăm sóc. Mặc dù nhỏ tuổi nhất, mới vừa qua sinh nhật thứ 21 nhưng đối với phụ nữ từ trước tới nay hết sức săn sóc, trong giới thượng lưu nổi danh là người đàn ông ôn nhu. Giang Tuyết Tử không biết trả lời như thế nào, đều có cậu nhẹ nhàng tiếp chuyện.

Triển Kính đi đến, nghe mấy người gần đó đang thảo luận về buổi nhạc kịch gần đây ở thành phố B, liền thuận miệng nói tiếp: “Tiền thuốc lần trước còn chưa đưa, không bằng lần này Giang tiểu thư mời tôi một lần đi?”

Giang Tuyết Tử sợ nhất chính là giọng nói này, sau lưng lập tức cứng đờ, sâu sắc cảm nhận được một ánh mắt nóng rực đang chiếu trên người mình. Hoàn toàn không nghĩ tới sẽ gặp anh ấy trong trường hợp này, hơn nữa đối phương vừa đến đã nhắc tới họ của mình, hiển nhiên là đã biết thân phận của cô.

Giang Tuyết Tử khấn trương cũng không biết phải làm sao, tư thế cứng nhắc mất tự nhiên đến cực điểm, giống như tay chân đều không phải là của mình, một chút thoải mái cũng không có.

Răng cửa cắn mạnh vào đầu lưỡi, đau đớn này khiến cô giật mình cảm thấy tỉnh táo lại, tay nắm túi xách để ở vị trí tim, có thể cảm giác được rõ ràng tim mình đang đập mạnh như thế nào.

Mím môi hít một hơi, Giang Tuyết Tử chậm rãi ngẩng đầu, đem tầm mắt nhìn về phía đối phương. Người đang đứng cách cô không đến ba bước chân.

Có thể là thói quen trong quân đội lâu năm dưỡng thành, tóc anh rất ngắn lại gọn gàng, mặc một thân trang phục sẫm màu đơn giản, cổ áo sơ mi màu xanh cởi bỏ một nút trên cùng, lộ ra một ít da thịt màu đồng khoẻ mạnh. Eo đeo thắt lưng màu nâu to bản, ống quần màu đen nhét vào đôi giày màu cà phê, người cao gần 1m90, khiến cho cách ăn mặc tùy ý này làm lộ ra phần eo thon, hai chân thon dài thẳng tắp. Ngũ quan góc cạnh rõ ràng, mắt đen mày kiếm, môi mỏng, cả người tản ra một loại khí chất dã tính mà tất cả đàn ông ở đây đều thiếu hụt.

Giang Tuyết Tử chỉ đơn giản nhìn lướt qua, tầm mắt cũng thay đổi rất nhanh, hoàn toàn quên mất đối phương vừa đưa ra mời, còn đang chờ cô trả lời.

Triển Kính cũng không thèm để ý, chân dài bước tới một bước, chỉ đứng một bước, đã ở trước mặt cô. Cúi đầu nhìn nha đầu đang mất tự nhiên không dám nhìn mình, khóe miệng Triển Kính mím lại, lộ ra một tia cười yếu ớt: “Giang tiểu thư quên tôi là ai rồi?”

Giang Tuyết Tử theo bản năng lắc đầu, vô thức lui về phía sau: “Không có.”

“Tôi nhớ mà...” Trong đầu Giang Tuyết Tử đang hồ hê loạn cào cào, thảng thốt gặp phải tình cảnh hỗn loạn, trên trán đổ hột mồ hôi, thắt lưng bị đâm, đối phương còn mặc cảnh phục màu đen, trước khi bữa tiệc diễn ra anh ba cũng đã nhắc đến, nhiều năm trước chính mình đã kéo anh ra khiêu vũ...

“Triển, Triển tiên sinh.” Giang Tuyết Tử hít một hơi, “Tôi nhớ mà...”

Ba chữ cuối cùng nói rất nhẹ, giống như khẳng định với người đó trí nhớ của mình, mà không phải trả lời nghi vấn của đối phương.

Nhưng Triển Kính cách cô rất gần, bản thân lại là người hiểu rõ khẩu âm cho nên mỗi chữ cô nói ra anh đều nghe được rất rõ ràng. Nghe Giang Tuyết Tử nói vậy, anh không lộ ra một chút vui mừng nào, ngược lại “Nha” một tiếng, hỏi: “Cô chỉ nhớ rõ chuyện một tháng vừa rồi, hay là cả chuyện mười ba năm trước?”

“Tôi mời em khiêu vũ, còn nhớ chứ?” Lúc nói đến câu này, Triển Kính đã ôm lấy eo Giang Tuyết Tử, đầu cũng nhẹ nhàng đưa tới, cơ hồ muốn tựa lên vầng trán sáng bóng của cô.

Động tác khiêu vũ quen thuộc mà mập mờ này khiến cho Giang Tuyết Tử muốn lui cũng lui không được. Những người đàn ông vây quanh thấy tình thế không ổn, đã sớm thức thời lui ra. Duy chỉ có tiểu công tử Đường gia Đường Luật còn đứng nguyên tại chỗ, vô cùng hứng thú nhìn hai người.

Trong hoảng loạn, Giang Tuyết Tử thoáng nhìn thấy Tam ca Giang Tử Sanh lãnh đạm không vui, thân thủ đã muốn đẩy Triển Kính ra. Quên rằng trên tay anh vẫn còn đang cầm ly rượu, động tác này của cô trực

tiếp khiến ly rượu đổ hết lên người anh, phần da lộ ra ngoài liền ánh lên những giọt rượu màu vàng.

Triển Kính phản ứng rất nhanh, đỡ cái ly đang ở giữa không trung, đồng thời nắm bả vai Giang Tuyết Tử đưa cô ra chỗ khác, cho nên rượu trong ly hắt sạch lên người anh, Giang Tuyết Tử chỉ bị bắn mấy vết nhỏ ở mép váy.

Giang Tuyết Tử cũng không biết là sợ hay túng quẫn, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng xanh, phản ứng đầu tiên chính là mở to hai mắt nhìn Triển Kính, ngay cả câu xin lỗi cũng quên không nói. Triển Kính bị đôi mắt này của cô làm cho bật cười, đặt cái ly vào trong tay bồi bàn vừa chạy tới, nhận lấy khăn tay đưa cho cô: “Tại sao em vẫn giống khi bé vậy, mở to mắt như vậy có mỗi không?”

Giang Tuyết Tử lúng túng tới mức đỏ cả tai, giúp anh lau vết rượu trên ngực áo sơ mi, thấy trên quần anh cũng dính một chút, theo bản năng liền đưa tay xuống. Lúc ngón tay vừa chạm tới, liền bị Triển Kính bắt lấy cổ tay.

Bên cạnh truyền đến một tiếng cười khê, Đường Luật xem kịch đến vui vẻ. Nháy mắt, hướng một ngón tay cái về phía Triển Kính, cậu vui vẻ xoay người rời đi. Cách đó không xa anh cả của Triển gia cũng bật cười thành tiếng,, thậm chí tiểu tử nhà mình âm thầm thế thôi chứ mỗi lần ra tay lại đều là quái chiêu thôi! Giang Tử Diêu lúc này đứng ở xa đang đưa lưng lại nói chuyện phiếm với mấy bậc tiểu bối, cho nên không thấy một màn này. Người nhìn thấy tất cả, lại trầm mặc khó chịu, chính là Giang Tử Sanh.

Lạnh lùng liếc Giang Tuyết Tử một cái, Giang Tử Sanh nặng nề đặt ly rượu xuống, bước lên lầu.

Giang Tuyết Tử hậu tri hậu giác nhận ra hành động của mình rất không thích hợp, cúi đầu vừa muốn rút cổ tay mình ra, chợt nghe thấy động tĩnh của Giang Tử Sanh, thân thể khẽ run lên, cắn chặt hàm răng, nhỏ giọng nói câu: “Thật xin lỗi.”

Triển Kính nắm cổ tay cô không buông, dùng giọng điệu không có chuyện gì, nói: “Nếu mà áy náy thật thì mời anh đi xem nhạc kịch đi.”

Đi một vòng, lại trở về chuyện này. Giang Tuyết Tử cũng biết anh đang giải thoát cho mình, tuy phải lo lắng đến ý tứ của anh ba, nhưng nợ ân tình với Triển Kính vẫn còn. Huống chi, ở sâu trong lòng cô, khát vọng đối với Triển Kính đã chôn sâu ở trong lòng đang cố sức vươn lên.

Do dự ngắn ngủi qua đi, Giang Tuyết Tử nhẹ gật đầu: “Nhạc kịch kia thứ tư tuần sau bắt đầu bán vé, mãi cho đến đầu tháng bảy, tôi.....”

Triển Kính dắt cô đi đến trước mặt Triển Phong: “Giới thiệu một chút.”

“Đây là anh cả của anh, Triển Phong.”

Giang Tuyết Tử hướng Triển Phong đang hơi gật đầu, lên tiếng chào: “Triển tiên sinh.”

Triển Kính còn nói: “Đây là Giang gia Ngũ tiểu thư, Giang Tuyết Tử. Lúc anh trong quân ngũ hai năm, bọn em thường xuyên chơi chung. Qua sinh nhật 18 tuổi của em, cô ấy tặng em một chiếc đồng hồ. Lúc anh đi Nam Dương bàn chuyện làm ăn trở về còn muốn cướp cái đồng hồ đó của em.”

Triển Phong nhìn ra em trai mình đang liều mạng giải vây cho Giang Tuyết Tử, gật gù đầu, làm ra vẻ bình tĩnh đại ngộ: “Hình như là có chuyện như vậy.”

Triển Kính tựa hồ có hơi bất mãn Triển Phong qua loa lấy lệ, liếc mắt không thèm nói chuyện.

Giang Tuyết Tử vẫn rất cảm kích hai người này lễ độ khách khí, ôn nhu nói: “Vừa mới là tôi sơ suất, làm cho hai người chê cười. Tôi còn có chút việc phải đi trước, chúc nhị vị buổi tối vui vẻ.”

Triển Kính đưa tay kéo cô trở lại: “Vừa nói muốn mời anh xem kịch, số điện thoại là bao nhiêu?”

Giang Tuyết Tử đối với sự bừa bãi đêm nay của mình cảm thấy vô cùng xấu hổ, nhỏ giọng nói ra vài con số, Triển Kính giơ ngón tay ngăn lại, nâng lông mi lên nhìn cô: “Số điện thoại di động?”

Năm nay mà còn có người dùng điện thoại bàn à? Nha đầu này cũng là quá qua loa với anh rồi!

Giang Tuyết Tử phi thường thành khẩn gật gù đầu: “Tôi bình thường không có dùng điện thoại di động, đây là số điện thoại nhà, cứ gọi là được.”

Triển Kính trừng mắt, nhìn Giang Tuyết Tử cũng không giống giả bộ, cuối cùng cũng nói: “Điện thoại công ty.”

Anh có chút tức giận nhìn Triển Phong mang theo ánh mắt trêu chọc đứng một bên xem chuyện vui, Giang Tuyết Tử có chút khó xử đọc số điện thoại thư viện, lại nhỏ giọng dặn dò một câu: “Buổi tối thì cứ gọi đến nhà tôi là được. Thư viện không cho phép sử dụng điện thoại riêng.”

Triển Kính sững sờ, có chút phản ứng không kịp: “Em đang làm việc ở thư viện?”

Giang Tuyết Tử gật gật đầu. Triển Kính vừa muốn nói chút gì, đột nhiên thu được ánh mắt của Triển Phong, đồng thời anh cũng cảm giác được có người đứng phía sau.

Động tĩnh của Giang Tử Sanh lớn như vậy, Giang Tử Diêu cũng nghe thấy, nhìn thấy Giang Tuyết Tử đang nói chuyện với hai người Triển gia sôi nổi, nhất thời hiểu rõ nguyên nhân Giang Tử Sanh bỏ tiệc lên lầu.

Đi đến gần lại nghe được Giang Tuyết Tử đang trao đổi số điện thoại với Triển Kính, cũng nhìn thấy hai người chớp mắt lộ biểu tình khi nghe Giang Tử Tuyết không dùng điện thoại di động. Giang Tử Diêu im lặng mỉm cười, đáy mắt sáng lên ý tứ khó phân biệt.

Giang Tuyết Tử cũng xoay người, nhìn thấy Giang Tử Diêu, cũng không kinh ngạc, cũng không có sợ hãi như khi đối mặt với Giang Tử Sanh, chỉ là hơi co người lại.

“Anh hai.” Giang Tuyết Tử kêu một tiếng, nghĩ nghĩ, lại thấp giọng nói: “Làm phiền anh hai nói với anh ba một tiếng, em sẽ nhớ rõ lời anh ba nói..., sẽ không làm bậy.”

“Làm phiền anh hai.” Nói xong câu này, Giang Tuyết Tử quay đầu cúi chào hai người Triển gia, bước nhanh đi ra ngoài.

5. Chương 5

Lúc Triển Kính gọi điện thoại tới, Giang Tuyết Tử đang đánh số cho mấy chồng sách mới, nhận điện thoại cũng dùng một giọng điệu nhẹ nhàng chuyên nghiệp: “Thư viện thành phố xin nghe.”

Đầu dây bên kia sững sờ một chút, một lát sau mới nói: “Là anh.”

Giang Tuyết Tử cũng ngẩn người, không phải không nhận ra thanh âm của đối phương, nhưng là đối với thanh âm quen thuộc mỗi ngày mỗi tháng lúc này lại xuất hiện ở trong điện thoại mà cảm thấy kinh ngạc.

Cơ hồ mỗi đêm cô đều tìm băng ghi âm cũ kĩ kia, bỏ vào mp3, cắm tai nghe, từ từ nhắm hai mắt nghe đi nghe lại mấy lần, sau đó mới bấm dừng, chậm rãi đi vào giấc ngủ.

Hai năm khổ sở kia là nhờ mấy lời không tính là ôn nhu của Triển Kính chúc mừng sinh nhật cô làm bạn, cùng cô vượt qua đêm dài đằng đẵng. Dần dần đã thành thói quen, mỗi đêm trong phòng nhỏ đơn sơ của mình cô đều cần tới ba phút ghi âm ngắn ngủi kia giúp mình thả lỏng sau một ngày dài, bình yên đi vào giấc ngủ.

Hiện tại, thanh kia trầm tĩnh êm tai ấy đang ở bên kia điện thoại, Giang Tuyết Tử ngừng thở, nhất thời im lặng.

Đối phương tựa hồ có chút xấu hổ, ho nhẹ một tiếng: “Là anh, Triển Kính. Nhanh như vậy đã quên rồi sao?”

Giang Tuyết Tử lấy lại tinh thần, vội vàng phủ nhận: “Không, không phải...Tôi vừa mới, ừm, máy tính xảy ra chút vấn đề.” Vừa nói, tay vừa dùng lực bấm chuột, chứng minh mình nói không ngoa.

Ở bên kia, Triển Kính nở một nụ cười nhàn nhạt mà chính anh cũng phát giác, giờ phút này Nhị thiếu Triển gia đang mỉm cười với cái điện thoại.

“Đã tan làm chưa? Anh mời em đi ăn cơm.”

Giang Tuyết Tử liếc nhìn đồng hồ, cắn cắn môi, cố gắng giữ vững ngữ điệu: “Một tiếng nữa tôi mới hết giờ.”

Triển Kính vừa đốt một điếu thuốc, nghe lời này lập tức hạ thuốc xuống: “Trễ như vậy?”

Ngón tay miết trên mép bàn, Giang Tuyết Tử nhẹ nhàng “ừ” một tiếng, rồi lập tức đổi giọng: “Không sao, lần khác...”

“Hôm nay đi.” Triển Kính cau mày hút một hơi, làn khói trong miệng khiến anh đột nhiên khó chịu. Dem thuốc lá nghiền trong gạt tàn, anh trầm giọng nói: “6 giờ rưỡi tối mới tan tầm phải không? Ở thư viện thành phố đúng chứ? Anh tới đó chờ em.”

Cũng không đợi Giang Tuyết Tử đáp, Triển Kính trực tiếp cúp điện thoại.

Lão Tiểu vừa mới pha một ấm trà xanh, trở lại đã nhìn thấy Triển đội trưởng hung hăng nghiền nát một điếu thuốc mới hút một ít, mày nhíu chặt nhìn chằm chằm điện thoại. Ông không khỏi cười cười, gheo: “Sao vậy Triển đội? Bạn gái giận dữ à?”

Người trong văn phòng đều đã ra ngoài, Triển Kính cũng không đáp, qua một lúc lâu sau khi Lão Tiểu định đẩy cửa ra ngoài thì mới nói: “Tiểu cô nương không nhẽo.”

Lão Tiểu cười ha ha, nắm chốt cửa nói: “Nữ nhân lâu lâu sẽ giận dữ như vậy. Bất quá người ta cùng cậu giận dữ cũng đại biểu là trong lòng người ta có cậu.”

Triển Kính liếc Lão Tiểu, không nói gì.

Cô nào chỉ là giận dữ với anh, cô là giữ khoảng cách với tất cả mọi người. Hôm qua lúc ở nhà Giang Tử Sanh, mấy lời cô nói với Giang Tử Diêu anh em bọn họ cũng nghe thấy.

Đêm đó anh lái xe đưa Triển Phong ra khỏi biệt thự, trên đường trở về anh cả châm một điếu thuốc, chậm rãi nói một câu: “Nha đầu kia thoát nhìn nhát gan nhưng thật ra cũng không dễ chung đụng.”

Triển Kính hỏi lại anh, Triển Phong đã nói: “Lúc nào cũng ghi nhớ chuyện xưa trong lòng, tùy thời có thể cúi đầu nói xin lỗi với người nhà, kì thật vẫn có một cỗ oán giận. Chú mày không thấy à? Sau khi cô ấy đi, ánh mắt Giang Tử Diêu lập tức lạnh xuống.”

Triển Kính nhớ đến lúc ấy, nói thêm: “Cả họ cao thấp không ai xem cô ra gì, cô còn có thể làm gì được? Anh cũng biết, cô ấy cũng chỉ là một nữ nhân. Chỉ cần cô ấy lúc nào cũng biết mềm mỏng, biết nhìn người nhìn chuyện thì may ra có thể an ổn một chút. Giang gia vốn ít nữ nhi, động dậy ho he thì mấy người nam nhân kia chắc chắn sẽ không để yên, chèn ép đến một mảnh xương cũng không còn.”

“Nói cho đến cùng thì Giang lão gia là oán hận với nha đầu này, đúng ra là oán hận mẹ cô. Cha ruột tìm không được, mẹ ruột đã chết, tiểu nha đầu nhỏ bé cứ như vậy mà bị vứt lán lóc. Đứa nhỏ này cũng phải quật cường đến mức nào mới có thể để cho Giang lão gia mỗi khi năm hết tết đến vẫn phải sượng mặt gọi con bé về nhà ăn cơm, cả nhà cao thấp chèn ép đến thế mà không ai dám ra tay triệt tận gốc. Phải mạnh mẽ khéo léo lắm chứ không đùa đâu.”

Triển Kính như có như không nghịch bật lửa kim loại trong tay, nhớ lại lời nói của anh cả đêm đó. Lúc này đã có chút hiểu vì sao Triển Phong lại nói như thế.

Qua vài lần anh cùng Giang Tuyết Tử chạm mặt là thấy rõ. Lần đầu tiên anh không nhận ra cô, cô đặc biệt khách sáo lễ phép, giống như sợ nói nhiều thêm một câu mình sẽ rớt lười ra ngoài. Lần thứ hai ở Giang gia, nếu anh không thừa dịp làm rơi ly rượu, cố ý tạo ra tình huống thân mật, chỉ sợ nha đầu kia không kịp đợi mình kéo cô đến chào hỏi với anh cả thì đã bỏ trốn như thỏ.

Vô luận gặp mặt hay gọi điện thoại, cùng anh với anh cả hay là huynh đệ một nhà, cô đều nói chuyện tâm dùng hết khách khí cùng lễ độ. Bên ngoài nhìn vào tưởng rằng Giang Tuyết Tử là nhát gan, thực tế trong lòng cô ai cũng không sợ, căn bản chính là không muốn để ý tới thôi.

Từ trên xuống dưới nhà họ Giang cố ý bắt hoà với cô, chắc chắn cô sẽ dùng thời thời khắc khắc kéo dài khoảng cách đúng chứ? Trong những mối quan hệ giữa người với người, đặc biệt là người cùng huyết thống, cô chỉ cần hạ thấp một chút tư thái, học các nha đầu khác ăn nói ngọt ngào thì cho dù chuyện gì xảy ra đi nữa cũng sẽ có người cùng cô ở chung.

Đến cả Giang Tử Diêu cùng anh cả nhà anh đều nhận ra thái độ của anh đối với Giang Tuyết Tử không đơn giản, vậy mà nhà đầu kia một chút cũng không biết!

Năm năm tháng tháng qua đi, con người ai cũng thay đổi nhưng cô gái bình tĩnh lãnh đạm này liệu có phải là tiểu công chúa Giang gia lúc trước không?

Càng nghĩ càng phiền chán, Triển Kính không muốn ngồi một chỗ tù túng nữa.

Triển đại đội trưởng lấy tốc độ nhanh nhất lao ra ngoài, lái xe tới thư viện thành phố, dừng dưới tán cây, hút thuốc chậm rãi chờ!

Giang Tuyết Tử vừa bước ra cửa liền trông thấy khung cảnh tiêu sái như vậy...

Ráng chiều đỏ ối, ảm áp lan toả khắp nơi, dưới tàn cây ngô đồng rộng lớn ven đường là một nam nhân vóc dáng cao lớn. Trên sống mũi cao thẳng của anh là một cặp kính râm, môi mỏng ngậm một điếu thuốc. Một thân áo sơ mi đen cùng quần tây nhẹ nhàng thoải mái phối hợp cùng đôi giày màu xanh thẫm vô cùng dễ chịu. Trên tay đeo một chiếc đồng hồ rất đẹp!

Giang Tuyết Tử đến gần, phát hiện trên cổ tay anh là chiếc đồng hồ năm đó cô tặng quà sinh nhật.

Mười năm trước, nó trị giá hơn 100.000 nhân dân tệ, được phát hành với số lượng hạn chế trên toàn thế giới, hình như chưa tới 10 chiếc. Càng về sau giá trị trưng bày càng tăng cao, nó đã trở thành một món đồ kinh điển, lúc này đeo trên cổ tay liền có chút cảm giác lỗi thời.

Triển gia nguyên bản là thế gia, từ xưa đã tương truyền 3 đời thì biết làm ăn, đời thứ 4 lại giỏi nhìn thấu, đời thứ 5 văn vẻ không ai sánh bằng. Triển gia tuy cũng có lúc suy xuống dốc nhưng trong thời dân quốc lúc ấy lại có quý nhân phù trợ, bình tĩnh vượt qua cơn bĩ cực. Những thứ đã được thừa hưởng từ thế hệ này sang thế hệ khác gần như đã ngấm sâu vào máu thịt, chưa bao giờ họ phải dựa vào ăn mặc bề ngoài để chứng tỏ mình.

Hơn nữa bản thân Triển Kính ở trong quân đội nhiều năm, khí chất lịch của Triển gia trên người anh còn toát ra đã tính không kèm chế được, từ đầu đến chân cũng chỉ là trang phục thoải mái nhẹ nhàng vẫn làm cho người ta cảm thấy anh là một người đàn ông bất phàm. Cả một cổ thần thái khiến người ta chói mắt kia lại bị chiếc đồng hồ trên tay làm nhạt đi không ít.

Triển Kính thấy chính mình hôm nay rất tốt. Vừa rồi ở dưới lầu chờ đến phát chán liền chạy về nhà mang đồng hồ đeo lên, vừa trở lại châm một điếu thuốc thì người cũng đã tới nơi.

Vừa nhìn thấy cô anh lập tức dập tắt điếu thuốc, vươn tay ném một cái vào thùng rác cách đó 3 mét, nhanh gọn, chính xác. Triển Kính quay đầu, cười với Giang Tuyết Tử: “Xong việc rồi?”

Giang Tuyết Tử bị nụ cười rực rỡ này làm bối rối, nửa ngày mới hồi phục tinh thần: “Dạ, thật xin lỗi, có phải đã đợi rất lâu rồi không?”

Triển Kính cố ý thả chậm cước bộ, cùng cô sóng vai đi tới chỗ xe anh: “Cũng không lâu, mỗi ngày đều phải tan làm trễ như vậy sao?”

Giang Tuyết Tử chần chờ một chút: “Không phải. Mỗi tuần chỉ có 4 đến 5 ngày phải về lúc 6 giờ rưỡi.”

Triển Kính nghe ra sự ngập ngừng, đuổi riết không buông: “Còn mấy hôm còn lại?”

Giang Tuyết Tử đáp mơ hồ: “Giờ đó mới đi làm.”

“Thay ca?” Triển Kính đột nhiên dừng bước, đứng im tại chỗ nhìn cô: “Em đừng nói với anh, mấy ngày còn lại em ở đó trực đêm.”

Giang Tuyết Tử dừng một chút, nhẹ giọng sửa lời: “Hai ngày.”

Triển Kính hơi tức giận, túm cô kéo về phía trước: “Nhà em nghĩ cái gì mà để cho em làm việc này vậy? Một cô gái nhỏ bé ban đêm một mình ở lại thư viện trực đêm. Em không sợ à?”

Giang Tuyết Tử bị anh nắm chặt cổ tay, đột nhiên cảm thấy người trước mắt này đã biến hoá thật sự rất lớn. Hay là trong hai năm thân thiết kia cô hoàn toàn không hiểu gì về anh? Năm đó anh mười mấy tuổi chính là một thiếu niên lạnh lùng, mặc dù đối đãi với cô thập phần kiên nhẫn nhưng cũng không phải là

người thích nói thích cười. Gần đây cùng anh tiếp xúc, Giang Tuyết Tử phát hiện ra người này rõ ràng không phải như vậy, phỏng chừng lạnh lùng cũng chỉ là nét mặt, có khi là do thói quen nghề nghiệp dưỡng thành. Không chỉ không lạnh lùng nghiêm túc, người này có chút vô lại, có điểm trẻ con, mỗi lần nói chuyện với cô đều có nét cười bất đắc dĩ.

Giang Tuyết Tử bận suy nghĩ về đủ loại biến hoá của nam nhân bên cạnh, kỳ thật cũng không nghĩ tới nguyên nhân khiến người ta thay đổi lại chính là nàng.

Ngày đó ở biệt thự Giang gia, ngay cả anh cả của Triển gia còn bị thủ đoạn tán gái của em trai mình chọc cười vui vẻ, rõ ràng có thể thấy tác phong của tiểu tử này lúc bình thường không hề như vậy. Nếu để cho Triển gia hay các chiến hữu trong quân đội của Triển Kính nhìn thấy, chắc chắn sẽ bị dọa đến rớt hàm. Quen biết bao nhiêu năm nay chưa từng thấy qua Nhị thiếu Triển gia có một mặt này!

Triển Kính hỏi nửa ngày thấy không ai trả lời, đành đem người nhét vào ghế phụ, thay cô cài dây an toàn, đóng cửa xe. Lúc anh ngồi vào thì nha đầu bên cạnh vẫn đang cúi đầu, không biết là suy nghĩ cái gì. Anh bật cười: “Em nghĩ cái gì mà nhập thần vậy? Anh hỏi cũng không thèm để ý.”

Giang Tuyết Tử “A ” một tiếng, nhớ tới chuyện Triển Kính vừa hỏi, lập tức lắc đầu, nói: “Không có. Cũng không sợ hãi gì. Phòng trực nhỏ, ở tít trong cùng cửa thư viện, chỉ cần khoá cửa lại là được. Bên trong có máy tính, còn có võng. Bên ngoài toàn là sách, có cái gì phải sợ sao?”

Triển Kính cười cười: “Thật sao? Nghe em nói vậy xem ra là thú vị lắm. Nếu vậy lần sau anh cũng muốn thử một lần.”

Giang Tuyết Tử ngây ngốc, một lúc sau mới nói: “Anh... Thay đổi thật nhiều...”

Triển Kính nghiêng mặt đối diện với ánh mắt đang nhìn anh, cười cười: “Em bây giờ còn giống lúc đó sao?”

Giang Tuyết Tử gục đầu.

Triển Kính lại nói tiếp: “Khi đó mỗi lần gặp anh đều nói thật nhiều. Chuyện sủng ông đạn được, phạm tội giết người...cái gì cũng muốn biết. Hiện tại cũng không còn quan tâm nữa rồi à?”

Giang Tuyết Tử cười lên, khoe môi cong cong: “Cũng cảm thấy hứng thú, chính là...”

“Sao?” Triển Kính trong giây phút đó chờ mong có câu tiếp theo, xoay đầu nhìn cô rồi đành hỏi tiếp: “Em thích ăn gì?”

Chính là chênh lệch quá lớn, hỏi hay không cũng không còn là vấn đề...

Giang Tuyết Tử yên lặng đem những lời này nuốt vào đáy lòng, một lần nữa cười cười: “Ăn gì cũng được ạ. Có đồ ăn là đã tốt rồi.”

Triển Kính suy nghĩ một chút, đảo tay lái đi về hướng ngoại thành.

Giang Tuyết Tử nhìn phương hướng anh lái xe đi, có chút luống cuống liếc nhìn gò má đối phương, mím môi một cái, vẫn là không nói gì.

Triển Kính hiện tại cũng không có cách gì.

Trong quá khứ mỗi lần gặp nha đầu này anh đều cảm thấy rất vui vẻ, cô sẽ ném cho anh một đồng vắn đề kỳ kỳ quái quái khiến anh suýt nữa chống đỡ không nổi. 10 năm qua đi, nguyên bản từ một cô gái lãnh đạm đã biết thành hủ nút kiêu ngạo, chưa từng chủ động nói chuyện với người khác, hỏi ba câu mới đáp một câu, cảm giác này thật sự bức bối.

Suy nghĩ một chút, Triển Kính cũng cười: “Anh lại cảm thấy cứ như hiện giờ cũng rất tốt.”

“Lúc trước là em đi theo anh hỏi mấy câu linh tinh cổ quái anh đều kiên nhẫn trả lời, ngược lại, anh...” Triển Kính dừng một chút, có chút ý vị sâu xa nhìn cô: “Anh hiện tại có không ít thứ muốn hàn huyên với em.”

“Nhưng hình như em rõ ràng không muốn để ý tới anh...”

Triển Kính nhíu mày một cái, ra vẻ khổ não hỏi: “Có phải em cảm thấy anh già lẫn thản rồi, nói chuyện mấy câu cũng không có chủ đề chung?”

Giang Tuyết Tử luống cuống, vậy mà thành ra lãnh đã không muốn quan tâm đến anh cơ à? Cô lắc đầu nói: “Không có.”

“Tôi không phải...” Giang Tuyết Tử cảm giác được một đạo ánh mắt chăm chú chiếu lên người cô, nhất thời không biết bắt đầu thế nào. Hít một hơi, cô trả lời: “Tôi cảm thấy anh biến hoá quá lớn, chỉ có chút không quen...”

“Hơn nữa cuộc sống của chúng ta hoàn toàn khác xa nhau rồi, cũng không hề có tiếng nói chung...”

Triển Kính bật cười, đánh tay lái điêu luyện đưa xe vào một con hẻm nhỏ: “Có gì không giống nhau? Em chưa từng nguyện ý cùng anh tán ngẫu, làm sao biết được chúng ta không có điểm chung?”

6. Chương 6

Xe lái vào một tiểu viện cổ kính. Triển Kính xuống xe mở cửa, Giang Tuyết Tử mang theo túi xách ra ngoài, quét mắt quan sát bốn phía.

Tường quét vôi trắng, mái ngói cong cong, mang đậm hơi hướng kiến trúc Huệ Châu. Trong viện chỉ đậu mấy chiếc xe hơi cao cấp nhưng hoàn toàn không phô trương khiến người ta chú ý, mấy tán cây sơn chi xum xuê nở ra từng chùm hoa trắng muốt, gió đêm nhẹ nhẹ đưa hương thoang thoang lan toả khắp nơi, tạo nên một cảm giác thanh tĩnh đượm màu buồn bã. Cửa vào phía đối diện lộ ra hai ngọn đèn cung đình thanh lịch, hắt ra ánh sáng dịu dịu đầm thắm, chiếu sáng một vùng xung quanh. Bên ngoài cũng không có nhân viên phục vụ cùng lễ tân, tổng thể khung cảnh hoàn toàn không có chút gì giống như nhà hàng mà là một chỗ có chút ý tứ riêng tư, tựa như là nhà riêng mà thôi. Giang Tuyết Tử lần đầu tiên tới chỗ này, cũng biết loại địa phương này muốn đi vào thường thường hầu bao cũng phải rộng rãi hơn những nhà hàng sang trọng lắm rồi.

Triển Kính thấy cô đứng yên không nhúc nhích cũng không nóng nảy. Cô nhìn ngấm bốn phía, anh nhìn ngấm cô...

Đêm tháng năm trái ngược với ánh nắng chói chang gay gắt ban ngày, có gió thoang nhẹ nhẹ gãi vào lòng người thoải mái.

Hôm nay Giang Tuyết Tử không trang điểm, tóc cột đuôi ngựa đơn giản, mặc một chiếc áo thun thêu phối cùng với quần bò. Dung nhan trái ngược với bộ dạng đêm đó.

Tối hôm đó cô quả thật rất xinh đẹp. Đứng giữa một đám đàn ông thương nhân giống như một cô búp bê Barbie được đóng gói tỉ mỉ, không có một chút nhân khí. Lúc này đây lại hoàn toàn khác, khuôn mặt nhỏ nhắn ánh lên vẻ trong trắng thuần khiết, không có phấn phủ nên có vẻ hơi thiếu huyết sắc, dưới mắt trần nhiên để lộ ra hai vòng thâm quầng thật lớn, so với lúc trang điểm thì tiêu tụy hơn một ít, lại đặc biệt chân thật.

Cô vốn cũng không phải là tiểu cô nương nữa rồi. Nữ nhân 26 tuổi, không còn có Giang gia che chở, lại một thân một mình dựa vào mấy đồng lương ba cọc ba đồng của thư viện mà trụ vững đến lúc này cũng không dễ dàng gì. Khí chất đoan trang trời sinh cũng không hề mất đi, nhẹ nhàng đầm thắm chốc không ít nam nhân thêm muốn thưởng thức.

Triển Kính thất thần đứng đó, nhìn chằm chằm gò má nhu hoà của cô...

Giang Tuyết Tử thu hồi ánh mắt, chỉ thấy người đàn ông bên cạnh nhìn mình không động đậy. Cô theo bản năng muốn sờ mặt mình nhưng trên tay còn đang bận cầm túi xách, ất trụ hành động trẻ con của chính mình. Giang Tuyết Tử cúi đầu, khẽ nói: “...Chúng ta vào trong thôi.”

Triển Kính không đáp, nhẹ nhàng kéo cổ tay cô nắm trong lòng bàn tay.

Nhiệt độ cùng làn da thô ráp bất đồng với da thịt mình khiến cô rung mình một cái, Giang Tuyết Tử mím môi, dùng hết toàn bộ dũng khí mới có thể bình thường trở lại, an tâm hưởng thụ phần ấm áp hiếm có này.

Anh chỉ cần dùng ngón trỏ bao cùng ngón giữa đã có thể nắm trọn cổ tay cô, thậm chí còn thừa một đốt ngón tay dài. Theo chuyển động của hai người, lòng bàn tay có mấy vết chai thì thoảng ma sát với cổ tay Giang Tuyết Tử. Da thịt mịn màng trắng nõn có chút đỏ lên, có chút ngứa nhưng lại mang đến cảm giác an yên hiếm có.

Giang Tuyết Tử cúi đầu, lặng lẽ liếc nhìn nơi hai người tiếp xúc da thịt. Bàn tay của anh rất lớn, so với màu lúa mạch còn đậm hơn một chút, hoàn toàn trái ngược với màu da tái nhợt của cô. Ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng, lòng bàn tay có độ ấm vừa phải, khô ráo ấm áp. Rõ ràng là một đôi bàn tay đem lại cho nữ nhân cảm giác an toàn.

Đó là cách mà anh đang giữ cổ tay cô, chỉ một hành động nhỏ này đã làm cho trái tim nữ nhân dâng lên tầng tầng ngọt ngào vui vẻ.

Vào đến đại sảnh thì mới biết, bên trong không trang hoàng theo phong cách cổ xưa như ở ngoài sân mà là sự kết hợp khéo léo giữa cổ điển và hiện đại, đem lại cảm giác vô cùng dễ chịu thanh thoát. Đen và đỏ là hai sắc chủ đạo, điểm xuyết thêm một ít đá phong thủy cùng ngọc thạch anh trang trí tinh tế, vô luận hành lang hay là trong phòng ăn, khắp nơi tràn ngập một loại xa hoa mà khiêm tốn. Nơi này khiến cho người ta không chỉ cảm thán về phẩm vị của chủ quán mà còn đem lại một niềm an nhiên nhẹ nhõm như khi cánh chim mỗi một được trở về tổ ấm.

Phục vụ đem thực đơn tới, Giang Tuyết Tử kinh ngạc phát hiện, nơi này thế nhưng lại giống như các nhà hàng Châu Âu cao cấp, thực đơn chỉ có món ăn, hoàn toàn không niêm yết giá. Thực đơn chủ yếu là các món ăn truyền thống trong các bữa cơm nhà, tổ yến vi cá các loại chỉ chiếm vài món. Cần thận chọn một món nóng một món nguội, Giang Tuyết Tử liền trả lại thực đơn.

Triển Kính chọn thêm hai món đặc sắc nhất của nhà hàng này, hai món canh, mấy loại bánh bao tinh xảo cùng một bình rượu mơ do quán tự ủ.

Mấy món nguội vừa được đưa lên, Triển Kính cầm bình rượu men xanh rót ra một ít, đem chung nhỏ dĩa về phía trước: “Nếm thử.”

Giang Tuyết Tử nhận chung, nhấp một ngụm. Vị rượu không quá gay gắt, hương mơ thanh thanh tràn đầy khoang miệng. Tựa hồ là vì thích thú, cô uống liên tục hai chung mới dừng lại. Lúc gấp thức ăn trên má đã đỏ hây hây, môi mọng cũng hồng hồng đáng yêu, thoạt nhìn có khí sắc hơn rất nhiều.

Canh nóng mang đến đúng lúc, Triển Kính mở nắp thổ, bưng đến trước mặt Giang Tuyết Tử, để cho cô uống một ít, làm nóng dạ dày. Tác phong ăn uống trong quân đội đã ngấm vào máu, Triển Kính cũng không nói chuyện thừa thãi ngoài lúc hai người nâng chung rượu hay gấp thức ăn cùng đơn giản giới thiệu qua sự đặc sắc của mấy món ăn.

Anh cũng tự cảm thấy mình thật kì quái. Bình thường về nhà tụ tập, cũng không hiếm khi thấy các huynh đệ dùng chiêu này tán gái. Nữ nhân lúc nào cũng sẽ ôn nhu dễ xấu hổ, các công tử có tiền nhà anh lại cũng có không ít kiến thức, trong lúc ăn cơm lúc nào cũng có thể dẫn dắt người ta đi từ câu chuyện này đến câu chuyện khác, thuận buồm xuôi gió mà qua hết bữa ăn. Đến lượt anh thì lại thờ ơ lạnh nhạt, không biết phải nói chuyện gì, trừ bỏ lúc mời rượu cùng tính tiền ra cũng chẳng nói được mấy câu.

Lúc này cùng nha đầu kia ăn cơm, nhìn đến khuôn mặt nhỏ gầy chưa đầy một bàn tay, làn da cùng bờ môi tái nhợt thiếu huyết sắc, anh liền không nhịn được gấp cho cô thêm một ít bánh bao, múc ít canh nóng, khuyên cô ăn nhiều mới tốt. Lại cô lâu rồi không đi đến những nơi này ăn cơm, trong lòng sẽ không thoải mái, cũng không muốn giống như lúc trên đường hỏi ra những chuyện không nên hỏi. Nhỡ mà như vậy sẽ làm hỏng không khí, ảnh hưởng khẩu vị của cô cho nên đành tùy tiện tìm mấy chuyện an toàn nhạt nhẽo câu được câu chăng nói ra.

Một bữa cơm vô cùng bình yên cũng vô cùng thỏa mãn. Giang Tuyết Tử ăn không hề ít, sức ăn của Triển Kính cũng không nhỏ. Vừa nói chuyện vừa ăn, bốn mặn một canh, mấy món ngọt cùng tráng miệng, tất cả đều được giải quyết gọn gàng, một chút cũng không thừa lại.

Sau khi ăn xong, hai người ở trong phòng ngồi yên lặng trong chốc lát, Triển Kính theo thói quen đã sờ sờ vào gói thuốc trong túi mấy lần, cuối cùng đều nhin xuống không chạm vào. Uống hết một ấm Tím Dương Mao Tiêm, Triển Kính vì không khí ấm áp giữa hai người mà vẫn còn chút buồn ngủ, định gọi người châm

thêm nước nóng. Giang Tuyết Tử lại ngồi không yên, chủ động đứng lên nói: “Thời gian không còn sớm, chúng ta trở về đi.”

Triển Kính cũng cảm thấy hai người cứ ngồi đối diện nhau mà im lặng cũng không phải chuyện tốt cho nên cũng đứng lên theo.

Quãng đường trở về như ngắn đi rất nhiều, đến nội thành, Giang Tuyết Tử nói sơ lược phương hướng, Triển Kính cũng rành rẽ đường xá, theo lời cô đem xe dừng vàng đi về phía trước.

Hai người thủy chung không nói lời nào.

Mãi đến khi Giang Tuyết Tử xuống xe nói lời tạm biệt, Triển Kính mới hạ cửa kính, có chút không hài lòng bĩu môi, nhướn lông mày: “Không mời anh lên nhà sao?”

Giang Tuyết Tử hôm nay đã phi thường thỏa mãn, trông thấy anh lộ ra bộ dáng bất mãn cũng biết anh đang nói đùa. Nhớ tới đồng bữa bọn trên nhà, Giang Tuyết Tử cong lên một nụ cười yếu ớt, uyển chuyển cự tuyệt: “Lần sau đi. Hôm nay rất vui về ạ, cảm ơn anh.”

Một bên chân mày Triển Kính nhướn cao, anh cười vui vẻ đến độ chọc cô buồn cười, hỏi lại: “Lần sau? Ý em là lần sau em sẽ mời anh hả?”

Giang Tuyết Tử có chút do dự: “Tôi không mời được chỗ tốt như thế đâu...”

“Cứ quyết định như vậy đi.” Triển Kính trực tiếp sắp xếp: “Mai anh đến thư viện đón em. 6 giờ rưỡi nhé.”

Cửa kính xe chậm rãi kéo lên, Triển Kính cố ý xem nhẹ ý khó xử trên mặt cô, cuối cùng vẫn là đợi cô đi lên nhà, mới rời đi.

Tối hôm sau...

Giang Tuyết Tử từ trong thư viện đi ra quả nhiên lại thấy nam nhân kia đứng dưới tán cây. Thuốc cũng thêm đốt, ngửa đầu nhìn cửa sổ tầng hai của thư viện.

Cô đến gần, Triển Kính vẫn không dời mắt, hất hàm: “Mấy chậu hoa kia là em chăm à?”

Giang Tuyết Tử nhìn theo, lúc này mới phát hiện ra đứng ở chỗ này có thể thấy rất rõ mấy chậu hoa của cô: xương rồng, hoa nhài, bạc hà, còn có một chậu trúc kiểng.

Nếu đúng lúc có khi còn thấy được cô tưới cây mỗi ngày....

Thấy cô gật đầu, khoé miệng Triển Kính cong lên nhàn nhạt: “Nhớ ngày đó lúc em bị uy hiếp cũng là trước một cửa hàng hoa. Em thích trồng hoa sao?”

Hai ngày liên tiếp gặp mặt, Giang Tuyết Tử cũng không còn đề phòng cùng khẩn trương quá mức, cô đáp: “Chỉ mấy loại dễ trồng dễ sống thôi. Chờ đợi hoa nở chính là chuyện rất có ý nghĩa đấy.”

Thấy anh đang muốn đi đến mở cửa xe, Giang Tuyết Tử nhẹ nhàng nắm lấy tay áo anh, cũng rất nhanh buông ra, vươn tay chỉ về hướng ngược lại: “Lẩu cay ở đại học T ngon lắm, còn có nước ô mai miễn phí nữa cơ.”

Anh cúi đầu liếc nhìn y phục trên người mình, cố ý thở ra một hơi: “Cũng may hôm nay anh ăn mặc cũng không quá già, bằng không sẽ để em mất mặt rồi.”

Giang Tuyết Tử mỉm cười: “Rất tuần tú.”

Triển Kính nhướn mày: “Thật sự?”

“Ừm.”

Anh đứng tại chỗ, đột nhiên giữ chặt tay cô.

Giang Tuyết Tử kinh ngạc nhìn anh, chỉ thấy Triển Kính cười một tiếng, nghiêm túc nói: “Đại thúc tuần tú đây rất muốn kết giao làm bạn với tiểu mỹ nhân, bằng không làm sao mà qua được cổng bảo vệ đây?”

Giang Tuyết Tử cười khổ: “Anh mà là đại thúc sao? Có tôi là bà cô già thì có.”

Triển Kính đột nhiên quay sang, ánh mắt đặc biệt nghiêm túc quét một vòng trên mặt cô, nói ra từng chữ: “Em nhỏ hơn anh tận 2 năm 10 tháng, đời này ở trước mặt anh đừng hòng mà giành chữ ”già” biết chưa?”

Giang Tuyết Tử ngạc nhiên với sự nghiêm túc của anh, còn bị ánh mắt nóng bỏng của anh làm tim đập rộn lên. Cô chỉ còn cách né tránh ánh mắt khi, nở một nụ cười yếu ớt xem như là trả lời.

7. Chương 7

“Anh nhớ lúc trước ra ngoài đồ nướng, em không ăn được cay.” Triển Kính chọn bàn cạnh cửa sổ, trong tay còn giữ một thẻ ăn màu vàng.

Nơi bán lẩu cay rất nhỏ, đa số các cô cậu sinh viên đều mua về ký túc xá ăn. Khó khăn đứng xếp hàng chọn đồ ăn xong, lúc xoay người định tìm bàn thì vừa vặn có một cặp đôi vừa mới rời bàn này. Triển Kính mau tay nhanh mắt, sải chân dài đi tới, nhặt ghế nhựa ngồi xuống. Nam sinh vừa đi tới cũng định giành bàn dành gương mặt nhìn, kéo bạn gái đi tìm chỗ khác.

“Dạ, từ từ cũng quen, bất quá hiện tại cũng không thể ăn quá cay.” Giang Tuyết Tử lấy một cái ghế khác ngồi xuống, cảm thấy có điểm buồn cười. Tận mắt chứng kiến cự quân nhân đặc chủng dùng thân thủ mạnh mẽ nhanh nhẹn để chiếm chỗ ngồi còn con cơ đấy, không phải ai muốn thấy cũng được đâu.

Đầu bếp hô to một tiếng, Triển Kính lại nhanh nhẹn đáp lời, động tác lưu loát đi lấy thức ăn. Hai tô lớn lẩu cay, một bình nước đá chứa đầy ô mai dầm, ngoài ra còn có mấy xiên thịt viên chiên thơm nức mũi. Giang Tuyết Tử nhìn phở xá đông người tới tới lui lui bận rộn bên cửa sổ, uống một ngụm ô mai, thử một miếng lẩu cay. Mùi vị thật ngon.

Triển Kính ăn cay rất giỏi, cả khuôn mặt tuần tú không hề đổi sắc. Một tô lớn lẩu cay, mấy xiên thịt viên cũng bị anh tiêu diệt hơn phân nửa, ly nước ô mai đã cạn gần thấy đáy chẳng bù cho Giang Tuyết Tử, cô ăn đến mức môi sưng đỏ, khoe lệ đọng chút nước. Ngẩng đầu thấy thế, anh không khỏi mỉm cười, cầm khăn tay thay cô lau khoé miệng, cẩn thận giúp cô vén tóc vương bên gò má ra sau tai, một loạt động tác mây bay nước chảy lưu loát sinh động, thuần thục phi thường, tựa hồ như là thói quen bình thường chung đụng của hai người.

Giang Tuyết Tử nhìn khăn tay anh cầm dính chút dầu mỡ, ngượng ngùng rút một tờ khăn giấy lau bên môi. Đầu ngón tay chạm phải một ít mồ hôi trên vòm môi, khẽ hít một cái, miệng vẫn còn cay đến tê dại. Cô định uống thêm một chút nước ô mai đã bị anh ngăn lại: “Món này rất lạnh, uống nhiều em sẽ đau họng.”

Nói xong liền kéo cô dậy, đi ra ngoài: “Tay nghề cũng rất tốt nhưng anh vẫn còn muốn ăn thêm. Gần đây có một tiệm cháo, đến xem thử một chút.”

Giang Tuyết Tử mở to hai mắt, có chút hoảng sợ: “Tôi ăn không nổi nữa.”

“Vậy coi như đến chờ anh ăn một chút.” Mỗi lần thấy cô mở to hai mắt nhìn mình, Triển Kính đều cảm thấy nha đầu này cực kỳ đáng yêu. Giống như một chú tiểu miêu tròn mắt long lanh nhõng nhẽo kêu meo meo, chọc người ta cảm thấy vật nhỏ đáng thương này cần được thả vào lòng mà che chở, nửa điểm uy hiếp cũng không có.

Trở lại trong xe, Giang Tuyết Tử có chút áy náy, nhỏ giọng nói: “Bình thường đều ăn ở đây, cảm thấy chỗ này rất tốt, lại không để ý đến thói quen của anh. Thật xin lỗi.”

Triển Kính không muốn nghe cô dùng loại giọng điệu này để nói chuyện, nhéo gò má phẫn nộ kia: “Sức ăn của anh có chút lớn thôi. Quan hệ của chúng ta là gì, em cứ phải khách khí như vậy sao?”

Vừa ăn đến đồ bình hai má lại bị người này dùng mấy ngón tay đụng chạm, Giang Tuyết Tử có chút sững sờ, chờ phục hồi tinh thần lại mới phát hiện người này ném cho cô một vấn đề thật lớn!

Cô và anh quan hệ thế nào...

Hai người bọn họ có thể có quan hệ gì? Bất quá chỉ là mười mấy năm trước chưa hiểu sự đời, tự nhiên hợp lại làm bạn bè bình thường mà thôi.

Đem anh cất giữ cùng trân trọng tận trong đáy lòng nhưng cô cũng rất rõ ràng, anh những năm đó là đã quên mất sự tồn tại của cô. Vô tình gặp lại, đối với một người đàn ông 30 mà nói thì cũng như là chuyện vụn vặt mỗi ngày, đảo mắt liền quên đi, chỉ sợ còn không ấn tượng bằng lần 419 gần đây nhất.

Nếu sau sự kiện cô bị uy hiếp lần đó mà hai người không gặp lại thì chắc chưa đến 2 tháng anh đã không còn nhớ rõ đã từng gặp lại cô. Lúc đó anh hoàn toàn không hề nhận ra hai người từng quen, sau đó đại khái chắc là có ai đó nói đến cô cho nên ở bữa tiệc rượu anh mới chủ động nói mấy câu.

Sau đó năm lần bảy lượt hẹn gặp, mỗi lần gặp gỡ đều sẵn sàng lại thân thiết, giống như hai người là bạn tốt nhiều năm. Mà cũng đúng, đúng là bạn nhưng lại có thêm một phần mập mờ khó diễn tả.

Giang Tuyết Tử nhìn không quen dung mạo mấy năm biến hoá từ một cậu thanh niên thành một người đàn ông chừng chạc trưởng thành này nhưng lại hiểu rất rõ bản tính của Triển Kính. Vô luận bề ngoài của anh lộ ra khí chất thế nào đi nữa, nội tâm thủy chung là một người chân thực cùng thẳng thắn.

Triển Kính cũng sẽ không xoay lưng rời bỏ cô như những người xun xoe vây quanh cô trở mặt châm chọc khiêu khích, tùy ý chửi rủa sau khi chuyện kia phát sinh. Thái độ của anh đối với cô giống như sự tình đó chưa từng xảy ra, hay là biết rõ câu chuyện nhưng căn bản không coi nó là chuyện lớn. Tóm lại, anh cũng không phải thương hại mà cố ý làm bộ như không biết, chỉ là không đành lòng, không muốn xảy ra tình cảnh xấu hổ phá hỏng không khí, cho nên liền không nhắc đến.

Anh sẽ chủ động tìm đề tài cùng cô nói chuyện phiếm, giữa lúc lái xe hay dừng cơm đều tinh tế chú ý hỏi đến cảm thụ của cô, cũng sẽ thẳng thắn để lộ tỏ vẻ bất mãn cùng bất đắc dĩ. Đối mặt với cô, anh giống như một người bạn vô cùng chân thành, một anh hàng xóm thân thiết, sẽ cùng cô nói cười, cùng cô oán giận lãnh đạm, thì thoảng cũng sẽ nói mấy lời đùa giỡn vô hại.

Nhiều năm như vậy, chỉ có mình anh coi cô là một nữ nhân bình thường, thật tâm ôn nhu cùng kiên nhẫn mà đối đãi, thậm chí so với năm đó thân thiết còn tốt hơn rất nhiều.

Một người tốt như vậy, cô sao có thể vọng tưởng cùng anh kết giao?

Từ tiệm cháo đi ra, Giang Tuyết Tử lại càng thêm trầm mặc. Triển Kính thấy cô cứ cúi đầu, chỉ biết im lặng thở dài.

Xe gần đến trụ đèn giao thông, anh đột nhiên xoay tay lái, đem xe dừng lại bên vệ đường.

Giang Tuyết Tử nhìn lên, phát hiện hai người là đang ở trong bãi đỗ xe của thư viện. Triển Kính mở cửa xe, thân hình cao lớn che khuất một mảng đèn đường, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng dường như hòa không ít, đáy mắt có chút thần sắc không rõ:

“Đi với anh.”

Giang Tuyết Tử bị anh lôi lôi kéo kéo, hỏi: “Anh muốn mang tôi đi đâu?”

“Yên tâm, anh đương nhiên sẽ không nở bán em đi.” Thanh âm trầm thấp của anh ẩn chứa ý không kiên nhẫn.

Giang Tuyết Tử nhìn anh, phát hiện đối phương đang căng thẳng vô cùng. Dưới ánh đèn đêm, lớp mặt nạ nhu hoà từ từ bong ra từng mảng, chân mày nhíu chặt, ánh mắt sắc bén trầm tĩnh, gò má cùng cằm đầy cương nghị. Đây mới đúng là Triển Kính.

Đi được hơn 10 phút, cô phát hiện ra hai người lại tới đại lộ T. Nháy mắt một cái, anh thật sự kéo cô vào đại học T.

Bảo vệ ở cổng trường trông thấy một nam nhân thân hình cao lớn sắc mặt không tốt, trong tay còn lôi kéo một cô gái, không khỏi để ý tới, nói mấy câu với người trực cùng xong liền đi theo hai người.

Triển Kính đảo mắt lạnh, tay vẫn không rời Giang Tuyết Tử, một tay rút chứng nhận từ trong túi ra.

“...” Vị bảo vệ nhỏ nhoi nghẹn lời.

Không được không được, không cùng đẳng cấp nhưng cũng không để mất mặt được, hắn đứng thẳng lưng, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc: “Vị đặc công này có cần chúng tôi phối hợp gì không?”

Ngữ khí của Triển Kính rất lạnh, lời nói lại khiến người ta có muốn cười cũng phải nhịn lại: “Sau khi dùng bữa muốn cùng bạn gái đi dạo. Có vấn đề gì sao?”

Vị bảo vệ còn chưa kịp hồi hồn, người đã đi xa...

Khuôn viên đại học T rất lớn, sinh viên đa số dùng xe đạp thay đi bộ. Tối thứ sáu lại là thời điểm náo nhiệt nhất, hẹn hò, nghe giảng lớp tối, cha mẹ đến thăm, cùng nhau đi lại rộn ràng, một chút không thua chợ đêm cuối tuần.

Triển Kính học trường quân sự ở nước ngoài, đối với đại học khoa học nổi tiếng trong nước này cũng không quen, nhưng thói quen nghề nghiệp rất nhanh giúp anh định vị được một lối đi rải sỏi ít người đi qua. Giang Tuyết Tử thường xuyên đến đây ăn cơm, biết hướng anh đi dẫn tới một cái hồ nhân tạo.

“Này...”

Triển Kính nhướng mày ngoái đầu nhìn lại, Giang Tuyết Tử nhỏ giọng nói: “Phía trước là hồ nhân tạo.”

“Bên kia cây cối nhiều, có muỗi, hơn nữa... Rất nhiều đôi đến đó hẹn hò...”

Triển Kính liếc nhìn xương quai xanh cùng cánh tay trần để lộ của cô, dừng bước, hỏi: “Vậy em muốn đi đâu?”

Giang Tuyết Tử quét mắt nhìn một vòng: “Hôm nay là thứ 6, nơi nào cũng đông đúc.”

“Hay là qua chỗ cây đại thụ đi.”

Triển Kính không ý kiến.

Lúc này biến thành Giang Tuyết Tử dẫn anh đi, bàn tay mạnh mẽ hữu lực của Triển Kính cũng không hề buông khỏi cổ tay trắng mềm của cô. Bất quá lúc này nếu anh thả tay ra sẽ phát hiện chính mình nắm tay con gái nhà người ta chặt đến độ da thịt của người ta đã đỏ bừng từ lúc nào.

Đại khái là đi về phía giảng đường A, xa khỏi mấy khu sinh hoạt chung nên người chung quanh cũng dần thưa thớt, thi thoảng mới có một hai sinh viên đạp xe ngang qua. Tán cây ngô đồng sum suê xanh mướt, lá cây theo gió rụng đầy đất, phát ra tiếng xào xạc nhẹ nhẹ, khiến người ta thư thái hơn rất nhiều.

Triển Kính đột nhiên muốn hút thuốc nhưng bên cạnh là Giang Tuyết Tử, cho nên anh lựa chọn nhịn xuống. Ngón tay nhàn rỗi khó chịu lại đi tra tấn cổ tay nhỏ nhắn của người ta, lâu chút thành quen, ngón ngón giữa còn bắt đầu có tiết tấu nhẹ nhàng, vô thức tái diễn thói quen gây tàn thuốc.

Lúc hai người vừa mới quen biết, Triển Kính chính là thanh niên không dính thuốc không say rượu gương mẫu, tật xấu này là lúc ở trong quân ngũ tạo nên. Công việc cường độ cao, áp lực lớn, có khi liên tục 72 giờ không được phép ngủ, chưa kể những nhiệm vụ bọn anh phải làm đều là khảo nghiệm thể lực cùng trí nhớ, cho nên cũng chỉ có thể dựa vào hương thuốc cùng cà phê đen gắng gượng. Cứ thế cứ thế, thuốc hút càng lúc càng nhiều, cà phê đen càng uống càng nghiện, cho dù đậm đặc đến đâu cũng không còn tác dụng với Triển Kính nữa rồi. Trong quân đội anh hút thuốc cũng không nhiều như các đồng đội, lúc này trở về thành phố B làm đặc cảnh cũng cố gắng giảm bớt nhưng dạo gần đây tật xấu lại có xu thế tái phát. Nhất là mỗi lần gặp mặt Giang Tuyết Tử.

Vô luận mọi người nói thế nào, Triển Kính lúc nào cũng cảm thấy tiểu nha đầu này sống vô cùng áp lực. Ít nói ít cười, ánh mắt thành thực đậm đặc, không giống những tiểu công chúa quen được nuông chiều đến vô pháp vô thiên. Ngay cả khi mọi người xem cô là tiểu công chúa Giang gia lấp lánh chói sáng, anh cũng chưa từng cảm thấy như vậy. Công chúa hắn là ngọt ngào đáng yêu nhưng nha đầu này chỉ có vẻ ngoài đáng yêu, tính cách lại hoàn toàn bất đồng. Người ta thường nói thế nào nhỉ? Tiểu cô nương cốt cách nữ vương?

Đúng, chính là như vậy. Trong lòng Triển Kính mười mấy năm qua, Giang Tuyết Tử chính là một cô gái vô cùng mạnh mẽ, không hề yếu đuối như vẻ bề ngoài.

8. Chương 8

Mấy năm anh rời thành phố B, một mình nha đầu kia chống chọi lại không ít chuyện, bản thân cũng trở nên an tĩnh dịu dàng. Nếu như nói mười năm trước cô chỉ là cố ý áp chế bản tính trẻ con của mình, học bộ dạng làm người lớn thì hiện tại đậm mạc, cẩn thận, trầm mặc ít nói đã hoàn toàn thấm vào xương tủy, trở thành khí chất của Giang Tuyết Tử.

Năm dài tháng rộng, chớp mắt phát tay, vạn sự đổi dời... Bất quá trong cuộc đời này, trong tâm mỗi người ai có một góc nhỏ mà ở nơi đó sẽ không vì một hai người, một hai sự kiện bất ngờ mà dễ dàng mất đi.

Vận mệnh giống như bàn tay của tiểu hài tử, trông thấy giấy trắng liền tiện tay vẽ xấu cùng vo viên. Mà chuyện mỗi người có thể làm cũng chỉ là cố gắng làm cho mảnh giấy của mình đừng quá nhàu nhĩ cùng xấu xí, lại vô lực vuốt phẳng, mảnh giấy trắng tinh từ từ bị làm bẩn...

Triển Kính hiện tại muốn làm nhất chính là đem chính mình cùng Giang Tuyết Tử đem mảnh giấy đã bị nhuộm đen của vận mệnh mà vẽ lại, làm cho hai người từ hai đường thẳng giao nhau nhập thành một đường thẳng đi hết đoạn đường dài.

Khoảng cách 10 năm, hai người đều đã thay đổi.

Triển Kính thay đổi là vì phù hợp với hoàn cảnh cùng công việc mà Giang Tuyết Tử thay đổi là vì không muốn lâm vào vòng xoáy của vận mệnh. Chỉ cần vài lần gặp mặt anh đã sớm nhận ra cô lúc nào cũng cẩn thận, bối rối cùng luống cuống, tuy hứng cùng kiêu ngạo chói sáng ngày trước đã biến mất cũng chỉ vì tiểu nha đầu này phải một mình tự đối mặt với hết thảy sự phẫn nộ cùng đau lòng.

Khoảng thời gian qua, thi thoảng anh cũng sẽ nhớ đến cô. Chiến đấu mệt mỏi, uống rượu say, nhiệm vụ thuận lợi hoàn thành, giải cứu thất bại, thời khắc vinh dự nhất, thủy triều mãnh liệt... Tất cả, tất cả dù là ở lúc tinh thần cao độ căng thẳng hay buông lỏng hoàn toàn, trong đầu anh đều không tự chủ nhớ đến khuôn mặt nho nhỏ ấy.

Lông mày nhàn nhạt, mắt to long lanh, biểu tình ngưỡng vọng hồn nhiên khi cùng anh khiêu vũ, ánh mắt tò mò khi hỏi anh một đống vấn đề còn có những khoảnh khắc thần nhiên xinh đẹp... Cô là một khối kẹo ngọt ngào trí nhớ ban tặng cho anh, chỉ có những lúc vui vẻ nhất hoặc là bị thương nhất anh mới dám lấy ra ngâm vào trong miệng, cẩn thận tỉ mỉ.

Đến khi anh trở lại thành phố B, cuộc sống ổn định, ngày ngày rồi rãnh đến phát chán cũng dần dần ít nghĩ về cô cho đến ngày hôm đó mới có người đột nhiên nói cho anh biết, tiểu cô nương mà anh từng trân quý trong đáy lòng kia, trong những năm tháng không có anh đã phải một mình chống chọi với bao nhiêu gian nan cùng chua xót...

Triển Kính không phải là một người đàn ông chỉ biết tự trách cùng hối tiếc, mấy ngày qua cùng Giang Tuyết Tử gặp mặt, anh đã thử tiếp cận cô nhưng lại liên tiếp bị đánh gãy. Có không ít lần anh đã từng nghĩ, nếu ngày trước Triển Kính anh không rời đi thì cô có đối xử với anh như thế hay không?

Nếu năm 20 anh không nhập ngũ, nếu anh không xuất ngoại đi học trường quân sự, nếu anh giống như anh cả, ở đại học T an an ổn ổn hoàn thành 4 năm đại học chính quy, tiếp nhận sự nghiệp của gia tộc, ở lại bản địa cùng thương trường kinh doanh xoay vần, lúc nhàn rỗi hẹn cô gặp mặt, ăn bữa cơm thì anh có thể thay cô chống đỡ qua những thời điểm gian nan yếu ớt nhất đúng không?

Mặc dù toàn thế giới đều ra sức chối bỏ cô, mặc dù không có một người bạn tốt lui tới bên cạnh nhưng trong những năm tháng u ám tối tăm kia, có anh ở bên cạnh cô, thì mọi chuyện sẽ khác rồi đúng không?

Tối hôm đó, Triển Kính cùng Giang Tuyết Tử đi mấy vòng quanh cây đại thụ của đại học T, cái gì cũng không nói...

Hôm cùng Triển Kính đi xem nhạc kịch Giang Tuyết Tử còn cố ý tìm một bộ y phục còn mới trong tủ quần áo. Váy hoa Bohemia dài, sắc màu nhã nhặn ấm áp, là Tết năm trước đến xem một cửa hàng giảm giá mà nhìn trúng. Bởi vì nó là một nhãn hiệu tốt, cho nên đã giảm giá rất nhiều cũng tốn của cô hơn mấy trăm tệ.

Nhìn mấy thứ đồ trang điểm trên bàn, Giang Tuyết Tử ngây ngốc hồi lâu. Ép buộc qua một hồi, nhìn chân mày vừa vẽ ra vừa lệch vừa ngốc nghếch của mình, cô phì cười, đơn giản tẩy trang sạch sẽ, đánh một lớp son mỏng, xách túi xách thường ngày vẫn dùng xuống nhà. Còn 10 phút nữa mới đến giờ hẹn, cô muốn xuống sớm một chút, tránh cho anh phải chờ. Nào ngờ, người đã đứng nơi đó...

Triển Kính gần đây nhện đến khổ sở, ngay cả lúc chờ người cũng không đốt thuốc, chịu đựng không nổi nữa cũng chỉ theo thói quen nghịch bật lửa kim loại trong tay. Dáng người thẳng tắp dựa vào cửa xe, xuyên qua kính râm nhìn bóng dáng nhỏ nhắn xinh đẹp kia từ từ đi ra ngoài.

Váy dài sắc màu trang nhã hoà cùng làn da trắng mịn của cô, vòng eo xinh xinh chưa hết một nắm tay, trong lúc đi có thể nhìn thấy đôi chân mềm mại ẩn hiện. Lúc cô mặc quần dài anh cũng phát hiện ra đôi chân thon dài này rất dễ phối quần áo, mặc cái gì lên người cũng đều đẹp. Đại khái mấy năm nay sinh hoạt không tốt, cả người gầy nhỏ như một cái giá treo xiêm y, nếu đi làm người mẫu chắc chắn là thích hợp, bất quá Triển Kính nhìn vào thấy thế nào cũng không được tự nhiên.

Giang Tuyết Tử đi đến phát giác đối phương vẫn còn giữ nguyên tư thế, nhúc nhích nhìn cô. Ánh mắt nóng bỏng mặc dù đã có lớp kính râm chống đỡ nhưng vẫn như cũ khiến người ta luống cuống. Giang Tuyết Tử có chút không được tự nhiên nghiêng đầu một cái, vươn tay tháo chiếc trâm cài xuống, mái tóc dài đen bóng lập tức xoả tung, tay kia đưa hai tấm vé cho anh:

“Đã đặt vé rồi, vị trí rất tốt.”

Triển Kính tăng hắng một tiếng, mở cửa xe, đặt tay che ở nóc xe sợ cô đụng phải: “Em cứ cầm đi.”

Từ hôm cùng nhau ăn lẩu cay đến giờ đã hơn 10 ngày, chỉ cần Triển Kính không có nhiệm vụ gì, mỗi tối đều đến thư viện cùng cô ăn cơm. Mấy lần trong cục có việc, anh còn cố ý đặt thức ăn bên ngoài đưa đến chỗ cô. Thức ăn mặn cùng canh còn có đồ ngọt, món ăn làm rất đẹp, hơn nữa mỗi lần đều được trang trí một dạng khác nhau, so với các tiệm cơm khác còn tốt hơn rất nhiều.

Đứa ngốc cũng biết được Triển Kính là dụng tâm với cô, Giang Tuyết Tử không phải là nữ sinh ngây thơ không biết gì, sao lại không nhìn rõ thái độ của anh lúc này đã khác biệt rất lớn? Nếu như nói những năm kia Triển Kính cũng chỉ là một anh hàng xóm kiên nhẫn quan tâm đến cô thì hiện tại, trong ánh mắt đen sâu thẳm ấy tuyệt đối không phải là anh trai trông chừng cô em gái nhỏ nữa rồi. Mỗi lần gặp gỡ, anh hoàn toàn không che giấu lửa nóng trong mắt mình, một lần so với một lần nhiệt liệt càng thêm nhiệt liệt. Thậm chí có hai lần lúc đưa cô về nhà, giúp cô tháo dây an toàn, cánh môi mỏng kia suýt nữa thì chạm phải gò má hoặc khoé miệng cô.

Nhưng Giang Tuyết Tử trừ bỏ giả ngu ra cũng không thể làm gì khác. Cô không dám biểu lộ cõi lòng mình, không dám nghĩ tới hạnh phúc phảng phất từ trên trời rơi xuống này lúc nào sẽ tan mất, thậm chí không dám làm ra bất kỳ biểu lộ hoặc hành động gì, ngay cả một ánh mắt, một cái mỉm cười cũng không cho anh.

Vô luận đứng trên phương diện nào để xem xét đi nữa, cô và anh chính là không có khả năng.

Cho nên cô không ngừng khuyên mình, đơn giản thản nhiên, đem mỗi lần gặp mặt xem là lần gặp cuối cùng, tận lực cho đối phương ấn tượng tốt, cũng làm hết khả năng vì chính mình giữ lại một phần kỉ niệm tốt đẹp.

Triển Kính tự nhiên cũng phát hiện ra loại mâu thuẫn này. Trừ bỏ hai ngày đầu cùng ăn cơm, mỗi lần gặp mặt Giang Tuyết Tử đều tỉ mỉ chăm chút hơn một chút, tuy rằng không trang điểm rườm rà, tóc cũng chỉ cột lên một cái đuôi ngựa nhưng vẻ đẹp mộc mạc của cô có những thay đổi nho nhỏ rất khó nhận ra. Đồng thời, mỗi lần Giang Tuyết Tử từ thư viện đi ra đều liếc mắt liếc chế ánh mắt lo lắng tìm kiếm của mình nhưng đều không nhện được mà đảo mắt một vòng tìm bóng dáng anh. Triển Kính có thể khẳng định, cô cũng chờ mong được gặp anh.

Đến lúc ngồi đối diện nhau thì cô lại áp lực chính mình, rất ít đáp lại sự trêu chọc cùng đùa giỡn của anh, cũng không dám nhìn thẳng vào ánh mắt truy đuổi của Triển Kính. Có khi nói đến những chuyện cô vô cùng hứng thú, ánh mắt cũng sáng lên rực rỡ nhưng anh nói thêm mấy câu thì cô lại giống như cây mắc cỡ Lão Tiểu mới mang về phòng, nhẹ nhàng chạm phải đã lập tức lùi về.

Triển Kính cũng không gấp. Dù sao hiện tại sinh hoạt của nhà đầu kia vô cùng đơn giản, không ở nhà một mình thì cũng đến thư viện. Đồng nghiệp toàn là các cô các dì trung niên, thi thoảng có vài cậu thanh niên

trẻ tuổi đến thư viện cũng đều là một sách chăm chỉ, tinh lực đều dồn hết vào con chữ.

Người duy nhất còn lại cô gặp mỗi ngày chính là anh!

Hai người bạn họ hiện tại hầu như ngày nào cũng cùng nhau ăn cơm tối, ăn cơm xong anh còn nắm tay cô đến đại học phụ cận hoặc công viên tản bộ, mỗi tối 9 giờ rưỡi mới đưa cô về nhà. Tần suất gặp gỡ như vậy, ôn nhu đưa đón như vậy, còn có nói chuyện phiếm cùng đi tản bộ, hôm nay còn cùng đi xem nhạc kịch, mấy hôm nữa anh còn muốn đưa cô đến ngoại ô chơi hai ngày... Hai ba tháng không được thì hai ba năm anh cũng không tin nha đầu kia sẽ không động lòng.

Triển Kính hình như rất thích màu đen, màu cà phê cùng xanh lá mạ, quần áo giày vớ cơ bản đều là 3 màu này. Kỳ thật đây cũng là nghề nghiệp tạo nên, quân phục nguy trang rằn ri chính là ba màu này, ngày qua ngày đã thành thói quen, hiện tại đồng phục của đặc công là màu đen, cho nên chính anh mỗi khi chọn mua quần áo cũng chỉ quanh đi quẩn lại chọn mấy màu này.

Giang Tuyết Tử ngồi ở trong xe do dự nửa ngày, chờ Triển Kính dừng xe, tháo khoá an toàn định mở cửa xe đi xuống thì cô mới vội vàng lấy một vật gì đó từ trong túi xách ra, không dám nhìn anh, nhét món đồ vào ngực đối phương.

Triển Kính chỉ cảm thấy có một vật gì đó rơi vào lòng, thân thủ theo phản xạ nhanh chóng cầm lấy: là một cái móc khoá được đan len thành hình một chú quân cảnh mặc trang phục ba màu đen, cà phê cùng xanh thẫm.

Triển Kính hí mắt nhìn chăm chăm vật nhỏ trên tay: “Em đan à?”

Giang Tuyết Tử thấy anh xem xét chăm chú như vậy trong lòng cũng có chút thấp thỏm, sợ anh không hài lòng, cô “ừ” một tiếng, cởi dây an toàn định xuống xe thì đột nhiên bị giữ lại.

Anh vòng một tay qua eo cô, tay kia lúc lắc vật nhỏ trước mắt Giang Tuyết Tử, hơi thở nóng bỏng phun vào gáy cô: “Sao đột nhiên lại muốn tặng quà cho anh?”

Giang Tuyết Tử bị nhốt trong lòng anh, động cũng không dám động: “Không...”

Lời còn chưa nói ra, sau gáy đã ting ting phát hiện hơi thở kia là có thay đổi, trong lòng liền hoảng hốt, đem lý do đã chuẩn bị tốt nói ra: “Anh mời tôi đi ăn suốt như thế, tôi lại không có nhiều tiền, không mời anh đi ăn chỗ tốt được. Cho nên đành đưa một ít thứ lặt vặt...”

Móc khoá là tự cô lên ý tưởng, tỉ mỉ tính toán kích thước, sau đó lên mạng làm theo hướng dẫn. Qua một phen trắc trở mới có thể làm ra một con búp bê nho nhỏ có chút vận vẹo này...

Phía sau cô, Triển Kính không tiếng động cong cong khoé môi nở một nụ cười, sợ cô hoảng hốt, cũng không dám tiến gần hơn. Bộ dáng ngoan ngoãn lui trong lòng ngực anh của cô khiến anh vô cùng ngứa ngáy, lơ đãng nói: “Vậy sao...”

“Mấy hôm nay đều là anh đưa đồ cho em, hôm nay vé em cũng đã mua, anh đi tay không thế này xem ra không thích hợp lắm.”

Giang Tuyết Tử liền vội vàng lắc đầu: “Không có, muốn trả nợ nhân tình cho anh, ai lại...”

Cô vốn muốn nói, anh mà trả lại thì hai ta liền không rõ ràng rồi. Nhưng lời còn chưa kịp nói đã bị động tác của Triển Kính làm cho nghẹn lời.

Kỳ thật Triển Kính biết cô hiện tại tâm nặng, lá gan cũng nhỏ, bình thường liền nhất kinh nhất sợ đến đùa giỡn cũng không dám cho nên cũng không là chuyện gì quá phận. Chỉ là hôn nhẹ vào vành tai trắng bóng đáng yêu của Giang Tuyết Tử.

Sau đó thừa dịp người ngẩn ngơ, môi mỏng bên tai cô cọt sạt: “Giữa hai chúng ta còn tính đến chuyện nhân tình sao? Nếu đảo hai chữ này lại thì may ra anh còn xem xét một chút.”

Nhân tình... Tình nhân...

Giang Tuyết Tử nghe vậy liền giật mình, đẩy tay Triển Kính vọt ra ngoài khiến anh vô tình đập phải còi xe, trực tiếp phát ra tiếng còi rất lớn, chọc ánh mắt của mọi người xung quanh đều đổ dồn về phía này...

9. Chương 9

Lần này là vở nhạc kịch Phantom of the Opera.

Giang Tuyết Tử đã từng xem qua hết các bản cũ trên mạng. Lần này nghe nói vũ đoàn hoàng gia Anh quốc đến thành phố B diễn xuất, từ hai tháng trước cô đã mong chờ ngóng trông, cho nên đã sớm tích góp tiền vé. Hơn nữa gần đây tiền cơm chiều đều được Triển Kính lo lắng cũng dư lại được một khoảng.

Hai người theo số ghế trên vé tìm vị trí, không bao lâu, đèn đã tắt hết.

Cảm giác chính mình hoà vào vở nhạc kịch hoàn toàn khác với khi xem trên màn hình. Khi diễn viên đóng vai Phantom cất giọng hát, thanh âm từ tính lại ngập tràn mị lực hắc ám hoà cùng thanh âm thanh thoát của nữ chính, người xem như thật sự đang ở trong căn hầm tối tăm của lâu đài, dùng cả thể xác và tinh thần cuốn vào vở kịch.

Khi vở diễn chuẩn bị đi đến hồi kết, Giang Tuyết Tử xem đến nhập thần, bóng tối xung quanh như một bức màn bao trùm mọi thứ, khiến cho cô hoàn toàn buông lỏng cảm xúc mà rơi nước mắt. Nhưng cô đã quên lúc này bên người còn có một nam nhân. Mà người này trong suốt vở kịch cơ hồ không thể tập trung toàn bộ vào nhạc kịch mà là trong bóng tối lẳng lặng nhìn gò má của cô, bắt trọn từng nét biểu cảm trên khuôn mặt thanh tú ấy.

Cho nên Giang Tuyết Tử vừa rơi lệ liền cảm giác được gò má ấm áp. Xúc cảm mềm mại xa lạ này khiến nàng nhảy dựng, theo bản năng liền quay mặt lại...

Triển Kính nguyên bản không muốn quá phận, mục tiêu của anh cũng chỉ là gò má tinh xảo ấy, nếu không đối với thân thủ cùng tác phong của anh, người bên cạnh đã bị cường hôn đến mấy lần.

Bất quá, đời này có nhiều thứ có thể tính nhưng không thể làm, Giang Tuyết Tử một chút kinh nghiệm cũng không có, nào có biết vào lúc này xoay mặt chẳng khác nào dẽ vào miệng cạp, chủ động dâng mỹ thực ngọt ngào cho đối phương.

Cho nên cuối cùng chuyện xấu lại chuyển thành chuyện tốt, ít nhất đối với Triển Nhị thiếu là như thế.

Triển Kính là ai? Quân nhân! Quân nhân coi trọng chuyện gì? Nắm bắt cơ hội! Vừa mới bắt được rồi nha!

Cái gì qua rồi sẽ không trở lại nữa, Triển Kính thừa dịp nha đầu ngốc vừa xoay mặt, khoé miệng lập tức không kiêng kị mà hôn xuống cánh môi mềm thơm ngát.

Trần trọc cắn nuốt, đầu lưỡi linh hoạt càng quấy khám phá từng góc ngách trong miệng cô, cuối cùng còn nghịch ngợm cắn nhẹ đầu lưỡi cô, khiến cho tiểu cô nương ngày thơ Giang Tuyết Tử bị dọa sợ.

Cô không chỉ sợ hãi vì người kia không hề có nguyên tắc mà đánh lén mà còn lo lắng mình đang ở giữa nơi công cộng, xung quanh đều là người, lại còn không phải rạp chiếu phim, trước mắt còn là các diễn viên đang diễn kịch! Không nói đến lễ nghĩa liêm sỉ, thì rõ ràng là vũ nhục kết quả lao động của các diễn viên nhạc kịch.

Giang Tuyết Tử từ nhỏ đã được giáo huấn rất nghiêm, thành tích học tập ở trường cũng thuộc dạng ưu tú, nếu không nghỉ học giữa chừng có khi đã trở thành “con nhà người ta” trong truyền thuyết. Thêm mấy năm nay sinh hoạt kham khổ, quy củ cũng nhiều hơn người khác. Loại hành vi này của Triển Kính dưới cái nhìn của cô chính là vô cùng không biết xấu hổ!

Tâm hoảng ý loạn, xấu hổ đỏ mặt nhưng lại không thể lên tiếng, cũng không thể giãi bày quá mức sợ người khác chú ý. Giang Tuyết Tử một bên tâm lý hoạt động hết sức phong phú, một bên lại bị Triển Kính hôn đến thoả mãn. Đợi đến khi cô được đại nhân kia phát thiện tâm thả ra, vừa thở một hơi thì đèn trên đỉnh đầu cũng sáng lên. Nam nhân vừa khi dễ cô xong lúc này cười đến vui vẻ đứng ở một bên, thân thủ vươn tay đỡ cô dậy.

Giang Tuyết Tử có chút tức giận đứng lên, cũng không để ý anh, xoay người bước đi, ai ngờ lại phát hiện hàng ghế sau lưng toàn là người quen.

Giang Tử Diêu tựa hồ đã sớm thấy cô và Triển Kính, cũng không bắt chuyện, cứ như vậy nhìn chằm chằm cô. Hắn bình thường biểu tình lãnh khốc, lúc này trên mặt như phủ một tầng sương tháng 10, ánh mắt đông lạnh kia có thể dọa tiểu hài nhi sợ đến phát khóc.

Giang Tuyết Tử cũng không sợ hãi Giang Tử Diêu hay bất kỳ một người Giang gia nào. Cô chỉ cảm thấy mình trụ lại Giang gia nhất định sẽ rước lấy cảm giác sỉ nhục đến tận tận, bởi vì chính mình không hề có chút tác dụng nào đối với Giang gia mà thấy xấu hổ. Còn lại, vô luận là Giang Tử Diêu hay Giang Tử Huyền, thậm chí Giang Tử Sanh ngã ngửa ngày đó, từ trong đáy lòng Giang Tuyết Tử chưa từng sợ hãi qua. Cho nên cô có bình tĩnh có lẽ phép, thái độ cẩn trọng thậm chí xa cách. Người duy nhất có thể khiến cho cô sợ hãi, xem ra cũng chỉ có Giang lão gia mà thôi.

Vậy mà thời điểm ấy nhìn thấy hai người kia, đáy lòng cô chỉ hiện lên một câu: Xong chuyện rồi!

Cô không sợ bị Giang Tử Huyền cười nhạo, cũng không sợ Giang Tử Diêu tỏ thái độ với cô, càng không sợ Giang Tử Huyền trở về nhà đem sự tình nói cho Giang Tử Sanh, sau đó truyền khắp từ trên xuống dưới nhà họ Giang, cô sợ là loại hành vi này mang đến một hậu quả duy nhất:

Cô sợ từ nay về sau cô không thể tiếp tục cùng Triển Kính gặp mặt.

Da đầu Giang Tuyết Tử run lên từng trận, ngày đó bị dí súng vào đầu cũng không choáng váng đau đớn như lúc này. Cô chậm chậm đi qua, cắn chặt răng, khẽ gạt đầu một cái, xem như chào hỏi qua, nghiêng người muốn rời đi.

Nhưng hiển nhiên, người ta sao có thể để cô đi dễ dàng như vậy.

Giang Tử Diêu thờ ơ lạnh nhạt, trừng Giang Tuyết Tử, sau đó ánh mắt sắc lạnh bắn về phía Triển Kính.

Giang Tử Huyền từ trước tới giờ không vừa mắt vị đường tử trước mặt. Từ khi còn nhỏ lúc nào cô cũng bị so sánh với Giang Tuyết Tử, kết luận chỉ có một: Giang gia tiểu công chúa danh giá sáng chói vĩnh viễn thuộc về người xinh đẹp lại thông minh Giang Tuyết Tử. Mà cô diện mạo không bằng, khí chất không bằng, đầu óc không bằng ngay cả quần áo mặc trên người cũng không bằng cô ấy. Không chỉ vì bẩm sinh Giang Tuyết Tử tốt hơn rất nhiều mà còn vì Giang gia khi đó có thứ gì tốt đều phải để cho mẹ con Giang Thục Dung chọn xong thì người khác mới có phần.

Lúc nhỏ, cô từng không ít lần oán thán, vì sao Giang Tuyết Tử vốn là hài tử khác họ mà lại được ở trong Giang gia tổ trạch, sao lại không đến ở nhà người ba họ Triệu của cô ta? Vì sao ông nội lại cưng chiều một đứa cháu ngoại hơn nội tôn nhà mình gấp trăm lần. Vì sao từ nhỏ đến lớn, vô luận khi còn bé là búp bê cùng ô tô, hay lúc lớn lên là châu báu trang sức, âu phục giày dép, trong nhà có thứ gì tốt nhất đều thuộc về Giang Tuyết Tử.

Nhưng đợi năm đó Giang Tuyết Tử 17, cô lúc ấy 13 thì Giang Tử Huyền liền hiểu.

Cuộc đời này vốn dĩ công bằng, chỉ là chưa tới lúc!

Ông trời nâng một người lên càng cao, thì tương lai người kia ngã xuống càng đau đớn! Giang Tuyết Tử kỳ thật không phải sủng nhi mà chính là một số phận mà ông trời đem ra chơi đùa mà thôi, Giang Tử Huyền cô mới chính là thiên kim đại tiểu thư của Giang gia, là nữ nhân duy nhất hợp pháp thừa kế tài sản của gia tộc.

Chính vì thế, cô hận nhất là người trước mặt này. Bình thường chạm mặt hay cùng nhau ăn bữa cô đoàn viên, cô lúc nào cũng nhẫn nhịn, không thể khiến mình mất đi phong độ của đại tiểu thư. Lúc nào trông thấy bóng lưng kia cô cũng hận ánh mắt mình không thể phun ra đinh nhọn, đem người đóng lên tường.

Lúc này trông thấy Giang Tuyết Tử, bên người còn có nam nhân tinh phẩm anh tuấn quen thuộc, Giang Tử Huyền tức đến đỏ mắt! Cũng không kịp đợi anh hai lên tiếng, cô lập tức nổi điên.

“Hôm nay ra cửa quên xem lịch, anh nói xem, một năm gặp một lần đã xui xẻo đủ đường. Muốn đi xem nhạc kịch giải trí một chút cũng đụng phải tạp chủng!”

Giang Tuyết Tử dừng bước, chậm rãi xoay người. Cô không phải không biết từ trên xuống dưới Giang gia ai cũng chán ghét cô, bất quá trước mặt các trưởng bối, bọn họ cũng không dám nhục nhã cô như vậy.

Giang Tử Huyền bị ánh mắt bình tĩnh của Giang Tuyết Tử nhìn đến sững sờ, đè ép cảm giác chột dạ, lớn tiếng kiêu căng: “Nhìn cái gì! Tởm thái độ với ai? Nhìn xem tôi nói ai à? Nói cô đấy! Đồ tạp chủng!”

Mẹ của Giang Tử Huyền cũng là nữ nhân mềm mại lợi hại, bụng dạ lại hẹp hòi, đương nhiên sẽ dạy dỗ Giang Tử Huyền thành người một chút khí chất đại gia khuê tú cũng không có. Người này bình thường ăn mặc xinh đẹp bắt mắt, người người bên ngoài tưởng rằng là nữ nhân cực phẩm, thực ra khi mở miệng, nhất là khi đang tức giận hay khổ sở, lại khiến người ta chói tai không chịu nổi.

Mắng người không phải là không được nhưng nhìn một cô gái xinh xắn mở miệng gay gắt, một lời “tạp chủng”, hai lời “tạp chủng” thế này, đúng là làm người ta mở mang tầm mắt...

Mọi người trong đại sảnh lục tục rời chỗ, chỉ lưu lại bốn người đứng nguyên chỗ cũ, mỗi người bộ dạng đều rất xuất chúng, cho nên cũng hấp dẫn không ít ánh nhìn. Thanh âm của Giang Tử Huyền vốn không cố ý nói lớn, chỉ là bốn phía yên lặng cho nên âm lượng lại tăng thêm một bậc, truyền đi rất xa. Rất nhiều người đang nhìn Giang Tử Huyền liên hồi sắc...

Giang Tử Diệu thấy em gái thất lễ cũng lên tiếng: “Tử Huyền, có chừng có mực.”

Giang Tử Huyền thấy nhiều người nhìn về phía này còn tưởng rằng người ta đều đang cười nhạo Giang Tuyết Tử. Nào biết trong tình huống này, một người ra sức bôi đen đối phương thì chính mình cũng lắm lem không ít. Cho nên Giang Tử Huyền tiểu thư liền cố ý cao giọng: “Đối với loại người này thì không cần thiết. Nhị ca, bình thường anh lúc nào cũng ôn hoà đối đãi với người khác, như vậy không tốt chút nào. Với cái loại này, chúng ta phải...”

“Phải thế nào?” Triển Kính không nhanh không chậm đi đến, trước tiên nắm lấy tay nhỏ của Giang Tuyết Tử, giữ chặt. Nhân nhạ cất lời dứt Giang Tử Huyền, anh nói: “Không nghĩ tới đây là cái gọi là gia giáo của Giang gia, hôm nay thật sự là được mở mang tầm mắt.”

10. Chương 10

Giang Tử Huyền liếc mắt, lúc đầu còn cảm thấy nam nhân này bộ dạng thật tốt, thế mà lại xui xẻo dây phải loại tạp chủng như Giang Tuyết Tử. Ai dè, Triển Kính không mở miệng thì thôi, vừa mở miệng còn rất kiêu ngạo, khiến Giang Tử Huyền mất mặt vô cùng. Trong đầu cô liên nghĩ, tiểu tử này chỉ cái vỏ ngoài, đầu óc cũng đã bị tiểu tạp chủng kia dụ dỗ đến mê muội, chính cô cùng Giang Tuyết Tử ai tốt ai xấu cũng không nhìn ra được.

Cho nên giọng nói của nữ nhân kiêu căng lại càng thêm bạt mạng: “Vị tiên sinh này, tôi có lòng tốt nhắc nhở anh một câu, không nên để chính mình rơi vào bẫy của người ta. Người nhìn có vẻ đáng thương chắc chắn sẽ có chỗ đáng hận, chính mình không biết chân tướng thì tốt nhất là giữ im lặng. Chưa chi đã ra vẻ anh hùng cứu mỹ nhân sẽ bị chê cười đấy.”

Triển Kính khi ở cùng Giang Tuyết Tử, vô nha đầu kia vận vẹo hạch sách thế nào đi nữa anh đều không tức giận. Bất quá lúc này tiếp xúc với những người coi thường cô, lại thêm anh vốn có ác cảm với Giang gia, tính tình của Triển Kính cũng chậm rãi bộc lộ. Phải biết rằng Nhị thiếu của Triển gia rất ít khi tức giận nhưng một khi lửa giận của anh đã xuất hiện thì từ trên xuống dưới cả nhà không ai chịu nổi. Ngay cả cha anh, vị tổng tham mưu của quân khu cũng nói, chó sủa là chó không cắn, hai đứa con của ông một tiếng cũng không nói, đem người có muốn xoay sở cũng không kịp. Đứa lớn một chữ cũng tiết kiệm, không quan tâm âm dương, không giết chết tuyệt không bỏ qua. Đứa nhỏ còn báo trước một tiếng, sau đó quang minh chính đại đẩy người vào hố sâu.

Anh mắt nhân nhạ dừng dừng của Triển Kính đã có chút thay đổi, khí thế cũng không cần thu liễm, lộ ra nét lạnh băng cùng cường ngạnh. Giang Tử Diệu hí mắt, tiến lên nửa bước, đẩy Giang Tử Huyền ra sau lưng: “Tiểu hài tử không hiểu chuyện, để cho Triển thiếu chê cười.”

Khoẻ miệng Triển Kính cong lên có chút lạnh, lời nói ra cũng không chút tình cảm: “Làm cho người chê cười cũng không phải là chuyện tuổi tác, mà là không biết tôn trọng, khinh mạn vô lễ. Tuyết Tử cũng là em gái của anh, là chị họ của cô ta. Tôi đây tầm mắt hạn hẹp, chưa từng thấy anh chị em cùng một nhà lại chào hỏi nhau thế này bao giờ.”

Nói xong anh cố ý đưa bàn tay đang nắm chặt tay Giang Tuyết Tử, để cho đối phương nhìn thật rõ ràng, lạnh giọng nói: “Nhìn kĩ một chút, Giang Tuyết Tử là đang kết giao cùng Nhị thiếu Triển gia Triển Kính. Về sau nếu tôi thấy được có người dùng loại thái độ này nói chuyện cô ấy thì xin thứ lỗi, Triển Kính đương nhiên sẽ đắc tội cùng các người một chút.”

Lời vừa dứt, tay vẫn nắm chặt tay cô, cánh tay dài hữu lực cẩn thận vào qua eo nhỏ của Giang Tuyết Tử, nghênh ngang mang cô ra ngoài.

Giang Tử Huyền đứng sau lưng Giang Tử Diêu, cảm giác đầu tiên là sợ hãi, phát hiện ra mình chọc phải người không nên chọc, khi anh ta trừng mắt lên còn đáng sợ hơn anh hai rất nhiều. Sau nghe mấy lời Triển Kính nói đến mình, trong lòng cô cảm thấy vô cùng ủy khuất khó chịu, muốn đáp lễ vài câu, đều bị Giang Tử Diêu dùng ánh mắt cảnh cáo. Chờ đến khi Triển Kính giơ đôi tay đang nắm chặt lên, đồng dạng nói ra danh tính của mình, Giang Tử Huyền vừa sợ hãi vừa bối rối.

Triển Kính? Không phải là Triển Kính mấy ngày trước anh cả vừa nhắc đến sao? Không phải là nam nhân nửa năm qua được không ít người khen ngợi, nằm trong TOP những người đàn ông đáng để cưới nhất thành B sao? Triển Kính! Ngày đó Giang Tử Sanh nói chuyện muốn dẫn cô đến gặp anh ta, trong lòng Giang Tử Huyền còn nhộn nhạo một phen, thật sự mong chờ anh cả sắp xếp buổi gặp mặt, thậm chí còn tưởng tượng ra cả tình cảnh hai người cùng nhau ăn cơm ước hẹn. Ai mà người tới, có một ngày Giang Tuyết Tử trở thành tâm can bảo bối, được một nam nhân lãnh khốc cực phẩm bảo bọc trong lòng, lại còn là Triển gia Nhị thiếu người người đỏ mắt ngóng trông!

Giang Tử Huyền rất cục nhen không được ủy khuất, nhỏ giọng oán trách: “Sao ban nãy anh không nói cho em biết người kia là Triển Kính...”

Giang Tử Diêu không tiếng động cười lạnh, cũng không nhìn cô, chăm chú lái xe: “Em có cho anh cơ hội để nói à?”

Giang Tử Huyền cảm thấy chuyện này là do cô không biết gì cho nên để Giang Tuyết Tử tạp chủng kia chiếm được tiện nghi, trong lòng khó chịu: “Lúc vừa thấy hai người đó anh chỉ cần nói một câu, em sẽ không...”

“Không thế nào?” Giang Tử Diêu vốn là người lãnh đạm, lời nói ra cũng rất thẳng thừng: “Biết hẳn là Triển Kính thì em có thể nhen không mắng chửi người được à?”

Máu nóng của Giang Tử Huyền dâng lên, đập mạnh tay xuống ghế xe, ồn ào: “Giờ thì anh trách em đấy! Em nói cô ta là tạp chủng thì có gì không đúng? Ai trong nhà chẳng nói vậy, cả nhà ai thấy cũng vội đi đường vòng. Bữa cơm đoàn viên thấy mặt cô ta cũng ăn ít hơn bình thường. Nhà mình thành thế này còn không phải do cô ta sao? Em nói sai cái gì?”

Giang Tử Diêu không mẫn không nhạt nói: “Ngu xuẩn, không biết lại cố tỏ ra thông minh, bảo sao cả đời không bao giờ lên được hạng nhất.”

Giang Tử Huyền sững sờ, một câu này đâm thẳng vào tim gan, nước mắt cũng chảy ra: “Về sau không đi với anh nữa! Anh cả không có nhà, anh cũng chỉ biết ăn hiếp em, mặt mũi cũng ném hết...”

Giang Tử Diêu làm như không nghe thấy, chuyên chú lái xe.

Từ lúc ra khỏi nhà hát đến lúc về đến cửa nhà Giang Tuyết Tử, cả hai đều im lặng không nói gì. Triển Kính từ đến cuối chỉ lái xe bằng một tay, tay kia giữ tay cô không buông.

Xe ngừng dưới lầu, đã hơn 10 giờ đêm. Giang Tuyết Tử thử hai lần, cũng chưa rút tay ra được. Anh nắm tay cô thật chặt, ánh mắt chuyên chú nhìn sườn mặt thanh tú của đối phương...

Giang Tuyết Tử cũng không còn cách gì, xoay mặt liếc nhìn anh, rất nhanh chuyển tầm mắt đến bồn hoa bên đường, nhẹ giọng nói: “Đừng như vậy, không đúng chút nào...”

Ánh mắt của anh ôn nhu đến độ có thể tràn ra nước, thanh âm lạnh lạnh nói: “Anh thế nào cơ?”

“Anh nói em là bạn gái của anh, anh nắm tay em để cho anh họ của em nhìn. Anh sai chỗ nào? Phiền em nói cho anh nghe đi.”

Giang Tuyết Tử môi mím thật chặt, không lên tiếng.

Triển Kính tức giận, bắt buộc cô đối diện với anh: “Hôn cũng đã hôn qua, em đây là muốn phủi trách nhiệm phải không?”

Nhắc tới chuyện này, cổ họng Giang Tuyết Tử như còn đọng lại xúc cảm lúc cùng anh hôn môi, ngọt ngào như cảm giác được ném qua anh đào mịn màng vậy, nháy mắt gò má cô liền đỏ lên.

Triển Kính nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng kia, nhẹ nhàng cắn khoé môi Giang Tuyết Tử: “Muộn rồi, có muốn bỏ chạy cũng không kịp nữa. Em để cho anh hôn, đại biểu trong lòng cũng có anh. Từ nhỏ chúng ta đã được dạy dỗ, mục đích của kết giao chính là nghiêm túc kết hôn, bằng không đều là đùa giỡn lưu manh.”

“Tuyết Tử muội muội, em muốn cùng anh đùa giỡn lưu manh sao?”

Giang Tuyết Tử bị anh nói đến trợn tròn cả mắt, khó tin nhìn khuôn mặt đang cười cười kia, bộ dáng rõ ràng là đứng đắn ngay thẳng, nói tới nói lui lại còn dẻo miệng hơn cả hoa tâm công tử.

Triển Kính trông thấy bộ dạng tròn mắt đáng yêu của cô, trong lòng liền ngứa ngáy, thật giống như có một cái lông vũ nhẹ nhàng lướt qua. Lửa trong lòng chưa tắt lại lan ra cả một đồng cỏ. Bất quá lần này Triển Nhị thiếu có vẻ khắc chế, không vội vàng công thành chiếm đất, trực tiếp phá đảo đại bản doanh. Mà là nhẹ nhàng hôn lên vầng trán sáng bóng của cô.

Da thịt không có một chút phấn son, thời điểm anh tiến đến gần chỉ có thể ngửi thấy hương thơm nhẹ nhàng của chính cô. Mùi hương độc nhất vô nhị của Giang Tuyết Tử, thời khắc này không tiếng động tiếng sâu vào trong đầu óc của anh, cả đời cũng không muốn quên đi.

Vàng trán trắng mịn, mi tâm hơi cau lại, đỉnh mũi nhỏ nhắn, còn có hai gò má hây hây...

Triển Kính cười như không cười, chậm chậm hướng về phía cánh môi mềm mại mọng đỏ, nhẹ nhàng cắn mút trần trọc, ung dung trêu đùa cùng dạy dỗ. Triển Kính hưởng thụ thích thú, say mê không thôi, Giang Tuyết Tử lại trải qua mặt đỏ tim đập, thân thể run rẩy mềm nhũn.

Lúc anh buông cô ra, cả người Giang Tuyết Tử choáng váng không thôi. Bờ môi vốn đã đỏ hồng xinh đẹp nay vì bị dày vò mà nhiễm thêm một tầng sắc đỏ, đôi mắt to tròn loang loáng nước, tướng mạo thanh lệ lúc này lại lộ ra một vẻ đẹp kinh tâm động phách. Triển Kính nhìn đến động tình, muốn tiếp tục hôn xuống lại bị Giang Tuyết Tử tránh thoát, vừa vặn dừng ở bên má.

Triển Kính nhẹ nhàng cười, đem thiên hạ nhốt vào lòng, thì thầm vào tai cô: “Hai ngày nữa anh phải ra ngoài làm nhiệm vụ. Em ban ngày đến thư viện, buổi tối thành thật trở về nhà sớm một chút. Ngoan ngoan đừng chạy loạn.”

Giang Tuyết Tử tinh tế thở gấp, không kịp phản ứng, anh lại hôn lên vành tai cô, hài hước hỏi lại: “Nghe chưa hả? Lúc không có anh bên cạnh thì đừng chạy loạn. Bằng không lại gặp phải chó điên cắn người giống hôm nay, em một thân một mình trở về thì lấy ai chăm bầy giờ?”

Nhắc tới chuyện này, đáy lòng Giang Tuyết Tử co rút một trận. Ánh mắt lạnh lùng của Giang Tử Diêu lúc đó khiến cô đột nhiên nhận ra chính mình cũng nên tỉnh một được rồi. Hôm nay cô cũng đã tặng anh bằng cái móc khóa tự tay mình làm, coi như là quà chia tay. Còn cái hôn không giải thích được kia, coi như là anh đáp lễ đi vậy.

Nhưng cô không nghĩ tới anh lại cố chấp với quan hệ của bọn họ đến vậy, đối mặt với Giang Tử Diêu cùng Giang Tử Huyền cũng không chút khách khí, còn tuyên cáo trước mặt bọn họ chuyện của hai người. Lúc trở về cũng một đường cầm tay cô, như sợ cô bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy khỏi xe bỏ trốn vậy. Mà mới vừa rồi, cô tỏ thái độ, làm ra một ít hành vi chống cự, anh cũng không sợ hãi, trực tiếp hôn xuống cảnh cáo, trực tiếp tuyên cáo quyết tâm cùng chân tình của mình cho cô thấy.

11. Chương 11

Giang Tuyết Tử rời khỏi xe Jeep đen của Triển Kính, chạy trốn hét bảy tầng lầu, khoá trái cửa, cả người tựa vào vách tường, thở dốc hồi lâu mới nhẹ nhàng đứng vào khoé môi mình. Cả đêm ngọt ngào hôn môi, tiểu cô nương Giang Tuyết Tử là bị chọc đến hết hoảng rồi.

Có thể ngày mai sau một giấc ngủ dài cô sẽ ảo não mình khinh suất cùng hồ đồ. Nhưng giữa đêm hè an tĩnh lúc này, thi thoảng có một cơn gió nhẹ lay động, cô không muốn suy nghĩ sâu xa đủ loại rối rắm phức tạp giữa mình và Triển Kính. Phần ẩm áp ngọt ngào khi ấy cứ theo cô mãi không tan, từ lúc tắm dưới vòi sen nóng, thay áo ngủ, cho đến khi đắp chăn ngay ngắn, cô không khổng chế được hồi tưởng lại mãi, đem tâm tình vui vẻ tiến vào giấc mộng đẹp.

Hôm sau là thứ bảy. Giang Tuyết Tử hiếm khi ngủ thẳng giấc đến vậy, đến lúc mơ hồ nghe thấy tiếng chuông điện thoại reo mới bật dậy, nhìn về phía đồng hồ đầu giường lại thấy đã 10 giờ rưỡi sáng.

Là một số điện thoại lạ.

Giang Tuyết Tử theo phản xạ nghe điện thoại, khách khí nói “Xin chào”, chờ đối phương đáp lại. Ai ngờ bên kia hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có thể nghe được tiếng hít thở nhẹ nhàng.

Giang Tuyết Tử “A lô” Một tiếng, vẫn như cũ không được đáp lời, cô đành đặt điện thoại xuống. Ai ngờ ngay sau đó lại vang lên tiếng đập cửa.

Một đồng chuyện kì quái xảy ra làm cho Giang Tuyết Tử có chút luống cuống, nơi ở của cô ngoài mấy người Giang gia cùng đồng nghiệp thư viện biết thì chỉ có thêm Triển Kính mà thôi. Mấy người ở thư viện chỉ biết đại khái địa chỉ liên lạc, Giang gia cao cao tại thượng cũng không bao giờ xuống nước mà đi tìm một loại cổ tranh như cô. Có khi là người đến rao bán bảo hiểm cùng hàng hoá linh tinh? Cửa kiểu cũ không có mắt mèo, Giang Tuyết Tử do dự một chút, khe khẽ hé một ít cửa.

Giày quân đội màu đen, quần tây đen phẳng phiu, thắt lưng chỉnh tề... Giang Tuyết Tử nhìn thấy dây thắt lưng này có chút quen mắt, đang bận nhớ lại thì người bên ngoài đã dùng lực đẩy cửa. Triển Kính ra vẻ nghiêm túc đứng bên ngoài, một tay cầm điện thoại di động, tay kia đặt trên khung cửa: “Sao không hỏi một tiếng, cứ vậy mà mở cửa đấy à? Nhỡ không phải là người tốt thì làm sao?”

Giang Tuyết Tử bị anh nhắc nhở, mở cửa cho anh tiến vào, đóng cửa cẩn thận mới nhẹ nhàng nói: “Ba năm chưa từng có ai gõ cửa cả, người xấu cũng phải tìm một nơi đỡ xập xệ hơn chỗ này mà hành sự chứ.”

Triển Kính nghe lời này cảm thấy rất vui, đại khái đây là lần đầu tiên anh đến nhà nhưng Giang Tuyết Tử cũng không mang theo bất kỳ phòng bị nào cùng anh nói chuyện. Bất quá khuôn mặt Triển Kính vẫn rất nghiêm túc, đến trước mặt cô, từ trên cao nhìn đỉnh đầu nho nhỏ: “Cũng không nên chủ quan đâu, em thấy chỗ này an toàn sao?”

Giang Tuyết Tử bị nét nghiêm nghị của anh chọc cười. Cô định vòng qua anh muốn đi rửa mặt nhưng lại bị nhốt vào vòm ngực rộng lớn: “Không sợ thật sao?”

Giang Tuyết Tử có chút quẫn bách: “Nào... Em mới vừa ngủ dậy, còn chưa rửa mặt nữa.”

Triển Kính cười, cúi đầu hôn gò má cô: “Hôm qua ngủ rất ngon?”

Giang Tuyết Tử “ừ” một tiếng, dùng sức đẩy cánh tay anh ra, bỏ chạy vào phòng tắm.

Chờ cô rửa mặt xong, Triển Kính đã xem xét nội thất trong nhà một lượt, cô vừa ra khỏi anh cũng rảo bước đến phòng tắm, liếc mắt thu hết tình huống bên trong.

Xoay người nhìn nha đầu vẫn còn đang mặc váy ngủ, vẻ mặt không chút đề phòng, Triển Kính hỏi: “Mấy năm nay em đều ở chỗ này?”

Giang Tuyết Tử gật gật đầu, Triển Kính lập tức kéo cô đến bên giường, chính mình ngồi xuống, một tay ôm gọn cô đặt lên chân mình, cầm tựa vào vai cô: “Nơi này mà em cũng ở được sao, biết thế anh đã sớm

giúp em chuyển nhà. Rốt cuộc ông ngoại em nghĩ gì mà yên tâm để cho em sống thế này? Ngày đó anh ở trong quân ngũ phòng ốc cũng không tệ đến như vậy.”

Lời nói ra, chạm đúng vào chỗ đau của Giang Tuyết Tử. Triển Kính rất nhanh phát giác được, lời vô tâm của mình làm nha đầu kia khó chịu.

“Anh không có ý gì khác.” Triển Kính lập tức giải thích, “Chủ yếu là không an tâm về an toàn của em. Em nói xem, cửa nẻo thế này, chống trộm cũng không được, khoá cửa cũng là loại dễ mở nhất. Trong lòng đã có tính toán thì chỉ cần 30 giây đã xong việc. Em lớn lên xinh đẹp như vậy, đêm khuya một mình ở loại địa phương này, anh lo lắng.”

Giang Tuyết Tử ngoan ngoãn để cho anh ôm, ôn nhu nói: “Không có việc gì đâu. Bao nhiêu năm nay vẫn an ổn mà, không cần phải lo lắng.”

Triển Kính hít vào một hơi: “Xế chiều hôm nay anh phải đi rồi, nhanh nhất là 3 ngày, chậm trễ thì hơn một tuần. Đợi anh trở về thì em chuyển qua chỗ anh được không? Nơi đó là anh tự mình mua, hai tầng lầu, diện tích cũng không lớn nhưng phòng ốc cũng ổn, em muốn ở phòng nào thì chọn phòng đó.”

Thanh âm của Giang Tuyết Tử không lớn cũng không nhỏ, ngữ khí có chút buffering: “Không cần, em ở chỗ này rất tốt.”

Triển Kính nhíu mày, nâng cằm nhỏ của cô lên, vừa yêu vừa hận nghĩ rằng: “Em lại không ngoan rồi. Những chuyện kia đều đã là quá khứ, hơn nữa ngay từ đầu cũng không liên quan đến em. Khi đó em được bao lớn, còn chưa là vị thành niên, bọn họ đã đối xử với em như vậy? Đại học cũng không cho học, ném em đến chỗ rách nát này, mỗi ngày đến thư viện làm việc, còn có hai ngày phải trực đêm? Em họ Giang nhưng em vốn không hề có nợ nần gì với Giang gia cả!”

“Giang gia đi đến ngày hôm nay ai thông suốt cũng biết rõ nguyên do, mấy người kia... Các dì các cậu không có tài, ông ngoại cũng đến lúc già cả hồ đồ, đến cuối cùng công ty không chịu đựng nổi là do bọn họ. Chuyện mẹ em gây ra thì có quan hệ gì? Bao nhiêu năm tháng đã qua, cái nhìn về chuyện quan hệ nam nữ cũng đã thoáng hơn rất nhiều, sao lại không thể tha thứ cho Giang Thuộc Dung? Em cũng suy nghĩ một chút đi, ngàn sai vạn sai đều là do bọn họ hồ đồ, mẹ em cái gì cũng không làm, dựa vào cái gì mà cục diện rối rắm của một đại gia đình lại đổ lên một cô gái bé nhỏ như em phải gánh chịu?”

Triển Kính nói ra vừa vội vừa nhanh, một câu lại một câu nói ra làm Giang Tuyết Tử không biết trả lời thế nào. Đúng vậy, cô năm đó cũng nghĩ tới, mẹ cùng người đàn ông kia và Triệu gia hoàn toàn không liên quan gì. Vì sao đến khi thiên hạ đại loạn, cuối cùng tội danh hại nước hại dân toàn bộ đều đổ cho cô gánh?

Cho nên cô oán, cô bất bình, cô cảm thấy ủy khuất, ở trong tổ trạch náo loạn một trận, đập nát một phòng bình hoa chén đĩa, nhện dơi mấy ngày mấy đêm không ăn gì nhưng toàn bộ đại trạch như chỉ còn lại một mình cô, vô luận cô làm gì, khóc lóc kêu gào thế nào đều bị bóng đêm cắn nuốt, không có một ai quan tâm đến. Cô sống hay chết, tốt hay xấu nói cho đến cùng như không còn quan hệ gì với Giang gia nữa.

Cô là một tội nhân bị cả gia tộc lưu đày, tội danh này quá nặng nề cũng quá oan uổng.

Trải qua gần ba năm, Giang Tuyết Tử cũng không còn chấp niệm nữa. Một người như cô chống lại cả Giang gia chính là chuyện nực cười đến cỡ nào. Không có Giang gia, cô không có một phân tiền, không có một chút năng lực mưu sinh. Nếu Giang gia trực tiếp đá cô ra khỏi cửa, một giây kế tiếp cô có khả năng gặp không ít chuyện xấu. Không có bằng cấp, không có người nhà cùng bạn bè, tiền bạc trong tài khoản đều bị đóng băng, chỉ chừa lại một ít di vật mẹ cô để lại... Với những thứ đó trong tay, cô có thể làm gì?

Khi đó cô liền tự nói với mình, làm người phải biết chừa miệng.

Nhưng hôm nay có người không cố kỵ ở trước mặt Giang Tuyết Tử nhắc lại chuyện xưa, vì cô mà bất bình vì cô mà oán giận, cô đột nhiên phát hiện, nhắc lại chuyện xưa đến tột cùng cũng không đau đớn như tưởng tượng.

Cuộc sống rèn giũa, dạy cô học được làm thế nào để có thể tồn tại mà không cần bọn họ, chỉ dựa vào bản thân chống đỡ chi phí sinh hoạt ngày qua ngày. Học nấu nướng, học cách trả giá với các dì các thím ngoài chợ, học cách thần nhiên đối mặt cùng những uỷ khuất nơi làm việc... So với thời gian ở Giang gia xa hoa phù phiếm, cuộc sống hiện tại tuy vất vả thăng trầm nhưng lại chân thật hơn rất nhiều.

Làm việc đến nơi đến chốn, sống không làm chuyện gì sai, không xấu hổ cũng không đáng thương.

Đã qua một đoạn thời gian thật dài, Giang Tuyết Tử lại có một ngày như hôm nay. Ở trước mặt người khác kể ra mọi chuyện, từng chút từng chút cảm thụ chân thật trong lòng đều được tuông ra, từng mảng từng mảng nguy trang công phu được tháo xuống, chạm đến tầng tầng lớp lớp thoải mái tận sâu đáy lòng.

Mà Triển Kính vẫn ôm cô, cái gì cũng không làm, đi đâu cũng không đi, ngay cả đổi tư thế cũng không đổi, chăm chú lắng nghe.

Chờ Giang Tuyết Tử nói xong, tưởng đâu chỉ một lúc, nhưng đã đến tận 12 giờ rưỡi! Cô thế mà lại nói suốt hai tiếng đồng hồ.

Nhớ tới Triển Kính nói xế chiều hôm nay sẽ làm nhiệm vụ, Giang Tuyết Tử lập tức hoảng hốt, khôi phục dáng vẻ luống cuống lại thận trọng ban đầu, vội vàng đứng thẳng: “Buổi chiều anh còn có việc đúng không? Vậy phải tranh thủ một chút, anh còn chưa ăn cơm. Em, em không sao, anh mau đi chuẩn bị đi...”

Triển Kính mỉm cười cầm tay cô đặt lên lồng ngực anh, cúi đầu hôn bờ môi mọng đỏ: “Không gấp. Vẫn còn thời gian để ở cùng với em, muốn nói gì cứ nói, anh nghe đây.”

Giang Tuyết Tử vẫn kiên trì đáp: “Vậy cũng phải đi ăn cơm trước đã. Chuyện đã qua lâu như vậy rồi, có cái gì hay đâu mà nhắc lại.”

Triển Kính cười cười đứng lên, ôm cô từ phía sau, cầm đặt ở bả vai cô, hít căng lồng ngực hương tóc thơm thơm: “Vậy em nấu cơm cho anh đi.”

12. Chương 12

Giang Tuyết Tử nhớ tới trong tủ lạnh còn rau xanh hôm qua cô mua, một tảng chân giò hun khói cùng mấy gói mì trứng. Cô cắn cắn môi nói: “Ăn mì được không? Em làm cho anh mì cùng rau cải với chân giò hun khói.”

Triển Kính ra vẻ kinh ngạc mở to mắt nhìn cô, nét mặt vô cùng tán thưởng: “Tuyết Tử muội muội biết nấu mì cơ ả? Đắm đang quá đi mất!”

Giang Tuyết Tử cũng không thềm để ý anh trêu chọc, động tác nhanh nhẹn lấy nọ từ trong tủ lạnh ra chuẩn bị nấu cơm trưa.

Chưa tới 10 phút sau, hai tô mì nóng hổi đã ra lò. Triển Kính hai tay hai tô lưu loát bưng ra khỏi phòng bếp, nhìn một vòng lại nói: “Chúng ta ăn ở đâu bây giờ? Chẳng lẽ lại mang lên giường.”

Lời này mập mờ chọc Giang Tuyết Tử nháy mắt đỏ mặt, lại sợ anh bưng tô nóng, vội vàng chỉ bàn làm việc: “Bên này, anh đặt xuống đi, coi chừng nóng.”

Giang Tuyết Tử cuối cùng lại múc một chén nhỏ cho mình, cầm đũa ngồi bên giường ăn. Triển Kính ngồi trên ghế, dọn gọn laptop sang một bên, cầm một tô mì thật to ăn đến khí thế ngất trời.

Trứng gà chần qua nước nóng, lòng trắng non mịn, lòng đỏ vừa chín tới, vẫn còn lưu lại lòng đào. Rau cải xanh cắt nhỏ cùng cà chua thái hạt lựu, xanh đỏ hài hoà, nước mì chua ngọt lại điểm chút cay cay, sợi mì dai dai mềm mềm thấm đều gia vị. Triển Kính không nói không rằng, ăn đến thoả mãn.

Giang Tuyết Tử ăn xong chén nhỏ của mình, đẩy phần còn lại trong tô đến trước mặt anh: “Ăn đi, đều là nấu cho anh.”

Triển Kính múc một muổng lớn nước mì, vui vẻ nheo mắt, lộ ra nét trẻ con, ngũ quan cũng không lạnh lùng cứng rắn như bình thường.

“Tuyết Tử, em nấu ăn thật ngon.”

Giang Tuyết Tử cũng uống một hớp canh, nghe anh nói vậy không khỏi bật cười: “Nấu mì thôi mà, còn có thể nói ngon hay không ngon sao?”

Triển Kính vừa ăn vừa khoát tay, nuốt thức ăn xuống: “Trình độ nấu mì của em mà để lộ cho đội anh biết thì đám lang sói kia chắc chắn sẽ giành nhau đến bể đầu.”

Giang Tuyết Tử cười cười không đáp.

Chưa đến 15 phút Triển Kính đã giải quyết sạch sẽ hai tô mì to, ở trong phòng đi tới đi lui tiêu hóa đồ ăn. Với sức ăn của anh thế này là chưa đủ, bất quá vẫn làm cho người ta cảm thấy vô cùng thoả mãn. Nhất là phần thoả mãn trong tâm.

Thừa dịp Giang Tuyết Tử ở phòng bếp dọn dẹp, Triển Kính lấy chiếc điện thoại di động màu xám ngọc trai từ trong túi ra, đi đến cô trước mặt đứng đưa nói: “Trong này có số điện thoại của anh, cũng có cả số điện thoại nhà cùng thư viện. Khi nào anh gọi tới, em nhất định phải nghe máy.”

Giang Tuyết Tử cảm thấy nam nhân này đôi khi rất giống tiểu hài tử. Tỷ như hiện tại, ăn uống no đủ, còn hồ tam gọi tứ đưa ra đủ loại hạch sách. Rõ ràng là tiểu hài tử.

Triển Kính thấy cô không lên tiếng, trong lòng liền không vui, khuôn mặt tuấn tú cũng tiu nghỉu: “Em không thích anh đưa này nọ cho em sao? Anh không có ý gì đâu, em bình thường không muốn dùng cũng không sao, chỉ là nhiệm vụ lần này của anh giờ giấc cũng không biết trước được, có việc gì anh muốn tìm em... Không phải em nói thư viện không cho em dùng điện thoại bàn trong giờ làm việc sao? Dùng cái này dù sao cũng tiện hơn.”

Giang Tuyết Tử mỉm cười, ngẩng đầu nhìn hắn, tay úp chén đưa lên kệ: “Em đâu có nói vậy.”

“Em không dùng di động cũng không có lí do sâu xa gì, chỉ là không cần dùng tới.”

Lúc trước cô cũng không có bạn bè gì, từ khi rời khỏi Giang gia lại càng không ai quan tâm đến Giang Tuyết Tử. Trừ bỏ Giang lão gia cũng hiếm khi có người nào trong nhà muốn tìm cô, có chuyện gì đều thông qua Lâm thư ký thông báo. Đồng nghiệp ở thư viện cũng không quá thân cận, cô xưa nay không xin nghỉ, thư viện cũng không có chuyện gì khẩn cấp phải gọi đến cô. Cho nên điện thoại di động đối với cô cũng chỉ là một loại xa xỉ phẩm, không hề có chút tác dụng gì.

Giang Tuyết Tử lau khô kệ bếp, nhón chân định khép cửa sổ, đột nhiên bị Triển Kính ôm chặt từ phía sau. Anh giống như đặc biệt thích đứng từ sau ôm lấy người khác, cô bị anh làm hoảng sợ, thiếu chút nữa kêu lên. Hai chân cũng chưa đứng vững, Giang Tuyết Tử cuống quýt níu cánh tay hữu lực đang ôm ngang hông mình, khó khăn lấy lại thăng bằng, nhỏ giọng oán: “Chỉ dọa người là nhanh.”

Triển Kính vươn tay giúp cô đóng cửa sổ lại, miệng cũng không còn nhàn rồi, theo vành tai trơn láng nhẹ nhàng hôn xuống, không quên men theo phần cổ cùng bờ vai trắng ngần.

Nhiệt tình bất ngờ, vùng cổ còn truyền ra một trận ngứa ngứa mập mờ, Giang Tuyết Tử có máu buồn, cả người vắn vẹo: “Đừng... Chỗ này không được, người ta sẽ nhìn thấy...”

Triển Kính đã tính toán tầm nhìn cẩn thận, lúc này cũng chỉ quan tâm tham luyến mật ngọt nồng nàn. Đại khái là anh bị động tác uốn éo của Giang Tuyết Tử kích thích, nhiệt khí khi nói chuyện nóng bỏng phả trên hõm vai cô, cánh tay càng lúc càng siết chặt, giống như hận không thể đem cô khảm vào thân thể mình: “Nếu đi sang phòng ngủ thì chắc chắn chiều nay anh sẽ không kịp báo danh đi làm nhiệm vụ.”

Khuôn mặt Giang Tuyết Tử bị lời nói mập mờ đầy ám chỉ của anh làm đỏ bừng đến nhỏ máu, lấy hết sức bình sinh muốn đẩy tay anh ra nhưng một chút tác dụng cũng không có. Cả người bị anh ôm sát đến không còn khe hở, chỉ có thể miễn cưỡng dựa vào thân thể anh để bảo trì cân bằng.

Cũng may Triển Kính vốn cũng không muốn làm gì hơn, ôm người gặm cắn nửa ngày, lại hung hãn hôn trộm lên gò má hây hây kia hai cái rồi mới chịu thả người, sải bước đi ra cửa, tay cũng không quên kéo Giang Tuyết Tử theo.

Cô vội vàng kêu lên: “Anh... Em, em không thể ăn mặc thế này mà ra cửa...”

Triển Kính quay đầu liếc nhìn, ánh mắt nồng nàn dừng ở dấu hôn đỏ chói, Giang Tuyết Tử theo bản năng che lại, trừng mắt nhìn anh: “Không phải còn đi làm nhiệm vụ sao? Anh đứng đó làm gì?”

Anh cười cười, đánh giá cô một lượt. Nha đầu này cũng không vừa, thì ra cũng có lúc gỡ ra công phu đuổi anh cơ đấy!

Giang Tuyết Tử nói xong cũng phát giác có điểm không ổn. Nhưng hành động vừa rồi của anh thật sự khiến người ta tức giận, ánh mắt rõ ràng trực tiếp làm cho người ta cảm giác chính mình không còn chút che đậy hay bảo vệ gì, cho nên lời nói ra lập tức kì cục quá đáng. Anh có việc phải làm, vốn có thể ở nhà thoải mái nghỉ ngơi hoặc chuẩn bị này nọ, hay có thể đến cục sắp xếp trước một chút nhưng anh lại dành cả buổi trưa cho cô, còn muốn tặng cô điện thoại di động, cùng cô ăn một chút mì chẳng đủ đầu vào đầu... Giang Tuyết Tử vừa dứt lời liền hối hận muốn chết, đương nhiên cũng đau lòng muốn chết.

Triển Kính cũng nhìn ra nha đầu kia không vui, khuôn mặt nhỏ nhắn lúc trắng lúc xanh, mi tâm nhíu chặt, ảo não vô cùng. Anh căn bản cũng không để bụng mấy câu kia, cười cười nheo gò má cô, nặn ra chút sắc đỏ mới dừng tay: “Hai tiếng nữa cơ, đến 4 giờ anh mới phải đi. Muốn tranh thủ đi siêu thị với em một chút. Sợ mấy ngày tới không có anh thì em lại bỏ đói chính mình.”

Giang Tuyết Tử sửng sốt: “4 giờ mới đi, sao anh không nói sớm? Còn để cho em nấu chút mì, làm sao mà đủ no.”

Triển Kính xoa xoa gò má nàng, đường nét trên gương mặt nhu hoà hơn rất nhiều, đáy mắt trầm tĩnh sắc bén cũng nhiễm một tầng cưng chiều: “Chỉ là muốn ở cạnh em, muốn ăn đồ ăn em nấu, không được sao?”

Giang Tuyết Tử cắn môi, nhẹ nhàng nắm tay hắn: “Chờ em một lát, 5 phút thôi.”

Động tác thay quần áo của Giang Tuyết Tử thật sự rất nhanh, chỉ là quá trình khiến cô có chút phiền muộn. Đứng trước gương lớn cởi váy ngủ cô mới phát hiện ra vì sao lúc này anh lại nhìn mình với ánh mắt như vậy, trên cổ còn lưu lại mấy vết hôn vô cùng chói mắt, đương nhiên sẽ rước lấy ánh nhìn của người khác. Hết cách, trời hè tháng 7 đứng gió nóng nực nhưng Giang Tuyết Tử vẫn chọn một chiếc áo sơ mi cao cổ, phối cùng quần bò bảo thủ.

Triển Kính cũng không phải đợi lâu, kĩ thuật lái xe của anh rất tốt lại thêm buổi trưa đường vắng, hơn 20 phút sau hai người đã đến nơi.

Một người đẩy xe một người lấy đồ, cùng nhau bàn bạc lựa chọn. Cái gì Triển Kính cũng muốn thả vào xe đẩy, còn không ngừng dặn cô chú ý mọi việc, giống như không có anh bên cạnh Giang Tuyết Tử có thể đem mình ép buộc đến chết. Lớn như vậy rồi, cô cũng chưa từng thấy vẻ mặt cầu nhau dõng dãi này của anh, không khỏi cảm thán: “Sao em không hề phát hiện ra anh giống như một ông già vậy, lúc nào cũng...”

“Cũng biết chiều cổ cùng quan tâm...”

Dưới ánh mắt uy hiếp của anh, cô đành nuốt lại mấy chữ sắp nói ra, uyển chuyển đổi phương thức biểu đạt. Triển Kính sao lại không phát hiện ra tâm tư nhỏ nhỏ này của cô, lên tiếng: “Em là ghen tị à? Yên tâm, anh sống gần 30 năm trên đời đến mẹ còn chưa từng cùng bà đi siêu thị đâu. Bình thường có chạy vào siêu thị cũng chỉ vì mua quần nhu mà thôi.”

Giang Tuyết Tử vươn tay ngăn anh càng quét hết các kệ hàng: “Đừng mua nhiều như vậy, một mình em ăn không hết.”

Triển Kính đơn giản nắm lấy tay nàng, thả một túi cánh gà cùng một hộp bít tết vào xe đẩy đã đầy ắp: “Nhớ đâu nửa đêm em muốn ăn thứ này. Không lẽ nhịn cho hết đêm sao?”

“Triển Kính?” Một thanh âm nghi vấn trầm thấp của nam nhân vang lên.

Hai người lúc này mới nhìn thấy bên cạnh là một nam nhân trẻ tuổi mặc quần áo nhạt màu, bộ dáng phi thường xuất chúng, mắt phượng môi mỏng, lông mày sắc bén, khí chất hơi lạnh lùng, cả người ẩn ẩn nét thanh thanh quý khí khó có thể nhìn ra. Người nọ cũng đang đẩy một xe đẩy, bên cạnh cũng không có ai đi cùng, nhìn hàng hoá trong xe cũng có thể nhận ra được đây là một người đàn ông biết việc nhà.

13. Chương 13

Triển Kính đưa tay ra, trao đổi một cái bắt tay hữu lực giữa hai người đàn ông. Xong xuôi nam nhân kia mới đưa mắt nhìn Giang Tuyết Tử, rất nhanh chuyển ánh nhìn, nói: “Xế chiều nay không phải còn đi làm nhiệm vụ sao? Thế nào lại còn thời gian rảnh rỗi đi siêu thị thế này?”

Triển Kính nhìn cô gái bé nhỏ đang chăm chăm nhìn xuống đất, vươn tay ôm cô vào lòng, gật đầu với người kia: “Chào hỏi một tiếng.”

Cố ý không nói tên họ đối phương, cô biết anh muốn để cô tự mình chủ động. Bất quá cô cũng chưa chuẩn bị tinh thần để gặp mặt người Triển gia, nhưng dưới loại tình huống này, không lên tiếng thì không có chút lễ phép nào. Bởi vậy cô đành ngắc đầu chống lại ánh mắt nghi ngờ của nam nhân kia: “Triển viện phó, chào người.”

Trước mặt là Triển Lục, anh họ của Triển Kính, ông nội Triển Lục cùng ông nội anh là hai anh em ruột, tính ra hai người cũng là anh em chú bác. Triển gia con cháu nhiều, tính đi tính lại trong hơn ba mươi tá hữu huynh đệ thì Triển Lục cùng Triển Kính khá là thân thiết. Bất quá người trước mặt vừa tốt nghiệp đại học đã trở thành thẩm phán, ngoài 30 đã trở thành phó chánh án toà án thành phố B.

Triển Kính để cô chào hỏi người khác là có ý muốn giúp cô mau chóng thích ứng quan hệ của anh và cô, luyện thành thói quen chủ động cùng người kết giao. Không thể cứ mãi lướt qua người quen như thế được, rụt cổ như một chú rùa cũng không phải chuyện tốt, nhất định sẽ làm chậm trễ tiền đồ của cô. Quen biết cùng giao thiệp với nhiều người đối với tương lai của Giang Tuyết Tử là chuyện không thừa. Dĩ nhiên đối với chuyện bọn họ ở cạnh nhau cũng sẽ có không ít điểm tốt.

Triển Kính bên này đang bận suy nghĩ thì Triển Lục cũng nghe thấy tiếng chào mình. Cả người gầy ốm, y phục mộc mạc nhưng bộ dạng cũng rất xinh đẹp, khí chất cũng không phải của một đứa nhỏ nhà bình thường. Nhưng trong ấn tượng của anh, những cô gái thường xuyên lui tới trong nhà cũng không có ai giống như vậy. Nhíu nháu mày, bệnh nghề nghiệp của Triển Lục cũng phát tác: “Cô tên gì?”

Giang Tuyết Tử bị hỏi có chút xấu hổ, dừng một chút mới nói: “Tôi là Giang Tuyết Tử.”

Triển Kính biết, một câu nghe vào tưởng chừng bình thường này đối với cô gái của anh lại rất không đơn giản. Cô trải qua những chuyện kia, đối với việc giao thiệp có chương ngại tâm lý rất lớn. Có thể đứng trước mặt Triển Lục không do dự nói ra tên mình chính là không muốn anh khó xử.

Triển Lục nghe xong, trên mặt quả nhiên có chút chấn động, bất quá anh vốn cũng không phải là người vui buồn qua nét mặt, rất nhanh khôi phục bộ dạng thản nhiên, gật đầu: “Đã lâu không gặp, xin chào.”

Giang Tuyết Tử căn bản cũng không chờ mong đối phương có thể cho mình sắc mặt tốt, mấy năm qua cô cũng gặp lại không ít người, số người vui vẻ khi nhìn thấy cô chắc chỉ cần 1 bàn tay là đếm hết. Cho nên chỉ là một lời khách sáo chào hỏi này lại làm Giang Tuyết Tử vô cùng cảm kích, lộ ra nụ cười, khẽ gật đầu một cái.

Triển Lục lạnh mắt chú ý chiếc đồng hồ trên cổ tay em họ mình, đầu tiên là hơi sững sờ, khoe miệng rất nhanh cười nhàn nhạt, lại nhìn về phía Giang Tuyết Tử, đáy mắt ẩn ẩn mấy phần thú vị không rõ ràng.

Triển Kính làm như không nhìn thấy, gật đầu định rời đi lại bị Triển Lục vừa nhìn đồng hồ đeo tay gọi lại: “Chú ý thời gian một chút. Không phải 4 giờ là lên đường sao, còn định ngây ngô đến bao giờ?”

Lông mi Triển Kính động cũng không động: “Hiện tại tính tiền, đưa cô ấy về xong sẽ đến trụ sở luôn. Cũng không phải là người trong cục, cậu bận tâm cái gì không biết!”

Giang Tuyết Tử liếc nhìn đồng hồ trên tay Triển Kính, đã hơn 3 giờ, từ nơi này đến cục công an cũng phải nửa giờ, chưa tính đến chuyện tình hình giao thông cùng thời gian chuẩn bị. Anh là đội trưởng của đội đặc cảnh, nhiệm vụ chắc chắn sẽ phức tạp, thời gian gấp rút quá chuẩn bị sẽ không tốt. Cho nên cô đẩy đẩy cánh tay anh, nhỏ giọng nói: “Anh của anh nói đúng đó, em tự mình gọi xe về là được, anh nên tranh thủ đi sớm một chút.”

Nét mặt Triển Kính nhàn nhạt nhìn Triển Lục, dùng thanh âm gãy gọn nói: “Lời này có chút không đúng rồi. Cậu ta mặc dù lớn hơn anh nhưng anh chưa từng gọi một tiếng ”anh” nào cả.”

“Em không muốn tương lai chịu thiệt thì cũng đừng gọi vậy, chờ người ta gọi chị dâu đi thôi.”

Giang Tuyết Tử căn bản không dám nhìn biểu tình của Triển Lục, thân thủ bấm một cái vào hông Triển Kính, ngăn anh không tiếp tục nói lung tung.

Nét mặt Triển Lục cũng không đổi: “Tôi đây lần đầu phát hiện ra, nguyên lai cậu cũng dám đem người ra đùa giỡn.”

Lông mày Triển Kính nhướng cao, nắm chặt tay Giang Tuyết Tử, hỏi: “Thế nào? Lúc này lại không dám nhận huynh đệ sao? Nếu là huynh đệ thì thay tôi đưa Tuyết Tử về nhà an toàn đi đã.”

Triển Lục liếc nhìn xe đẩy trước mặt bọn họ, nhàn nhạt nói: “Tự mình xách đồ ra cốp xe đi.”

Triển Kính đóng cửa xe, vẫy tay với Giang Tuyết Tử, đợi xe hơi màu bạc của Triển Lục từ từ ra khỏi bãi đỗ xe mới đi đến xe Jeep của mình.

Giang Tuyết Tử ngồi cạnh tài xế, nhất thời co quắp, trù trù một lúc lâu, rốt cục lấy hết dũng khí nói cảm ơn với Triển Lục.

Triển Lục đậm thanh: “Không cần khách sáo.”

“Nhiều năm không gặp cô, tôi còn tưởng rằng cô đã xuất ngoại.”

Hai tay Giang Tuyết Tử đặt ngay ngắn trên đùi, tươi cười có chút nguội lạnh: “Làm sao có thể...”

Thanh âm của Triển Lục đều đều không đổi: “Cô đang hẹn hò cùng Triển Kính sao?”

Giang Tuyết Tử có chút không được tự nhiên “ừ” một tiếng, không nói thêm.

Khoẻ miệng Triển Lục cong lên: “Cũng hay. Nhớ khi đó quan hệ của hai người vô cùng tốt. Đồng hồ cô tặng cho nó mấy năm nay vẫn là bảo bối được giữ nguyên trong hộp, đến ngày nhập ngũ cũng không quên mang theo.”

“Còn nhớ hai năm trước tôi đến doanh trại thăm nó, vừa vặn nhìn thấy ai kia đang mang đồng hồ ra nhìn ngắm. Tôi lúc đó còn lên tiếng chê cười đồ đạc nhìn tục khí, tiểu tử kia lập tức nổi điên thiếu điều muốn đánh người một trận.”

Giang Tuyết Tử là lần đầu tiên nghe được chuyện này. Trước đó hai người cũng không quen biết nhau, cô cũng chỉ nghe lời ông ngoại mà đến dự tiệc, Triển Kính lúc ấy nhận quà cũng là cho Giang gia mặt mũi, chứ không phải vì cô hay vì chính mình có bao nhiêu ưa thích món đồ kia. Mặc dù lần trước cùng anh hẹn hò thấy đeo trên cổ tay, cô cũng đơn giản nghĩ rằng anh nhất thời cao hứng, hoặc là chỉ muốn cô vui vẻ. Một vết trầy cũng không có, nào có giống đồng hồ thường xuyên được người ta đeo đâu? Cho nên Giang Tuyết Tử đoán rằng, anh căn bản không thích món quà ấy.

Lúc này nghe Triển Lục nói xong, Giang Tuyết Tử vô cùng ngạc nhiên, quên cả đáp lại đối phương.

Đèn đỏ bật lên, Triển Lục xoay người nhìn sườn mặt thanh tú của người bên cạnh, nói: “Cô thay đổi rất nhiều.”

Giang Tuyết Tử lấy lại tinh thần, hơi cười: “Mọi người đều thay đổi. Không thay đổi mới là không bình thường.”

Triển Lục: “Nếu như không có Triển Kính thì cô có gặp tôi trên đường cũng sẽ không chào hỏi có phải không?”

Giang Tuyết Tử nghĩ nghĩ, thành thật đáp: “Đúng.”

“Bởi vì tôi không nhận ra cô?”

Giang Tuyết Tử lắc đầu: “Bởi vì tôi không phải là Giang Tuyết Tử của ngày đó.”

Triển Lục im lặng không đáp. Đợi xe chạy đến dưới lầu, mới nói: “Vận khí của Triển Kính lúc nào cũng tốt.”

Giang Tuyết Tử không biết nên đáp thế nào, chỉ cười cười rồi lễ phép cảm ơn.

Bật mở cốp sau, Triển Lục cũng rút chìa khoá xuống xe, lấy hết mấy túi to xách ra, hất tay ý bảo Giang Tuyết Tử đóng cốp lại.

Tổng cộng cũng phải mấy túi lớn, chỉ còn lưu lại một túi nhỏ cho Giang Tuyết Tử, cô vừa vươn tay lấy đồ, Triển Lục đã nhanh chóng đi lên lầu. Giang Tuyết Tử chỉ có thể đem cốp đóng kĩ, bước nhanh theo chân người đằng trước.

Đến trước cánh cửa gỗ tróc sơn, Triển Lục vừa đi 7 tầng lầu, hơi thở có chút loạn, chân mày cũng nhíu chặt.

Giang Tuyết Tử mở cửa, đứng sang một bên để cho Triển Lục đi vào nhà.

Vừa nhanh chóng đem đồ đạc sửa sang phân loại, đồ cần ướp lạnh liền để vào tủ, Giang Tuyết Tử vừa ôn nhu nói: “Xin chờ một chút, nước cũng đang nấu rồi. Nếu không ngại thì lưu lại uống một ly trà đi.”

Triển Lục đứng ở ngách cửa, nhìn bóng lưng gầy yếu bận rộn, mày vẫn không dẫn ra.

Giang Tuyết Tử pha một ấm trà xanh mang ra, áy náy nói: “Trong nhà chỉ có loại này, xin dùng tạm.”

Triển Lục ngồi xuống ghế trước bàn làm việc, liếc nhìn giường đơn cách đó không xa, nói: “Tiểu tử kia để cho cô ở nơi này?”

Giang Tuyết Tử lúng túng: “Không phải, từ trước tới giờ tôi ở đây.”

“Hơn nữa chúng tôi vừa xác định quan hệ gần đây thôi...”

Trên thực tế hôm nay mới là ngày thứ hai...

Triển Lục ngồi trong chốc lát, trà cũng không uống liền muốn cáo từ. Ra đến cửa, anh chăm chú nhìn Giang Tuyết Tử, hỏi: “Về sau có thể mời cô cùng ăn một bữa cơm được chứ?”

Giang Tuyết Tử kinh ngạc gật gật đầu: “Đương nhiên...”

Triển Lục đi rồi, Giang Tuyết Tử mới lấy điện thoại di động ra, gọi cho một dãy số ở trên cùng.

Triển Kính lúc này đã thay xong cảnh phục, ngồi trên băng ghế, mím môi có vẻ không vui: “Anh sắp đi rồi.”

Giang Tuyết Tử áy náy: “Anh nhớ chú ý cẩn thận, ngàn vạn lần đừng để bị thương.”

Triển Kính hí mắt liếc nhìn đồng hồ: “Cậu ta đưa em lên lầu?”

“Còn ở trong nhà mãi không chịu đi, xong còn muốn số điện thoại của em?”

Giang Tuyết Tử cũng không biết tại sao anh lại đoán được: “Sao anh biết? Bắt quả anh ấy cũng không đòi số điện thoại.”

Triển Kính ở bên kia không lên tiếng, một lát sau mới nói: “Chiều cổ thật tốt bản thân có biết không? Mấy thứ anh mua nhớ để ý ăn, cẩn thận quá hạn dùng. Đến lúc anh trở lại không muốn thấy em gầy gò như bây giờ đâu.”

“Nếu Triển Lục muốn mời em đi ăn cơm thì em cũng nên đi đi. Bọn họ ngốc nghếch lắm tiền, em coi như vì chủ nghĩa xã hội khoa học và công bằng xã hội mà cống hiến một chút.”

Giang Tuyết Tử bị mấy lời đùa giỡn của anh chọc đến cười không ngừng, oán trách một câu: “Nói bậy gì đấy!”

Triển Kính đứng lên, đem tủ quần áo khoá lại, đi ra cửa: “Anh đi đây.”

Ừm.” Thiên ngôn vạn ngữ, Giang Tuyết Tử thậm chí cũng không biết nên nói câu nào, cuối cùng chầm chậm nói: “Chú ý an toàn, em chờ anh trở về.”

Trên đường, mặc dù khu vực này đã phải tắt máy cắt sóng từ lâu nhưng Triển Kính đang nắm chặt điện thoại khiến cả đội cảm thấy vô cùng kì quái. Lão Tiểu híp mắt nói một câu: “Chuyện tốt của Triển đội tới rồi, huynh đệ sắp có rượu ngon mà uống.”

Trong xe truyền ra một trận gào khóc thảm thiết, tới mức hai người lái xe phía sau nhìn thấy chiếc xe đằng trước nảy lên một cái, không biết xảy ra chuyện gì. Đáy mắt Triển Kính chứa ý cười yếu ớt, dặn dò: “Chờ nhiệm vụ hoàn thành, để cho mọi người trông thấy chị dâu.”

Lập tức có người phản bác: “Không đúng, bao nhiêu tuổi đi nữa thì cũng không thể lớn hơn bọn tôi đâu nhé.”

“Mặc kệ, là chị dâu cũng được, Triển đội trưởng anh phải để ý tới anh em một chút, phải giới thiệu cho toàn đội biết đấy.”

Triển Kính không nói chuyện. Không lên tiếng chính là không phản đối.

Lại là một trận sôi tru...

14. Chương 14

Trải qua mấy ngày liên tục nóng bức không một giọt mưa, thành phố B cứ vậy gian nan tiến vào tháng 8...

Triển Kính nói nhiều nhất là một tuần, thế mà đã 15 ngày trôi qua, điện thoại di động xám bạc tinh xảo kia chưa một lần vang lên.

Tủ lạnh cùng tủ để đồ thật sự đã trống trơn, Giang Tuyết Tử đã cố gắng chăm chỉ ăn uống đều đặn. Ngay cả các đại tỷ cùng các dì trong thư viện đều nói, tiểu Giang đã tròn trịa hơn rất nhiều, thoát nhìn qua khí sắc cũng rất khá.

Giang Tuyết Tử nghe xong chỉ biết cười khẽ. Cô làm gì có tâm tình mà để ý đến vẻ ngoài của mình, chỉ là trong lòng có một người, không muốn nghĩ quần lung tung thì chỉ có thể ăn, ăn càng lúc càng nhiều, cả người lên cân, khí sắc cũng càng ngày càng tốt, rõ ràng đến nỗi ai cũng nhìn thấy.

Lúc Triển Lục gọi đến là giữa trưa, Giang Tuyết Tử lúc ấy đang đi kiểm tra mấy kệ sách, nghe có người tìm cô, còn là một nam nhân trẻ tuổi liền run rẩy chạy ra ngoài, đi đến nghe điện thoại. Mặc kệ ánh mắt trên ghẹo của vị đại tỷ trực quầy tiếp tân, hít một hơi sâu, áp tai nghe điện thoại.

“Tuyết Tử, tôi là Triển Lục. Mấy ngày trước nói muốn mời cô đi ăn cơm lại bận bịu xử lý mấy vụ án nghiêm trọng. Hôm nay vừa mới xong việc, buổi tối rảnh không?”

Đại tỷ bên cạnh nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn hồi hộp của Giang Tuyết Tử nháy mắt khô trầm tĩnh im lặng liền không thèm để ý lắng nghe nữa. Một lát sau cô mới nói: “Có thể. Hôm nay 4 giờ rưỡi tôi xong việc rồi.”

Triển Lục ở đầu bên kia nở một nụ cười. Nam nhân Triển gia lúc cười đều không thích lên tiếng, nhưng nhìn ánh mắt liền có thể đoán ra người kia có thật lòng vui vẻ hay không. Lúc này trong phòng xét xử rộng lớn chỉ có một mình Triển Lục, ánh mắt anh hơi hơi nheo lại, rõ ràng có thể thấy người này nghe xong mấy lời kia liền vô cùng thoả mãn.

“Được, 5 giờ tôi đợi cô ở thư viện.”

Điện thoại, Giang Tuyết Tử cười cười với vị đại tỷ bên cạnh, tiếp tục công việc...

Nữ nhân trực ban đã gần 50 đang đeo kính lão, một bên cầm quyển sách, một bên không tiếng động thở dài.

Lúc 3 giờ chiều Giang Tuyết Tử lại nhận được một cuộc điện thoại nữa. Lần này là Tam thiếu Giang gia, Giang Tử Sanh.

Nửa điểm vòng vo rườm rà cũng không có, Giang Tử Sanh đi thẳng vào vấn đề: “Có một vị lần trước gặp qua em ở tiệc rượu, Tiêu Trác Nhiên, Tổng giám đốc công ty khoa học công nghệ Trác Uy, đối với em có chút ý tứ. Anh cũng đã thay hai người an bài một chỗ gặp gỡ, 5 giờ chiều nay, tầng 1 khách sạn Lệ Tinh.”

Giang Tuyết Tử mới nói “Em...” một chữ liền bị Giang Tử Sanh không chút do dự đánh gãy: “Chuyện em với tiểu tử Triển gia kia ông nội cũng đã biết. Anh đã sớm nói với em, người của 5 đại gia tộc là không thể đụng vào. Em tính toán muốn hại cả nhà thêm lần nữa phải không? Cuộc hẹn tối nay ông nội cũng biết, em có muốn đi hay không thì tự đi mà nói chuyện với ông nội!”

Nói xong, điện thoại lập tức cắt đứt. Giang Tuyết Tử cầm điện thoại trong tay, đáy mắt dần dần nổi lên một chút lệ quang.

15 phút sau, cô lại gọi một cuộc điện thoại. Chưa đến hai lần tín hiệu đã có người bắt máy: “Tuyết Tử?”

Giang Tuyết Tử cắn răng, cố gắng không chế hô hấp của mình: “Triển Lục, anh có biết khi nào thì Triển Kính trở về không?”

Cô vừa mới đáp ứng cùng Triển Lục ăn cơm, cũng là vì tâm tư muốn hỏi thăm tình hình của Triển Kính. Lần trước ở siêu thị anh ấy có thể nói chính xác thời gian Triển Kính cần phải làm nhiệm vụ chứng minh anh đối với nhất cử nhất động của đội đặc công là vô cùng rõ ràng.

Giang Tuyết Tử không có cách nào liên lạc được với Triển Kính, trong suốt thời gian làm nhiệm vụ không phân biệt ngày đêm sáng tối anh đều phải tắt máy. Cô cũng không biết phương thức nào khác để liên lạc, chỉ có Triển Lục, hỏi thăm khéo léo một chút thì nhất định anh ta cũng sẽ nguyện ý nói cho cô biết.

Triển Lục sâu sắc nhận thấy giọng điệu của cô gái kia đang vô cùng không thoải mái. Anh liền ngồi thẳng người: “Sao vậy?”

Giang Tuyết Tử khẽ hít một hơi: “Không có gì. Bất quá hôm nay phải thất hứa rồi. Thật xin lỗi, Triển Lục.”

Đầu dây bên kia nhíu mày: “Lần này đội của Triển Kính phối hợp cùng cảnh sát thành phố N bắt một người liên quan đến vụ án tham ô nghiêm trọng, trong tay người kia có thuốc nổ, nghe nói hai ngày trước còn bắt cóc đến 7 con tin. Hôm qua tôi cũng vừa nghe được tin tức, bên kia xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, nguyên nhân cụ thể không tiện nói cho cô biết. Bất quá nhiệm vụ lần này nhất định sẽ kéo dài, không cách nào nhanh hơn được.”

Giang Tuyết Tử nghiêng mặt, nhìn ánh nắng chói chang ngoài cửa sổ, trong mắt rĩ xuống, một chút lệ quang cũng không có. Chỉ là dưới đáy lòng đang nhắc đi nhắc lại: Triển Kính, khi nào anh mới có thể trở về? Em có chút nhớ anh rồi...

Triển Lục gọi hai tiếng mới thấy Giang Tuyết Tử buồn buồn đáp lại, nhíu mày, anh nói: “Tuyết Tử, rốt cuộc là có chuyện gì? Nếu là việc tôi có thể giúp thì cứ nói đi, đừng ngại.”

Giang Tuyết Tử mỉm cười, nhẹ giọng khéo léo từ chối: “Không có việc gì. Là chuyện trong nhà. Vốn là đã hẹn với anh nhưng lại thất hứa, là tôi không tốt.”

Triển Lục lại nói: “Không sao. Chỉ cần cô nhớ còn thiếu tôi một bữa cơm là được.”

Nam nhân Triển gia ai ai phong độ cũng rất tốt, biết vì người mà suy nghĩ, chưa bao giờ là người gia trưởng cứng nhắc. Giang Tuyết Tử đột nhiên nhớ lại những lúc có Triển Kính ở cạnh, nở một nụ cười yểu ớt đáp ứng.

5 giờ chiều, khách sạn Lệ Tinh...

Giang Tuyết Tử cũng không có ý định sửa soạn gì, đơn giản cột cao mái tóc, dung nhan mộc mạc cùng áo thun trắng và quần bò đơn giản.

Theo hướng dẫn của phục vụ, cô an vị bên một bàn ăn đặt cạnh cửa sổ. Nam nhân một chút nghiêm túc cũng không có đang ngồi ở đối diện, rút điều thuốc trên môi, phun thẳng vào cô một ngụm khói: “Giang tiểu thư thật đúng giờ.”

Cánh tay đeo đồng hồ Thụy Sĩ vàng chói mang đầy ý khoe khoang nhấc lên hạ xuống: “Tôi rất thích người đứng giờ.”

Giang Tuyết Tử khẽ gật đầu một cái: “Tiêu tiên sinh, xin chào.”

Tiêu Trác Nhiên lại phun ra một ngụm khói, hí mắt đánh giá người đối diện. Trên người hắn nhìn đâu cũng thấy tục khí, lười biếng cười: “Thế nào? Giang tiểu thư hôm nay muốn đóng giả kẻ bình dân nghèo khó, ăn mặc rách rưới chạy tới chỗ này sao?”

Giang Tuyết Tử mím môi, không đáp.

Tiêu Trác Nhiên đem thuốc còn cháy đỏ dí xuống khăn trải bàn trắng tinh, lập tức tạo nên một lỗ hồng xấu xí. Phục vụ ở bên cạnh nhíu mày, thanh âm đều đều nói: “Tiên sinh, đồ đạc ở đây đều là...”

“Đều là đồ cao cấp, gia biết!” Tiêu Trác Nhiên hất cằm về phía Giang Tuyết Tử, bộ dạng vô lại vô cùng: “Nhìn đi, biết vị tiểu thư này là ai không?”

Người phục vụ trong lòng tức giận, đưa mắt về phía Giang Tuyết Tử, do dự suy nghĩ có nên mời quản lý đến đây hay không. Vị khách này thoát nhìn cũng không dễ trêu, mình vừa mới nhận việc, không muốn vì một cái khăn trải bàn mà bị đuổi.

Tiêu Trác Nhiên ngả gối dựa ra ghế, tươi cười có chút cổ quái: “Vị tiểu thư này hôm nay thoát nhìn thấy ăn mặc hẳn tiện nhưng lại là tiểu mỹ nữ bậc nhất của thành phố B chúng ta. Giang gia Ngũ tiểu thư Giang Tuyết Tử, nghe nói qua chưa?”

Người phục vụ lắc đầu lui về phía sau, cái gì đệ nhất đệ nhị tiểu mỹ nhân, liên quan gì đến tôi? Cho dù là hoa hậu thế giới đi nữa mà hại anh mất chén cơm khó lắm mới tìm được thì anh cũng muốn đánh nhau một chút.

Tiêu Trác Nhiên có chút phật ý, người phục vụ này quá kém cỏi, một chút nhân lực cũng không có. Vung tay lên ý bảo anh ta rút nhanh lên, sau đó nhìn về phía Giang Tuyết Tử: “Giang tiểu thư, gia đây nói có gì sai không?”

Giang Tuyết Tử mặt không đổi sắc đánh giá đối phương. Người trước mặt cũng được xem là một nam nhân tuấn mỹ, diện mạo sáng sủa ý nhị phong lưu, đôi mắt giống như có điện. Bất quá lại tràn đầy ý tứ không đứng đắn, cực không lễ phép nhìn chằm chằm người khác nhưng cũng có không ít thiếu nữ bởi vì ánh mắt này mà trầm luân, sẵn sàng vui vẻ phong lưu một đêm.

Một thân tây trang Armani cắt may khéo léo, áo sơmi hờ hững cởi bỏ hai nút trên cùng để lộ một sợi dây chuyền bạch kim. Không cần nhìn tới hoa tai lấp lánh, dây chuyền cùng chiếc đồng hồ mạ vàng trên cổ tay vô cùng trọc phú, khác biệt một trời một vực, hoàn toàn không thể cùng xuất hiện trên một người, kì quặc khó nhìn. Vest xám vút ở một bên, tay áo sơmi xắn đến khuỷu vô cùng cầu thả, hình như là vì vội vàng mà tạo ra loại hiệu ứng này.

Người kia thấy Giang Tuyết Tử từ lúc tiến vào đến giờ cũng không nói mấy lời, ngược lại dùng ánh mắt trầm tĩnh xem xét hắn, trong lòng vô cùng phiền chán. Bối bối mái tóc rối bời, liếm liếm răng cửa, nở một nụ cười muốn bao nhiêu dè tiện liền có bấy nhiêu: “Giang tiểu thư nhìn tại hạ đến nhập thần đến vậy, người ngoài nhìn vào còn tưởng rằng em chọn trúng anh rồi. Hay thôi chúng ta ăn cơm xong liền làm chút chuyện đi?”

15. Chương 15

Giang Tuyết Tử cũng không phải trẻ con, vừa nhìn thấy người này trong lòng cô liền khó chịu. Ngày đó trong tiệc rượu, Giang Tử Sanh dẫn cô đến gặp mấy người, hiện tại cũng không nhớ rõ ràng lắm. Bộ dạng người này có chút không giống người tốt nhưng dung mạo thật sự xuất chúng. Dung mạo này so với Giang Tử Diêu, Giang Tử Sanh, còn có Triển Phong, Triển Kính cũng vượt xa mấy lần, vô luận là nam hay nữ

nhìn qua đều khó có thể quên sự tuần miên này. Cho nên từ lúc vừa ngồi xuống, Giang Tuyết Tử có thể mười phần khẳng định, mặc dù đêm đó Tiêu Trác Nhiên có đến tiệc rượu nhưng không hề trực tiếp gặp mặt cô.

Lúc bắt đầu, cô còn tưởng rằng người này là một loại công tử không phẩm không đức nhưng nghe qua mấy câu cổ tình nói khó nghe của hắn, trong lòng Giang Tuyết Tử lại dần dần nổi lên nghi hoặc. Tây trang cất may khéo léo lại phối cùng đồng hồ vàng trọc phú, động tác hút thuốc cũng không chướng mắt, thậm chí phi thường tao nhã ẩn ẩn mấy phần ý nhị nam nhân nhưng ánh mắt kia lại làm cho nữ nhân bất an cùng lo sợ. Đối với đủ loại mâu thuẫn khó hiểu này, Giang Tuyết Tử mới đầu còn kinh ngạc cùng chán ghét nhưng rất nhanh liền hiểu được, đối phương rõ ràng không muốn đến ăn bữa cơm hôm nay.

Nếu mục tiêu của cả hai giống nhau thì rất nhiều vấn đề khó xử liền trở nên dễ dàng hơn.

Giang Tuyết Tử trầm tư một lát mới ngẩng đầu, đi thẳng vào vấn đề: “Tiêu tiên sinh, tôi nhìn ra được bữa cơm này anh không nguyện ý, cũng không muốn dây dưa gì với tôi, cho nên tôi cũng không vòng vo vô ích. Anh cũng không cần phải khó xử như vậy, cuộc hẹn này rõ ràng không phải là chủ ý của chúng ta. Bữa ăn này, ăn cũng tốt, không ăn cũng không sao. Như vậy chúng ta cũng nên nhanh chóng một chút, ra khỏi chỗ này, đường ai nấy đi. Về sau gặp mặt cứ coi như là không quen biết là được. Thế nào?”

Tiêu Trác Nhiên nghe vậy cũng ngồi thẳng dậy, bộ dáng lưu manh cả rồn lập tức thu về. Mím môi một cái, hắn nói: “Giang tiểu thư cũng thật thẳng thắn.”

Giang Tuyết Tử hơi hơi gật đầu ra ý chào, cầm túi xách đứng lên. Tiêu Trác Nhiên thấy người sắp đi liền gọi lại: “Giang tiểu thư.”

“Mới vừa rồi là tôi thất lễ, nếu không ngại... Dù sao hiện tại tôi cũng không bận việc gì, bữa cơm này coi như bồi thường thái độ không tốt vừa nãy. Được chứ?”

Tiêu Trác Nhiên áy náy, khuôn mặt tuần miên cũng hiện ra vài phần mất tự nhiên. Rõ ràng có thể thấy nam nhân này không thích chịu sự sắp đặt gò bó nhưng cũng hiểu rõ đạo lý, thẳng thừng nhìn vào lỗi sai của mình.

Giang Tuyết Tử nghe mấy lời chân thành này cũng có chút do dự, chỉ là một bữa cơm...

Giang Tử Sanh vốn là người đa nghi, hắn ta có thể ép buộc một người như Tiêu Trác Nhiên đến đây thì khẳng định cũng sẽ phải người ở gần đây quan sát tình hình. Nếu cứ như vậy mà đi thì sẽ rước lấy không ít oán giận, không chừng còn có ý sắp xếp an bài thêm người khác cho cô cũng nên. Giang Tuyết Tử đương nhiên không muốn hưởng thụ loại vận khí này. Cùng Tiêu Trác Nhiên ăn một bữa cơm đối với cả hai cũng phải chuyện xấu gì, đối với Giang Tử Sanh cùng ông nội cũng có công đạo.

Đồ ăn vừa mang đến thì điện thoại của Tiêu Trác Nhiên cũng vang lên. Liếc nhìn dãy số trên màn hình, động tác đầu tiên của Tiêu Trác Nhiên không phải là nhận điện thoại, mà là đem đồng hồ dát vàng đính kim cương xa hoa kia tháo xuống.

Lông mi dài như phiến quạt chớp chớp, đáy mắt có chút ý dò xét nhìn Giang Tuyết Tử, nhấn nghe máy.

Người ở đầu dây bên kia nói một hơi dài, nghe qua vô cùng kích động. Tiêu Trác Nhiên cũng không gấp, chờ bên kia rốt cuộc dừng lại mới nói: “Thành tử, lần này đóng giả tiểu nhân uống phí rồi.”

Người kia có chút sững sờ, qua một hồi lâu, mới xuy một tiếng, nói: “Như thế nào? Mới gặp một lần liền mềm lòng? Xem ra nhà đầu kia không hề đơn giản...”

Tiêu Trác Nhiên có chút nghiêng ngả mím môi, thần sắc hiện ra vài phần không kiên nhẫn: “Được rồi, mưu chước nhỏ nhỏ của cậu mà đòi qua mắt tôi à?”

Dừng một chút, lại nhìn Giang Tuyết Tử, Tiêu Trác Nhiên nói tiếp: “Với người khác, cậu muốn thế nào tôi cũng không quản. Nhưng chuyện hôm nay xem ra cậu phải bớt khoa tay múa chân đi.”

Người bên kia nhíu mày: “Ta đây thừa biết tình anh em sao bằng tình nhi nữ. Cậu với tiểu hồ ly kia muốn vui vẻ kiểu gì tôi đây cũng chẳng rảnh mà quản. Chỉ có một câu, đã làm huynh đệ nhiều năm, không nói ra sẽ uống mất mấy tiếng huynh đệ...”

“...Cô nương Giang gia kia không chạm vào được.”

Tiêu Trác Nhiên nhếch miệng: “Thành tử à, tôi biết cậu lúc nào cũng lo lắng cho huynh đệ, huynh đệ khắc sâu trong lục phủ ngũ tạng, đủ hết không thiếu tí nào.”

Bên kia cũng vui vẻ, cười mắng hai câu, thuận tay cúp điện thoại.

Giang Tuyết Tử tuy không nghe được bên kia cụ thể nói những gì nhưng rõ ràng cảm giác được cuộc điện thoại này ít nhiều liên quan đến cô nhưng cũng có thể xác định người kia không phải Giang Tử Sanh, càng không phải là Giang Tử Diêu. Có thể là một người có quen biết cô, bất quá đến thanh âm cũng chưa nghe qua, tự nhiên không thể nào phán đoán.

Tiêu Trác Nhiên cất điện thoại, nhìn Giang Tuyết Tử đang cúi đầu uống trà, cũng không có động đũa, liền chủ động vì cô gấp một ít thức ăn. Tiếng nói thuần hậu pha chút từ tính cảm dỗ vang lên: “Giang tiểu thư, cô không tò mò tôi vừa nghe điện thoại của ai à?”

Giang Tuyết Tử lịch sự nói cảm ơn, đặt ly trà xuống, ánh mắt tập trung nhìn bàn ăn, đáp gọn: “Không.”

Tiêu Trác Nhiên mỉm cười: “Ồ? Tôi thì rất tò mò...”

Giang Tuyết Tử ngược mắt lên, Tiêu Trác Nhiên chậm rãi nói: “Rất tò mò... Cô rốt cuộc đã làm chuyện gì mà Tống Phong Thành lại lo lắng đến vậy.”

Giang Tuyết Tử không nghĩ tới hẳn ta trực tiếp công khai danh tính người kia, nhất thời cũng không biết nên nói sao cho phải. Cái tên này vừa vang lên, trong đầu liền nhớ tới một khuôn mặt nhả nhặn tuấn tú.

Tống Phong Thành, ngày đó ở bệnh viện đã thấy qua... Bất quá lúc ấy Giang Tuyết Tử cho là đối phương căn bản không thấy được cô, cũng không để trong lòng. Nhưng ngày đó ở tiệc rượu Triển Kính làm sao có thể gọi tên cô, lại còn biết rõ những chuyện đã xảy ra? Chỉ sợ nhất định có liên quan đến vị Tống Phong Thành này.

Năm đó Giang gia cùng Triệu gia quan hệ qua lại rất tốt, nhưng Giang Thước Dung cùng Triệu Yến trước khi kết hôn đã có dấu hiệu rạn nứt. Kéo dài đến khi Giang Tuyết Tử 10 tuổi thì hai người mới ly hôn, đường ai nấy đi. Mà 7 năm sau, vì một chuyện không lớn không nhỏ lại dấy lên tin đồn Giang Thước Dung cùng một nam nhân người Mỹ yêu đương hên hò, đã bắt đầu từ trước khi Giang Tuyết Tử ra đời hơn 1 năm. Điều này khiến cho vấn đề huyết thống của Giang Tuyết Tử rơi vào vòng nghi ngờ mãnh liệt. Cuối cùng, chỉ bằng một tờ kết quả ADN đã mang người mẹ ruột của Giang Tuyết Tử đánh vào địa ngục, quan hệ Triệu- Giang đang trong tình trạng lung lay sắp đổ hoàn toàn vỡ tan. Về sau gặp mặt thì chính là nước lửa chạm nhau.

Quan hệ của Triển gia đối với các đại gia tộc khác cũng không xa không gần. Bởi vì Triển gia bắt đầu đẩy mạnh phát triển tiềm lực của mình, khiến các gia tộc khác cũng không dám khinh thường, dần dần rất có ý tứ chủ động lấy lòng. Tống gia cùng Triệu gia lúc trước còn có quan hệ thông gia năm đó Giang gia cùng Triệu gia kết thân thì Tống gia vốn xem Giang gia là cái đinh trong mắt. Khi Giang gia xảy ra chuyện, tự nhiên Tống gia lại có chung mối thù với Triệu gia, một cước nhỏ cây đinh kia bật cả gốc. Gia tộc duy nhất không hề có dính dáng gì chính là Đường gia. Đường gia mấy năm nay cũng rất tốt, mỗi lúc một ổn định, khôn khéo không đắc tội ai, hơn nữa gần đây cũng chỉ thân thiết lấy lòng với Triển gia.

Giang Tuyết Tử đã từ lâu không tham gia xã giao danh viện nhưng lại thông suốt tình hình hơn các nữ hài tử khác. Cho nên Tiêu Trác Nhiên chỉ nói một câu, trong đầu cô đã xâu chuỗi xong xuôi. Tống Phong Thành cùng Triển Kính, Tống Phong Thành cùng Tiêu Trác Nhiên, Tống Phong Thành cùng Giang Tử Sanh... Tống Phong Thành này, ngay từ lúc bắt đầu đã muốn đánh chủ ý lên cô!

Tiêu Trác Nhiên thấy Giang Tuyết Tử không nói lời nào, đặt đũa xuống thay cô múc một chén cháo nóng, cười cười: “Giang tiểu thư quả nhiên là người thông minh, chỉ cần một câu liền đem chuyện hiểu rõ ràng.”

Giang Tuyết Tử lấy lại tinh thần, câu đầu tiên liền hỏi: “Sao anh muốn nói cho tôi biết?”

Tiêu Trác Nhiên lắc lắc ngón trỏ, ánh mắt câu hồn hơi nheo lại, khuôn mặt tuấn mĩ nháy mắt mỉa mai: “Giang tiểu thư, có lẽ ở trong trường học giáo viên sẽ dạy chúng ta muốn biết thì phải hỏi vì sao. Nhưng ở trong xã hội này, như thế là chưa đủ...”

“...Thay vì hỏi tôi vì sao thì hãy hỏi hai câu nào đó có giá trị hơn, nào?”

Giang Tuyết Tử trầm ngâm chốc lát: “Chuyện kia cũng không thể nói cho tôi biết thì anh muốn nói chuyện gì ”có giá trị” đây?”

Tiêu Trác Nhiên cười ha ha, giơ ngón tay cái lên nói: “Quả nhiên thông minh! Giang tiểu thư, cô so với những gì tôi tưởng tượng còn tốt hơn rất nhiều.”

Hớp một hơi rượu, Tiêu Trác Nhiên nhìn Giang Tuyết Tử, có chút nghiền ngẫm: “Được rồi, nói cho tôi nghe xem, cô thấy anh ba nhà cô thế nào?”

Giang Tuyết Tử nhú nhú mày, tuy rằng cô không thích Giang Tử Sanh, nhưng không có nghĩa là cô cùng một nam nhân lần đầu gặp gỡ thị phi lung tung về người nhà mình.

Tiêu Trác Nhiên thấy vậy cũng không thêm để ý như thể thừa biết Giang Tuyết Tử sẽ phản ứng như vậy, tầm mắt nhìn cô còn thoáng qua một chút tán thưởng.

“Là thế này, anh ba của cô, từ cuối năm trước đã cài người vào công ty của tôi cùng bạn tôi làm gián điệp. Chuyện này ai đúng ai sai tôi cũng không cần phải nhiều lời nữa. Thiên ngôn vạn ngữ hóa thành một câu, Tiêu Trác Nhiên đây chính là nhìn không nổi Giang Tử Sanh.”

“Chuyện này là Tống Phong Thành chỉ cho tôi một chiêu.” Tiêu Trác Nhiên điểm điểm đồng hồ vàng bên cạnh, trong lời nói giống như chẳng có bao nhiêu cảm kích Tống Phong Thành: “Lúc này tôi đối với cô không lịch sự, một phần là mưu kế của tiểu tử kia, một phần trọng yếu hơn chính là tôi muốn Giang gia khó xử, hoàn toàn không hề nhắm vào cô.”

“Giang tiểu thư vừa rồi hỏi tôi muốn nói gì, tôi liền thành thật nói cho cô biết. Chỉ cần có thể làm cho Giang Tử Sanh khó chịu, tôi sẽ vui vẻ mà làm.”

“Tam ca của cô cũng không hề muốn cô sống tốt đâu...” Tiêu Trác Nhiên tiến tới gần Giang Tuyết Tử, vàng trán như muốn chạm vào cô, sau đó lại trở về chỗ cũ, hai mắt sắc bén: “Ồ trong lòng hắc, tôi cũng là loại không ra gì. Muốn cô qua lại với một người chẳng đâu vào đâu, chính là mong chờ một ngày có thể tận mắt nhìn thấy cô khổ sở.”

“Cũng thật mong chờ đến lúc chúng ta có thể cùng hắc lật mặt...” Ánh mắt của Tiêu Trác Nhiên càng lúc càng lạnh, bên môi treo một nụ cười mỉa hoặc yếu ớt: “Cô nói xem, hắc ta có nghĩ tới hai người hắc tính toán lại cùng nhau hợp tác, đem lại chút bất ngờ không?”

Đôi tay đặt dưới bàn của Giang Tuyết Tử siết chặt, trên mặt cố gắng không lộ ra chút sơ hở, bình tĩnh nói: “Tôi không...”

Đột nhiên có một vật thể hình chữ nhật màu đen bay thẳng lên bàn, phá nát chén đĩa, đồ ăn văng khắp nơi. Y phục của Giang Tuyết Tử chỉ bị vấy bẩn một chút, người đối diện lại hứng trọn toàn bộ.

Giang Tuyết Tử chưa hoàn hồn, qua một lúc lâu sau mới nhận ra trên mặt bàn là một chiếc va li màu đen.

Cô vừa quay đầu liền trông thấy một thân ảnh cao lớn rắn rỏi đang mạnh mẽ vọt tới. Một thân ảnh phục đen, cánh tay phải còn quấn băng vải, Triển Kính về mặt âm trầm dùng một tay kéo cô lên, nhét vào trong lòng. Ánh mắt sắc lạnh quét về phía Tiêu Trác Nhiên đang vô cùng chật vật: “Ăn gan hùm mật gấu, dám đụng vào nữ nhân của lão tử!”

16. Chương 16

Giang Tuyết Tử nhìn thấy Triển Kính thì cứ tưởng mình đang trong mộng, nửa ngày mới lấy lại tinh thần, phản ứng đầu tiên chính là kiểm tra cánh tay phải của anh: “Anh sao? Gãy xương hay là... Trên mặt cũng biến thành như vậy?”

Đến chạm cô cũng không dám chạm vào, ngón tay định sờ vào băng gạc trên trán anh đành dừng lại giữa không trung. Trong lòng như vừa bị nhúng qua axit, vừa chua xót vừa đau đớn, nháy mắt xông lên lồng ngực.

Triển Kính đã đi tới trước bàn, dáng người thẳng tắp nhìn Tiêu Trác Nhiên, ánh mắt sâu thẳm không thấy đáy: “Gọi thế nào? Sao lại lọt vào đây?”

Tiêu Trác Nhiên một thân hỗn độn, biểu tình trên mặt một chút không thay đổi, ngược lại cười mỉm liếc mắt nhìn Giang Tuyết Tử trong ngực Triển Kính, chủ động vươn tay trái: “Tiêu Trác Nhiên, Tổng giám đốc công ty khoa học công nghệ Trác Uy... Ừm, nhờ Giang Tử Sanh tiên sinh giật dây, Tổng Phong Thành tiên sinh khuyên nhủ, ngày hôm nay là đối tượng hẹn hò của Giang Tuyết Tử tiểu thư.”

Mấy lời này không chỉ khiến sắc mặt Giang Tuyết Tử mà ngay cả ánh mắt Triển Kính cũng có chút thay đổi.

Triển Kính đương nhiên là lợi hại rồi, không gọi điện thoại cho Giang Tuyết Tử, cũng chưa từng kết giao trò chuyện mấy câu với Giang Tử Sanh mà lại vừa khéo tìm được nơi Giang Tuyết Tử cùng Tiêu Trác Nhiên coi mắt. Công lao là nhờ người “có lòng” kia mật báo với anh chỗ của Giang Tuyết Tử, còn cẩn thận cố ý tiết lộ người đi cùng cô thế nào, vì sao cô lại ở chỗ này. Còn ai khác ngoài người vừa mới gọi điện thoại cho Tiêu Trác Nhiên, Tổng gia Tứ thiếu, Tổng Phong Thành.

Một chiều này của Tổng Phong Thành chính là liên hoàn kế, châm ngòi Tiêu Trác Nhiên cố ý gây chuyện, khiến Giang Tuyết Tử khó xử, cũng gián tiếp đánh lên mặt Giang Tử Sanh, cũng là hướng đến mặt mũi của Giang gia. Náo loạn đến thế còn chưa đủ, anh còn gọi đến bệnh viện nơi Triển Kính vừa mới đến băng bó xét nghiệm vết thương, nói ra một ít tình hình cụ thể của Giang Tuyết Tử, hơn nữa còn ám chỉ nam nhân đang cùng cô ở một chỗ là rể hiền Giang gia chọn trúng, người ta cũng có chút ý tứ với Giang Tuyết Tử, đương nhiên sẽ dùng mọi lực nam nhân lưu lại chút dây dưa.

Cứ như vậy, Giang Tử Sanh, Giang Tuyết Tử, Tiêu Trác Nhiên còn có Triển Kính, bốn người đều bị anh ta tính kế. Giang Tuyết Tử tự nhiên trở thành người bị hại, chuyện coi mắt lần này thất bại, Giang Tử Sanh bên kia nhất định sẽ không tha cho cô. Chưa kể hẳn ta còn vì chuyện này mà mất mặt, giờ tổn thất không có gì, nhưng truyền ra ngoài lại là em gái nhà mình bị người ta ghét bỏ, lời này cũng quá là chói tai rồi. Bất quá hẳn ta cũng sẽ chọn một đường lui, đường hoàng nói Giang gia là bị hại, đem mọi thứ đổ lên người Triển Kính. Tiêu Trác Nhiên cùng Triển Kính chỉ cần nói qua nói lại mấy lời không hợp nhất định sẽ dẫn đến va chạm. Mà chỉ cần xuống tay thì chính là trúng kế của Tổng Phong Thành.

Không nói đến chuyện Tiêu Trác Nhiên có dám ra tay đánh người hay không, Triển Kính là một thân cảnh phục, đứng dưng xuất hiện ở khách sạn Lệ Tinh nổi tiếng nhất thành phố B, vừa tới đã xuống tay đánh thương người nếu truyền ra ngoài thì trở về chịu xử phạt viết kiểm điểm là chuyện nhỏ, chính yếu là sẽ gây ảnh hưởng không tốt đến tiền đồ của anh. Mà nếu thực sự có động tay động chân, vô luận thế nào đi nữa cũng sẽ có dính dáng đến Giang Tuyết Tử, mặc kệ Triển gia có bao nhiêu năng lực, tiền đồ của Triển Kính có vấn đề gì thì trên dưới Triển gia nhất định sẽ đem cô hận tới chết.

Mặc dù nhiều năm nay anh ngây ngốc trong quân đội nhưng đối với vòng quanh sâu xa của danh viện thì Triển Kính cũng không xa lạ gì. Hoặc có lẽ là bọn họ đều là thế gia tiểu tử, từ nhỏ đã sống trong hoàn cảnh như vậy, đã sớm nhìn ra tâm tư kỹ xảo bên trong. Một chiều này của Tổng Phong Thành nói không độc thì cũng quá coi thường rồi.

Triển Kính nghe đối phương lên tiếng xong cũng rất bình tĩnh, vươn tay trái, trao đổi một cái bắt tay ngắn ngủi: “Triển Kính.”

Tiêu Trác Nhiên nháy mắt lộ ra bộ dạng khoa trương: “À là em trai của Triển Phong tiên sinh, xin chào.”

Lúc này trong đại sảnh đã có không ít khách khứa đang dùng cơm, bọn họ gây ra động tĩnh quá lớn, ngay cả người quản lý đại sảnh cũng kinh động. Chạy tới hiện trường thì trông thấy cảnh tượng như vậy. Hai nam nhân một người mặc tây trang hàng hiệu, một người mặc cảnh phục lãnh túc. Nữ nhân đứng giữa đại khái chắc là mầm tai vạ gây ra một trận hỗn loạn này, bộ dáng cũng rất xinh đẹp, nhưng trang phục lại có chút đơn giản mộc mạc. Trong đầu anh ta sinh một cái kết luận: Đầu năm nay chim sẽ hoá thành phượng hoàng cùng hơi nhiều rồi!

Nhưng quang minh chính đại náo loạn ở chỗ này, thật sự là...Dũng khí phi thường.

Biểu tình của Triển Kính cũng dịu lại, nhìn đối phương: “Xem ra Tiêu tiên sinh cũng không vui vẻ đối phó bữa cơm này, vậy mới vừa rồi...”

Từ lúc Tiêu Trác Nhiên trông thấy Triển Kính đem Giang Tuyết kéo vào trong ngực, anh ta đã biết hành động của mình là khiến đối phương hiểu lầm. Lập tức lễ độ gật đầu một cái, giải thích: “Vừa nãy là tôi có chút kích động, cho nên mới quá phận tiến gần Giang tiểu thư như vậy.”

Triển Kính lúc này mới an lòng cũng gật gật đầu: “Tiêu tiên sinh, hôm nay là tôi lỗ mãng. Lần sau có thời gian rảnh thì đến nhà hàng của Lục gia ăn một bữa cơm, tôi làm chủ. Mong anh cùng vị bằng hữu cùng công ty kia cho tôi chút mặt mũi.”

Nhân tình Tiêu Trác Nhiên sáng lên, tươi cười: “Nhất định.”

Quản lý đại sảnh lo lắng chờ đợi một bên thấy rốt cuộc cũng tới phiên mình lên tiếng, vừa bước lên một bước đã bị người ở phía sau giữ tay lại. Anh ta hé khuôn mặt phần uất nhẫn nhớ qua đầu lại thì phát hiện ra người sau lưng là ông chủ của mình, lập tức đổi giận thành vui: “Đường tiên sinh, người xem chuyện này...”

Triển Kính cùng Tiêu Trác Nhiên đồng loạt quay đầu, Đường Luật trước tiên nói mấy câu với vị quản lý, sau đó mới quay sang nhìn ba người phía trước: “Nhị thiếu, còn có vị này... Trác Uy Tiêu tiên sinh, hôm nay sao lại rảnh rồi tới đây luyện thân thủ vậy?”

Tiêu Trác Nhiên không nghĩ tới chỉ ăn một bữa cơm còn có thể gặp được Đường gia tiểu công tử, trong có chút vui vẻ, nha đầu Giang Tuyết Tử rõ ràng là cứu tinh nha! Triển Kính thần nhiên gật đầu một cái, tạ lỗi: “Không liên quan tới Tiêu tiên sinh, là tôi động thủ. Thiệt hại bao nhiêu Đường tiên sinh cứ nói một tiếng, ngày mai tôi sẽ tự mình đưa tới.”

Đường Luật tươi cười, chấp tay sau lưng: “Nhị thiếu sao lại khách khí vậy? Chỉ là một bàn cơm, đáng bao nhiêu tiền...”

“...Bất quá hình như các vị cũng chưa hề động đũa đâu. Không bằng mọi người lên lầu 2, để cho Đường mỗ làm tốt thân phận chủ nhà một chút.”

Tiêu Trác Nhiên đương nhiên muốn kết giao với Đường thiếu gia nhưng cũng phải chờ xem ý tứ của Triển Kính một chút. Dù sao Đường Luật làm ra sự tình này cũng là vì nể mặt Triển gia. Điểm này Tiêu Trác Nhiên đương nhiên hiểu rõ.

Triển Kính lắc lắc cánh tay bằng bó: “Cảm ơn ý tốt của Đường tiên sinh, hay là lần khác đi.”

Đường Luật cũng không miễn cưỡng: “Là tôi không chú ý tốt. Thôi thế này, va li này tôi sẽ giúp nhị thiếu thu thập gọn gàng. Tài xế của tôi đang đợi bên ngoài, hay là để cho anh ấy đưa anh cùng Giang tiểu thư trở về?”

Triển Kính biết lúc này nếu cự tuyệt nữa liền có vẻ hơi bất lịch sự. Gật gật đầu nói: “Vậy phiền toái Đường tiên sinh.”

Đường Luật xua tay cười.

Triển Kính trực tiếp chỉ đường cho tài xế đi về nhà mình ở khu phía tây thành phố.

Vào nhà, anh nhanh chóng khoá cửa, đèn cũng chưa mở, một tay đem Giang Tuyết Tử ôm lên, đặt ở trên cánh cửa, cúi đầu hung tợn trừng cô: “Càng lớn càng bản lĩnh rồi! Anh chỉ về muộn hai ngày thôi mà, em cũng không kịp đợi, cứ vậy chạy đi gặp người.”

Giang Tuyết Tử sợ anh kích động ảnh hưởng đến vết thương: “Không phải, Tiêu...Ngô...”

Triển Kính không muốn nghe cô gọi tên nam nhân khác, cúi đầu che miệng Giang Tuyết Tử lại, cánh tay đỡ sau lưng cô dùng sức vuốt ve, giống như hận không thể hút hết sinh lực của nữ nhân này! Nụ hôn kịch liệt, hơi thở mang đầy tính xâm lược toàn bộ bao vây Giang Tuyết Tử.

Cô càng lúc càng không thở được, môi cùng đầu lưỡi cũng bị hành động có chút thô lỗ của anh làm đau, chỉ có thể thử đẩy đẩy vòm ngực anh, trong cổ họng cũng phát ra nức nở kháng cự.

Lôi lôi kéo kéo một hồi lâu, Triển Kính cuối cùng cũng phát thiện tâm, thả Giang Tuyết Tử ra. Nhìn tiểu nha đầu trong ngực bị hôn đến nhuyển thành vũng nước, anh trầm trầm hỏi: “Biết sai chưa?”

Trong mắt Giang Tuyết Tử là một mảnh mông lung, tỉnh tỉnh mê mê gật đầu, thở hổn hển, vì chính mình nhỏ giọng biện giải: “Em chỉ nghe điện thoại của anh ta, sau đó đến ăn bữa cơm. Em không... Nghe anh ta...”

Giang Tuyết Tử nói hỗn loạn nhưng Triển Kính cũng hiểu, “anh ta” trong miệng Giang Tuyết Tử chính là Giang Tử Sanh. Nhắc tới người này, trong lòng Triển Kính bùng lên một ngọn lửa, một tay ôm cô đặt xuống ghế sa lon: “Anh ba nhà em, xem ra là chán sống rồi...”

Giang Tuyết Tử bị anh ôm bằng một tay liền hoảng sợ, nhẹ nhàng đặt tay lên bả vai anh: “Mau thả em xuống, em nặng lắm.”

Triển Kính nghe vậy lại nâng cô cao hơn, tầm mắt hai người ngang nhau. Trong bóng tối mập mờ ấy anh có thể thấy rõ ràng bờ môi mọng đỏ của Giang Tuyết Tử, gò má ửng hồng, ánh mắt tràn đầy hơi nước... Nháy mắt Triển Kính cảm thấy mình như mất đi tự chủ, hận không thể đem cô thả trên ghế sa lon, bắt nạt người một phen...

Giang Tuyết Tử vừa chạm vào ghế sa lon đã đứng thẳng người, nhẹ tay chạm đến cánh tay băng bó của anh: “Anh đứng đây đi, em đi bật đèn đã.”

Triển Kính cười một tiếng, xoay người bấm mấy nút của cái điều khiển đặt trên bàn trà, nói: “Như vậy là được rồi.”

Đèn trong nhà theo thứ tự bật sáng. Đầu tiên là ánh đèn nơi hành lang, sau đó là toàn bộ đèn phòng khách, lần lượt cả nhà bếp, toilet, đèn cầu thang, đến cả đèn trên lầu... Tất cả đều sáng lên.

Căn nhà được trang hoàng đơn giản hào phóng nhưng vẫn không kém phần độc đáo với những nét cách điệu đặc biệt. Đá cẩm thạch đen lát sàn làm nổi bật bộ ghế sofa trắng tinh, cả nhà nhìn chung là một chỉnh thể hài hoà với hai màu đen trắng chủ đạo, thi thoảng có pha chút xanh nhạt dịu mắt làm cho người ta cảm thấy vô cùng nhẹ nhàng thư thái.

Giang Tuyết Tử nhìn một vòng, cười cười: “Em cũng không nghĩ tới... Anh lại mua một căn nhà đẹp như vậy...”

Triển Kính ôm cô đi vào bếp: “Không nghĩ tới sao? Kì thật tiền bạc nhiều năm nay tích cóp đều dùng để mua căn nhà này. Tương lai mới có thể rước một cô vợ xinh đẹp về nhà.”

Khoé miệng Giang Tuyết Tử cong lên: “Vậy anh phải nhanh một chút, hiện tại cũng không có mấy người được chiêm ngưỡng nhà đẹp của anh. Phải sớm truyền tin tức ra ngoài tuyển vợ đi thôi...”

Triển Kính nhướn mày, nhìn chằm chằm cô: “Không phải người đang ở đây rồi sao?”

Giang Tuyết Tử chớp chớp mắt, không đáp.

Triển Kính hắng giọng, đứng tại chỗ: “Cuối cùng là em làm sao vậy? Em rõ ràng không thích họ Tiêu kia, mấy lần bị xếp đặt coi mắt đều là anh phá đám. Hôn cũng đã hôn qua, em...”

Giang Tuyết Tử nghiêng đầu không nhìn anh, cũng không đáp lời.

Triển Kính xoay một vòng, đứng trước mặt cô, nâng cằm Giang Tuyết Tử, buộc cô ngẩng đầu nhìn anh: “Hôm nay anh muốn biết một chút. Nói cho anh nghe đi, rốt cuộc đáy lòng em nghĩ thế nào, anh cuối cùng là thế nào với em?”

Giang Tuyết Tử cắn môi, nhìn anh một cái rồi lại vội vàng chuyển tầm mắt, thấp giọng nói: “Anh, anh là người tốt...”

Triển Kính thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu, bàn tay nâng cằm cô dùng lực một chút: “Bây giờ là thời đại nào rồi mà em còn muốn dùng lí do ”người tốt” để đuổi anh đi? Anh nói cho em biết, đừng dùng loại lý do này gạt anh!”

Giang Tuyết Tử bị anh ép gắt gao, mở miệng giải thích: “Anh đối với em rất tốt...”

“Anh tốt với em vì anh muốn theo đuổi em!”

“Nhưng lúc ban đầu anh không muốn theo đuổi em cũng đối với em cực kì tốt.” Giang Tuyết Tử dùng sức nói.

Triển Kính “Chậc ” một tiếng, ngoẹo đầu đánh giá cô: “Được. Là em ép buộc anh! Ý của em chính là anh không nên đối tốt với em, cứ vậy mà càng rõ phá hư em mới là chuyện đúng có phải không?”

Giang Tuyết Tử còn chưa kịp phản ứng đã bị người kia một tay nhấc lên, sau lưng là vách tường lạnh toát, trước mặt là thân người cao lớn nóng rực đang cúi đầu nhìn cô, cánh tay vòng qua thắt lưng Giang Tuyết Tử, toàn thân từ trên xuống dưới dính sát vào cô không một kẽ hở.

Này bạn gì oiiii! Sao lại lướt qua không dấu vết như vậy!

Nào nào từ từ thôi, dừng lại nhận một tiếng cảm ơn nào:>

Chào mọi người, lại là mình đây. Lần này thật sự cảm ơn mọi người lại cùng mình lấp một hố mới. Có gì muốn chia sẻ thì cứ để lại nha nha, mình cực kì chờ mong mọi người ủng hộ luôn ấy:>

17. Chương 17

Giang Tuyết Tử mở to mắt, ánh nhìn khó tin từ lồng ngực rắn chắc của Triển Kính, từ từ dời xuống, anh thế nào lại...

Triển Kính không muốn trêu đùa cô, chỉ là phản ứng của nơi đó không phải anh muốn khống chế là được. Hơn nữa hai người lúc này chỉ cách nhau bằng một ít y phục mùa hạ mỏng manh, từ trên trên xuống dưới gắt gao kề sát, cô lại mở to hai mắt, dùng ánh mắt vô tội của mèo con nhìn anh. Dưới ánh nhìn đó, thử hỏi nam nhân nào có thể nhịn được?

Kỳ thật trong khoảnh khắc đem cô áp lên cánh cửa, nơi đó của anh đã lập tức phản ứng. Lúc ấy anh ôm cô lên, hoàn toàn không muốn để cho nha đầu này phát giác, sợ dọa người chạy mất, cho nên cố ý dời ra một chút. Mà Giang Tuyết Tử mới vừa rồi bị nụ hôn kia như đoạt hết sinh khí, Triển Kính không muốn để cho cô phát hiện, cô lại không có kinh nghiệm gì, tự nhiên sẽ không biết trong những khoảnh khắc thế này nam nhân có phản ứng gì.

Lúc này Triển Kính không giấu diếm nữa, khối thô sấp dưới thân chạm vào bụng cô. Giang Tuyết Tử cũng đã từng nghe qua chuyện này nhưng lại vô cùng kinh ngạc với phản ứng kịch liệt của anh, cả người choáng váng, “Anh...” nửa ngày, một câu đầy đủ cũng không nói xong.

Triển Kính cười cười, con ngươi trầm tĩnh đen láy lúc này ẩn ẩn chút đốm lửa nóng bỏng xa lạ, thanh âm trầm thấp vang lên: “Anh làm sao cơ? Anh đối với em chính là như vậy. Là cảm giác của một người đàn ông với người phụ nữ mà mình thích, chính là tình yêu...”

Khuôn mặt Giang Tuyết Tử lập tức đỏ bừng đến nóng cháy, vốn còn muốn đẩy anh ra, cánh tay dừng lại giữa không trung, không dám chạm vào người anh. Mắt cũng không biết nhìn đâu cho tốt, răng cửa run run cắn chặt môi.

Triển Kính bị cô chọc cười, đau đớn vì bị kiềm hãm dưới bụng cũng giảm bớt không ít. Búng trán cô, anh nói: “Xem em bị dọa sợ kia... Cả người anh đang bất tiện thế này, có thể làm gì được sao?”

Anh lắc lắc cánh tay bị thương của mình, thân thể cũng lúi ra một chút, khí thế áp bức dịu đi, còn lấy chuyện mình bị thương để giúp cô dời lực chú ý.

Triển Kính vừa định nói thêm thì điện thoại di động trong túi vang lên. Liếc nhìn dãy số, biểu tình trên mặt anh cũng dần dần hoà hoãn lại: “Em vừa về nhà rồi.”

Người gọi tới chính là anh cả của Triển gia, Triển Phong. Sự sâu sắc, nhạy bén của anh cũng không thua kém gì em trai mình, nghe thấy ngữ điệu thần nhiên dị thường, Triển Phong có chút ngạc nhiên: “Anh mới vừa nghe tin lần này chú mày bị thương, nghiêm trọng không?”

Triển Kính nhìn Giang Tuyết Tử ý bảo cô cùng anh lên lầu: “Không có chuyện gì, viên đạn quẹt trầy da, xương cốt không ảnh hưởng. Chờng nửa tháng là tốt.”

Triển Phong ho hai tiếng, do dự một chút: “Rồi vừa trở về đã chạy đến Lệ Tinh đánh người một trận, kinh động đến cả Đường gia?”

Sắc mặt Triển Kính không đổi: “Chuyện này em sẽ nói với anh rõ ràng sau. Bất quá lúc này nhất định muốn nói mấy ý này, anh hai, Tống Phong Thành cùng Giang Tử Sanh, hai người này cũng không phải đồ tốt gì. Hơn nữa Tống Phong Thành lúc nào cũng lải nhải Giang Tử Sanh là một tên ăn thịt không nhả xương, nhưng hôm nay em mới được linh ngộ, Tống Phong Thành còn ác hơn người kia rất nhiều, giết người không thấy máu, vòng vo gây sự mà một chút lộ mặt cũng không có. Chuyện hôm nay, xem ra em phải tính toán kĩ càng rồi.”

Triển Phong vừa nghe xong, biểu tình cũng nghiêm túc trở lại, qua một lúc lâu mới nói một câu: “Thật sao?”

Triển Kính đẩy cửa một gian phòng, quay đầu ra hiệu cho Giang Tuyết Tử vào trước, chính mình đi đến bên giường ngồi xuống, trên mặt nhàn nhạt không biểu tình gì. Nhưng người thân thiết với anh đều biết, loại vẻ mặt này của Triển Kính chính là sắp có người phải khốn khổ rồi.

“Thật. Tuyết Tử hiện tại là bạn gái của em, sau này cũng là con dâu của Triển gia. Anh cũng nên rõ ràng một chút, đừng để cho Tống gia thừa dịp chui vào chỗ trống nhà mình mà làm loạn. Lần này Tống Phong Thành dám làm vậy chắc chắn có lão gia nhà bọn hắn ở sau lưng bày mưu tính kế. Phỏng chừng Tống gia còn tưởng một bước lên trời.”

Triển Phong trầm mặc một lát, nói: “Đã nói tới chuyện này thì anh cũng có một câu, Triệu gia bên kia cũng sắp động thủ rồi. Chú mày làm gì cũng nên cẩn thận một chút, có việc gì cứ liên hệ với Triển Lục. Để cho một đám người tính toán lên đầu mình cũng không phải là chuyện tốt.”

Triển Kính vốn tôn trọng anh cả của mình mà mấy lời này cũng không phải không đúng, cho nên anh nhẹ nhàng đáp: “Anh cả, em biết rồi.”

Triển Phong nói anh cẩn thận, đại biểu rằng chuyện của anh và Giang Tuyết Tử thì anh cả sẽ không nhúng tay vào. Bất quá Triển Kính cũng hiểu, anh cả nhà mình là hậu bối, tư tưởng đương nhiên sẽ hiểu cho anh nhưng còn có các vị trưởng bối Triển gia, còn có Triệu gia cùng với Giang lão gia. Chuyện này gấp cũng không được nhưng cũng không thể lần lữa mãi không làm.

Trong đầu Triển Kính đã tính toán một hồi, chuyện cần làm cũng đã hình dung ra, trước khi cúp điện thoại còn nhờ Triển Phong đặt một ít đồ ăn từ nhà hàng của Lục gia đưa qua. Triển Phong cười đáp ứng, hai huynh đệ xem như bước đầu đã có chung nhận thức, chuẩn bị cùng nhau chung lưng đấu cật đối ứng với bên ngoài.

Trong lúc Triển Kính nghe điện thoại, Giang Tuyết Tử đứng bên giường, cũng không đi đâu, càng không nhìn xung quanh. Cô thủy chung cúi đầu, mắt không chớp nhìn chằm chằm sàn nhà.

Trong phòng rất yên tĩnh, bên kia nói những gì Giang Tuyết Tử cũng nghe được không ít. Triển Kính vì cô mà suy nghĩ, lúc nào cũng ra sức bảo bọc cô, mọi chuyện đều đem cô đặt ở vị trí ưu tiên lo lắng đầu tiên, hạ mình cùng Triển Phong đàm phán, ngay cả bạn bè tương giao Tống Phong Thành cũng bị anh đề phòng, liệt vào những người không nên qua lại... Nói không chắc động đó là giả.

Nhưng anh càng làm vậy, Giang Tuyết Tử lại càng cảm thấy gánh nặng trên người ép cô không thở nổi.

Lúc bắt đầu cũng anh lui tới, cô chưa bao giờ dám nghĩ cô và anh sẽ phát triển đến mức độ này. Cũng không dám vọng tưởng Triển Kính có thể cam tâm tình nguyện vì cô làm những việc kia. Quan hệ của hai người lúc này càng lúc càng thân thiết, càng lúc càng vững vàng, tâm ý của anh đối với cô cơ hồ là được nhật nguyệt chứng giám, người người có thể thấy được, chỉ có cô là rút lui.

Ngày đó anh nắm tay cô đứng trước mặt Giang Tử Huyền công khai, cô liền mơ hồ dự đoán được, Giang gia cùng Triệu gia nhất định sẽ có hành động. Tống Phong Thành bắt quả cũng chỉ là một quân tốt, mặc dù nằm ngoài dự liệu của cô nhưng quả thật lại vô cùng hợp tình hợp lý. Mấy năm nay, Tống gia còn hận Giang gia hơn cả Triệu gia, còn có Giang Tử Sanh vốn tàn nhẫn chen ép cô như vậy, cũng không khiến cô cảm thấy khó có thể tiếp nhận.

Cô chỉ là không muốn vì một người như mình mà Triển Kính phải khổ sở như vậy.

Triển gia, Giang gia, Triệu gia, thậm chí là Tống gia ở một bên chờ thêm dầu vào lửa cùng Đường gia không rõ lập trường... Nếu Triển Kính muốn cùng cô ở một chỗ sẽ phải đối mặt cùng giải quyết rất nhiều vấn đề, cũng càng quá gian nan. Triển Kính rõ ràng là một người đàn ông tiêu sái, trấn tĩnh lại thẳng thắn, cô không muốn bởi vì chút tâm tư của mình mà cản trở anh không thể vững vàng đi hết con đường bao la bằng phẳng, chậm trễ tiền đồ cùng sự nghiệp.

Cho nên cô mâu thuẫn, rối rắm, cũng tự trách. Vừa không khống chế được muốn tiến đến gần anh, an nhiên hưởng thụ ấm áp cùng khoái hoạt vừa không dám cho anh bất cứ đáp lại hay hi vọng gì, không muốn cả hai càng lúc càng lún sâu, cuối cùng không thể tự kiềm chế chính mình.

Cuộc đời của cô đã bị huỷ. Chuyện của mẹ, của cả nhà tuy đối với Giang Tuyết Tử là bất công nhưng đó cũng chỉ là cô thay mẹ mình gánh vác sai lầm, trên danh nghĩa, cũng không phải là vấn đề gì lớn. Nhưng Triển Kính vốn có tiền đồ thật tốt, bộ dạng xuất chúng, lại có bản lĩnh, có trách nhiệm cùng ý thức trách nhiệm, nếu đem nửa đời sau cùng cô buộc chung một chỗ, nhất định sẽ làm cho người người tiếc hận.

Giang Tuyết Tử nghĩ như vậy, dần dần lâm vào trạng thái ghét bỏ cảm xúc của chính mình, càng ngày càng mạnh mẽ, cơ hồ muốn ép cô phát điên. Thậm chí ngay cả khi Triển Kính cúp điện thoại, cô cũng không biết.

Triển Kính quay đầu nhìn sang, phát hiện nha đầu kia có điểm rất lạ. Anh ném điện thoại lên giường, động tác nhanh nhẹn, thiên hạ chớp mắt đã bị nhét vào trong ngực...

“Lại muốn chui vào vỏ ốc? Anh thế mà không phát hiện ra em cố chấp đến vậy.”

Giang Tuyết Tử lấy lại tinh thần, trong ánh mắt đã dâng lên một tầng hơi nước, tuy rằng cái gì cũng không nói, nhưng bao nhiêu cảm xúc phức tạp không thể nói ra lời đều lộ rõ qua đôi mắt to tròn trong veo ấy...

Nam nhân Triển gia ai cũng am hiểu rất tốt chuyện quan sát sắc mặt, trong đó người giỏi nhất có thể nói đến chính là Triển Kính, hơn nữa đối với người trong lòng của anh, anh đương nhiên lại càng cẩn thận chú ý hơn. Triển Kính rất nhanh liền biết trong lòng cô đang rối loạn, cười bất đắc dĩ: “Em không có lòng tin vào anh đến thế à? Mới có chút chuyện em đã sợ anh gánh không nổi sao?”

Giang Tuyết Tử mím chặt khóe miệng, qua một hồi lâu, rốt cục cũng nhận được xung động không ôm anh mà khóc lớn, hít hít mũi nói: “Chỉ là không muốn anh vì em mà bị Triệu gia chen ép, nhà bọn họ trong quân cảnh thế lực lớn như vậy, đến ba anh cũng không kiêng kị 3 phần...”

“Vậy thì không ở trong quân cảnh lẫn lộn nữa!” Triển Kính thản nhiên đáp, lông mi cũng không động: “Anh sẽ trở về bộ đội, lão thủ trưởng vẫn còn đang rất luyện tiếu anh. Để cho ba anh cùng anh cả lên tiếng một chút, lần này quay lại sẽ không ra tiền tuyến nữa, ở lại trong quân doanh làm huấn luyện, quân hàm không cao nhưng tiền bạc cũng đủ dùng, ra ngoài cũng không phải không có địa vị.”

Giang Tuyết Tử lúc này thực sự không nhận được nữa, nước mắt lăn chã rơi. Cô vội vàng nâng tay che mặt, không muốn anh nhìn thấy bộ dạng không chút tiền đồ này: “Em rõ ràng không đáng để anh phải tốt như vậy... Giang gia không đáng... Ba anh nhất định sẽ tức giận, còn có ông nội anh nữa... Giang gia cũng sẽ không tốt với anh... Cái gì cũng không được, em chính là một gánh nặng vô dụng, chính là một cục nợ không thể giúp anh cái gì cả...”

“Giang Tuyết Tử, em nghe đây.” Quen biết nhiều năm như vậy, Triển Kính lần đầu tiên gọi đầy đủ tên họ của cô, vươn tay nắm chặt hai bàn tay trắng trẻo nhỏ bé của cô, bốn mắt nhìn nhau, anh vô cùng nghiêm túc nói: “Một người đàn ông nguyện ý đối tốt với một người phụ nữ, nếu chỉ vì muốn lợi ích thì dạng nhân duyên đó sẽ không lâu dài, người đàn ông đó cũng không hề đáng mặt đàn ông...”

“Anh muốn đối xử tốt với em, vì em là em, không liên quan gì tới chuyện em có thể cho anh cái gì không, cũng không dính dáng gì tới chuyện nhà em có thể giúp anh hay không. Một chút qua hệ cũng không có!”

18. Chương 18

Nhà hàng của Lục gia đưa tới hai phần, bốn người bốn nóng, gồm 4 món chính, 1 phần rau đặc biệt vì nữ nhân mà chuẩn bị, còn có một phần cháo bồ câu bổ khí huyết, tráng miệng là hai phần kem hương thảo viết quất.

Bên trong túi chứa mấy hộp đồ ăn còn có mấy dòng lão bản tự tay viết: “Triển Kính tiểu tử, cháo là đặc biệt hầm vì con, để cho vợ con canh chừng con ăn đi. Lần khác mang đến cho ta xem.”

Giang Tuyết Tử nhìn thấy hai chữ “Lục di” ở phía cuối, trong đầu chợt loé lên một ý, hỏi Triển Kính: “Nhà hàng này là do mẹ của Triển Lục mở?”

Triển Kính cầm tô cháo lên, cười “ừ” một tiếng: “Dì ấy cực kì tốt bụng, để khi nào rảnh anh dẫn em đến gặp một chuyến.”

Ấn tượng của cô về người này cũng không rõ ràng lắm: “Sao em lại nhớ... Hình như ba mẹ của Triển Lục đã ly hôn rồi mà?”

Triển Kính nói: “Là ly thân thôi. Hai năm trước đã hợp lại.”

Giang Tuyết Tử bày chén đĩa lên bàn, xới cho anh một chén cơm trắng nóng hổi, lại gấp thêm hai miếng sườn chua ngọt đặt lên trên. Vừa muốn gấp thêm đồ ăn cho anh, cô mới nhớ ra người trước mặt là đang bị thương tay phải: “Em lấy muỗng cho anh nhé?”

Triển Kính hé một nụ cười đáng thương: “Mới có vậy mà đã chê cười anh à?”

Giang Tuyết Tử bị bộ dáng này chọc cười: “Đâu có? Anh rõ ràng là vì nước quên thân, sao em lại có thể chê cười anh cơ chứ. Hơn nữa, không lấy muỗng cho anh thì anh định ăn cơm thế nào, chờ em dứt sao?”

Lời vừa ra khỏi miệng, ánh mắt Triển Kính liền loé sáng, Giang Tuyết Tử biết mình lỡ lời, vội vàng chạy vào bếp: “Em đi lấy muỗng đây.”

Áo thun mỏng liền bị túm lấy, cô vừa vội vừa gấp: “Nào, bỏ em ra...”

Triển Kính bị thương, thái độ một chút cũng không thành thật, đơn giản đem hai tay cô nắm chặt, ngăn đầu: “Anh đói muốn rã rời rồi, tay cũng không còn sức mà cầm muỗng nữa. Tuyết Tử em giúp anh đi.”

Khuôn mặt anh tuần còn làm ra vẻ nũng nịu đáng yêu, nữ nhân nhìn thấy đều sẽ mềm lòng, huống chi trước mặt lại là cô nương đã sớm đặt anh trong tim Giang Tuyết Tử!

Cô đành kéo ghế ngồi xuống, một tay bưng tô cháo, một tay múc một muỗng, lấy môi thử độ ấm, cảm thấy ổn thoả mới đưa đến bên miệng Triển Kính.

Triển Kính há miệng, vừa uống một ngụm, trên mặt liền lộ ra tươi cười vui vẻ. Trong lòng liền tưởng đến hình ảnh một chú cảnh khuyển, vui vẻ quẫy đuôi chờ người ta cho ăn...

Anh ngoan ngoãn ăn hết một tô cháo, thêm một tô lớn sườn xào hành tây, một đĩa lòng gà xào cùng một nửa đĩa salad Giang Tuyết Tử ép anh ăn, các món còn lại món nào anh cũng thử qua một chút. Đại thiếu gia được hầu hạ đến thoả mãn mới kịp phản ứng, nuốt một muỗng bấp cẩu tím Giang Tuyết Tử đưa đến,

nắm lấy tay nhỏ của cô, khẽ nói: “Sao em còn chưa ăn? Được rồi đừng dứt cho anh nữa, thừa dịp đồ ăn còn nóng thì ăn đi.”

Cô lắc lắc đầu, lại gấp thêm một đĩa thức ăn đưa tới bên miệng anh: “Em không đói...”

Giang Tuyết Tử quét mắt nhìn bàn cơm, lần đầu tiên mới thấy rõ sức ăn của người này. Trách không được lúc người ta đưa cơm tới lại tận 2 phần, lại còn 4 nóng 4 nguội, xem ra bình thường mỗi bữa anh cùng ăn với cô đều là kiểm chế chính mình.

Giang Tuyết Tử ăn một chén cháo cùng mấy viên sủi cảo tôm tinh xảo, lập tức no bụng. Cô đem thức ăn còn lại vào bếp, Triển Kính cũng đi theo, đến bên cạnh máy rửa bát nói: “Chỉ cần tráng sơ qua rồi đặt vào máy, đợi một lát sau đó chỉ cần lau khô là xong.”

Giang Tuyết Tử “ừ” một tiếng, ra vào mấy chuyến, thu thập mọi thứ gọn gàng. Triển Kính cũng rảnh rồi, theo cô lướt ra lướt vào. Giang Tuyết Tử bị anh chọc đến phiền, vừa rửa tay vừa nói: “Anh có việc gì thì làm đi. Trong này cũng đâu có bận rộn gì.”

Triển Kính đảo qua tủ lạnh, hỏi: “Muốn ăn kem không? Kem việt quất của Lục gia là cực phẩm đấy, nữ nhân nào cũng thích.”

Lời vừa ra khỏi miệng, Triển Kính liền phát giác có điểm không đúng, lập tức nhìn về phía người đang đứng trước kệ bếp, lúng túng giải thích: “Không phải anh... Là Tống Phong Thành còn có Triển Hạo, anh không mang nữ nhân tới đó.”

Giang Tuyết Tử nhẹ nhàng cười: “Em cũng không để ý nhiều như vậy, anh nói sao thì chính là như thế.”

Triển Kính tưởng cô không tin, sải bước lại gần: “Em không tin anh sao?”

Tiểu nha đầu vẫn không ngại việc trên tay, bình thản đáp: “Anh cũng sắp 30 rồi, chưa từng có bạn gái thì cả người cũng không bình thường.”

Triển Kính nhú mày, không đáp.

Lời này là không sai nhưng mấu chốt là thái độ của Giang Tuyết Tử. Có ai bình tĩnh nói về người cũ của bạn trai như cô à?

Cô nói rất đúng, anh những năm niên thiếu đó đương nhiên có yêu đương qua. Mười sáu tuổi khai trai, chơi bởi hoang đường hai năm, đến lúc mười tám lại tu thân dưỡng tính, sau đó liền đi vào quân ngũ, thi thoảng có thời gian trở về thành phố B mới mượn rượu phóng túng một phen.

Bất quá cũng không hề có tình cảm gì, đối phương cũng hiểu rõ, một đêm điên điên cuồng cuồng, sáng hôm sau thức dậy có khi đến mặt của người kia cũng không nhớ rõ. Đảo mắt như cá trở về nước, quên sạch chuyện trên bờ. Ở giữa một đám thiếu gia thế tử, giữ thân mình trong sạch chính là chuyện không thể. Người anh cả Triển Phong bản tính nghiêm khắc, hiện tại là một thê nô trung khuyến nhưng lúc trước còn phóng túng chơi đùa hơn cả anh.

Nhưng hôm nay bị Giang Tuyết Tử nói vậy, trong lòng anh cũng có chút không thoải mái, mơ hồ còn có chút chột dạ. Lúc bắt đầu còn tưởng chính mình không hài lòng phản ứng qua loa đạ mạt của cô, càng về sau mới phát hiện ra, anh là khó chịu với những chuyện mình đã từng làm.

Mặc dù trong quá khứ anh đã không ít lần tự hào vì khả năng kiểm chế của mình nhưng sau khi nghe qua một câu không mặn không nhạt kia của cô, anh rõ ràng ảo não không vui. Không phải vì nhân phẩm của anh có vấn đề mà chỉ vì tuổi trẻ chính mình đã cuồng dại.

Giang Tuyết Tử lau sạch bàn ăn, tháo các túi ni lông đựng hộp thức ăn ban nãy ra, vuốt phẳng, cất gọn vào ngăn kéo trong phòng bếp. Triển Kính tựa vào cửa bếp, chờ cô thu thập xong xuôi mới nói: “Xong chưa? Anh tắt đèn nhé?”

Cô cẩn thận lau qua kệ bếp thêm một lượt mới rửa tay cùng anh đi ra ngoài.

Triển Kính đứng ở bậc cầu thang, tâm tình đã sớm điều chỉnh tốt, con ngươi trấn định lấp lánh hai đốm lửa nho nhỏ: “Có thể giúp anh tắm không?”

Giang Tuyết Tử lúc này mới ý thức được, cùng một nam nhân đang bị thương tay phải ở chung một mái nhà là chuyện nguy hiểm tới cỡ nào...

Nam nhân cao lớn đứng trước tấm kính to chạm đất đang hắt lại ánh đèn sáng chói, trên người cũng không còn một mảnh vải, ôm một cái khăn lông lớn, ngồi vào bồn tắm hình tròn.

Anh có chút buồn cười nhìn tiểu nha đầu đang lấp ló ngoài kia, vươn tay quần khăn quanh hạ thân, hắng giọng: “Được rồi.”

Giang Tuyết Tử đặt dép đi trong nhà sang một bên, ống quần cũng xắn đến đầu gối, để lộ đôi chân trần, cầm khăn lông đi tới. Tiểu bạch thỏ lá gan nhỏ cũng chỉ dám liếc nhanh bờ vai rộng lớn màu lúa mạch kia, nhỏ giọng hỏi: “Anh muốn rửa mặt hay kì lưng trước?”

Triển Kính giơ tay phải, tựa lên vách đá bên thành bồn, nhìn vào tấm gương lớn vừa vặn nhìn thấy nhất cử nhất động của tiểu nha đầu kia. Tận lực để cho khoé miệng mình cong lên không quá rõ ràng, nói: “Kì lưng đi.”

Giang Tuyết Tử không đáp, động tác nhanh nhẹn nhúng ướt khăn. Thành bồn tắm của anh có chút cao, anh đã ngồi ở trong nhưng vẫn cao đến vai cô. Bất quá thế này cũng tốt, không cần phải vòng vo đối mặt với anh là được.

Giang Tuyết Tử nâng khăn mặt, giúp anh xoa xoa cô: “Anh ngồi thẳng lưng một chút, như vậy sẽ tiện hơn.”

Triển Kính hí mắt cười, ngoan ngoãn nghe theo, hiện tại Giang Tuyết Tử nói gì anh đều sẵn lòng nghe, cô muốn làm gì anh thì anh cũng sẽ vui vẻ tiếp nhận. Người anh cũng đã lừa được vào nhà, cũng không vội vàng ăn vào bụng, ngược lại giúp cô tháo gỡ gánh nặng trong lòng mới là chuyện quan trọng nhất. Thêm nữa, câu nói không chút để ý kia của cô thật sự làm anh càng thêm quyết tâm. Chuyện đã qua, anh không còn cách nào sửa chữa, nhưng chuyện về sau, mỗi ngày anh đều cùng cô chung đụng, mỗi chuyện anh làm vì cô, mỗi một câu nói, anh đều muốn cho cô thấy được, anh là nam nhân đáng giá để cô có thể dựa vào.

Vô luận là khi ở trong quân ngũ, hay hiện tại làm đội trưởng đội đặc công, Triển Kính chưa bao giờ giành giật những nhiệm vụ dễ dàng. Anh lúc nào cũng đương đầu với những nhiệm vụ khó khăn nhất, gian nan nhất. Có như vậy thì khi thắng lợi trở về, tư vị thành công mới thật sự ngọt ngào.

Nha đầu cứng đầu phải không? Được, bọn họ cùng nhau cứng đầu. Trường kì kháng chiến nhất định sẽ thành công không phải sao? Triển Kính suy nghĩ một hồi, đột nhiên phát hiện ra chuyện truy vợ cùng đánh giặc có điểm giống nhau. Ít nhất anh cũng có một vài kinh nghiệm trận mạc, dễ dàng định ra kế hoạch tác chiến.

Trong lúc Triển Kính chìm trong suy nghĩ sâu xa thì Giang Tuyết Tử đang khổ sở không thôi. Tay nhỏ của cô lau đi lau lại trên tấm lưng rộng lớn cùng cánh tay rắn chắc không biết bao nhiêu lần, cổ tay cũng đã mỏi nhừ. Cô nơm nớp lo sợ trộm liếc mắt nhìn anh, phát hiện người này cũng không biết là nghĩ tới điều gì, bên môi treo một nụ cười âm hiểm, khuôn mặt góc cạnh lộ ra vài phần âm trầm khiến người ta sợ hãi. Trong lòng Giang Tuyết Tử run lên, lúc đầu còn muốn giúp anh lau ngực, hiện tại liền buông xuôi tất cả!

Đem khăn ném về phía mặt anh, chân trần trắng nõn vội vàng đi mất, bỏ lại một câu: “Tự anh tắm đi!”

Triển Kính từ trong mộng đẹp tỉnh lại, đột nhiên cảm thấy một vật bay tới mặt mình, còn ướt nước rùng rùng, rơi xuống bồn tắm làm tung toé một trận bọt nước.

Cũng may anh phản ứng nhanh, cánh tay phải cũng không thấm nước, tay kia tùy tiện lau nước trên mặt.

Triển Kính đứng trong bồn tắm, rên lên: “Vợ à, em định mưu sát chồng em sao?”

19. Chương 19

Thấy Giang Tuyết Tử không nguyên ý cùng mình ở chung một phòng, Triển Kính trêu chọc hai câu, cũng không ép buộc cô nữa, để cô nghỉ lại trong phòng ngủ bên cạnh phòng anh. Trong ngăn kéo đã để sẵn chăn gối sạch sẽ, phòng tuy không có người ở nhưng vẫn thường xuyên được quét dọn sạch sẽ, căn bản không cần phải thu thập gì nhiều. Giang Tuyết Tử rất nhanh đã trải xong giường, xoay người đến phòng tắm tắm rửa.

Tiết trời đêm tháng tám vào thu dịu mát, cả căn biệt thự đều bật điều hoà, buổi tối có thể chui vào chăn ấm áp hưởng thụ là thích hợp nhất.

Giang Tuyết Tử ra khỏi phòng tắm, thấy trên giường là chiếc áo thun trắng của Triển Kính. Trong phòng không có ai, chỉ mở ra một chiếc đèn ngủ, Giang Tuyết Tử vỗ vỗ mặt, căn môi đem áo thun cầm lên, rón rén mặc vào.

Mặc dù không ai khác nhìn vào nó, ngay cả chủ nhân của chiếc áo cũng không có diễm phúc được nhìn thấy cảnh xuân lấp ló, chiêm nghiệm cảm giác nhìn thấy cô mặc trên người trang phục của anh đem lại lạ lẫm đến mức nào nhưng Giang Tuyết Tử vẫn vô cùng ngại ngùng. Cảm giác mềm mại của một chiếc áo chạm vào da thịt vô cùng thoải mái, hoà lẫn hương sữa tắm thân nhiên thoang thoảng. Mùi hương rất giống với lúc ban chiều, khi cô không nhịn được mà khóc lên, bị anh dùng toàn lực ôm vào trong ngực, dùng ánh mắt kiên định giáo huấn cô, rõ ràng đem cảm giác ấm áp cùng an nhiên bình thản.

Ngồi bên giường ngắm người một hồi, lại nhìn đồng hồ, gian quả thật không còn sớm. Giang Tuyết Tử xốc mền lên, tiến vào trong, trải qua một ngày vất vả ép buộc, cô tựa hồ vừa khép mắt đã tiến vào mộng đẹp.

Sáng sớm hôm sau Triển Kính rời giường liền tới phòng bên cạnh gõ cửa, sau đó lên tiếng gọi nhũ danh của Giang Tuyết Tử.

Kỳ thật nhũ danh này mấy năm nay Triển Kính chưa từng gọi qua, chẳng qua là năm đó vô tình biết được. Khi đó cô ở Giang gia đặc biệt được sủng ái, Triệu Yến Lâm tuy đã ly hôn với Giang Thước Dung nhưng vẫn rất yêu thương đứa nhỏ này. Lúc bình thường không mấy khi gặp mặt nhưng vẫn đối xử với đứa nhỏ rất tốt. Cô bé năm đó có một nhũ danh cực kì đáng yêu, gọi là “Tử nhi”. Bất quá chỉ có Triệu Yến Lâm, Giang Thước Dung, còn có Giang gia Giang lão gia gọi cô như vậy.

Triển Kính kêu vài tiếng, Giang Tuyết Tử mới từ từ tỉnh lại. Nghe rõ cái tên kia lọt vào tai, cơ hồ cả trái tim cô như ngừng đập, qua một hồi lâu mới phản ứng được, là Triển Kính đang gọi. Vì chuyện này, mà lúc cô mở cửa, sắc mặt vô cùng kém. Không phải cố ý tỏ thái độ cho anh xem, mà là cô trong khoảnh khắc đó còn tưởng rằng là Triệu Yến Lâm đang gọi.

Giờ làm việc của anh và cô giống nhau, đều phải đến nơi trước 8 giờ. Trong lúc ăn sáng, Triển Kính cũng gọi điện thoại nhờ Triển Phong đem một tài xế qua cho anh mượn. Cánh tay anh bị thương không nặng nhưng lại không thể đựng nước, không thể xách vật nặng, tránh cho miệng vết thương bị nhiễm trùng hoặc xé rách. Hai người đơn giản ăn mì xào cùng trứng chiên Giang Tuyết Tử làm, vừa xong thì lái xe cũng đã đến nơi.

Thời gian còn sớm. Triển Kính vì muốn ở cùng Giang Tuyết Tử thêm một lát, liền để cho lái xe đi đến chỗ cô trước. Hơn nữa khi Giang Tuyết Tử vào thư viện, anh cũng chậm chạp không để cho xe rời đi.

Giang Tuyết Tử mang túi xách đi vào cửa thư viện, theo thói quen gật đầu chào Tô lão cạnh chỗ quét thẻ, mỉm cười. Trước khi đi lên lầu, Giang Tuyết Tử mơ hồ nghe được phía sau truyền đến một tiếng cảm thán. Nhưng khi cô quay đầu nhìn lại thì Tô lão đã quay lưng đi, không để lộ ra biểu tình gì.

Người trực thư viện tối qua là Trương đại mục. Vừa thấy Giang Tuyết Tử đến, Trương đại mục đột nhiên đứng lên.

Giang Tuyết Tử sững sờ, nhay bèn cảm nhận được không khí có chút khác thường.

Bình thường Trương đại mục tuy rằng cũng không cùng cô nói nhiều lắm nhưng mỗi lần thấy cô đều là một khuôn mặt tươi cười, nói chuyện cũng khách khí. Mấy năm nay cô cùng bà ấy cơ hồ mỗi ngày đều làm việc với nhau, ngoài ra còn có mấy nữ đồng sự, nhưng cũng không quen thuộc với cô lắm.

Giang Tuyết Tử đứng ở tại chỗ, trong lòng tự dưng dâng lên một loại bất an, môi nhẹ nhàng mở ra, nhưng cũng không nói gì.

Trương đại mục kéo ngăn kéo, rút ra một tờ giấy đưa tới trước mặt Giang Tuyết Tử, nhìn cô: “Tiểu Giang, đây là giấy lương tháng trước, cô... Cô đi phòng kế toán lấy tiền đi, sau này cũng không cần tới đây nữa.”

Giang Tuyết Tử cảm giác lỗ tai mình ù đi, sững sờ nói: “Vì sao...”

Trương đại mục có chút khó khăn dời tầm mắt, thấp giọng nói: “Tiểu Giang, tôi biết cô là một đứa trẻ tốt. Nhưng chuyện này tôi có muốn cũng không thể làm chủ được. Người muốn cô tới đây làm việc, hiện nay không muốn nữa. Tôi nói như thế, cô hiểu ý tôi chứ?”

Vỗ vỗ bả vai gầy gò của Giang Tuyết Tử, Trương đại mục xoay người, “Tự giải quyết cho tốt”, rồi đi về phía mấy kệ sách.

Dưới lầu, Triển Kính vừa định nói tài xế lái xe đi thì lại thấy thân ảnh nho nhỏ kia đi ra cửa!

Anh nhíu mày, nói một tiếng với lái xe, mở cửa đi xuống.

Triển Kính đã tới trước mặt, mà hồn vía của nha đầu kia vẫn còn đang chu du nơi nào, căn bản không hề biết anh tồn tại. Triển Kính vươn tay, sờ trán cô, nhẹ giọng hỏi: “Sao vậy? Chỗ nào không thoải mái?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Giang Tuyết Tử một chút huyết sắc cũng không có, ngược đôi mắt kinh ngạc nhìn anh, thanh âm vô hồn nói: “Em.. Bọn họ không cần em nữa, em bị sa thải rồi.”

“Đây là... Tiền lương tháng trước, còn có cả tiền làm thêm giờ của em... Bọn họ nói không cần em trở lại nữa.” Lúc cô nói mấy lời này, động tác giống như trẻ con, cầm số tiền người ta vừa đưa nâng lên ngang tầm mắt của Triển Kính.

Triển Kính nhìn thấy trong tay cô chỉ có vài đồng, tính cả tiền làm thêm giờ rồi vẫn chưa được một ngàn tệ, ngọn lửa trong lòng lập tức bùng lên. Tay trái nâng ót cô, mạnh mẽ nhét vào trong lòng mình, cắn cắn chặt răng nói: “Bọn họ không cần em, anh cần! Chúng ta chuyển sang nơi khác, không, anh đi làm, em đi học, anh muốn em học đại học. Chờ em học xong đại học, anh sẽ cùng em tìm một công việc, muốn đi đến chỗ nào liền cùng nhau đến chỗ đó.”

“Từ hôm nay trở đi, em cùng Giang gia không còn nữa điểm quan hệ!”

Giang Tuyết Tử bị anh ôm vào trong ngực, qua hồi lâu mới vươn đôi tay, nhẹ nhàng vòng lấy cổ Triển Kính.

Buổi sáng 8 giờ Triển Kính phải tới cục, lúc này đã bảy giờ bốn mươi lăm phút, ôm Giang Tuyết Tử ngồi ở trong xe, Triển Kính chỉ đường tắt cho lái xe chạy đến cục công an, một bên gọi điện thoại cho Triển Phong.

“Anh, Kiều Tiểu Kiều hôm nay có nhà không?”

“Có, đang ở nhà đây. Hai ngày nay còn đang náo loạn, đòi đi Đài Loan ngâm suối nước nóng. Chú mày nói xem, nha đầu kia có phải bị anh chiều chuộng đến sinh hư rồi không? Có thai đã năm tháng còn muốn chạy nhảy khắp nơi. Anh đây thiếu điều muốn đem mấy ôn tuyến ở phụ cận thành phố B lấp hết cho rồi!” Triển Phong khi nhắc tới tâm can bảo bối, lập tức sẽ nhiều lời như vậy.

Triển Kính đều có chút chống đỡ không được, lập tức kêu lên: “Dừng lại dừng lại! Danh hiệu thê nô đạt chuẩn là của anh, không ai giành đâu. Sao các tiền bối nhà mình không ai xấu hổ tới vậy nhỉ?”

Triển Phong ở bên kia buồn bực cười: “Dừng nói anh, tự mình rửa mắt xem đi. Cả ba cả ông nội, cả mấy vị thúc thúc đại bá, ai ai cũng vậy. Đó là truyền thống rồi có biết không? Rõ ràng là sinh ý phát triển không ngừng, chuyện nam nhân Triển gia sủng vợ còn phải bàn cãi sao?”

Triển Kính đem Giang Tuyết Tử kéo qua, để cho cô dựa vào vai mình, nói: “Được rồi, bảo sao Triển Lục nói anh lắm mồm. Hôm nay anh cho em mượn Tiểu Kiều nhà anh một hôm được không?”

“Làm sao?”

Triển Kính vuốt ve vành tai tinh xảo của người trong lòng, đặc biệt trịnh trọng nói: “Cùng em dâu tương lai đi ăn uống dạo phố, nói chuyện phiếm giải buồn. Nói chung hôm nay Tử nhi nhà em muốn làm gì thì kính nhờ Tiểu Kiều nhà anh cùng tham gia một chút.”

“Hắc...” Triển Phong vui vẻ: “Chú mày là muốn đem Tiểu Kiều đi xã giao hay làm cún con theo đuôi đấy?”

Triển Kính cũng vui vẻ: “Lời này là anh tự nói, em cũng chưa nói gì...”

“...Được rồi, anh tranh thủ một chút. Em lập tức phải đến cục làm việc, đến tối mới tan. Em sẽ nói tài xế để lại xe trong viện, anh cho xe đến đây đi, xe rộng rãi một chút, để cho chị dâu thoải mái hơn. Để Tiểu Tô lại cho em mượn dùng đi...”

“...Hôm nay em giao Tuyết Tử nhà em cho Tiểu Kiều. Một sợi tóc cũng không được mất đâu đấy. Còn nữa, tâm tình thai phụ cũng không ổn định, rất dễ khóc. Anh cũng giúp em nói một tiếng đi, nhờ đâu người kia khóc, nha đầu nhà em thấy thế cũng khóc theo. Đến lúc đấy...”

“Được rồi được rồi, chê anh đây đông dài, chú mày ít lời sao?” Triển Phong đáp một câu, lập tức cúp điện thoại.

Xe đã tới nơi, thừa dịp lái xe đi mở cửa, Triển Kính hưng hăng hôn cánh môi mọng đỏ kia một cái, thấp giọng nói: “Ngoan nào, đừng nghĩ lung tung, hôm nay em cùng Kiều Tiểu Kiều đi chơi nhé? Thẻ này em cầm đi, muốn mua gì cứ dùng.”

Triển Kính từ trong bóp lý lấy ra một tấm thẻ platinum: “Đây là Triển Phong cho, hai người muốn gì cứ thoải mái dùng.”

“Có chuyện gì chờ anh trở về rồi hãy nói. Em cũng đừng về nhà cũ, đi dạo mệt thì nói lái xe đưa hai người về biệt thự, đây là thẻ cửa.” Triển Kính vừa nói, lại đem thẻ nhét vào trong tay cô.

Giang Tuyết Tử ừ ừ ừ ừ, miễn cưỡng lên tinh thần, cười với anh, phá lệ ngoan ngoãn khẽ gật đầu một cái.

Triển Kính thấy thế mới hài lòng, néo néo gò má tái nhợt của cô: “Buổi trưa ăn nhiều một chút. Đừng mãi chơi mà bỏ bữa.”

Dặn dò kĩ lưỡng, đồng hồ trên tay cũng điểm đúng 8 giờ. Triển Kính mở cửa xe đi ra, sải bước đi thẳng vào bên trong.

20. Chương 20

Lần này Triển Phong đưa tới một chiếc Bentley màu bạc...

Qua hơn nửa giờ ngây ngốc, tâm tình của Giang Tuyết Tử cũng bình tĩnh lại. Trong đầu từ từ tiêu hoá toàn bộ những thứ Triển Kính vừa dặn dò, còn có cuộc điện thoại giữa hai anh em Triển gia... Lúc này cô mới kịp nhận ra người sắp tới là ai. Kiều Tiểu Kiều, ảnh hậu vô cùng ăn khách, diễn xuất, ca hát, MC... chuyện gì cũng có thể làm thật tốt vai trò của mình, đa tài giỏi giang. Bất quá từ khi gả vào Triển gia liền giải nghệ, cự tuyệt tham gia diễn xuất, các kịch bản cùng ca khúc cô viết cũng nhường lại cho người khác. Gần đây chỉ có một đĩa đơn được phát hành, là viết cho bảo bối sắp chào đời.

Đĩa đơn sau khi phát hành lập tức khiến cho người người điên cuồng chấn động. Cũng có rất nhiều fan hâm mộ lên mạng bình luận, nói rằng Kiều Tiểu Kiều gả vào nhà giàu có, tự tay huỷ đi tiền đồ của chính mình là một tổn thất nặng nề trong giới giải trí Trung Quốc, đây là phải một trong những sự kiện đáng buồn nhất trong những năm qua. Đối với thực lực của cô ấy, hát thêm mười năm, chụp thêm mấy ngàn bộ ảnh hoàn toàn không là vấn đề gì. Bất quá chỉ là nữ nhân muốn được toàn tâm toàn ý lo lắng cho gia đình nhỏ của mình.

Hơn nữa, Kiều Tiểu Kiều lúc này đang mang thai 5 tháng...

Giang Tuyết Tử lập tức hoàn hồn, vội vàng mở cửa xe đi tới. Không nói tới năng lực cùng thân phận của người ở Triển gia, chỉ riêng chuyện phen một thai phụ cùng cô đi dạo phố chính là chuyện không nên. Cô

lúc đó là không phản ứng kịp, cũng không có ngăn cản, nhưng hiện tại để cho người ta chờ mà không chào hỏi một tiếng cũng không phải chuyện tốt.

Cửa xe Bentley mở ra, một nữ nhân mặc váy đỏ xinh đẹp vừa bước xuống. Bụng chỉ hơi to một chút, thân hình so với lúc còn xuất hiện trên báo chí cũng tròn lên một vòng nhưng không hề khó nhìn, ngược lại đem tới cảm giác xinh xắn đáng yêu.

Luận khí chất Kiều Tiểu Kiều không bằng Giang Tuyết Tử, dù sao cô cũng chỉ xuất thân từ một gia quyền bình thường, giờ tay nhắc chân cũng là cố gắng tập luyện mà có nét tao nhã hào phóng. Ngược lại dung mạo thật sự rất xinh đẹp, da thịt trắng như tuyết, môi đỏ mọng nở nang, mắt to tròn câu hồn, so với Giang Tuyết Tử còn có một tầng quyền rũ phong tình do năm tháng trui rèn mà có được. Cả người giống như một đoá hồng đỏ kiêu diễm ướt át, kiêu mị động lòng người.

Giang Tuyết Tử bước lên phía trước, gật đầu một cái, nhẹ giọng tạ lỗi: “Thực xin lỗi, tôi vừa mới... Tôi không nhận ra đó là cô, hơn nữa cô còn đang có bảo bối, kỳ thật tôi cũng không có chuyện gì, thật sự không nên phiền cô như thế.”

Kiều Tiểu Kiều nở một nụ cười vô cùng mỉa mai, tháo kính, tinh tế đánh giá Giang Tuyết Tử một lượt, đôi mắt to chớp chớp: “Xinh đẹp thoát tục, thật không hổ là tiểu mỹ nhân của thành B chúng ta. So với cô, tất cả chúng tôi đều chỉ là mấy cô búp bê nhựa mặc quần áo mẫu trước các trung tâm mua sắm cùng bình hoa di động cho người ta nhìn mà thôi!”

Giang Tuyết Tử hơi hơi lúng túng, nói: “Kiều tiểu thư quá khách khí.”

Kiều Tiểu Kiều phát tay, không khách khí ném chiếc dù trong tay cho nữ vệ sĩ bên cạnh, kéo tay Giang Tuyết Tử vào trong xe: “Em mới khách khí với chị đấy. Sau này chúng ta đều là người một nhà, chuyện của em với A Kính chị cũng đã nghe Triển Phong nói qua rồi.”

Hai người lên xe, lái xe cùng nữ vệ sĩ bên ghế phụ là hai chị em sinh đôi, hai người nhìn qua rõ ràng là con lai, tóc nâu mắt màu trà, dáng người cao gầy, ăn mặc bình thường nhưng khí chất lộ rõ nét thư hân.

Kiều tiểu thư cười giải thích: “Hai người này đi theo chị nhiều năm rồi, là Triển Phong thuê. Có các cô ấy ở đây hai chúng ta cái gì cũng không để ý, đã có người cẩn thận lo lắng rồi.”

“Phu nhân, đi Lam Tinh sao?” Nữ tài xế hỏi.

Kiều tiểu thư nhìn Giang Tuyết Tử, lúc này ở ngoài cô đã nhìn kỹ một lần, trong lòng cũng đã có chủ ý: “Chúng ta bắt đầu lại từ đi đầu, đổi một kiểu tóc có được không?”

Giang Tuyết Tử nghe được câu “Bắt đầu lại từ đầu” trong lòng có chút rối loạn, không tự chủ gật gật đầu.

Thư viện cũng sa thải rồi, phòng chừng tiếp theo thì chỗ ở kia cũng sẽ lấy lại, cô hiện tại cần nhất chính là một khởi đầu mới, phân chia rõ ràng với những gì đã qua.

Kiều Tiểu Kiều nhăn mũi, nhéo nhéo gò má Giang Tuyết Tử: “Cũng không phải cứng đầu nha!”

Giang Tuyết Tử nghe cô nói như vậy, trong lòng hiểu được Triển Phong đã nói qua không ít chuyện với vợ mình, ít nhất là trong chuyện tình cảm của Triển Kính, anh là anh cả không thể không quan tâm tới. Triển gia hoàn toàn khác với Giang gia, tình anh em huynh đệ của người ta là thật tâm, không phải chỉ là giả dối diễn trò cho trưởng bối cùng người ngoài nhìn thấy. Bảo sao Triển gia càng ngày càng lớn mạnh, sự nghiệp phát triển không ngừng, mạnh mẽ lấn lộn trong tam giới, từng bước củng cố địa vị của cả một gia tộc. Trái lại Giang gia bọn họ càng ngày càng sa sút, bị người người cười nhạo, đành dùng một nữ nhân cùng một đứa trẻ năm đó chưa đầy 18 làm bia chắn hồng ngân chặn lời ra tiếng vào. Thật sự là ngu xuẩn buồn cười, trách không được ngay cả nhân tài mới xuất hiện như Tiêu Trác Nhiên cũng thấy Giang gia không vừa mắt.

Lam Tinh là salon ưa thích của Kiều Tiểu Kiều, là một trong những sản nghiệp của Lam thị. Muốn đến đây cắt tóc, trang điểm hay spa đều phải hẹn trước một tháng. Giá cả cũng cao đến sợ người, một lần cho một dịch vụ đơn giản cũng phải hơn một tháng tiền lương của Giang Tuyết Tử. Bất quá Kiều Tiểu Kiều hiển nhiên là khách quen của nơi này, xuống xe, kéo cánh tay Giang Tuyết Tử cười tủm tỉm đi tới cửa, lập tức liền có nhân viên đến đón, hơn nữa còn đeo miệng gọi “Triển phu nhân”, nét niềm nở lộ rõ trên mặt.

Lên phòng VIP ở lầu 2, Tiểu Kiều mới tháo kính râm màu trà che khuất khuôn mặt nhỏ nhắn, ngồi trên ghế sofa, thản nhiên căn cứ gọng kính râm, nghiêng đầu nhìn Giang Tuyết Tử: “Susanna này, hôm nay tôi đặc biệt dẫn em gái tới đây đó. Lần trước tôi có để lại chỗ này mấy bộ quần áo, trước tiên đi nhìn qua một cái, xem có cái nào hợp với em ấy không. Sau đó liền nhờ vào tài nghệ của cô giúp em ấy thay đổi một chút, trọng yếu là tìm được một kiểu tóc phù hợp. À, cũng nhờ tới thợ make up tốt nhất trang điểm cho em ấy.”

“Được rồi được rồi, hôm nay có bao nhiêu nhân viên ưu tú đều xuất quân cho Tiểu Kiều tẩy dũ. Nhất định sẽ để cho vị tiểu thư này xinh đẹp xuất sắc. Không hài lòng liền để cho Tiểu Kiều tẩy huỷ sạch Lam Tinh. Nói vậy có được không?” Nữ nhân tên Susanna mặc một bộ váy màu chàm, khuôn mặt đã ngoài 30 nhưng được bảo dưỡng rất tốt, tươi cười niềm nở với các cô.

Kiều Tiểu Kiều nâng tay, làm bộ muốn đánh, cười mắng: “Này, tôi cũng không lớn hơn cô mấy tuổi, vội gọi tẩy tẩy làm gì hả? Mấy ngày không tới ép buộc cô, cô định lộng hành rồi à?”

Susanna lập tức làm ra một bộ dáng của người phạm tội chết vạn lần, tiến lên hai bước, vỗ vào cánh tay Kiều Tiểu Kiều: “Áy da một tiếng tẩy tẩy đây là quý mến. Số người được tôi cam tâm tình nguyện gọi tẩy tẩy cũng không coi là nhiều. Không phải gọi một tiếng Tiểu Kiều tẩy nghe rất êm tai sao?”

Kiều Tiểu Kiều cũng thu lại ý tứ đùa giỡn: “Được rồi, động tác cũng nhanh một chút. Tôi cũng nhắc một câu, cô nhất định phải dụng tâm với em ấy. Người ta được ví như là mỹ nhân hoạ thuỷ thủy, nhân viên của cô cũng chịu khó chú ý vào, người không có năng lực thì không nên đụng vào em ấy.”

Susanna là người tỉ mỉ, khi hai người tiến vào thì cô ta đã đánh giá Giang Tuyết Tử một lượt, trong lòng căn bản cũng không coi ra gì. Dù sao làm bọn họ nghề này, giới giải trí, giới nhà giàu không phải không tiếp xúc, chuyện gì cũng đã từng thấy qua, đối với bộ dạng của Giang Tuyết Tử thì cũng không có ấn tượng gì.

Khi nghe Kiều Tiểu Kiều yêu cầu, còn tưởng đâu cô nàng kia là con cái nhà bản tiện, không biết bằng cách nào lại dính dáng đến Kiều Tiểu Kiều vàng ngọc. Nhưng đến khi nghe Kiều Tiểu Kiều dặn dò kĩ lưỡng, Susanna liền biết mình thế mà cũng có lúc nhìn lầm. Cô nương trước mắt căn bản không phải chim sẻ nhỏ đi tìm vận may mà là khách quý cần được chiếu cố thật tốt! Có thể làm cho Kiều Tiểu Kiều tốn không ít công sức dặn dò, nhắc nhở thì đương nhiên không phải là nhân vật bình thường...

Âm thầm lau một tầng mồ hôi lạnh, Susanna cầm tay Giang Tuyết Tử, lộ ra một nụ cười chân thành: “Áy da, xem đầu óc tôi... Nhìn thấy Tiểu Kiều tẩy liền cao hứng quên hết xung quanh, một chút cũng không nhớ ra có một đại mỹ nhân đang ở ngay cạnh. Muội muội này, tôi phải gọi cô thế nào?”

Giang Tuyết Tử làm ra vẻ mặt không vấn đề gì, mỉm cười: “Họ Giang, gọi tôi là Sherry được rồi.”

Nụ cười của Susanna còn sáng chói hơn cả hoa hướng dương: “Sherry à, tên rất hay. Người đẹp tên cũng rất dễ nghe. Sherry à, cô tạm thời nghỉ ngơi với Tiểu Kiều tẩy một chút đi nhé? Nhân viên của tôi động tác không tốt, tôi trước hết đi thu xếp cho các cô một chút..”

Giang Tuyết Tử gật gật đầu, Kiều Tiểu Kiều cười mỉm, ý bảo Susanna cứ việc đi. Trước khi ra khỏi phòng, Susanna còn cố ý cười ngọt ngào với hai nữ vệ sĩ. Bất quá hai người kia một người mở cửa, một người đóng cửa, biểu tình trên mặt không có bất kỳ biến hóa nào.

Susanna vừa đi, phòng VIP rộng lớn trở nên an tĩnh hơn rất nhiều. Kiều Tiểu Kiều cười cười: “Cô ta chính là như vậy, em không thích nói chuyện thì không cần để ý đến cô ta. Bất quá kĩ thuật của người này rất tốt, ánh mắt chọn người cũng lợi hại, nhân viên dưới tay cô ấy toàn là cực phẩm. Trước đây mỗi khi chị đi tham gia hoạt động hoặc dự lễ trao giải đều là nhờ cô ấy làm cho.”

Giang Tuyết Tử gật gật đầu, đoan trang ngồi trên ghế sofa. Rèm cửa bằng nhung rất dày màu xanh đậm, che kín cửa sổ lớn, hiệu quả che dấu rất lớn, nếu trong phòng không mở đèn thì toàn bộ đều chìm trong bóng tối. Tường cách âm cũng rất tốt, dường như đem lại cho người ta cảm giác an toàn thoải mái, làm cho người không tự chủ được liền dõ xuống phòng bị, cả người thả lỏng. Máy lạnh không tiếng động phả hơi lạnh dịu dịu, đèn chùm tạo hình hoa sen bằng sứ trắng tinh, thắm hoa tinh tế... Tất cả mọi thứ trong phòng đều được tỉ mỉ chọn lựa, sắc điệu thống nhất, tinh xảo, cái gì cũng chưa được trải nghiệm nhưng để được ở trong một căn phòng như thế này, số tiền được bỏ ra là thỏa đáng.

Trong phòng VIP có một phòng tắm riêng biệt, Kiều Tiểu Kiều ra hiệu cho hai vệ sĩ, để cho các cô kiểm tra trước. Một lát sau, vệ sĩ tên là A Tía bước ra, gật đầu với Kiều Tiểu Kiều, duỗi tay ra ý bảo Giang Tuyết Tử đi theo mình.

Susanna đứng một bên cười tủm tỉm, đối với chuyện Kiều Tiểu Kiều làm gì cũng ra hiệu cho vệ sĩ kiểm tra một vòng cũng thành quen, mặc kệ hành vi này có bao nhiêu sĩ diện, có bao nhiêu xa xỉ, có bao nhiêu khiến người không thoải mái. Thế giới này chính là như vậy, có tiền là có quyền, mỗi người bước ra đời nên sớm nhận biết điều này.

Đồ dùng trong phòng tắm đã được chuẩn bị đầy đủ, chuyện duy nhất Giang Tuyết Tử phải làm là gội sạch mái tóc của mình, rồi đơn giản hong khô. Chuyện này giúp cho quá trình trang điểm cùng kết quả sẽ đạt được mỹ mãn nhất.

A Tía bước ra, đứng giữ ở trước cửa phòng tắm. Qua chừng 15 phút sau, chờ Giang Tuyết Tử tắm xong, cô liền đưa qua một khăn bông lớn để Giang Tuyết Tử lau tóc, sau đó là một cái áo choàng tắm sạch sẽ: “Đây là áo choàng lần trước phu nhân mang tới, có hơn mười cái, cũng chưa có mặc qua.”

Giang Tuyết Tử lên tiếng cảm ơn, cầm một cái khăn lớn choàng ở sau gáy, đi theo A Tía ra ngoài.

Qua một giờ sau, Giang Tuyết Tử lấy lại tinh thần, nương theo sự giúp đỡ của Susanna mà đứng lên, đưa mắt nhìn về phía nữ nhân trong gương lớn, nhất thời hoảng hốt, nháy mắt như trở về 10 năm trước.

Kiều Tiểu Kiều nói không sai, Susanna chọn người rất tốt. Bốn, năm nhân viên vây quanh Giang Tuyết Tử trong một giờ ngắn ngủi, xoay cô đến nghiêng trời lệch đất, từ đầu đến chân đều đại biến!

Dáng người của Kiều Tiểu Kiều trước khi mang thai cũng có nét giống cô, chiều cao cũng ngang nhau, chẳng qua Giang Tuyết Tử gầy hơn Kiều Tiểu Kiều một chút. Trên người mặc một chiếc đầm màu hồng nhạt, tóc nâu quăn nhẹ xoã ngang vai, lộ ra bả vai cong cong thanh thoát, xinh đẹp thần nhiên, phi thường phù hợp với ấn tượng mà người ta dành cho Giang Tuyết Tử. Cầm cổ trắng nõn đeo một sợi dây chuyền mềm mại, màu mắt như bạc cùng đuôi mắt phần hồng kết hợp cùng môi mọng khẽ cười làm cho người ta cảm thấy quyến rũ không chịu nổi.

Giang Tuyết Tử không có xỏ khuyên tai, mấy đôi hoa tai đã chuẩn bị cũng không cần phải dùng tới. Kiều Tiểu Kiều hài lòng gật gật đầu, đỡ lưng đứng lên: “Được rồi, bây giờ đi xem mấy loại trang sức thôi. Bộ này em mặc rất đẹp, cứ giữ lấy đi không cần phải ngại ngần. Hôm nay cảm ơn cô, Susanna.”

Susanna cười ngọt ngào: “Tiểu Kiều tỷ à sao lại khách khí như thế. Bất quá tôi cũng không dám giữ người, chuyện quan trọng cứ làm trước, khi nào rảnh rồi nhớ ghé qua thăm tôi nha!”

“Nhất định.” Kiều Tiểu Kiều quẹt thề, kéo Giang Tuyết Tử còn đang ngẩn ngơ, cười nói: “Còn thiếu nhiều thứ phải mua lắm, chúng ta cùng nhau đi nào.”

21. Chương 21

Bốn người phụ nữ cùng nhau đi dạo phố, dự định sẽ công phá điên cuồng một trận.

Tính tình Giang Tuyết Tử vốn ôn hoà, lại đi cùng hội với hai nữ vệ sĩ trung thành ngoan ngoãn của một thai phụ 5 tháng đang mang ý định mua sắm thoải thích thật lớn, đương nhiên sẽ có kết cục không tốt đẹp. Tầng trệt trung tâm thương mại Lam Toàn còn chưa đi hết, A Lam cùng A Tía đã xách không dưới mười chiếc túi. Giang Tuyết Tử thử giày đến đau cả chân, liên tiếp phản kháng: “Tiểu Kiều tỷ, thật sự không thể mua nữa. Em làm sao mà dùng nhiều tới vậy...”

Kiều Tiểu Kiều đang vui vẻ ngồi ở một bên ôm ly trà dưỡng thai ấm áp, nở một nụ cười duyên dáng: “Tuyết Tử à, em đừng nghĩ như thế. Y phục cùng phụ kiện chúng ta không phải chỉ để mặc thôi nha, chuyện đi mua sắm cũng là một loại lạc thú đó!”

Hai nữ vệ sĩ sắp bị chôn vùi dưới đồng túi lớn nhỏ mặt không đổi sắc, khoé miệng giật giật. Giang Tuyết Tử cũng chỉ có thể âm thầm thay họ xúc động, im lặng vùi đầu, tiếp tục xoa mắt cá chân. Tiểu Kiều tỷ, kỳ thật chỉ có một mình chị đang hưởng thụ lạc thú thôi, hai nữ vệ sĩ đương nhiên sức lực tốt, xách thêm mấy túi cũng không có vấn đề gì, chỉ có mình em là thảm, một tiệm lại một tiệm luân phiên ép buộc, thử quần áo đến muốn rớt cả da.

Kiều Tiểu Kiều đưa mắt nhìn bộ jumpsuit màu hồng cánh sen, đôi mắt mở to đầy hưng phấn: “Cái kia, A Tía, đem món đó tìm một phòng cho Tuyết Tử thử xem!”

Giang Tuyết Tử theo ánh nhìn của Kiêu Tiểu Kiều, khẽ cười cười. Ánh mắt của nữ nhân này rất tốt, chọn quần áo chọn giày, không chỉ liếc mắt một cái liền có thể biết đích xác giá tiền mà còn là trang phục mặc lên người Giang Tuyết Tử vô cùng thích hợp. Mỗi bộ quần áo mặc lên người cô vô cùng đẹp mắt, mỗi lần đều đem lại cảm giác thoải mái khác nhau, tuyệt đối sẽ không khiến cô lúng túng. Còn giày... Giang Tuyết Tử cười khổ liếc nhìn mắt cá chân đau nhức, bao nhiêu năm qua, cô cũng chẳng mấy khi mang cao gót nhọn hơn 3 tấc, thật sự có chút không quen.

A Tía cùng A Lam hiển nhiên cũng hưng trí, vừa nghe Kiêu Tiểu Kiều phân phó, lập tức đi đến, đem bộ trang phục từ giá cao nhất lấy xuống, đưa cho nhân viên cửa hàng: “Tìm giúp tiểu thư của chúng tôi một phòng thử.”

Nữ nhân viên mới ngoài 20, từ khi mấy người Kiêu Tiểu Kiều tiến vào cửa hàng, ánh mắt đã sáng rực. Nữ nhân xinh đẹp cũng không hiếm thấy, có tiền càng không hiếm thấy, người có thể đi vào trung tâm Lam Toàn mua sắm không giàu thì sang, vốn chẳng có gì lạ. Bất quá bốn người này bộ dạng ai cũng có nét đặc biệt hút ánh nhìn, lại tiêu tiền không ít nhưng khí chất lại bất phàm sáng chói. Nhân dịp này kiếm thêm tiền thưởng cũng chiết khấu cũng là chuyện tốt.

Tiểu cô nương xấu hổ liếc nhìn A Tía cao gầy, “Ai ” một tiếng, cầm quần áo chạy đi. A Lam thấy vậy bật cười: “Ồi chào em gái à, nam nữ gì cũng không tha.”

Có người nói, tiêu phí là phương thức giao tiếp tốt nhất của nữ nhân, không có ngoại lệ.

Điểm này đã được chứng minh trên người A Lam cùng A Tía. Khi mới vừa tiếp xúc, Giang Tuyết Tử còn cảm thấy hai người này nhất định sẽ rất khó bắt chuyện, không nghĩ tới chỉ cần đi dạo một vòng, tuy hai người cũng không nói nhiều nhưng mỗi câu nói ra đều vui vẻ cùng ẩn chứa nét đùa giỡn. Nửa ngày này, ngoài Kiêu Tiểu Kiều vui vẻ cười nói còn có hai chị mặt mũi không biểu cảm giúp cho Giang Tuyết Tử nhẹ lòng không ít.

A Tía so với A Lam còn lạnh lùng hơn một chút, liếc mắt nhìn chị mình, cái gì cũng không nói. Ánh mắt kia lại đặc biệt kiêu ngạo, hàm ý “Chị hôm nay mới biết à?”, chọc Kiêu Tiểu Kiều cười đến vui vẻ, ngay cả Giang Tuyết Tử cũng buồn cười không thôi.

Qua một lúc lâu sau nữ nhân viên mới trở lại, tiểu cô nương giấu chút tâm tư nho nhỏ, trên tay còn xách một đôi cao gót màu tím đình hương, lớp da giày bóng mượt, mũi tròn uyển chuyển, khoá bạc kim loại nhỏ nhắn đính một hạt trân châu tinh xảo, mới nhìn thật sự có chút giống giày thủy tinh trong cổ tích, màu sắc cùng kiểu dáng cực kì hợp với chiếc bộ đồ Kiêu Tiểu Kiều vừa chọn, gót giày tuy nhọn nhưng nhìn thấy vô cùng vững vàng.

Giang Tuyết Tử tiếp nhận vậy, đi theo nhân viên đến phòng thử đồ.

Chất liệu vải thật tốt, mặc lên người cảm thấy vô cùng mềm mại thoải mái. Kiểu dáng gọn gàng, đường cong được may rất khéo, mặc trên người cô đem lại cảm giác vô cùng nhẹ nhàng lưu loát, sắc hồng nhàn nhạt thanh thoát khiến người ta không khỏi nhớ đến các mỹ nhân trong thơ cổ. Nữ nhân viên ở sau giúp cô cài khoá, nhẹ nhàng giúp cô chỉnh sửa vai áo, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng nói: “Tiểu thư, da của cô thật tốt, vừa trắng lại vừa mịn, giống như là thiên sứ vậy.”

Giang Tuyết Tử cong khóe môi: “Cảm ơn.”

Tiểu cô nương kia ngồi xuống, lấy giày từ trong hộp ra, đặt bên chân Giang Tuyết Tử: “Cái vậy này vốn rất kén người mặc. Có được tỷ lệ đáng người phù hợp là một chuyện, làn da còn phải trắng mới có thể mặc bộ đồ này đẹp đến như vậy.”

Giang Tuyết Tử mang giày vào chân, chỉnh trang lại mái tóc xong mới kéo rèm đi ra ngoài. Vừa mới bước ra thì vừa vặn bắt gặp hai người ở phòng thử đồ bên cạnh ra ngoài theo. Một người cũng là nhân viên cửa hàng, người còn lại đang mặc một bộ váy màu cam pho trường là Giang Tử Huyền.

Giang Tuyết Tử phản ứng trước, lịch sự gật đầu một cái rồi mới chậm rãi bước đi.

Giang Tử Huyền sở dĩ ngây người là vì cô không nghĩ tới sẽ có một ngày cô gặp Giang Tuyết Tử ở nơi thế này. Trọng yếu hơn chính là một thân Giang Tuyết Tử ngày hôm nay thật sự là thoát thai hoán cốt!

Cô đã sớm biết chính Ngũ tỷ là xinh đẹp, nhưng chuyện cô ta xinh đẹp cùng xuất chúng đã là chuyện của quá khứ rồi. Giang Tử Huyền vô luận như thế nào cũng sẽ không nghĩ tới, người này bị đập nát ném bể, quăng quật giữa trần ai, ngàn người mắng vạn người đập lại có một ngày được người ta tìm thấy, cẩn thận chỉnh trang, trở lại bộ dáng năm xưa, thậm chí còn phủ tạng thanh thoát trầm tĩnh hơn cả khi trước, bình bình thản thản hút hết tầm nhìn của chúng sinh!

Tầm mắt theo mái tóc quăn nhẹ nâu nâu nhìn đến jumpsuit hồng nhạt nhẹ nhàng, eo theo mềm mại, da thịt mịn màng, mắt cá chân nhỏ nhắn, còn có giày cao gót tinh tế dưới chân... Giang Tử Huyền nhìn qua một lượt, đột nhiên cảm thấy, đôi giày màu tím đình hương nguyên bản nhu hoà thanh nhã kia sao lại chói mắt khó coi đến thế.

Trong lòng nổi lên một đám lửa hừng hực, ánh mắt cũng ngẫu đỏ, chính Giang Tử Huyền cũng không biết sức lực của chính mình có thể lớn như vậy, đầu óc còn chưa kịp phản ứng, tay chân đã nhanh chóng hành động. Tiến lên mấy bước, từ sau vò lấy cánh tay Giang Tuyết Tử, giật mạnh khiến người lão đảo. Nếu không có nữ nhân viên kia kịp phản ứng, Giang Tuyết Tử có khi đã té lăn ra đất.

“Sao cô lại ở đây?” Giang Tử Huyền đầy tức giận, biểu tình kia như hận không thể một ngụm đem người cần chết, gắt gao trừng mắt nhìn Giang Tuyết Tử.

Giang Tử Huyền cũng không cao, lại là nữ nhân mảnh mai, khí lực cũng không lớn, ai ngờ lại có thể làm ra loại chuyện như vậy.

Ngay cả Giang Tuyết Tử cũng bị cô ta dọa sợ, bất quá cũng chỉ bất ngờ trong chớp mắt. Qua vài giây, có sự giúp đỡ của nhân viên kia, cô cũng đứng vững trở lại. Tự mình rút tay về, Giang Tuyết Tử lộ ra nét nhàn nhạt: “Giữ ý tứ một chút.”

Giang Tử Huyền hít sâu một hơi, định cao giọng làm loạn một phen. Giang Tuyết Tử nhìn qua liền biết đối phương sắp giở trò chanh chua, bên ngoài còn có Kiều Tiểu Kiều, cô ta làm sao dễ dàng để yên cho cô trước mặt mọi người, còn là người nhà Triển gia, chắn chắn Giang Tử Huyền sẽ cố tình gây sự, nói ầu nói tả.

Cho nên khi Giang Tử Huyền trừng mắt vừa há miệng, Giang Tuyết Tử liền vươn một tay hất tay người kia ra, đồng thời nhìn thẳng vào mắt cô ta, dùng thanh âm không cao không thấp nói: “Đây không phải là nơi cho cô tự tiện giương oai đầu Giang Tử Huyền. Đã lớn rồi, phải biết chừa cho Giang gia, cho các anh cô cũng như cho tôi một chút thể diện, đừng hơi chút là giở tính tình tiểu hài tử thích náo loạn như vậy.”

Nhưng Giang Tử Huyền nếu biết nhẫn nại, phân rõ phải trái, thì không phải là Giang Tử Huyền. Cho nên cô ta căn bản không quan tâm đến chuyện Giang Tuyết Tử đã cảnh cáo, gắt gao nắm chặt tay đối phương, giày cao gót nện ầm ầm trên sàn gỗ, lớn tiếng kêu: “Đồ nghiệt chủng, chỗ này là chỗ nào mà cô dám lộ mặt tới? Ở đây làm gì? Muốn chọc tôi tức giận có phải không? Sao cô lại không biết xấu hổ như vậy? Anh tôi cũng đã nói rồi, một bên cô cầu dẫn Triển Kính, một bên lại để cho nam nhân khác nửa đêm tiến vào nhà, cô và mẹ cô, rõ ràng đều là đàn bà dâm đẳng...”

“Chát”, “chát” hai tiếng, toàn bộ cửa hàng, còn có người vừa nghe thấy động tĩnh Kiều Tiểu Kiều cùng hai nữ vệ sĩ, toàn bộ đều ngẩn ra.

Giang Tuyết Tử đầu tiên là hạ thủ với cánh tay đang kéo mình mãi không buông, đến lần thứ hai là giáng một cái tát vào má trái của Giang Tử Huyền.

Biểu tình của cô bình thản không một gợn sóng, ánh mắt vì tức giận cũng chỉ lộ ra một chút lửa. Đôi môi anh đào run run, khi nói chuyện lại vô cùng nhỏ nhẹ, chừng mực: “Áy nấy.”

Giang Tử Huyền bị một tát này hoàn toàn choáng váng, cả người sững sờ, còn chưa kiểm tra gò má đã gio tay chỉ vào mũi Giang Tuyết Tử: “Cô...”

Giang Tuyết Tử đứng thẳng người, mí mắt hơi trầm xuống, ánh mắt trầm lặng như nước, nhàn nhạt nói: “Tôi, muốn, cô, áy náy.”

22. Chương 22

Giang Tử Huyền từ trước tới giờ chưa từng thấy qua bộ dáng của Giang Tuyết Tử. Lúc nhỏ, người chị này lúc nào cũng ngạo nghễ, tinh xảo xinh đẹp, người ngoài đều nói Ngũ tỷ không dễ lấy lòng, khó có thể thâm giao, nhưng ở trong ấn tượng của cô, người này chỉ là ít khi nói chuyện, ít khi lộ ra vui vẻ cũng không ỷ vào sự nuông chiều của mẹ cùng ông ngoại mà làm mặt lạnh hay khiến cho người khác khó xử. Cho nên cô và Giang Tử Sanh, còn có mẹ của bọn họ đều cho rằng Giang Tuyết Tử chính là dựa vào tính khí xảo quyết của mẫu thân mới có chỗ dựa vững chắc trong Giang gia. Trừ bỏ dung mạo tốt cùng khí chất tao nhã, bản thân cũng chẳng có gì đặc biệt, một chút cá tính cũng chẳng thấy.

Nhưng hôm nay chịu một cái tát này, ánh mắt của cô tạo ra một áp lực vô cùng lạnh ngạo, hoàn toàn vượt qua hiểu biết cùng dự đoán, khiến Giang Tử Huyền cảm thấy vô cùng xa lạ, khó hiểu, còn e ngại không thôi.

Cô rốt cục cũng biết, lời đồn đãi năm đó vì sao mà có. Danh hiệu Giang gia công chúa chói sáng ấy, trừ bỏ Giang Tuyết Tử, vô luận là đại tỷ, hay là cô, đều không có tư cách.

Trong lúc nhất thời, Giang Tử Huyền cảm thấy rất chật vật, có loại cảm giác như từ trong tối ngoài đều bị người ta nhìn thấu, trở tay không kịp, xấu hổ không thôi. Nhưng người Giang gia đều không phải là gốc rạ, hưởng chi là Giang Tử Huyền được Giang Tử Sanh cưng chiều đến hư người? Cho nên trong lòng chột dạ đến mức nào, Giang Tử Huyền cũng học bộ dáng của anh ba, cong cong khoé miệng, lộ ra ý cười hàm xúc: “Dựa vào cái gì?”

” Giang Tuyết Tử, cô là dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì mà dám làm vậy? Có tư cách sao?”

“Chỉ bằng chuyện mẹ tôi là cô ruột của cô cùng Giang Tử Sanh, là trưởng bối của chúng ta.” Giang Tuyết Tử hoàn toàn không để ý đến dáng vẻ cô tỏ ra vững vàng kia, tiếp tục không gợn sóng, nói: “Cô có thể không áy náy, nhưng tôi cam đoan, cô nhất định sẽ hối hận.”

“Hối hận?” Giang Tử Huyền buồn cười, cô cũng thật sự cười ra tiếng, sờ sờ gò má trái: “Cô cảm thấy, tôi hiện tại là cháu ngoan của Giang gia, còn có anh hai cùng ông nội đấy, xem hai chúng ta thì ai mới là người phải hối hận đây?”

Giang Tuyết Tử mím chặt môi, Giang Tử Huyền còn tưởng mình đã đâm trúng chỗ đau, lập tức tiến lên, ngẩng cao đầu, trừng mắt: “Ngũ tỷ? Cô còn không biết sao? Sáng sớm nay anh hai đã cho người tới dọn sạch cái ổ chó của cô, cái gì cũng không giữ lại, rác rưởi ve chai có dùng sao? Cô nói đi, di vật của mẹ cô, hiện tại đều sắp ra bãi rác rồi.”

Giang Tuyết Tử nháy mắt đổi sắc, bọn họ thật sự tuyệt tình đến vậy!

A Tía tiến lên, nhẹ nhàng đỡ lấy cánh tay Giang Tuyết Tử, A Lam theo ánh mắt của Kiều Tiểu Kiều, lập tức đứng sau lưng Giang Tử Huyền, dùng thanh âm vững vàng nói: “Giang tiểu thư, mời cô rời khỏi Lam Toàn, nơi này không chào đón cô.”

Giang Tử Huyền quát lớn: “Các người là ai? Tôi nói cho các cô biết, chuyện của người khác không phải lúc nào cũng có thể xía vào, chuyện gì nên làm như không thấy thì chính là không thấy mới có thể sống tốt.”

Sắc mặt A Lam không chút thay đổi, nhắc lại: “Giang tiểu thư, mời cô lập tức rời đi, không chỉ chỗ này, toàn bộ sản nghiệp của Lam thị đều không tiếp đãi Giang gia sinh ý.”

“Đương nhiên ngoại trừ Giang Tuyết Tử tiểu thư.” Nữ vệ sĩ vội vàng bổ sung thêm.

Giang Tử Huyền nhú mày, vẻ mặt hồ nghi hỏi: “Cô là ai?”

A Lam lấy từ trong túi ra một tấm thẻ màu xanh, Giang Tử Huyền vốn tưởng rằng đưa cho mình, liền vươn tay ra. Ai ngờ A Lam chuyển tay một cái, đưa thẻ cho nhân viên đang đứng bên người Giang Tuyết Tử.

Tiểu cô nương kia đang có chút buồn bực, nhìn thấy tấm thẻ màu xanh liền biết sắc, vội vàng cúi đầu: “Hoan nghênh phu nhân!”

Bộ dáng này cũng quá khoa trương nhà! Kiều Tiểu Kiều cười đến không thở nổi. A Lam cũng lộ một chút ý cười, phát phát tay: “Cô giúp tôi đem vị tiểu thư này đến quầy tiếp tân, cầm thẻ này nói với bộ phận tiếp đón, về sau phạm là họ Giang thì Lam Toàn sẽ không tiếp đãi.”

“Trừ Giang Tuyết Tử.” A Tía thêm một câu, đặc biệt cường điệu.

“Đúng, theo lời cô cô ấy.” A Lam cũng không giận em gái nhanh miệng.

Giang Tử Huyền nhìn thái độ của nhân viên mới hiểu được chính mình lại làm ra chuyện không nên làm. Tầm mắt đảo một vòng đến thai phụ đang ngồi trên ghế kia.

Kiều Tiểu Kiều thấy cô còn không nhận ra, duyên dáng gỡ kính mát xuống, nói với đối phương đang bị nhân viên mời ra ngoài: “Coi như bộ váy này Lam Toàn tặng cho cô. Bất quá nhớ phải cho tôi gửi lời hỏi thăm đến đại tỷ cùng anh rể cô nhé.”

Giang Tử Huyền đối với ít điểm gièm pha của anh rể năm đó cũng đã từng nghe qua, lúc này sắc mặt liền trắng, lập tức lại nghĩ đến vừa rồi hai người kia vừa phân phó với nhân viên cửa hàng. Không phải một mình cô, mà là cả Giang gia! Biểu tình trên mặt Giang Tử Huyền đông cứng, để mặc cho mấy người kia dắt mình đi tới thang máy.

Kiều Tiểu Kiều neho mắt, cười to, trong lòng vô cùng thống khoái. Uống một ngụm trà, vui vẻ nói: “Sao mà lại thất thần thế kia? Tử, đến, để cho chị nhìn một chút, em mặc lên người thế nào chị còn chưa xem kĩ đâu.”

Giang Tuyết Tử lạnh mắt chú ý tới, tấm thẻ màu xanh lam sẫm của A Lam lúc này có nằm một viên kim cương của Lam Toàn. Nhất thời liền hiểu được, sản nghiệp này cũng là một phần của Triển gia!

Kiều Tiểu Kiều thấy Giang Tuyết Tử sững sờ, nhớ tới mấy lời Giang Tử Huyền vừa nói, lập tức lên tiếng: “Chị lại quên mất, Tuyết Tử, hay là em muốn về nhà một chuyến?”

Sắc mặt Giang Tuyết Tử rất kém, lửa giận đang thiêu đốt trong lồng ngực cũng dần dần thành tro tàn bay trong gió. Tuy rằng cô chưa bao giờ nói ra nhưng tính nết người Giang gia cô đều hiểu rõ. Nói một không hai, lòng dạ ác độc, làm việc bất kể đại giới, thậm chí không so đo hậu quả, đó mới chính là mấy người Giang gia. Cho nên mấy lời của Giang Tử Huyền, cố ý muốn nói để chọc cô khó chịu nhưng cũng không phải là lời thuận tiện nói ra để đối gạt người.

Chuyện sáng nay ở thư viện là một cảnh cáo, Giang Tử Sanh ra một cảnh cáo cũng là ông ngoại ra một cảnh cáo. Bọn họ đang cảnh cáo cô, nếu không nghe lời, muốn cố ý cùng Triển Kính kết giao, thì Giang cũng sẽ không cho cô đường lui, kể cả Triển Kính cũng sẽ ăn không ít chật vật.

Cô cũng đã sớm nghĩ qua, công việc không muốn để cô làm, phòng ở sao có thể để cho cô tiếp tục ở. Những năm gần đây cũng không có tiền để mua thêm nhiều đồ dùng mới, muốn nói tài sản duy nhất chân chính thuộc về cô cũng chỉ một chiếc máy tính xách tay thôi. Những thứ khác, nồi chén gạo chậu, bàn ghế giường tủ đều là những thứ có sẵn, cô cũng chỉ mua thêm vài món nho nhỏ. Nhưng những thứ này đều không trọng yếu, kể cả tài khoản có mười hai ngàn tệ đang gửi ngân hàng. Có thể khiến cho Giang Tuyết Tử đau, làm cho cô chịu không nổi mà rơi nước mắt, thậm chí khuất phục Giang gia trong tuyệt vọng, chính là một ít di vật của mẹ cô để lại.

Giang Thước Dung năm đó ra đi bất ngờ nhưng trong tay bà cũng có sản nghiệp, bất động sản, hơn nữa còn có cổ phiếu, còn có một ít trang sức, chi phiếu cùng sổ tiết kiệm phải đến hơn 10 triệu, chưa kể đến bảo hiểm nhân thân. Nhưng mấy thứ này người Giang gia đã lấy đi toàn bộ, Giang Tuyết Tử một chút cũng không có.

Có người nói, sao cô không cùng Giang gia quyết liệt một trận, hoặc bỏ trốn đi, về lâu về dài có thể thoát ly khỏi Giang gia. Nhưng làm sao có thể? Đến một tiểu tử nhỏ nhỏ như cô còn không thu thập được, Giang gia sao có thể là một trong 5 đại gia tộc được chứ? Giang gia chính là muốn cô làm bia đỡ đạn, không cho cô chết, cũng không để cô chạy trốn. Bọn họ muốn cô phải sống, hèn mọn, thấp bé, cô càng khổ sở bọn họ đều vui vẻ. Giang lão gia thậm chí hi vọng dựa vào thủ đoạn này mà hoà hoãn với Triệu gia một chút, tuy tình xưa không thể nối lại nhưng ít nhất cũng không quá căng thẳng.

Nhưng có thể thấy rất rõ ràng, Triệu gia từ trước đến giờ không quan tâm Giang gia ra vẻ trừng phạt con cháu nhà mình ra sao.

Mà Giang gia, vẫn như cũ hạ quyết tâm, ép buộc Giang Tuyết Tử đến chết.

Hơn nữa đứa nhỏ luôn luôn nghe lời đã bắt đầu phản kháng bọn họ, rõ ràng muốn cùng Triễn gia phát triển quan hệ, thậm chí còn muốn mượn lực của Triễn gia cản ngược bọn họ. Giang Tử Sanh cùng Giang Tử Diêu đang lèo lái cả gia tộc, ý tứ đối với Giang Tuyết Tử thế nào còn ai không biết sao? Thù mới hận cũ, về công về tư, bọn hắn sao có thể dễ dàng bỏ qua cho Giang Tuyết Tử?

Thê tử của đại cổ đông Lam Toàn đến đây uống trà, vẫn còn muốn chơi chưa chịu về. Cho nên Kiều Tiểu Kiều để cho A Tía đi cùng Giang Tuyết Tử trở về nhà kia, xem còn kịp hành động hay không. A Lam cùng cô ở lại tầng 26 của Lam Toàn dùng bữa uống trà, chờ người trở lại.

Khi Giang Tuyết Tử cùng A Tía đến tiểu khu, vừa vặn liền có thể thấy trước sân sinh hoạt chung đã chen đầy một đồng người, vòng trong vòng ngoài nhìn xem chỉ trở...

Đi tới gần ngược lên liền thấy cánh cửa sổ nơi đó đã gãy lìa, đồ đạc trong nhà đã bị đập phá tan nát.... Sắc mặt Giang Tuyết Tử trắng bệch, môi mím chặt, cả người lạnh toát. Thậm chí cô có thể nghe hàm răng của mình run lên, hoà cùng tiếng tim đập kịch liệt, đánh sâu vào toàn bộ lồng ngực, nóng hừng hực. Lúc này cũng liền trông thấy người mặc tây trang phẳng phiu, đứng cạnh mấy người công nhân cao lớn mặc đồng phục màu lam, người này Giang Tuyết Tử cũng không xa lạ gì, là Lâm thư kí.

Lâm thư kí đi ra đã trông thấy Giang Tuyết Tử từ sớm, lại cố ý làm bộ như không phát hiện, đem máy tính cùng hộp gỗ trong tay định đập mạnh xuống đất. Còn chưa kịp hành động đã bị người vừa tới khiến cho kinh ngạc không thôi.

A Tía quét một đường, đá tới phía trước, tay nhanh chóng bắt lấy máy tính cùng cái hộp, sau đó theo đà đá vào chân Lâm thư kí, khiến hắn ngã xuống đất. Một cước này cũng không hề nhẹ, cả người Lâm thư kí đập xuống đất, vội vàng lên tiếng hô hoán. Mấy nam nhân được hắn ta đưa tới mặc dù không biết qua võ nhưng đều là người quen việc nặng nhọc, nhìn thấy một cước này của A Tía đều bất ngờ đến đứng hình.

“Này, tao gọi chúng mày đây, ngăn ra làm gì?”

Mấy người này có chút do dự nhìn nhau, lập tức có hai người lá gan lớn, đi lên vài bước muốn thử sức. A Tía lui hai bước, đem vật trong tay trả lại cho Giang Tuyết Tử, vững vàng bước đến đối đầu với mấy người kia.

Laptop cùng hộp gỗ cũng không nhe, Giang Tuyết Tử miễn cưỡng đem mấy thứ ôm vào trong ngực, không còn tay để kéo A Tía lại, đành lên tiếng: “A Tía, đừng.”

A Tía cho dù lợi hại thế nào cũng chỉ là một nữ nhân. Đối phương toàn là nam nhân cao lớn, nhìn qua cũng không phải người tốt, muốn động tay động chân, bọn cô nhất định sẽ thua thiệt.

A Tía lướt qua đám người kia, mắt rất nhanh tìm được tên đầu đàn không chút hảo ý, lại là một lão già đeo kính, dùng biểu tình nghiêm túc nhìn cô.

23. Chương 23

A Tía sững sờ, hiển nhiên sẽ không ra tay với người lớn tuổi. Trên mặt cứng ngắc, lúng túng không biết làm sao. Ai ngờ có một vị thẩm thẩm tuổi đã cao nhưng sức lực vẫn rất lớn, từ trong đám người đứng xem đi ra, lôi kéo cánh tay A Tía, một bên ưỡn ngực, lên tiếng nói với mấy nam nhân kia: “Nam nhi gì mà giữa ban ngày ban mặt lại làm càn làm quấy, khi dễ hai tiểu cô nương, khí phách của các người cũng đến thể thôi sao?”

Mấy bác gái xung quanh ồn ào theo: “Đúng đấy, đúng đấy, đáng mặt nam nhi hay sao? Các người là công nhân ở công ty nào?”

“Chuyện này rõ ràng làm mất an ninh trật tự, dám tự tiện xông vào nhà người ta còn đem đồ đập phá. Xã hội bây giờ càng lúc càng không coi pháp luật ra gì, quá tệ!” Một cụ ông cũng lên tiếng.

Tài xế đưa Giang Tuyết Tử đến nơi cũng đứng ở một bên, cầm điện thoại trong tay bấm bấm: “Mọi người không cần phải ồn ào đâu, tôi gọi 110 rồi. Cảnh sát nói sẽ cho người tới ngay.”

Thẩm thẩm đang nắm tay A Tía ném một tia tán dương tới, đặc biệt nói: “Tốt, cậu cũng giác ngộ thật cao.”

Lái xe nhe răng cười, A Tía cùng Giang Tuyết Tử nghe đến choáng váng. Lâm thư kí lúc này cũng lồm cồm từ đất đứng lên, nghe mấy lời này sắc mặt cũng tái mét. Chuyện này mà truyền ra ngoài thì Giang Tử Sanh sẽ lột da hấn mất. Dù sao trong giới làm ăn đều xem trọng nhất là thể diện cùng danh dự.

Hung hăng đập một cước vào túi xách trên đất, quẳng một ánh mắt thâm độc về phía Giang Tuyết Tử, Lâm thư kí gọi mấy người kia, nghênh ngang rời đi.

Mấy người vây quanh nhìn một đồng bừa bộn trên đất, xì xào bàn tán. Cuối cùng vẫn là vị thẩm thẩm kia lên tiếng, vẻ mặt rất nghiêm túc: “Cô gái à, cô sống ở nhà kia sao?”

Giang Tuyết Tử gật đầu, vị thẩm thẩm kia nói: “Thế này không ổn đâu. Cô là vương phải cái gì? Vay nặng lãi hay là hắc bạch bất phân vậy? Thôi hay cô cứ mau mau báo cảnh sát đi, có như vậy mới an tâm sống được.”

Giang Tuyết Tử dở khóc dở cười, chỉ có thể hàm hồ giải thích: “Cám ơn bác đã khuyên ạ. Chuyện này.. Người ta tìm là tìm người thuê nhà này trước cháu, người kia dời đi cháu mới chuyển vào. Cháu không nợ nần, cũng không liên quan đến hắc đạo.”

Vị kia sắc bén đánh giá Giang Tuyết Tử còn có A Tía một hồi lâu mới nói: “Được rồi, chúng tôi cũng không để ý sâu xa làm gì. Chỗ này là lỗi đi chung, cô xem sắp xếp thu dọn sớm một chút.”

Giang Tuyết Tử khổ sở nhìn về đồng bừa bộn kia, nhanh chóng gật đầu.

Rất nhiều thứ tựa hồ là dùng sức ném qua cửa sổ, chén đĩa cùng vật dụng hàng ngày, rơi tán loạn xuống sân chung. Đám người này lười nhác không nghe kĩ lời Giang Tử Sanh, mấy vật nặng như tủ giường cũng không hề đụng tay đến. Quần áo cũng chỉ vút lung tung vươn vãi, may mà không làm lộ đồ lót ra bên ngoài. Đa số các thứ đều không thể dùng lại, chuyện cần nhất lúc này chính là mau chóng dọn dẹp sạch sẽ.

Tài xế đưa bọn cô đến cũng là người rất tốt, lúc này còn nhanh trí lấy có gọi 110, khiến cho đám người kia rời đi. Lúc này đã mượn được chổi cùng túi rác đi tới, cùng A Tía bắt tay vào thu thập mọi thứ.

Giang Tuyết Tử đem laptop cùng hộp gỗ đặt vào xe, xoay người đi lên lầu một chuyển.

Cầm trong tay chiếc chìa khoá cũ kĩ, đứng căn phòng trống rỗng, quần áo vươn vãi khắp nơi, độc bình men cổ cũng vỡ nát, sàn dưới chân theo mỗi bước đi đều vang lên tiếng kéo kẹt chói tai. Tuy đôi giày mới này mang trên chân phi thường chắc chắn, nhưng mỗi bước chân của cô vẫn vô cùng cẩn thận, vẫn như trước cảm thấy nơi nào đó trong lòng vì mấy tiếng vang kia mà sinh đau.

Đạp dưới chân không chỉ là đồ dùng sinh hoạt vỡ nát mà còn lại tự tồn nhiều năm nay cô cẩn thận bảo vệ.

Cô không muốn nghĩ sâu xa người này là ôm tâm tình gì khi cho người xé nát hết y phục của cô, đem quần lót của cô dẫm đạp trên mặt đất, đem nơi cô gọi là “nhà” đập nát, lại một lần nữa đẩy cô vào trạng thái nguyên bản nhất, cũng hèn mọn nhất.

Cánh tay chậm rãi thả chìa khoá ra, tùy ý để cho vật kia biến mất trong đồng đồ nát. Giang Tuyết Tử đến bên cửa sổ, lấy một lại tư thái lạnh lùng vô cảm, hướng mắt nhìn xuống sân.

Chỉ có chính cô biết, giờ khắc này, lòng của cô dưới sự chèn ép cùng chà đạp ác độc của Giang Tử Sanh là có bao nhiêu đau đớn.

“Phải biết tha thứ để được tha thứ”. Từ nhỏ ông ngoại đã dạy cô như vậy. Bởi vì cô đã có bao nhiêu người yêu thích cùng ngưỡng mộ, bởi vì cô không cần cố gắng thì cả đời cũng có thể thuận buồm xuôi gió, một bước lên mây, cũng bởi vì cô là Giang gia tiểu công chúa được cả thành B sủng ái. Cô nhất định sẽ có một sự nghiệp thành tựu hơn người, mặc dù chỉ là một tiểu cô nương nhưng lại là hậu bối được Giang lão gia kí thác hy vọng vô cùng to lớn. Người làm được chuyện lớn đều phải có tâm địa cứng rắn, lúc cần tàn nhẫn thì phải ra tay mạnh mẽ, bất quá cũng phải biết chừa cho mình một đường lui. Nếu không, sẽ có lúc tiến thêm một bước chính là khó như lên trời, lùi một bước chính là vạn kiếp bất phục. Người như thế, vô luận làm cái gì, sự nghiệp nhất định không thể lâu dài.

Mặc dù ông ngoại không còn xem cô như trân bảo nhưng trong lòng Giang Tuyết Tử vẫn luôn ghi nhớ những lời răn dạy, khuyên nhủ của ông dành cho mình.

Nhưng đến ngày hôm nay cô mới biết, mình là sai 10 phần.

Bọn họ giành hết tiền tài của cô, giam hãm cuộc đời cô, thậm chí còn có ý đồ muốn lợi dụng tình yêu cùng hôn nhân của cô. Hiện tại đến cả một điểm mấu chốt bọn họ cũng không giữ lại, giẫm lên tôn nghiêm của một người đôi khi còn tàn nhẫn hơn giết chết người ta. Giang Tử Sanh biết rõ mấu chốt trong lòng Giang Tuyết Tử, cho nên hẳn đương nhiên biết làm thế nào để cô ăn đau.

Nếu Giang gia không chừa cho cô một đường sống, vậy thì Giang Tuyết Tử đơn giản chỉ cần phong kín con đường đó. Từ một bảo bối tâm can liền biến thành một vết sẹo khó coi của Giang gia, thế thì về sau cô lại càng vạch vào vết sẹo này, làm cho từng người từng người đau đến thấu xương, trọn đời không quên.

A Tía đứng ngoài cửa một lát thấy bên trong không có chút động tĩnh gì liền không an tâm, đập cửa đi vào.

Giang Tuyết Tử vẫn đang đứng im không nhúc nhích bên cửa sổ. Vẫn là cô gái đó, áo thun trắng đơn giản cùng quần vải bố, tóc nâu quăn quăn xoã trên vai nhưng khí chất lúc này lại như một người hoàn toàn khác.

Loại cảm nhận mơ hồ này đến khi Giang Tuyết Tử xoay người lại liền trở thành mười phần chắc chắn. A Tía nhìn nữ nhân thanh lệ trước mắt, đột nhiên có cùng cảm giác khi cô gặp Kiều Tiểu Kiều mấy năm trước.

Kiều Tiểu Kiều đã từng có một ánh mắt như vậy, khi đó cô chỉ là một cô gái nhỏ lẩn lộn trong giới giải trí thật giả bất phân, rèn rèn luyện luyện, cuối cùng mới có thể mạnh mẽ mở ra cho chính mình một con đường đi. Điều thực sự khiến cho Kiều Tiểu Kiều thay đổi cũng không phải phong ba bão táp hay mơ ước về đỉnh cao danh vọng mà là một nhân vật bản lĩnh hơn cô, hung gân hơn cô, một người chưa từng cho phép người ta nói “không” với mình, Triển gia đại thiếu, Triển Phong.

Bởi vì có chồng, cùng nhau gây dựng gia đình, hiện tại lại mang thai một đứa nhỏ, cho nên nữ nhân từng là người chưa ai bì nổi, lãnh mị mê hoặc, Kiều Tiểu Kiều cam tâm tình nguyện trở nên mềm mại, thu liễm một thân áo giáp chống đỡ, bỏ đi tầng tầng lớp lớp hàng rào cũng mũi nhọn nguy trang, ngọt ngào đứng bên cạnh nam nhân của đời mình, an tâm hưởng thụ anh hai tay dâng toà thành cùng đế quốc của mình cho cô.

Mà lúc này, nữ tử một giờ trước còn ôn ôn nhu nhu mỉm cười giống như vừa được kích thích, làm lộ ra đao phong cùng kiên quyết tiềm tàng bao nhiêu năm qua, ép buộc cô tự mình trang bị thật tốt. Ngay khoảnh khắc Giang Tuyết Tử xoay người chậm rãi mỉm cười, A Tía liền biết, nữ nhân này là đã sẵn sàng nghênh đón mọi loại mưa gió.

Khi Giang Tuyết Tử trở lại cùng đi dạo phố, Kiều Tiểu Kiều nhạy bén phát hiện cô gái nhỏ này có điểm thay đổi. Thừa dịp cô đi thử quần áo đã hỏi qua A Tía một lượt, cẩn thận nghe kĩ chuyện vừa xảy ra. Kiều Tiểu Kiều nghe xong cũng không nhíu mày hay bất mãn, mà chỉ nhìn về phía Giang Tuyết Tử vừa rời đi, nhẹ giọng nói một câu: “Cái gì của mình thì chính là của mình, người đã tới đây thì chung quy cũng không chạy đi mất.”

A Tía nghe Kiều Tiểu Kiều nói thế, trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác an tâm, nhin hồi lâu vẫn không nén được tò mò: “Phu nhân... Là muốn giúp cô ấy sao?”

Kiều Tiểu Kiều nở nụ cười xinh đẹp: “Giúp, phải giúp. Tuồng vui của Giang gia lần này nhất định phải xem trọn, chờ đã bao nhiêu năm rồi!”

Vừa nói, Kiều Tiểu Kiều lấy điện thoại di động ra bấm bấm một hồi, đối phương vừa nhắc máy, cô đã nũng nịu: “Triển Phong, anh gọi cho Triển Kính đi. Tâm can tiểu báo bối của cậu ấy thế mà vừa phải chịu uỷ khuất ngất trời...”

24. Chương 24

Bởi vì còn phải trở về nơi đó thu dọn đồ đạc, thời gian dạo phố buổi chiều cũng bị rút ngắn lại. Kiều Tiểu Kiều nghe A Tía kể lại tình hình, dưới sân trên lầu hỗn loạn ra sao, đáy mắt cũng lạnh thêm mấy phần. Lúc Giang Tuyết Tử đi ra, Kiều Tiểu Kiều không nói không rằng kéo cô đi đến khu nội y. Vì không muốn Giang Tuyết Tử từ chối, còn đặc biệt thay cô chọn thêm hai bộ.

Mất thấy thời gian không còn sớm, trang sức cũng chưa kịp chọn, mấy người liền giao số đồ vừa mua lại quầy tiếp tân, sau đó Lam Toàn sẽ cho người giao hàng đến nhà. Kiều Tiểu Kiều đã được Triển Phong gián tiếp chuyển lời nhờ vả của Triển Kính nên liền lôi kéo Giang Tuyết Tử không cho cô về nhà, nói A Lam lái xe đến nhà hàng của Lục gia.

Giang Tuyết Tử vốn muốn trực tiếp về nhà, tự tay chuẩn bị bữa tối cho Triển Kính. Nhưng dưới sự rủ rê của Kiều Tiểu Kiều, nhìn đến đồng hồ, Triển Kính mỗi ngày 5 giờ rưỡi tan tầm, lúc này đã sắp 5 giờ, trong nhà vốn chẳng có mấy thứ nguyên liệu nấu ăn, muốn đi mua cũng phải mất hơn hai giờ, nên đành từ bỏ ý định. Nghe theo lời Kiều Tiểu Kiều đến nhà hàng của Lục gia mua mấy thứ, hương vị cùng dinh dưỡng đương nhiên sẽ tốt hơn chính mình làm rất nhiều, thời gian cũng thông dong hơn một chút. Hơn nữa hôm qua Triển Kính đã ăn một tô cháo bồ câu, hôm nay cũng nên dùng thêm một phần nữa, bổ huyết ích khí, mau lành vết thương.

Nghĩ như vậy, Giang Tuyết Tử cũng đổi ý, không khẳng khái hôm nay phải ra tay hầm cháo nữa.

Kiều Tiểu Kiều ở một bên nhìn, đảo tròn mắt một vòng, khóe miệng cong lên, nghịch ngợm nói: “Thế nào? Còn buồn bực sao? Có phải lúc đầu định rửa tay hầm cháo, nhân tiện đeo một chiếc tạp dề nhỏ bên dưới trông rỗng, thuận tiện đem mình cho Triển Kính ăn một ngụm không?”

Giang Tuyết Tử ở phương diện này ngây ngô vô cùng, sao có thể sánh bằng Kiều Tiểu Kiều sống trong giới giải trí nhiều năm, chuyện gì cũng biết, ôm bảo bảo được 3 tháng xong liền cùng Triển Phong đã nhin đến ngây ngô lẫn lộn mấy vòng, công thành chiếm đất. Cho nên vừa nghe mấy lời này, cả khuôn mặt thanh tú của Giang Tuyết Tử liền nhuộm một tầng đỏ ửng, nhẹ nhàng đẩy vai Kiều Tiểu Kiều, nhỏ giọng oán trách: “Tiểu Kiều tỷ, chị nói bậy cái gì vậy...”

Kiều Tiểu Kiều lập tức hí mắt, lộ ra một nụ cười tinh quái: “Này này, xem Triển Kính đem em cưng chiều trong lòng bàn tay như đứa trẻ kìa. Mấy lời này đã không chịu nổi sao?”

Từ nhỏ đến lớn Giang Tuyết Tử chưa từng trải qua loại tình huống này, nhất thời nghẹn lời, chịu trận nghe đối phương trêu chọc, đôi gò má càng thêm hồng rực.

Kiều Tiểu Kiều trông thấy đứa nhỏ này thật ngoan, cười cười, vỗ vào cánh tay cô: “Được rồi, đều là nữ nhân. Đùa với em hai câu thôi, em đừng để ý.”

Giang Tuyết Tử giương mắt nhìn nữ nhân không sợ thiên hạ loạn lạc đứng chuẩn thai phụ đang tiếng tới gần mình, khẽ sát vào tai cô nói nhỏ: “Tuyết Tử, nói cho chị nghe đi, có phải em còn chưa cùng A Kính...”

Giang Tuyết Tử mím môi, khẽ gật đầu. Kiều Tiểu Kiều khoa trương hét lên một tiếng, hai tay bưng lấy gò má: “Trời ạ, tiểu tử kia thế mà nhin thật giỏi!”

Kiều Tiểu Kiều biết tiểu nha đầu này da mặt mỏng, ồn ào cảm thán thêm mấy câu lại hỏi nhỏ: “Không phải hai đứa đã ở chung nhà hay sao? Em vẫn còn tính toán muốn để cho tiểu tử kia ăn chay à?”

Giang Tuyết Tử hơi bối rối: “Làm sao mà nhanh như vậy được ạ...”

“Ấy da, hai cái đứa này...” Kiêu Tiểu Kiều vừa nghe liền nóng nảy, thiên tính bát quái liền lộ rõ: “Triển Phong kể với chị, hai đứa đã biết nhau hơn mười năm mà? Lúc này em cũng ở cùng nhà với Triển Kính rồi, muốn làm thế nào thì chính là thế ấy. Cũng không thể nhịn đến ghen được...”

“Nói cho em biết...” Kiêu Tiểu Kiều lộ ra vẻ mặt thần bí, thấp giọng nói: “Đợi em thử qua một lần đi. Nữ nhân sau khi biết qua cảm giác dễ chịu kia liền đổi khác. Cái đó không phải chỉ nam nhân mới có nhu cầu, nữ nhân cũng có! Hơn nữa Triển Kính nhà em là xuất thân từ bộ đội đặc chủng, dáng người như vậy, thể lực như vậy,...”

Giang Tuyết Tử thật sự nghe không nổi nữa, vươn tay che miệng đối phương, nhỏ giọng nói: “Tiểu Kiều tỷ, đứa nhỏ sẽ nghe được đấy.”

Nhắc tới chuyện này, thai phụ vô pháp vô thiên rốt cục cũng đành hoảng lại, cười cười đưa tay ra dấu im lặng.

Trên xe từ đó mới có thể an tĩnh tới nơi.

Xe lái vào một toà tứ hợp viện ở phía nam thành phố. Nơi đây là khu phố cổ của thành phố B, kiến trúc được bảo tồn vào trùng tu rất tốt. Phần lớn các tứ hợp viện từ nhà ở đã được bán qua tay mấy lần, để cho người ta mở quán cơm hoặc nhà hàng nhỏ. Cũng có không ít người ngoại quốc có mắt nhìn tốt, thích thú phong thủy nơi này cũng mua một toà chính viện, hằng năm vào kì nghỉ sẽ ở lại vài ngày.

Nhà hàng của Lục gia được mở khoảng 7, 8 năm trước, rất nhanh liền đông khách. Căn bản không phải là vì vị chủ nhân của nhà hàng là một người có danh tiếng có bản lĩnh mà là vì đồ ăn được làm rất hợp khẩu vị, nguyên liệu tươi ngon dùng trong ngày, mỗi món ăn đều đọng lại hương vị đặc trưng chỉ có nơi này mới có. Đường vào cũng không dễ đi, nơi đậu xe cũng rất ít nhưng lại rất khó để có thể ăn một bữa cơm, mỗi ngày 12 giờ trưa mới bắt đầu mở cửa, đến tối 8 giờ sẽ đóng cửa, hơn nữa mỗi ngày chỉ làm 20 bàn cơm. Người bình thường đặt bàn trước năm bữa nửa tháng cũng có khi không còn chỗ.

Bất quá những quy củ này không dành cho Triển gia, chỉ cần qua 12 giờ trưa, người muốn món gì liền có món đó, kể cả cháo hầm nhỏ lửa phải nấu trước nửa ngày. Đây cũng là nguyên nhân vì sao Kiêu Tiểu Kiều chỉ cần gọi điện thoại trước nửa giờ, cháo bồ câu đã được chuẩn bị sẵn.

Giang Tuyết Tử đi theo Kiêu Tiểu Kiều vào trong đại sảnh, vừa vặn gặp một người từ trong đi ra. Áo sơ mi trắng tháo bớt hai nút trên cùng, tay áo xắn đến cùi chỏ, quần kaki nhạt, cùng một đôi giày màu xanh nhàn nhã. Một nam nhân dung nhan phi thường xuất sắc trong một thân y phục nhạt màu, tạo nên nét tao nhã quý khí khiến người ta khó dời mắt. Không phải Triển Lục thì còn có thể là ai?

Triển Lục hôm nay tan ca sớm, đến đây đưa đồ giúp mẹ, vừa xong không bao lâu, muốn đi gọi điện thoại một chút, vừa ra cửa thì trông thấy Giang Tuyết Tử cùng Kiêu Tiểu Kiều không hẹn mà tới.

Anh đương nhiên biết Kiêu Tiểu Kiều, bất quá cũng chỉ là xã giao không tính là thân thiết. Kiêu Tiểu Kiều một thân đồ rực, vô cùng hút mắt, Triển Lục cùng người gạt gạt đầu, xem như chào hỏi qua, đem tầm mắt dời về phía một thân trang phục thanh thuần Giang Tuyết Tử, ánh mắt rõ ràng có chút sững sờ.

Mười năm trước, mỗi lần Giang Tuyết Tử cùng Triển Kính đến ăn bữa cơm tụ họp của cả nhà, Triển Lục cũng không vắng mặt. Cho nên đối với phong thái khí chất, tính tình trầm lắng ít nói của Giang Tuyết Tử năm đó, anh là hiểu rất rõ. Bất quá khi đó trong mắt cô chỉ có mỗi Triển Kính. Mỗi lần gặp mặt, trừ bỏ lễ phép chào hỏi, cô chưa từng nói thêm với anh một lời nào. Nhưng lại vô cùng thích trò chuyện cùng Triển Kính, mỗi khi hai người ở chung một chỗ tuy không có hành vi hay cử chỉ mập mờ thân thiết gì nhưng trên mặt đều là vui vẻ thoải mái, nói cười không ngớt. Khi đó huynh đệ cùng tụ tập đều nói, Giang gia công chúa mắt cao hơn đầu, mắt chọn đàn ông cũng không hề động, thế mà lại coi trọng tên cộc gỗ Triển Kính một chút ngọt ngào cũng không biết.

Bất quá với chuyện này Triển Lục hiểu được. Trong mấy huynh đệ ai cũng có nét riêng, Triển Phong kiêu ngạo, Triển Lục sang quý, Triển Hạo cuồng tiếu, Triển Dục miệng ngọt, loại nào cũng khiến cho các nữ hài

tử không thể bỏ qua. Chỉ có Triển Kính, lớn lên nhìn rất tốt nhưng cặp mắt kia quá yên tĩnh, trong khi các tiểu tử ngang tuổi suốt ngày rong chơi diên não, gây chuyện không dứt thì tên kia đã qua khỏi thời đó, không dễ gây hấn đánh nhau, cũng không cùng nữ tử thân thiết, nói dễ nghe thì là tuổi trẻ mà thành thạo, nói khó nghe chút chính là một ông cụ non không khác gì các lão nhân 50, 60 tuổi.

Mà Giang gia tiểu công chúa lại tinh tế, thông minh, trầm tính đến mức có chút lạnh nhạt, nam nhi bộ dáng đẹp mắt cô đã thấy nhiều, nam nhân bình thường tự nhiên không lọt nổi mắt xanh của cô. Con người lúc nào cũng muốn tìm người hợp ý với mình, cho nên cô đối với Triển Kính tự nhiên sẽ có một phần coi trọng, ngoài dự kiến của người khác nhưng không hề ngoài suy nghĩ của Triển Lục.

Trải qua 10 năm, anh gặp lại tiểu công chúa năm nào, cô lại bất ngờ đứng bên cạnh Triển Kính, bộ dạng an tĩnh bình yên. Thiếu đi hào quang chói lòa khiến người ta không dám ngược mắt nhìn, Giang Tuyết Tử lúc này giống như một viên ngọc nội liễm ôn nhuận, đẹp dễ bình thần lại càng khiến cho người ta không dời mắt nổi.

Nửa tháng trước gặp lại, cô là một thân quần áo đơn giản mộc mạc, vẻ mặt hơi bất an lo nghĩ. Lúc này vừa trải qua một phen huấn luyện của Kiều Tiểu Kiều, hào quang diu diu lại càng bộc lộ rõ ràng hơn. Cả người khoác lên y phục thuần nhiên hữu nhân, lộ ra vẻ thanh thoát, khí sắc cũng tốt hơn rất nhiều. Trọng yếu chính là giữa đôi mày cô lại lộ ra một nét tự tin đúng mực, làm cho Triển Lục nháy mắt tưởng mình được gặp lại tiểu nha đầu đậm mặc cao ngạo lại đáng yêu xinh đẹp năm nào.

Trong quá khứ, anh vì hào quang của tiểu công chúa mà không thể dời mắt. Hiện tại cô như được một viên ngọc rũ khỏi lớp bụi ám, lộ ra tư phong nữ nhân, khiến lòng anh không kiềm chế được dâng lên một loại xúc động.

Nam nhân Triển gia đều là những người thuộc trường phái hành động. Tâm tư trăm vòng ngàn mối, bất quá 3 giây sau đã được điều chỉnh tốt, Triển Lục khôi phục phong độ, vươn tay vén rèm cửa, nghiêng người: “Mời vào.”

Kiều Tiểu Kiều cảm ơn một tiếng, đi qua cửa. Giang Tuyết Tử theo sau, chờ Triển Lục buông rèm, mỉm cười với anh: “Thật khéo.”

Triển Lục lộ một nụ cười, một đôi mắt phượng trong suốt như nước, phong thái đoạt người: “Đúng vậy. Tôi còn nhớ cô thiếu tôi một bữa cơm đây.”

Tìm một chỗ ngồi thoải mái, Kiều Tiểu Kiều nhờ A Lam đi hỏi mấy món ăn, lúc này mới quay sang câu được câu không nói chuyện, ánh mắt đảo tới đảo lui giữa hai người kia. Cô cũng không phải là Giang Tuyết Tử, trong lòng nam nhân có chủ ý gì, từ ánh mắt lúc đó cô đã biết rõ. Trong lòng cảm thấy có chút không ổn, lại thấy có chút thú vị. Ánh mắt chọn phụ nữ của đàn ông Triển gia xem ra có chút giống nhau, Giang Tuyết Tử cùng cô có không ít điểm chung, bất quá tính cách của hai người cũng là hai loại khác nhau. Nhưng giữa Triển Kính và Triển Lục, sự tình các lúc càng đáng xem rồi nha...

Mấy người mang theo các hộp thức ăn đã được đóng gói kĩ càng, đi ra bãi đậu xe. Giang Tuyết Tử cùng Triển Lục hàn huyên vài câu, đang định cáo biệt, thì lại thấy Kiều Tiểu Kiều hết nhìn đông tới nhìn tây, lộ ra bộ dáng không yên lòng.

Vừa muốn mở miệng hỏi, chỉ thấy ánh mắt đối phương sáng lên, Giang Tuyết Tử nhìn theo, cả người lập tức ngây ngẩn. Xe Audi đen, còn có Tiểu Tô ngồi ở ghế lái, trong xe nhất định là Triển Kính!

Giang Tuyết Tử kinh hãi, cả người vội vàng tiến về phía trước, xe ngừng còn chưa ổn, người bên trong đã dùng lực mở cửa, sải chân dài đi tới chỗ cô. Không để ý trong viện có bao nhiêu người đang nhìn, anh cứ thể đem cô ôm vào trong ngực, cánh tay không bị thương còn xoa đầu cô, cúi mặt, không ai ra gì nhỏ giọng hỏi cô: “Đám người kia có chạm vào em không? Có bị thương không không? Sợ sao? Đã khóc rồi à?”

Giang Tuyết Tử lúng túng, anh cứ hỏi như súng liên thanh thế này thì muốn cô trả lời kiểu gì. Huống hồ, vừa rồi ở trong xe Kiều Tiểu Kiều còn trêu chọc anh là quá nuông chiều cô, anh vừa tới nơi đã lo lắng như vậy, cũng không kịp chào hỏi ai cả, vừa đến liền ôm cô quăng ra một đồng vắn đề, xem ra bọn họ chê cười cũng không uổng.

Ai ngờ thấy cô do dự như vậy, Triển Kính lại càng nghĩ nhiều, hít một hơi, nhẹ giọng dỗ dành: “Nào ngoan, chúng ta về nhà thôi. Về nhà rồi kể cho anh nghe, được chứ?”

Giang Tuyết Tử bị anh một tay ôm lấy, thấy Triển Kính định nhét mình vào xe đành ôm chặt tay áo anh, nhỏ giọng nói: “Anh đừng như vậy, còn chưa chào hỏi mọi người kìa. Tiểu Kiều tỷ cùng Triển Lục đang ở kia kìa.”

Triển Kính nhú mày, dùng thanh âm để tất cả mọi người nghe được: “Em ngại cái gì, dù gì cũng không phải người ngoài.”

Ai ngờ Triển Lục lại đáp: “Không phải người ngoài mà quanh năm suốt tháng chưa bao giờ nghe thấy mở miệng mời anh em một bữa cơm.”

Triển Kính quay đầu, chân mày nhướng cao, vẻ mặt hàm chứa đủ loại cảm xúc, chỉ không có kinh ngạc.

Kiều Tiểu Kiều đứng bên cạnh chiếc Bentley bạc, vươn tay vịn cửa xe, ánh mắt tràn đầy hứng thú. Ngày này, náo nhiệt thế kia nhất định không thể bỏ lỡ mà hả?

25. Chương 25

Có tài xế cũng sẵn thêm giúp việc, Triển Kính dùng đến thuận tay, ra ý để cho Tiểu Tô lái Audi đi theo Bentley trở về nhà anh cả, anh cùng Giang Tuyết Tử lên xe Triển Lục. Dem mấy món Giang Tuyết Tử đem về từ nhà cũng đặt ở ghế phụ, anh kéo cô vào ghế sau, cánh tay tự nhiên vòng qua bả vai cô, dựa vào lưng ghế, quan sát bốn phía: “Sao hôm nay không đi xe kia? Rốt cuộc cũng biết có mối nối cũ rồi hả?”

Chiếc Buick màu bạc của Triển Lục đã mua từ mười mấy năm trước, thời điểm đó ở thành phố B có thể lái một chiếc xe thể thao như vậy là chuyện về vang đến mức nào. Qua mấy năm, các loại xe hơi thể thao cũng xuất hiện càng lúc càng nhiều, mấy anh em xung quanh đổi xe cũng như đổi nữ nhân, đặc biệt chuyên cần, duy chỉ một mình Triển Lục, một chiếc xe dùng hơn mười mấy năm, điểm này Triển Kính cũng không thể so được. Triển Lục không đổi xe căn bản là vì quanh năm suốt tháng chẳng mấy khi có cơ hội lái xe mình. Anh cũng không phải loại thiếu gia dư tiền dư thời gian, sĩ diện cao như núi, trong nhà cất bốn năm chiếc xe, rảnh rỗi mang xe nghênh ngang mang ra đường khoe khoang. Xe đối với anh bất quá cũng chỉ là phương tiện di chuyển, có điều kiện liền tìm một chiếc tốt một chút, đảm bảo việc di chuyển cùng an toàn của chính bản thân là được.

Triển Lục liếc nhìn kính chiếu hậu, thản nhiên nói: “Mới vừa hư, chiếc này mượn.”

Triển Kính cười cười: “Là của Triển Hạo phải không? Bởi vậy, tôi nghĩ rồi, cậu có đổi xe đi nữa cũng không chọn một chiếc tương phản lớn thế này.”

Triển Lục không mặn không nhạt “ừ” một tiếng, một lát sau mới nói: “Có chút rêu rao, bất quá động cơ cũng rất ổn.”

Triển Kính vui vẻ: “Đương nhiên, một chiếc xe 500 ngàn với một chiếc xe 5 triệu có thể giống nhau sao? Triển Hạo mà nghe được mấy lời này chắc sẽ sớm tức hộc máu mà chết.”

“Tiểu tử kia hàng năm hút không biết bao nhiêu máu của nhân dân thành phố B rồi, để cho nó học máu một chút cũng tốt.” Triển Lục cũng không biết là động đến dây thần kinh nào, bình thường khi có người ngoài anh lúc nào cũng là người nói năng thận trọng nhất, lúc này lại hưng trí, cùng Triển Kính đôi co mấy câu.

Tâm tình của Triển Kính cũng đã thả lỏng, bất quá cánh tay ôm Giang Tuyết Tử vẫn dùng sức, lúc này nghiêng mặt, cười cười trêu chọc cô: “Em thấy không? Phó chánh án toàn án của thành phố B cao cao tại thượng thật ra là một người quân pháp bất vị thân, lúc nào cũng muốn vì dân trừ hại!”

Giang Tuyết Tử bật cười, đẩy cánh tay anh, nhỏ giọng hỏi: “Sao anh lại chạy tới đây? Lúc này em mới bàn với Tiểu Kiều tỷ rồi, có mua một ít đồ ăn cho anh, có cả cháo bồ câu hôm qua nữa.”

Tươi cười trên mặt Triển Kính thoáng chút âm trầm: “Nhờ anh ba của em mà cả buổi trưa nay anh đứng ngồi không yên đây...”

Nghe lời này Giang Tuyết Tử lập tức khấn trương, hai mắt mở to: “Làm sao? Anh ta tìm anh gây sự cái gì?”

Triển Lục liếc gương chiếu hậu, bật cười khê, đậm thanh nói xen vào: “Cô phải hỏi xem có phải anh ba nhà cô có sao không mới đúng.”

Triển Kính nháy mắt với Triển Lục, cười cười, cánh tay nâng lên vuốt ve gáy nhỏ tinh tế của cô: “Không có chuyện gì. Hắn ta là muốn anh tìm khó chịu, bắt quá anh đều chống đỡ được.”

Kỳ thật Triển Kính không nói thật. Giang Tử Sanh là hận Giang Tuyết Tử, nhưng hắn ta không ngu như vậy, dám quang minh chính đại chạy đến cục công an gây sự khiến Triển Kính khó chịu. Hắn ta cho dù có lòng đi nữa thì cũng không có gan, cũng không có khả năng mà làm được. Với thế lực của Triển gia ở thành phố B, Giang gia cùng Triệu gia liên hợp muốn khiến Triển gia dở sống dở chết, thì kết quả nhẹ nhàng nhất có khi chính mình lại ăn thiệt chút tiền bạc lỗ lã thiệt hại, chứ dễ gì mà có thể lay động đến Triển gia. Chưa kể tình huống hiện tại Triệu gia còn đang hận Giang gia đến ngứa mắt, còn cả Tống gia như hổ rình mồi, Đường gia tọa sơn quan hổ đấu, Giang Tử Sanh bây giờ ở cửa giữa, đương nhiên không dám hành động thiếu suy nghĩ. Cho nên mới nghĩ giết gà dọa khỉ, bên ngoài mang tiếng là khi dễ người nhà mình, khiến người ta không thể tìm cớ chê trách, thực ra là ngầm muốn Triển Kính không thoải mái.

Lúc chiều Triển Kính nhận được điện thoại của Triển Phong liền nói cho anh cả quyết định của mình. Chuyện trên thương trường anh không dính vào, nhưng anh có thể cho anh cả một cái đảm bảo, anh không cần cố kị nương tình Giang gia vì Giang Tuyết Tử, ra tay đương nhiên thẳng thừng. Em họ của tâm can bảo bối trong lòng anh, chưa ngoa ác miệng Giang Tử Huyền kia không phải lúc này đang thực tập trong một khách sạn của Đường thị sao? Đang trong thời gian làm việc còn có thời gian đi Lam Toàn mua sắm, trước mặt một đồng người khiến Tử nhi của anh mất mặt? Còn hỗn hào ác ngôn nói mấy lời không thể nghe lọt tai về mẹ vợ tương lai đã qua đời của anh? Coi như anh chủ động bán cho Đường thị một cái nhân tình, sớm sớm diệt trừ một người làm việc không hiệu quả. Chỉ mới là thực tập sinh mà đã dám vô cớ bỏ bê công việc trong giờ hành chính, bên phía doanh nghiệp hoàn toàn có thể không nhận hướng dẫn thực tập nữa, một phân tiền cũng không cần trả, quang minh chính đại đuổi người!

Đây là tác phong làm việc đặc trưng của Triển Kính, mặc dù ngầm cho người ngáng chân nhưng bên ngoài nhìn vào có muốn moi móc nửa điểm xấu xa cũng không có, ngay ngay thẳng thẳng, chính trực nghiêm túc.

Mặt khác còn có Giang Tử Diêu, anh rể của Giang Tử Huyền, mấy đứa em trai của Giang gia, mấy lão già hoá cáo kia... Một buổi chiều ấy Triển Kính đã tính toán cẩn thận.

Vốn anh muốn tranh thủ buổi trưa xử lý hết mọi việc cần làm, sau đó nghỉ sớm đi tìm Giang Tuyết Tử, cấp cô niềm vui bất ngờ, thuận tiện bởi cô đi dạo phố một chút, an ủi tiểu nha đầu một chút. Không nghĩ tới Giang gia thế mà dám ra tay, vừa tới cửa lớn cục cảnh sát đã nghe được điện thoại của Triển Phong. Thế là anh lại quay vào cục, đi lên sân thượng, đem hết anh em Triển gia cùng các bạn bè có giao tình tốt mà gọi, lần lượt từng người đều bị quấy rầy một lượt.

Còn cả tiểu tử lần trước ở khách sạn Lệ Tinh coi mắt cùng Tử nhi nhà bọn họ, đồng sở hữu của công ty khoa học kỹ thuật Trác Uy, Tiêu Tác Nhiên. Lần trước chỉ cần liếc mắt liền biết người này là không ưa gì Giang gia. Kẻ thù của kẻ thù, dưới một số tình huống nhất định chính là người anh có thể kết giao làm bạn hợp tác. Mà anh đương nhiên có loại tự tin này, anh cả anh cũng vui vẻ, một người trẻ tuổi bản lĩnh như vậy cũng rất đáng làm bạn, trong một số chuyện cũng có thể tiện tay giúp anh ta dọn dẹp mấy loại chướng ngại vật con con.

Anh nói với Giang Tuyết Tử qua “đều chống đỡ được” mấy chữ đơn giản băng quơ, kì thật lại bao hàm cả một tâm cơ kẻ sách đã được tính toán cẩn thận. Nếu nghe không hiểu thì sao có thể là anh em một nhà đã? Giống như Giang Tuyết Tử hiểu Giang Tử Sanh và Giang gia có bao nhiêu âm hiểm cùng cay độc, Triển Lục căn bản không cần hỏi cũng biết, Giang gia lần này là xui xẻo rồi.

Bất quá nhận được ánh mắt kia của Triển Kính, anh cũng không nói gì thêm, có Giang Tuyết Tử ở đây, rất nhiều chuyện dĩ nhiên không thể nói ra.

Maybach trắng toát lưu loát lái vào tiểu khu, Triển Kính xuống xe trước, đi vòng sang bên kia thay Giang Tuyết Tử mở cửa, nhỏ giọng dụ dỗ cô: “Thế cửa là em cầm rồi, vào mở cửa đi.”

Giang Tuyết Tử có chút chần chờ liếc nhìn anh, lại quét mắt nhìn hộp gỗ đang đặt ở ghế phụ, xoay người đi vào. Triển Kính chú ý tới ánh mắt cô, còn có động tác cần môi kia, nâng tay cầm lấy hộp gỗ, tuy rằng không phải thùng đựng súng trường nhưng anh cũng rất cẩn thận nhẹ nhàng...

Bữa ăn hôm nay cũng như hôm qua, đảm bảo bốn nóng bốn nguội, ngoài mấy món chính còn có cháo bồ câu đặc biệt hầm vì Triển Kính, phân lượng này cũng đủ cho ba người ăn. Giang Tuyết Tử tiến vào phòng bếp lấy chén đĩa, Triển Lục lấy thức ăn từ trong hộp ra, bày lên bàn. Triển Kính cầm mấy món đồ của Giang Tuyết Tử đem thẳng lên lầu, đặt trên đầu giường phòng mình.

Chuông cửa vang lên, là người của Lam Toàn đến giao hàng.

Người mở cửa nhận hàng là Triển Lục, người giao hàng trẻ tuổi vừa thấy anh liền khom người, vươn hai tay đưa một tờ hoá đơn tới: “Là Triển tiên sinh đúng không ạ? Những thứ này là Giang tiểu thư hôm nay ở Lam Toàn chọn mua, đã thanh toán rồi. Mời anh kí tên vào đây, xác nhận tôi đã tới giao hàng là được.”

Triển Lục tiếp nhận ra, nhìn lướt qua, tầm mắt dừng lại ở mấy dòng ghi về nội y trên hoá đơn, rất nhanh dời đi chỗ khác. Tiếp nhận bút trong tay đối phương, hạ xuống chữ kí bay bướm.

Người kia nhận lại hoá đơn có chút kinh ngạc, anh ta gãi gãi đầu, nhìn chằm chằm Triển Lục, cuối cùng vẫn không nhận được, nhỏ giọng hỏi: “Anh là em trai của Triển tổng sao?”

Triển Lục ừ một tiếng, mấy người giúp chuyển đồ vào nhà cũng đã trở ra cửa. Triển Lục đơn giản chống tay trên khung cửa, làm ra một ánh mắt nghi hoặc, ý bảo nếu có chuyện gì thì nói, không thì anh sẽ đóng cửa.

Người kia vẫn còn đang mù mờ nhưng cũng vội vàng gật đầu chào: “Xin cảm ơn.”

Vừa quay lưng đi còn vừa suy nghĩ, em trai của Triển tổng đương nhiên cũng là họ Triển, bất quá không phải Triển Kính sao? Người kí tên lên hoá đơn lại là Triển Lục cơ mà?

Triển Lục bình thản đóng cửa lại, trong lòng thần nhiên. Dù sao tính toán theo vai vế họ hàng thì anh phải gọi Triển Phong một tiếng anh cả nha!

Lúc ăn cơm có chút điểm xấu hổ...

Tay phải của Triển Kính vẫn đang băng bó, Giang Tuyết Tử theo bữa cơm trước đã quen, cũng muốn giúp anh dùng cơm. Khẩu vị của anh thế nào cô cũng đã nắm chắc. Cho nên khi vừa ngồi xuống cô đã thay anh gấp hai miếng sườn nướng hạt dẻ. Vừa đưa thịt đến bên miệng Triển Kính liền nhận thấy người ngồi đối diện ném tới một ánh mắt không nóng không lạnh, bất quá lại rất mạnh mẽ.

Tay cầm đĩa của Giang Tuyết Tử run lên, theo ánh mắt kia nhìn tới mới phát hiện, trên tay Triển Kính cũng cầm một đôi đĩa, trên đĩa còn gấp thức ăn, bất quá là tay trái.

Đầu tiên là sững sờ, rất nhanh Giang Tuyết Tử đã kịp phản ứng, người này rõ ràng là có thể cầm đĩa bằng cả hai tay! Hôm qua làm ra bộ dáng đáng thương kia chính là muốn trêu chọc cô! Nghĩ đến chính mình tối qua không hề có tâm tình ăn cơm, chỉ lo lắng thương thế trên tay anh, lại sợ anh ăn không ngon. Lúc sau cô cũng không ăn được mấy miếng, dọn dẹp ổn thoả xong lại còn bị anh kéo đi tắm rửa... Rõ ràng, rõ ràng, người này một chút hảo ý cũng không có.

Triển Kính cũng kịp phát giác, khi Giang Tuyết Tử muốn thu đĩa về liền lập tức đưa mặt qua, cắn miếng thịt,, trong miệng mơ hồ không rõ nói: “Ngô...Đừng chạy, anh còn chưa ăn được...”

Lời nói này cũng đủ mập mờ. Triển Lục ngồi đối diện ho khan một tiếng, và một miếng cơm, không nói lời nào, an tĩnh rũ mắt ăn. Cả khuôn mặt Giang Tuyết Tử muốn bốc cháy, đem chiếc đĩa từ trong miệng anh giải cứu ra, đặt đĩa xuống liền đẩy chén cháo qua.

Tiểu nha đầu lạnh lùng: “Ăn cháo.”

Triển Kính nuốt xong chỗ thịt, có chút chột dạ liếc nhìn nữ nhân đang nghiêm mặt, trong lòng thầm kêu khổ. Không khỏi giận chó đánh mèo trừng mắt nhìn Triển Lục. Khi không lại rảnh rồi chạy đến đây ăn chực, khiến cho anh lơ là sơ suất, để lộ chuyện mình có thể dùng tay trái! Khó khăn lắm mới hưởng thụ

được một ít phúc lợi, thế mà nháy mắt một cái đã đổ bể hết! Triễn Kính bực bội, lại hung hăng nhìn Triễn Lục.

Triễn Lục mí mắt cũng không động, gấp một ít thịt nướng, nhàn nhạt nói: “Mắt có bụi bay vào à? Thế thì đi soi gương mà lấy ra đi không lại khó chịu.”

Triễn Kính cũng gấp một đĩa: “Ăn xong liền đi nhanh đi, bần xá nhà thảo dân chưa không nổi vị quan như ngài.” Vừa tới một lần, anh liền tổn thất lớn như vậy. Còn muốn tới phá đám thêm thì tới bao giờ anh mới có thể đem vợ nuốt vào bụng.

Triễn Lục cười cười, liếc nhìn nữ nhân đang cúi đầu ăn cơm: “Cậu chưa không nổi thì vẫn còn Tuyết Tử ở đây mà.”

“Tuyết Tử còn nợ tôi đây một bữa cơm đấy, phải không Tuyết Tử?”

Giang Tuyết Tử nuốt rau xào, khê gật đầu một cái. Triễn Kính lập tức xù lông, nhú mả: “Vợ à, chuyện lúc nào? Sao anh không biết?”

Nữ nhân chớp mắt nhìn anh. Triễn Kính tự biết đuối lý, lập tức cầm miệng, một lát sau lại đáng thương hạ đĩa, dùng thanh âm mềm nhũn nói: “Được rồi được rồi, là ý của anh. Anh về rồi, em còn chưa mời anh ăn cơm, sao lại có thể mời người khác trước có phải không?”

Triễn Lục cười nhẹ: “Triễn Kính à, da mặt của cậu so với tường thành còn dày hơn. Tuyết Tử thành vợ của cậu từ bao giờ thế? Cái gì mà trừ cậu ra thì không thể cùng người khác ăn cơm?”

Vấn đề mang tính nguyên tắc, Triễn Kính tuyệt đối không dễ dàng buông tha, nuông chiều sẽ sinh hư. Cho nên lập tức đổi sắc mặt, cơm cũng không ăn, ôm bả vai Giang Tuyết Tử: “Tuyên bố cho cậu biết, Giang Tuyết Tử là vợ tôi. Cậu cũng đừng tưởng tôi không biết cậu đang tính toán gì. Tôi nói này Triễn Lục, chuyện gì huynh đệ có thể nói được là được, bắt quá chuyện này thì không được, mơ tưởng cũng không được đâu.”

26. Chương 26

Dùng xong cơm chiều, Triễn Lục nán lại một lát liền cáo từ.

Giang Tuyết Tử còn đang bận rộn dọn dẹp trong bếp, Triễn Kính đứng dậy tiễn người, tựa vào cánh cửa, lộ ra vẻ mặt phi tiểu như có như không.

Biểu tình trên mặt Triễn Lục vô cùng lạnh nhạt, nhạt đến độ người bình thường không cách nào phát hiện được manh mối. Nhưng Triễn Kính vốn không phải người thường, năng lực quan sát của anh vốn đã rất tốt, lại còn được trải qua huấn luyện nghiêm ngặt của quân đội, huống hồ người trước mắt này là anh em huynh đệ từ nhỏ đến lớn.

Triễn Lục xoay người, ánh mắt quét đến bóng lưng nho nhỏ giữa gian bếp rộng lớn, biểu tình nhàn nhạt không đổi, ánh mắt cũng chỉ lộ ra chút thâm trầm. Qua một lúc mới hỏi: “Cậu định để cô ấy ở đây chung với cậu sao?”

Triễn Kính không gật đầu cũng không lắc, ánh mắt trầm tĩnh nhìn đối phương: “Việc này cũng không tới phiên cậu hỏi.”

Triễn Lục thu tầm mắt, lộ một nụ cười nửa miệng, thần tình kia để cho người khác làm sẽ có không biết bao nhiêu khinh bạc cùng thất lễ, ngược lại treo ở trên mặt người này lại vô cùng ưu nhã và đẹp mắt, khiến người ta không cách nào bởi móc ra nửa điểm xấu: “Kỳ thật trong lòng cậu cũng không xác định phải không?”

“Tuyết Tử không phải là công chúa của Giang gia những năm đó nữa. Cậu trưởng thành, ánh mắt chọn người cũng thay đổi. Tình cảm cậu giành cho cô ấy nói thẳng ra cũng chỉ là mấy điểm hảo cảm mông lung không rõ mà thôi.”

Triển Lục vốn không phải là người nhiều lời, mỗi câu anh nói ra đều là sự quan sát để ý tinh tế của chính mình, cũng là khéo léo để có thể đạt được mục đích của bản thân.

Ánh mắt Triển Kính không đổi, cười lạnh cũng lưỡi vớt ra: “Dù sao cũng đỡ hơn cậu, một chút ghi nhớ cũng không có.”

Triển Lục vừa định lên tiếng đã bị Triển Kính vung tay cắt đứt. Anh có chút mất kiên nhẫn nhíu mày, hoàn toàn không để ý chuyện đối phương châm ngòi khiêu chiến: “Triển Lục, hiện tại mới nói mấy lời này thì có ý nghĩa gì sao?”

“Bao nhiêu năm qua tôi có điểm không đúng, còn cậu thì sao? Một năm 365 ngày, mỗi ngày mỗi ngày, cậu và cô ấy ở chung một thành phố. Nào có giống tôi, quanh năm suốt tháng ở trong quân doanh, lễ Tết cũng không về, còn muốn dồn ngày nghỉ để ngủ nhờ có việc gì còn được trở về dài một chút. Cô ấy những năm qua sống thế nào, mấy ngày trước cậu mới biết. Những ngày tháng qua cậu ở đâu trong cuộc sống của người ta?”

“Tôi vốn không có gì để chất vấn người khác, nhưng ít ra so với cậu, Triển Kính tôi là có tư cách.”

Sắc mặt vân đạm phong khinh của Triển Lục nổi lên một ít biến hoá khó phát giác, giống như mây đen che kín mặt trời, lại giống như sương lại bao phủ. Nhưng Triển Kính cũng không để ý đến, khuỷu tay thôi không chống lên khung cửa nữa, đi hai bước xuống bậc thềm: “Chuyện cậu thích ai tôi cũng không thể quản, nhưng tôi muốn khuyên cậu nên sớm dẹp bỏ tâm tư ấy đi thôi. Anh em cùng trong lòng bàn tay khiêu chiến, cậu nói xem bên nào sẽ thắng?”

Triển Lục theo đối phương đi xuống bậc thềm. Trời hè tối trễ, đã gần 6 giờ nhưng vẫn còn vương lại không ít ánh nắng rực rỡ. Mặt trời rắng đỏ chiếu tới, nhuộm một tầng màu vỏ quýt lên khắp cảnh vật.

Triển Lục một thân màu nhạt, cả người chìm trong ánh chiều tà ấm áp. Đầu hơi cúi, gò má dị thường nhu hoà, bất quá ánh mắt kia lại như trăng tàn giữa đêm đông, lạnh ngạo mà sắc bén.

“Chuyện gì cũng chưa rõ ràng, luận thành bại là hơi vội vàng.”

Triển Kính đưa mắt nhìn bóng lưng bận rộn trong phòng, hơi hơi chuyển người, che khuất tầm mắt của người đối diện. Nghe mấy lời này, anh cũng chỉ bật cười một cái.

Mở miệng thêm lần nữa cũng không phải là nói với Triển Lục mà nói với nữ nhân vừa cởi tạp dề, đang vội vàng đi tới bên cạnh anh. Triển Kính dùng ngữ điệu phi thường mềm mại: “Thu thập xong rồi sao? Triển Lục còn bận mấy việc, muốn đi trước. Anh đi tiễn cậu ấy.”

Giang Tuyết Tử treo tạp dề lên móc, đi ra cửa nhìn cả hai nam nhân cao lớn: “Vừa mới nói chuyện hăng say mà, nhanh như vậy đã đi rồi?”

Những lời này nói được rất mềm rất nhẹ, không có nửa phần trêu chọc ý tứ, ngược lại có thể nghe ra ý tứ kính trọng vô cùng.

Triển Lục xoay người, Triển Kính thuận thế đề bả vai người kia, nheo mắt, cười đặc biệt chân thành: “Bọn anh mỗi lần gặp nhau đều là như thế, mai một em nhìn nhiều sẽ quen thôi.”

Triển Lục nhìn sang, hai tay đặt trong túi: “Dọn dẹp lâu như vậy, phiền cô rồi.”

Lời này hoàn toàn đem Triển Kính ném đi nơi khác, nói ra như thể Triển Lục một mình đến nhà Giang Tuyết Tử dùng cơm, khiến cô phải bận rộn.

Mấy lời này lọt vào tai cô lại thành ra Triển Lục coi cô là người trong nhà của Triển Kính, cố ý khách sáo nói một câu. Mà Triển Lục so về tuổi tác là lớn hơn cô cùng Triển Kính, cho nên trên mặt cũng có chút nóng lên, hơi hơi cúi thấp đầu, vén tóc qua sau tai: “Anh ba, anh đừng khách khí như vậy.”

Cô nhớ mang máng theo vai về thì Triển Kính phải gọi Triển Lục là anh ba, liền dựa theo đó mà xưng hô với anh.

Câu này vừa ra khỏi miệng, sắc mặt của hai người đàn ông đều có chút thay đổi. Triển Lục nhíu mày, biểu thị trong lòng có chút không vui. Triển Kính cũng không cao hứng cho lắm, đúng là theo quy củ thì anh phải gọi Triển Lục một tiếng anh ba. Bất quá nhiều năm như vậy anh cũng chưa bao giờ gọi một lần nào,

Giang Tuyết Tử nói ra cũng khiến anh có chút không vui. Hơn nữa nghe thấy miệng nhỏ của bảo bối nhà mình gọi nam nhân khác, trong lòng anh khó chịu vô cùng.

Giang Tuyết Tử phát giác vẻ mặt của hai người không đúng lắm, nhất thời càng quẩn bách. Vội vàng gạt đầu với Triển Lược, nói tạm biệt xong liền chạy biến.

Triển Kính cũng lười quản tâm tư của người đối diện. Cô vừa đi anh cũng phát tay một cái, xoay lưng đi vào nhà, không quay đầu lại bấm nút đóng cửa.

Triển Kính vào nhà, phóng mắt nhìn quanh, toàn bộ tầng trệt không hề có bóng người. Hắc, tiểu nha đầu kia khi nào lại biến thành thỏ con rồi, chạy cũng thật nhanh.”

Điều chỉnh băng vải trên tay, liếc nhìn bông gạc thấm ướt một mảng thuốc nước màu vàng, lại sờ chỗ băng bó trên trán, Triển Nhị thiếu không chút hoang mang đi lên lầu, ý cười hàm xúc mãi không tan.

Mở cửa phòng ngủ của mình, anh liền thấy nha đầu kia đang ngồi ở trên giường, thu thập mấy thứ đồ. Triển Kính cũng không đóng cửa, sải chân đi đến bên cô, tay trái vươn tới, đem người ôm vào lòng.

Giang Tuyết Tử “A ” một tiếng, cánh tay mạnh mẽ ôm quanh eo, cố định giúp cô vững vàng. Cái ôm nóng rực hữu lực, từ phía sau tiến tới, nhiệt khí phả vào nơi gáy, tiếp theo đó là những cái hôn ướt át, theo vành tai đến bên cổ, đến xương quai xanh tinh xảo cùng hõm vai.

Giang Tuyết Tử bị nhiệt tình bất ngờ của anh dọa đến mức tim muốn ngừng đập, để mặc cho người dày vò một lúc mới kịp phản ứng, đẩy tay anh, nghiêng người né tránh: “Anh đừng... Nào.. Em còn chưa tắm, cả người thật hôi này...”

Triển Kính bật cười, bạc môi cũng không cằn rỡ nữa. Xong người trong lòng lại, trước tiên hôn lên mi tâm cô, rồi đến mí mắt, má, khoe miệng, cằm, cuối cùng lại nhớ tới cánh môi mềm. Dừng trên bờ môi mọng đỏ ngọt ngào trần trọc một lúc, tới lúc đôi môi nhiễm thêm một tầng sắc đỏ Triển Kính mới chịu ngẩng đầu. Cánh tay không bị thương thủy chung đặt ở vòng eo chỉ dày một gang tay, giữ chặt cô trong lòng mình.

“Nhớ anh không?” Triển Kính cọ cọ lên trán Giang Tuyết Tử, môi mơ hồ chạm vào khoe môi cô, thấp giọng hỏi.

Từ khi chạy về thành phố B, vì sự kiện Giang Tuyết Tử chạy đi xem mắt, trên người anh lại bị thương, chuyện gì cũng rất vội vàng. Ăn cơm, tắm rửa, ngủ, sáng sớm hôm sau hai người đều phải đi làm, sau lại liên tiếp xảy ra đủ thứ chuyện, vừa lo chuyện trong cục vừa giải quyết tên Giang Tử Sanh, anh thậm chí cũng quên mất chuyện phải hỏi. Một chuyện anh canh cánh trong lòng suốt nhiệm vụ lần này, thời thời khắc khắc đều muốn biết: Cô có nhớ anh không?

Giang Tuyết Tử được anh ôm vào ngực, được anh dùng những cái hôn nồng đậm cảm xúc của tình nhân hôn xuống, được anh xem như trân bảo quý giá dễ vỡ mà bảo bọc trong lòng, cả người cô nháy mắt liên miên nhũn, không chỉ thân thể mà còn là cả tâm lý. Không tự chủ được, ngoan ngoãn gạt đầu mấy lần.

Triển Kính vui vẻ, liên tục trộm hương trên cánh môi thơm kia, nhỏ tiếng dỗ dành: “Ngoan, nói nhớ anh.”

Cả một ngày bốn ba mỗi một, lao lực quá độ, tràn đầy hận cùng oán, lạnh lùng cùng quyết tâm vừa mới nhạt trở lại, trong nháy mắt đều theo gió tiêu tan. Nam nhân này rất biết cách làm cho cô gỡ xuống phòng bị, giống như anh chỉ cần vung tay lên liền có thể cấp cho cô an lòng không thôi, làm cho cô không tự chủ được muốn dựa vào, muốn phóng túng chính mình, thậm chí là làm nũng vô pháp vô thiên.

Hôm nay gặp đả kích liên tiếp đã giúp cho tâm tình Giang Tuyết Tử thôi còn có áy náy cùng cảm giác có lỗi lan tràn khi trước, suy nghĩ thông suốt qua một lần, cô đã thấy chính mình là đơn thuần cùng ngu ngốc tới mức nào. Nhưng cũng nhờ nỗi đau đớn này đã giúp cô thanh tỉnh, làm cho cô sau bao nhiêu năm u mê có thể thần nhiên vui vẻ, thẳng thắn không phải kiềm chế bản thân, từ đó làm cho cô có thể toàn tâm toàn ý đối đãi với nam nhân trong lòng mình.

Bởi vậy Giang Tuyết Tử cũng bình tĩnh lại, vươn tay vòng lấy cổ anh, nhìn vào đôi mắt vừa loé qua kính ngạc của anh, cô nhón chân lên, khoe môi mỉm cười, nhẹ nhàng hôn lên môi anh. Đồng thời dùng thanh âm ngọt ngào nhu hoà nhất của mình mà nói: “Nhớ anh, em rất nhớ anh...”

27. Chương 27

Chỉ cần một cái chạm môi, một câu ôn nhu nhẹ nhàng, nam nhân vốn trầm tĩnh trấn định nháy mắt mất đi không chế, tay dài duỗi ra đẩy mấy thứ đồ trên giường. Xong xuôi rất nhanh đỡ lấy người, trực tiếp đem cô áp đảo trên chiếc giường king size trải drap xanh đen thoải mái. Cái hôn cuồng nhiệt nhưng cũng không kém phần cứng chiều, đi lang thang khắp hai má, môi, xương quai xanh, cuối cùng là nơi đầy đà cách một lớp áo lụa tơ tằm mỏng manh...

Giang Tuyết Tử cắn chặt môi nhưng vẫn không cách nào kiềm chế được tiếng ngâm nga khe khẽ, cánh tay không khỏi vươn ra đẩy mặt anh, cổ anh, một tay khác ra sức chặn trên môi mình, ngăn con người càn quấy kia phá nát môi cô.

“Không được... A!” Một câu trọn vẹn chưa kịp nói hết đã bị sóng tình của người kia hù dọa. Anh thế mà cách một tầng vải lụa, còn có một tầng nội y mềm mại, trực tiếp cắn nơi đó!

“Bẩn...” Giang Tuyết Tử cũng quên phải che miệng, dùng cả hai tay thay nhau đánh lên bờ vai rắn chắc kia, cả người muốn nghiêng đi, toan né tránh sự tấn công mãnh liệt điên rồ.

“Quần áo... Em còn chưa tắm... Ngớ!” Lời cũng không nói được nữa, đối phương đã lật người, chống giữ trên thân cô, bạc môi càn rỡ ngậm lấy môi lưỡi Giang Tuyết Tử, khiến cho cô muốn hít thở cũng không được.

Tay phải của Triển Kính dù sao cũng không tiện, chỉ có thể dùng một cánh tay chịu đựng sức nặng của mình, tay kia ở trên eo cô, linh xảo chui vào, trượt đến sau lưng, ngón trỏ vờn về một chút, nội y vốn ôm sát lật tức mở ra. Trong lòng bàn tay đang vuốt ve tấm lưng truyền đến cảm xúc quá mức tốt đẹp, vừa mát lại vừa trơn, giống như tơ lụa óng ả, làm cho anh vốn luyến tiếc cũng không thể thu tay nổi.

Trong khi Giang Tuyết Tử còn đang bất ngờ đến tròn mắt, bàn tay trái của anh theo nội y đi một đường từ sau ra trước, thuận tiện trượt vào một phen mềm mại. Ôn hương non mềm, vừa mịn vừa thơm, không lớn không nhỏ, vừa vận trong tay anh.

Triển Kính mắt không chớp nhìn chằm chằm thiên hạ dưới thân, biến hoá nho nhỏ trên mặt cùng con người đen láy hàm chứa mấy phần hài hước vào thời khắc này hoàn toàn chuyển hoá thành lửa cháy nóng rực khiến người ta sợ hãi. Giang Tuyết Tử bị anh nhìn đến bất động, đến lúc tỉnh táo lại thì đã rơi vào túng quẫn, lo cho khoẻ môi thì bất chấp quần áo, chiều cổ quần áo thì nơi mềm mại kia lại phải chịu giày vò... Vừa sợ vừa giận, còn có xấu hổ không thôi, hai má Giang Tuyết Tử đỏ đến nhỏ máu, vành mắt cũng ầng ậc nước. Khoé lệ long lanh cùng đôi gò má hây hây thế này lọt vào mắt người khác hoàn toàn không có chút tác dụng gì trừ bỏ thêm dầu vào lửa!

Giang Tuyết Tử thế nào cũng không hiểu nổi, người này đang có một cánh tay bất tiện, làm sao có bản lĩnh mà chỉ trong chưa đầy 3 phút đã đem toàn bộ người cô cởi sạch, chỉ chừa lại quần lót nho nhỏ. Trong khi đó trên người anh vẫn là một bộ cảnh phục phẳng phiu hoàn hảo không một nếp gấp dư thừa.

Giờ phút này hai người gắt gao kề cận nhau, da thịt của mình cùng vải dệt đậm màu của cảnh phục có bao nhiêu khác biệt, Giang Tuyết Tử cũng không dám mở mắt nhìn, chỉ đem một cánh tay tận lực chắn ngực mình, tay kia che mắt, cả người co lại, không muốn nhìn tới cũng không để ý đến nam nhân cao lớn phía trên mình.

Triển Kính tận lực không chế hô hấp nhưng lửa nóng hừng hực trong đáy mắt cùng vẻ mặt liều mạng đè nén của anh là không thể lừa người. Chỉ cần Giang Tuyết Tử nâng mắt nhìn lên thì nhất định sẽ bị bộ dáng này của anh dọa đến ngất xỉu. Đáng tiếc, càng là người không có kinh nghiệm lại càng thích lừa mình dối người, giả vờ làm rùa rụt cổ không biết gì.

Giang Tuyết Tử chỉ cảm thấy ngực phải của mình nóng lên, tiếp đón tư vị ẩm ướt vừa nhột lại vừa đau, dù cô đã vội vàng che miệng nhưng vẫn để lộ ra vài thanh âm mềm mại. Cô thế nào cũng không tưởng tượng được, chỉ là một cái phớt nhẹ qua môi cùng một câu nói bằng quơ không tính là thổ lộ mà nam nhân nguyên bản còn đang mỉm cười lại đột ngột phát điên?

Qua một lúc liền bị anh áp ngã lên giường, hơn nữa toàn thân cao thấp chỉ còn lại một cái quần lót mỏng manh. Cô là đã chuẩn bị tinh thần cùng anh kết giao, bất quá cũng không nghĩ tới mọi chuyện lại nhanh thế này.

Ngắn ngủi trong vài phút, tiểu nha đầu vốn run run dưới thân anh lúc này đã nhuyển thành một vũng nước, hai mắt phủ một tầng sương mù không dám động. Áo sơ mi trên Triển Kính vẫn còn nguyên vẹn, bất quá chỉ có dây thắt lưng cùng quần dài được hạ xuống, bàn tay to lớn nắm lấy tay Giang Tuyết Tử dạy cô động tới động lui, mặt vùi vào tuyết nộn loang lổ vết đỏ, trầm trầm thở từng hơi.

Cả người nữ nhân mềm nhũn, một chút sức lực cũng không có, nơi đây đà đó không chỉ tê dại mà còn chua xót, chỉ có thể tùy ý để anh ép buộc. Cảm giác xa lạ ở lòng bàn tay vừa nóng ấm vừa cứng rắn lại bóng loáng, khiến cho cô sinh ra một cổ sợ hãi. Nhưng có muốn trốn tránh cũng đã có bàn tay to lớn mạnh mẽ giữ lại, từng bước từng bước dạy cô di chuyển.

Lúc đầu cô thấy anh lựa chọn dùng tay giải quyết liền muốn thở phào, dù thế nào cũng tránh được một kiếp, không cần phải vội vàng bị người bắt nạt là tốt rồi. Nhưng cô lại không nghĩ tới, chính mình dùng sức hơn mười mấy phút, còn để cho anh trưng dụng không chỉ bàn tay còn cả thân thể xích lô, nơi kiều đồn kia đã sớm bị anh dày vò đến phát hư mà người này vẫn còn rất vững vàng, ước chừng phải chống đỡ hơn nửa giờ nữa mới có thể xong việc.

Chờ anh buông lỏng thân thể, buông tay, Giang Tuyết Tử lật người xoay vào phần giường bên trong, toàn bộ cánh tay phải của cô hoàn toàn không còn tri giác nữa rồi.

Qua một hồi lâu, ngón tay cùng lòng bàn tay truyền tới chút dinh dính, làm cho cô không tiện đồ cấn môi, lặng lẽ khóc lên. Cùng lúc ấy Triển Kính mở mắt, tiến tới xoa xoa cổ tay cùng bàn tay cho Giang Tuyết Tử, luôn miệng hỏi: “Sao thế? Đau tay à? Hay là lạnh? Đừng sợ, chuyện đã xong rồi, hôm nay không ép buộc em nữa. Được không?”

Vừa nói anh vừa vươn đến đầu giường rút mấy tờ khăn giấy, giúp cô lau sạch. Xong xuôi liền kéo chăn định đắp cho cô, Triển Kính nhìn tới hai khoả tuyết nộn bị chính mình chơi đùa đến xanh xanh tím tím, nụ hoa ướm ắt đỏ hồng kiều diễm đứng thẳng, chọc người vừa nhìn liền muốn yêu thương thì trong lòng có chút đau nhưng cả người lại bốc lửa. Chỉ có thể miễn cưỡng nhắm hai mắt, khàn giọng đem chăn đắp cho cô: “Anh đi mở nước, em đi tắm trước đã. Đợi em tắm xong anh sẽ giúp em thoa thuốc mỡ.”

Giang Tuyết Tử nhắm mắt giả chết, không lên tiếng. Triển Kính lập tức dâng lên tầng tầng đau lòng, hôn nhẹ vào gò má cô, nhỏ giọng dỗ dành: “Là anh sai, vừa nãy bị em mê hoặc. Ngoan, đừng khóc, anh cam đoan, về sau sẽ không thế nữa. Nhất định sẽ nhẹ nhàng, được không?”

Đau thì đau, sợ thì sợ, thật ra Giang Tuyết Tử là xấu hổ. Lớn như vậy rồi, cả một người bạn trai cũng không có, đương nhiên chưa từng khảo nghiệm qua loại đối xử thế này. Nhanh chóng như vậy, tâm lý cần thêm chút thời gian. Toàn thân cao thấp đều bị người xem qua cùng dày vò khắp không nói, bộ ngực vừa lại đau vừa tê dại, ngay cả chính cô cũng không dám chạm vào. Còn có chỗ giữa hai chân kia cũng bị anh khiêu khích đến một mảnh ướm ắt. Hiện tại Giang Tuyết Tử cũng không có một bộ nội y nào sạch sẽ đàng hoàng, mấy bộ vừa mua cùng Kiều Tiểu Kiều cũng không thể mang ra mà mặc ngay được. Bộ đáng hiện tại của cô chính là không có mặt mũi nào mà ra ngoài gặp người!

Triển Kính tuy rằng tự xét lại kịp thời, cũng biết vì người mà đau lòng, bất quá chẳng cách nào đoán được mấy điểm mấu chốt nhỏ nhỏ của các nữ nhân. Trong lòng anh có chút khó chịu, vì hành động thô lỗ của mình mà tự trách không thôi. Trong đầu Triển Kính lại không nhịn được hồi tưởng lại những giây phút ấy, nam nhân đứng là động vật nửa thân dưới, chỉ thoáng nhớ lại khi nha đầu kia mở to mắt, khoé lệ rưng rưng, xấu hổ run run dưới thân anh, khe khẽ ngâm nga, dáng dấp xinh đẹp tùy ý để cho anh muốn làm gì thì làm thì cả người anh lại sôi trào bùng cháy.

Vừa mới hồi tỉnh lại nhớ tới thân thể quyến rũ dưới lớp chăn kia. Bộ ngực trắng như tuyết xanh hồng loang lổ, tóc đen tán loạn trên gối, mắt to động một tầng sương mù. Còn có bàn tay trắng nõn nhỏ bé, vùng bụng bằng phẳng mềm mại... dính phải thứ kia của anh, cả người muốn cuộn lại, vô luận muốn che giấu thể nào đều để lộ ra một nét hững hờ vô cùng mỉa mai...

Triển Kính hít một hơi sâu, chỉ dám khó khăn liếc qua cô gái bé nhỏ nằm giữa chiếc giường lớn. Qua loa

nói thêm mấy câu liền vọt vào phòng tắm, xả nước vào bồn, chuẩn bị sữa tắm cùng khăn, vừa làm vừa mặc niệm cầu mong phía dưới ngoan ngoãn một chút. Một lần lại một lần cảnh cáo chính mình, tuyệt đối không thể nhất thời xúc động mà phạm phải sai lầm.

Thời điểm cởi bỏ nội y của cô, Triển Kính đã biết chính mình là không được, hôm nay chắc chắn không thể thu tay. Nhưng anh hiện tại vẫn có thương thế, chỉ bằng một cánh tay thì cũng có thể làm được nhưng không có chuẩn bị qua cũng không tốt. Anh đã lâu chưa hành sự, sợ ra tay sẽ không kiềm được mà đem người dày vò đến khổ sở. Bản thân anh thì không có vấn đề gì nhưng đối với Giang Tuyết Tử mà nói, về sau hồi tưởng lại chắc chắn sẽ không phải là một kỉ niệm đẹp.

Cho nên đến cả y phục của mình Triển Kính cũng không cởi, trước tiên đem nha đầu kia phục vụ thư thái, sau đó siết bàn tay mềm mại không xương, vui vẻ hưởng thụ một phen ôn hương nhuyễn ngọc. Mặc dù vậy...

Triển Kính thử độ ẩm trong bồn tắm, khoé miệng bất giác cong lên, đã tận lực đến vậy mà Tử nhi của anh còn bị dọa sợ không nhẹ nha!

Mềm như vậy, lại mảnh mai như vậy, ả ả nét quyến rũ khiêu gợi, lại mang một cổ ngáy thơ của người chưa từng biết qua chuyện trúc trắc...

Anh vốn là tay lão luyện mà suýt nữa cũng rơi vào hương vị mê người kia, chỉ thiếu một chút nữa sẽ đánh mất lý trí, toàn bộ không thể khống chế được.

28. Chương 28

Trở lại giường, Triển Kính nhẹ tay đem chăn kéo ra, cũng không quản hai cánh tay cô đang ôm chặt bộ ngực đầy đặn của mình. Anh một tay đặt trên mép giường, quỳ một chân, tay kia vươn tới nắm lấy mắt cá chân nhỏ dùng lực một chút khiến Giang Tuyết Tử thét lên một tiếng kinh hãi. Triển Kính lưu loát kéo người lại, đem chân thon đặt bên hông mình.

Giang Tuyết Tử vừa then vừa vội, mắt thấy ánh mắt sáng quắc của anh, đôi tay thế nào cũng không dám buông lỏng. Cô chỉ có thể mở tròn mắt, hung hăng nói: “Không cho anh xằng bậy!”

Triển Kính nhếch miệng, nét cười có chút bất đắc dĩ lại pha chút cưng chiều, một tay ôm eo cô, nhắc lên. Cả người anh nhanh chóng đứng thẳng, lộ vẻ nhu hoà nhìn cô: “Ngoan, chân chịu khó ôm chặt hông anh. Anh chỉ ôm em bằng một tay thôi đấy, đừng lộn xộn.”

Cái tư thế này thật sự rất mập mờ, hai tay Giang Tuyết Tử còn che ở trước ngực, hai chân lại tách ra, vòng hai bên thắt lưng anh. Lúc đi ngang qua gương lớn để vào phòng tắm, nhìn thấy anh một thân cảnh phục tối màu, chỉnh tề phẳng phiu, tóc tai cô thì rối loạn, trừ bỏ một chiếc quần lót ra, cả người đều bại lộ trong không khí.

Trong đầu không tự chủ hiện lên mấy cảnh vừa trải qua, Giang Tuyết Tử len lén đỏ mặt. Đến khi anh định đặt cô lên thành bồn tắm, thân thủ muốn giúp cô tháo cả mảnh nội y duy nhất trên người, Giang Tuyết Tử kinh sợ tới mức buông hai tay, ôm lấy cổ anh. Hai chân vô thức đạp lung tung, ngón chân nho nhỏ mướt mà còn móc phải thắt lưng anh, đem Triển Kính thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Triển Kính cả người căng thẳng, đem chân thon thả kia nắm trong bàn tay, ngón tay thon dài như có như không vuốt ve làn da mềm mại, tựa tựa phiêu phiêu nhìn cô: “Em đá vào đâu thế hả? Có biết nam nhân có mấy nơi không nên chạm loạn không?”

Giang Tuyết Tử bị anh hỏi một câu, vẻ mặt vốn đỏ ửng lại càng thêm nóng cháy, nghẹn lời không biết nói gì cho phải, đành lúng ta lúng túng hạ mắt không dám nhìn, lặng thinh không nói gì.

So với dáng vẻ then thùng này thì Triển Kính lại thích những lúc tiểu nha kia tròn mắt, thở phì phì trừng anh hơn. Cho nên anh lại trêu chọc: “Em nói xem, nhờ mà đáp hứ của chồng em thì làm sao bây giờ?”

Giang Tuyết Tử ở trước mặt anh, vĩnh viễn là thả lỏng. Vừa buông xuống để phòng lại bị anh đùa giỡn, cô còn tưởng là thật, đem mắt to đầy ngạc nhiên nhìn anh: “Dễ hư như vậy thật à...”

Triển Kính cũng bị chọc cười, ra vẻ khổ sở nói: “Làm sao anh biết được... Thôi cũng được, có hư thì em đền...”

Giang Tuyết Tử lúc này cũng kịp nhận ra anh là cố ý, liếc mắt nhìn Triển Kính, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Trước đây cũng chưa từng nhìn thấy, sao mà biết được hư hay không...”

“Hả?” Triển Kính đem tai hướng về bờ môi kia, khoé miệng cong cong nhìn cô: “Thì thầm gì đấy, nói lớn lên anh mới nghe được.”

Giang Tuyết Tử khó thở, đơn giản buông tay vịn vào thành bồn tắm, bởi vì vô luận che dấu cùng chạy trốn thế nào thì người này cũng có biện pháp đuổi theo cô. Một khắc vừa bước vào bồn tắm kia, đầu gối xinh xắn trực tiếp hướng đến bụng Triển Kính, đá một cái: “Đi ra ngoài!”

Triển Kính thấy cô lộ ra tính tình tiểu công chúa liền rất vui vẻ, lông mày nhướng lên, bàn tay to lớn nhanh chóng bắt lấy chân cô: “Dùng xong liền muốn bỏ sao?”

Giang Tuyết Tử khẽ cắn môi, khuôn mặt ửng đỏ nhưng trong lòng cũng biết, cô ở trước mặt anh hoàn toàn có thể an tâm phát tác tính tình nóng nảy, tung hoành vô pháp vô thiên. Anh ra sức làm nhiều thứ như vậy, còn không phải muốn chứng tỏ cho cô biết điều này hay sao? Cho nên cô đơn giản thoải mái đuổi người: “Anh đi ra ngoài đi.”

Khoé miệng Triển Kính vẫn treo cao, tràn đầy cưng chiều: “Được rồi, anh đi đây.”

Khi thả chân cô xuống, Triển Kính hơi khom người, hạ trên xương ống quyển trơn bóng kia một cái hôn. Sau đó lại đứng thẳng dậy, chỉ vào kệ đặt cạnh bồn tắm: “Dầu gội, sữa tắm, khăn bông đều đặt ở đó. Còn có hai lọ tinh dầu chưa mở, em xem thử có thích thì mang ra dùng.”

Giang Tuyết Tử thừa dịp anh xoay đi, vội vàng cởi mảnh vải cuối cùng trên người xuống. Khi anh vừa chạm đến chốt cửa, Giang Tuyết Tử khẽ gọi: “Triển Kính.”

Nghe thanh âm mềm nhẹ kia lọt vào tai, anh cố gắng lắm mới nén được một trận ngứa ngáy trong lòng, thở dài một hơi, xoay lại, khom người cười cười: “Nữ vương điện hạ, xin phân phó.”

Cả người Giang Tuyết Tử lúc này đã ngâm trong bồn nước, chỉ lộ ra hai cánh tay, hơi hơi nghiêng đầu, khoé môi mấp máy: “Chỗ đồ Lam Toàn mới đưa tới có hai túi màu hồng nhạt, anh lấy giúp em với.”

Cẩn cẩn môi, cô nói thêm: “Còn có áo thun hôm qua anh cho em mượn, ở phòng bên ấy, anh cũng mang qua đây luôn nhé.”

Triển Kính làm ra một động tác OK, mở cửa phòng tắm, sải bước đi ra ngoài.

Xong xuôi cô lại đòi thêm vài cái mắc áo, loay hoay một chuyến thì mấy bộ đồ lót cùng vài chiếc váy ngủ mùa hạ đã được giặt sạch, phơi trên sân phơi cạnh phòng cô.

Triển Kính ngồi ở một bên, tóc ngắn có chút ẩm ướt, tranh thủ lúc giúp cô lấy quần áo đã ở trong phòng tắm nhỏ trong phòng cô tắm sạch, đổi một thân quần áo nhàn nhã thoải mái. Ngón tay vò vò mấy sợi tóc đen tuyền của mình, khoé miệng cười cười, nhìn nha đầu kia để lộ đuôi non trắng nõn, vui vui vẻ vẻ chạy tới chạy lui. Chiếc áo thun trắng anh mặc qua mấy lần lông lổ lổ leo leo chỉ che được một phần ba chân thon của cô. Cổ áo mở thật lớn, trong lúc cô lơ đãng làm việc lại để lộ ra nửa bờ vai trắng bóng cùng cổ nhỏ thanh thoát, còn có xương quai xanh tinh xảo. Tóc dài quần quần vẫn còn chút ươn ướt, xoa dài sau lưng. Khuôn mặt nhỏ nhắn, đáng người uyển chuyển, còn có da thịt ôn nhuận mềm nhẵn như tơ... Thế nào cũng không nhìn ra được, nữ nhân này đã sắp 26 tuổi...

Giang Tuyết Tử bận rộn một hồi mới xong việc, chạy vào phòng Triển Kính rửa chân sạch sẽ. Trong nhà anh cũng chỉ có một đôi dép bông, hôm nay đi ra ngoài, lại bị chuyện nhà cửa nhiễu loạn nỗi lòng, cô căn bản quên mất phải mua thêm dép dùng cá nhân.

Chờ cô rửa chân sạch sẽ, chậm rãi lau khô chân, thân ảnh cao lớn đang đứng bên giường đã sải một bước dài, đem cô kéo qua.

Một chút phí sức cũng không có, nha đầu kia đã ngoan ngoãn để anh ôm trên đùi. Cánh tay Triển Kính từ sau lưng đưa tới, đem một chiếc đĩa CD cũ treo trước ánh mắt cô, khoe miệng gợi lên ý cười nhàn nhạt, lộ ra hàm xúc không rõ.

“Đừng náo loạn, nói cho anh đi, chuyện gì thế?”

Sắc mặt Giang Tuyết Tử lập tức thay đổi, vươn tay lấy đồ lại, trong miệng thầm oán: “Anh sao lại lục lọi đồ của em...”

Triển Kính ho khan một tiếng, đem đĩa giơ lên cao, trái né phải chuyển, vươn xa khỏi tầm với của cô: “Em chắc chắn... Đây là đồ đặc của em?”

Khuôn mặt trắng mịn của Giang Tuyết Tử vì một câu nói này lại bắt đầu nóng lên. Bờ môi mấp máy, dùng khoé mắt liếc anh, một chút can đảm nhìn kỹ thần sắc trên mặt anh cũng không có.

Do dự một hồi lâu mới nhẹ giọng cãi lại: “Rồi, được rồi, cũng không phải nguyên bản là của em, nhưng mà anh nói anh tặng cho em rồi.”

Ánh mắt Triển Kính không hề bỏ qua biến hoá trên khuôn mặt kia, nghe lời này trong lòng có chút rung động, dần dần khuếch trương, trở thành một cảm xúc hỗn loạn mơ hồ. Trầm ngâm một lát, anh mới nói: “Cũng đã hư rồi, em muốn giữ làm gì.”

Giang Tuyết Tử lập tức tròn mắt, thanh âm kiên định biện giải: “Không phải, em giữ gìn rất tốt. Là mấy người hôm nay đập phá, đem máy nghe nhạc của em đập bể nên mới...”

“Máy nghe nhạc?” Kính lập tức tóm lấy trọng điểm, nhưng manh mối này lại đại biểu cho quá nhiều điều, anh không dám tin, hỏi lại: “Hôm nào em cũng nghe?”

Đáy mắt trong trẻo của Giang Tuyết Tử nhìn chăm chăm anh mang theo chút trách cứ cùng oán giận, một lời cũng không nói. Bị nhìn đến rối tinh rối mù, Triển Kính mềm giọng: “Được được, anh không hỏi. Không muốn nói thì không nói, được chứ?”

Anh thừa nhận, khi anh nhìn thấy chiếc đĩa này liền muốn nương theo chuyện cũ, khiến cho nha đầu này nói ra những lời trong lòng. Đồ phải đánh đầu này chặn đầu kia, không cần lo sợ vì thế này thế nọ mà một chốc lại đổi ý, một lát lại trù trừ, cũng không phải lo lắng một ngày nào đó anh bốc đồng xúc động, đem người một ngụm ăn hết, khiến cho nha đầu này lại tưởng anh không đủ tốt để đặt anh trong lòng.

Giang Tuyết Tử đoạt lấy cái đĩa, vĩnh viễn nghẹn ngào nói: “Anh là đồ đáng ghét...”

Rõ ràng cái gì cũng đã biết, còn muốn cô tự mình nói ra những lời như thế. Cô là một nữ nhân, tâm tâm niệm niệm một người đã nhiều năm, để cho cô phải ở trước mặt người đàn ông này, từng câu từng chữ nói ra thì có khác gì đòi mạng đầu cơ chứ?

Triển Kính cũng cảm giác mình có điểm quá phận. Lúc này liền ôm người vào lòng, nhẹ nhàng dỗ dành, hôn tới hôn lui mà vẫn vô ích, Triển Kính đành xuất đòn sát thủ. Tay dài vỗ nhẹ nơi mềm mại cong cong vểnh lên dưới mép áo thun trắng, ở bên tai cô nhẹ giọng hỏi: “Còn đau không? Anh giúp em thoa thuốc nhé?”

Giang Tuyết Tử chặn ma quỷ của người kia, hai tay đưa đĩa đến trước mặt anh: “Anh mang sửa cho em đi.”

Triển Kính quệt mũi, đặc biệt bắt đắc dĩ: “Cả người anh hiện tại là của em rồi, muốn nghe cái gì, anh nói cho em nghe là được. Cần gì phải sửa cái này?”

Giang Tuyết Tử bị câu này chọc đến tim đập như hươu chạy, trong lòng tràn ra ngọt ngào như mật. Nhưng vì chiếc đĩa cô trân trọng bị phá hư mà tâm tình không thoải mái, tiểu cô nương vẫn cố chấp nói: “Nhưng mà em muốn cái này...”

Từ khi hai người bất ngờ gặp lại, đây là lần đầu tiên Giang Tuyết Tử nói muốn anh làm một chuyện gì đó. Cho dù trong lòng Triển Kính có không để ý đến món đồ này đến mức nào đi nữa cũng không thể không để lời của cô vào mắt. Cho nên đành lấy CD lại, hít một hơi: “Được, anh đây lần lộn bao nhiêu năm, kết quả còn không bằng một cái đĩa...”

Để mặc cho cô bật cười nhìn mình, Triển Kính đặt chiếc đĩa lên bàn, ôm chặt cô hơn một chút, cúi đầu nhìn Giang Tuyết Tử: “Chuyện khác để sang một bên, Tuyết Tử, thành thật nói với anh, hôm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Anh muốn tự em kể cho anh nghe.” Triển Kính vừa nói tay vừa nâng cằm cô lên, ánh mắt trầm tĩnh, hàm chứa một loại ép buộc không cho người từ chối vô cùng mạnh mẽ.

29. Chương 29

Chờ Giang Tuyết Tử đem mọi chuyện nói xong, đèn trong phòng cũng bật lên, thành phố đã chìm vào bóng đêm lấp lánh. Triển Kính ôm người nằm ở trên giường, nhẹ nhàng vuốt ve mấy lọn tóc nâu, khoé môi thuyếch lên một đường cong: “Trút hết nỗi lòng rồi, có dễ chịu hơn chút nào không?”

Trong phòng chỉ bật một chiếc đèn ngủ, ánh sáng mờ nhạt. Cửa sổ mở hé, rèm cửa bay bay, gió thổi vào phòng mang theo chút hơi nước âm ẩm. Bên ngoài chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một cơn mưa bụi nhỏ...

Giang Tuyết Tử nghiêng đầu tựa vào bả vai anh, nghiêng thân mình hướng về phía Triển Kính, đưa mắt nhìn bóng đêm mông lung. Qua một hồi lâu mới nói: “Tiểu Kiều tỷ có nói với anh...”

“Sao?”

“Em hôm nay...” Giang Tuyết Tử hít một hơi, đem tâm tư ẩn giấu cả ngày hôm nay nói ra: “Triển Kính, em là hoàn toàn trở mặt với người nhà rồi.”

“Em tát Giang Tử Huyền một bạt tai. Mọi chuyện ở Giang hiện tại đều là do Giang Tử Sanh làm chủ. Anh em bọn họ đều không phải là người bình thường, hôm nay tưởng chừng không có chuyện gì nhưng Giang Tử Sanh khẳng định đã bị em làm cho tức điên lên rồi.”

“Em cũng đã sớm không còn trông chờ gì vào ông ngoại nữa. Lúc trước em không chỉ nghĩ qua một lần, Giang Tử Sanh, Giang Tử Huyền, còn có Lâm thư ký, tất cả mọi chuyện bọn họ làm với em, ông ngoại có biết hay không? Cho nên đến lúc nhịn không được muốn khóc lên, muốn mắng người đánh người, em luôn nghĩ về điều đó.”

“Cuối cùng em cũng đã hiểu được, đó là một loại an ủi. Rốt cuộc em cũng phát hiện ra, chỉ có một mình em là muốn tự lừa mình dối người. Hiện tại ông nghĩ thế nào, Giang gia nghĩ thế nào, đối với em mà nói, đã không còn quan trọng nữa.”

“Triển Kính...”

Giang Tuyết Tử trở người, cùng anh gối một cái gối, một đôi mắt to trong suốt, hàm chứa chút ý cười, lại ản ản nét bi ai nhìn Triển Kính: “Em hiện tại cái gì cũng không có. Giang gia để lại em chỉ có một cái họ này thôi. Tiền đồ của anh, công việc của anh, em cái gì cũng không giúp được. Anh hiện tại có lẽ sẽ thấy đây không phải vấn đề, nhưng qua mười năm, hai mươi năm nữa, em không muốn đến lúc đó anh sẽ oán giận em.”

Sắc mặt vốn bình tĩnh cùng đôi mắt trầm tĩnh sâu thẳm của Triển Kính giờ phút này để lộ ra vài phần sắc bén châm chọc: “Giang Tuyết Tử, lòng tin của em đối với anh chỉ có như vậy thôi?”

“Hay căn bản là em không dám tin anh?”

Từ khi cùng Triển Kính ở một chỗ, chỉ có hai lần anh gọi ra đầy đủ tên họ cô. Lần trước cũng là ở căn phòng ngủ này, anh ôm cô, đứng dưng nói ra mấy lời đó, khiến cô quả thật không tiền đồ khóc rồi tỉnh rồi mù. Mà lần này, Giang Tuyết Tử bị ánh nhìn này của anh làm chột dạ, địa phương mềm mại nhất trong lòng giống như bị một thứ gì đó hung hăng đập vào, trong nhất thời ề ề sưng đau lại huyễn hoặc êm ái.

Triển Kính bình tĩnh nhìn cô, nói ra từng chữ: “Hiện tại anh nói gì cũng không tốt. Hay thế này đi, em cứ một bên bình tĩnh nhìn xem rốt cuộc anh là có năng lực thế nào mà chinh đồn Giang gia. Đến lúc đó, vô luận em có nguyện ý hay không, cũng chỉ có thể thành thành thật thật theo anh sống cả đời.”

Giang Tuyết Tử hơi biến sắc mặt, đột nhiên ngồi dậy, hốt hoảng nói: “Anh đừng xen vào!”

Triển Kính cũng ngồi dậy, nâng tay xoa xoa gò má mà cô, ánh mắt đen láy thâm trầm, ngón tay trượt xuống môi mềm đỏ mọng kia: “Những lời này anh nói mới đúng. Tuyết Tử, em đừng xen vào.”

Giang Tuyết Tử nghiêng mặt, né tránh ma trảo của anh, vì một câu nói kia của anh mà tim đập rối loạn. Theo bản năng cô liền lắc đầu, nghĩ tới đủ loại khả năng: “Triển Kính, không được đâu. Bao nhiêu năm nay anh cũng không ở trên thương trường lẫn lộn, anh cùng anh cả của anh giống nhau, đều là người ngay thẳng. Giang Tử Sanh kia... Mọi người không thể vì em mà huỷ đi tiền đồ của Triển gia...”

Triển Kính chỉ nghe được một nửa, liền cười ra tiếng, đem tiểu nha đầu đang nói chuyện bậy bạ kéo vào lòng, để cô tựa vào vòm ngực mình. Lúc nói chuyện, tiếng tim đập hữu lực vang lên, có nhịp điệu truyền vào tai Giang Tuyết Tử: “Mấy lời này nói cho anh nghe thôi nhé. Nếu để cho anh cả hay bất cứ người nào của Triển gia được chắc là cười em đến rụng răng mất.”

Giang Tuyết Tử ngắc đầu, còn muốn cãi lại, bị Triển Kính dùng một cái hôn chặn miệng. Anh liếm khoé môi cô, cười cười: “Nha đầu ngốc, em không phải là do Giang gia lão tử một tay dạy dỗ sao, một chút chuyện này còn phải chờ anh nói cho em biết? Triển Phong là thương nhân. Thương nhân sao có thể vì một chút ân oán mà làm ăn mua bán lỗ vốn. Giang Tử Sanh là chộc giận người ta thật, nhưng nếu không có lợi ích gì thì anh cả cũng chẳng thêm ra tay đâu.”

Giang Tuyết Tử nghe đến đây đầu óc mới rõ ràng hơn một chút, đôi mắt to trong phòng tối trong suốt như nước, sáng ngời như sao. Cô hoàn toàn quên mất lúc này chính mình có bao nhiêu lúng túng, ôm lấy cổ Triển Kính, toàn bộ người không phòng bị chút nào, tiến vào lòng anh.

“Thật sự? Anh cả là vì...”

“Anh lừa em làm gì nhỉ?” Triển Kính nhéo nhéo chóp mũi cô, buồn cười: “Xem ra em thật sự coi mình là người của Triển gia rồi nha, quan tâm đến Triển Phong như vậy. Anh đây đột nhiên thấy lòng thật chua xót rồi.”

Giang Tuyết Tử liếc anh: “Anh ấy là anh cả của anh. Nếu vì chuyện của em mà khiến chuyện làm ăn mua bán của ấy lỗ lã, thì anh mới là người bị oán giận đó.” Đến lúc đó sẽ càng có ít người Triển gia ủng hộ chuyện cô ở cạnh Triển Kính...

Giang Tuyết Tử vừa nói ra xong, trong lòng Triển Kính vui vẻ không thôi. Nha đầu kia là thật sự đặt anh ở trong lòng.

Cảm giác này, quả thực so với một trận hoang đường trên giường lúc này còn khiến anh sung sướng cùng thỏa mãn hơn. Giờ khắc này, ôn hương trong ngực đang mềm giọng ỷ khuất, vì đối phương mà suy nghĩ, chậm rãi bộc lộ tình cảm của mình, ở đời, có bao nhiêu người có thể trải qua cảm giác vui sướng này? Triển Kính cũng không phải tiểu tử vừa 20, nhiệt tình phóng lãng truy phong khoái hoạt đã sớm không phải là chuyện quan trọng nhất trong cuộc sống của anh.

Anh hiện tại mong muốn nhất là có thể nước chảy mây trôi yêu một người, không quản ngại khó khăn, thả người vào lòng mà cưng chiều. Mà người anh cất giấu trong tâm bao lâu nay, người anh muốn thay cô chống đỡ cả bầu trời lúc này đang ngoan ngoãn tựa vào ngực anh, nói ra một câu nghe có hơi ngốc nghếch, nhưng lại là lời thật tâm chạm sâu vào đáy lòng anh. Chỉ vài phút trước, anh còn cần rằng nghiêng lợi, moi tìm móc phối đến vậy nhưng tiểu nha đầu kia lá gan lại quá nhỏ, lại muốn chui vào vỏ ốc của mình. Anh không muốn cô không tin anh, không dám có chút mong chờ nào với anh. Nhưng ở thời khắc này, Triển Kính có thể xác định, anh là đã tràn đầy cõi lòng cô.

Loại ấm áp này giống như giữa đêm đông tuyết đổ giá rét, trong lúc mệt mỏi căng thẳng nhất, có người đưa cho anh một bình rượu nóng, chăm chú nhìn anh uống một hơi cạn sạch.

Mà anh, say mê với cảm giác nóng bỏng tràn đầy cõi lòng, chăm chăm siết chặt vòng tay, đem tiểu nha đầu lúc nào cũng bất an thiếu cảm giác an toàn nhưng biết tín nhiệm anh nhét vào ngực, để cho cô an ổn ngủ.

Cuộc sống mới đã tới...

Qua hơn 20 ngày, Giang Tuyết Tử cũng từ từ hình thành thói quen với những ngày tháng bình an vui vẻ sinh hoạt. Mỗi ngày bảy giờ rời giường, vì Triển Kính chuẩn bị bữa sáng, cùng anh dùng bữa, đưa anh tới cửa, chờ xe đi khuất mới quay vào. Trở vào phòng ăn thu thập gọn gàng, sau đó lại dọn dẹp quét tước cả căn biệt thự.

Mấy ngày đầu, bởi vì cần mua thêm các loại đồ dùng trong nhà cũng một ít đồ dùng cá nhân, cơ hồ mỗi ngày Giang Tuyết Tử đều đi mấy chuyến đến siêu thị cùng trung tâm thương mại. Mỗi ngày vào buổi chiều tầm 2-3 giờ Kiều Tiểu Kiều sẽ gọi điện tới, mà thường sẽ vừa vặn rơi vào thời điểm Giang Tuyết Tử rảnh rỗi. Cô cũng không muốn thai phụ Kiều Tiểu Kiều một mình rảnh rỗi đến buồn chán, cho nên cũng vui vẻ bồi nữ nhân này đi khắp nơi.

Đi dạo phố, xem kịch, mua quần áo, mua thêm trang sức, mỗi ngày còn đến phòng yoga tập thêm 2 giờ... cùng Kiều Tiểu Kiều, A Lam A Tía nói chuyện trời đất, những điều này khiến cho toàn bộ người Giang Tuyết Tử sáng sủa hơn không ít. Sau khi về đến nhà cô lại bận rộn thu dọn, chuẩn bị cơm canh, chăm sóc mấy chậu hoa cỏ mới mua, còn dư thời gian sẽ đọc qua mấy bộ sách ngoại văn, nửa tháng này của Giang Tuyết Tử là quá phong phú mà khoái hoạt. Ngay cả Triển Kính cũng bị cuốn hút bởi năng lượng tích cực của cô, sau mỗi bữa cơm tối đều lôi kéo cô đi công viên gần nhà tản bộ. Cuối tuần không có nhiệm vụ gì đặc biệt sẽ chủ động kéo người đi trên đường, đến siêu thị mua thêm nguyên liệu nấu ăn mới hoặc nhờ Giang Tuyết Tử cùng anh chọn mấy bộ quần áo.

Tiết trời tháng 9 vẫn còn cao cao trong xanh, ánh mặt trời rực rỡ chói chang, toả lan khắp vạn vật.

Chiều hôm ấy, Giang Tuyết Tử đang cùng Kiều Tiểu Kiều ngồi ở tầng 26 của Lam Toàn, ngắm hoa thưởng trà, hứng thú nghe Kiều Tiểu Kiều nói về chiếc nhẫn cổ trên bàn tay, nghe nói là do Triển Phong hôm trước đấu giá thắng ở một hội đấu giá đồ cổ làm từ thiện, hơn 2 triệu nhân dân tệ. Là một chiếc nhẫn bằng vàng mười nạm mã não đỏ, mang hơi thở cổ xưa mạnh mẽ, nằm trên ngón tay non mịn của Kiều Tiểu Kiều vô cùng hoa mỹ, lại ẩn chứa một cổ xưa cũ đầy ý nhị. Đáng chú ý nhất là bên trong của chiếc nhẫn được khắc một chữ “Kiều” hơi mờ.

Theo Triển Phong giải thích, chiếc nhẫn này là ở khoảng giữa thời nhà Thanh, chữ khắc bên trong chiếc nhẫn có lẽ là tên của người đầu tiên sở hữu nó. Biết được điều này, lại hiểu Kiều Tiểu Kiều thích màu đỏ, Triển Phong mới không chút do dự nhất định đấu giá, xem như là quà sinh nhật tặng cho Kiều Tiểu Kiều.

Giang Tuyết Tử cũng không phải chưa từng va chạm trong xã hội, cho nên khi nhìn thấy chiếc nhẫn cổ này phản ứng của cô cũng không quá kịch liệt. Nhưng cô lại rất giống Kiều Tiểu Kiều, bị tâm ý của Triển Phong dành cho vợ làm cảm động. Một bên sờ sờ mặt mã não, một bên cong cong khoé môi trêu ghẹo: “Nói không chừng, chiếc nhẫn này là kiếp trước Triển Phong tặng cho chị nha...”

Lông mày Kiều Tiểu Kiều nhướng lên, mắt to ưu nhã liếc cô: “Nè nè, kiếp trước chắc gì chị đã gọi là Kiều Tiểu Kiều.”

Giang Tuyết Tử bật cười: “Còn không phải kiếp này sợ Triển Phong không nhận ra chị cho nên đến tên cũng không dám đổi sao?”

Môi mọng của Kiều Tiểu Kiều cong lên, thiên kiều bá mị liếc mắt một cái, ngón tay điểm điểm thái dương Giang Tuyết Tử: “Hay lắm! Vừa mới mấy ngày mà Triển Kính đã đem em dạy hư rồi. Phải cáo trạng một lần mới được.”

Giang Tuyết Tử đang định trả lời, đột nhiên điện thoại trong túi xách vang lên một trận chuông. Điện thoại của cô ngoài số của Triển Kính cũng chỉ có số điện thoại của Triển Lục, Kiều Tiểu Kiều cùng tỷ muội A Lam, A Tía mà thôi, mấy dãy số này gọi đến cũng sẽ không phải tiếng chuông này. Người gọi nhất định là một số lạ.

Giang Tuyết Tử chần chờ một lát, trượt qua nghe điện thoại, còn chưa kịp nói gì đã nghe truyền đến một trận khóc nức nở, tiếp theo là thanh âm bén nhọn âm ỉ: “Giang Tuyết Tử, đồ nghiệt chủng, tôi biết ngay cô là giả trò quỷ! Hu hu... Tôi hận cô chết đi được, thương vụ lần này của anh tôi, nếu thua thiệt một xu, tôi nhất định làm cho ông nội đá cô đi, đời này cũng đừng mơ mà đi vào Giang gia nữa!”

30. Chương 30

Giang Tuyết Tử hơi sững sờ nhưng rất nhanh liền hiểu được ám chỉ của Giang Tử Huyền. Đợi đối phương vuốt vuốt máng chửi thêm vài câu, cô hết sức lãnh đạm mở miệng: “Sao cô lại biết số điện thoại này?”

Bên kia điện thoại lại thút thít thêm hai câu mới nói: “Cô cho là cô đi vào Triển gia, có Triển Phong cùng Triển Kính, còn có nữ nhân Kiều Tiểu Kiều điên cuồng kia ra tay che chở cô thì tôi không có khả năng tìm được cô à? Tôi cho cô biết...”

Giang Tuyết Tử mày cũng chưa nhú một cái, để điện thoại di động rời khỏi tai, đưa mắt nhìn Kiều Tiểu Kiều ngồi đối diện đang cười đầy ẩn ý. Kiều Tiểu Kiều nhấp một ngụm trà an thai, vươn tay, nhú mày với cô.

Giang Tuyết Tử lắc đầu, lại đưa điện thoại sát vào tai, không để ý người kia đang la hét ầm ĩ cái gì, lập tức lên tiếng: “Giang Tử Huyền, tôi cũng không phải thùng rác để cô trút bỏ tâm tình, càng không phải bao cát cho Giang gia trút giận. Chuyện làm ăn của Giang Tử Sanh thất bại thua lỗ thì cũng do chính bản thân hần tính toán lựa chọn, liên quan gì đến tôi?”

Đầu bên kia nghẹn lời, vừa định gào thét, Giang Tuyết Tử đã chặn lời: “Số điện thoại này tôi vẫn dùng. Bất quá về sau thấy người gọi đến là cô thì sẽ trực tiếp từ chối.”

“Cô nên học cách trưởng thành đi Giang Tử Huyền. Nếu cô thật sự coi tôi là một phần tử của Giang gia thì không nên có thái độ này. Nếu cho tới bây giờ cô cũng chưa từng coi tôi là người của Giang gia thì hiện tại cô hoàn toàn không có tư cách để quấy rầy cuộc sống của tôi.”

Nói xong câu này, Giang Tuyết Tử trực tiếp cúp điện thoại. Ngẩng đầu liền nhìn thấy Kiều Tiểu Kiều khề nhếch môi, tay cầm thìa bạc tinh xảo, cười với cô.

“Tuyết Tử à, đi với bụt thì mặc áo cà sa, đi với ma thì mặc áo giấy. Đối người đàn bà chanh chua, ngàn vạn lần không nên cùng cô ta nói chuyện đạo lý. Lần sau gặp mặt, cứ một cái tát là tốt nhất.”

Giang Tuyết Tử không tiếng động cười nhạt: “Là do nông chiều sinh hư.”

Kiều Tiểu Kiều nhướn mày, chợt nghe Giang Tuyết Tử nói: “Giang Tử Sanh nhất định sẽ hối hận, đem một bé gái ngoan ngoãn dạy dỗ thành một nữ nhân không biết động nào, chỉ giỏi khóc rống la lối om sòm ngu ngốc.”

Lần này Kiều Tiểu Kiều thật sự nở nụ cười, hơn nữa là cười nghiêng trời lệch đất, run run nói: “Tuyết Tử, chị biết em lâu như vậy, đây là đầu tiên nghe em... Haha, thật đã tai nha, mắng người mà một chữ thô tục cũng không có.”

Giang Tuyết Tử mỉm cười: “Cái này còn không phải là nhờ chị dạy em hay sao?”

Cầm nhỏ của Kiều Tiểu Kiều hất lên, mị nhãn bay tứ tung: “Vậy sao, vậy em có học...”

A Lam lái xe, đưa Giang Tuyết Tử đến cửa biệt thự. Trước khi xuống xe, Giang Tuyết Tử có chút chần chờ mới hỏi: “Tiểu Kiều tỷ, có thể cho em số điện thoại của anh cả Triển Phong không? Nhờ có việc phải dùng đến ấy.”

Kiều Tiểu Kiều không ngạc nhiên chút nào, thanh thoát đọc lên một dãy số, cười híp mắt nhéo nhéo gò má Giang Tuyết Tử: “Số điện thoại này anh ấy mở 24 giờ. Đều là người một nhà, còn khách khí như vậy làm gì?”

Giang Tuyết Tử có chút ngượng ngùng cười cười, lễ phép nói cảm ơn, xuống xe vẫy tay dỗi theo chiếc Bentley màu bạc vững vàng ra khỏi tiểu khu mới đi vào nhà.

Giang Tuyết Tử theo bản năng liếc nhìn đồng hồ treo trên tường, 4 giờ đúng. Còn chưa đến 2 giờ nữa Triển Kính sẽ trở về, lúc này gọi điện thoại là tốt nhất.

Đem những chuyện cần nói suy nghĩ kỹ thêm mấy lần, Giang Tuyết Tử quyết định gọi cho Triển Phong.

Bên kia rất nhanh đã nhận điện thoại, một giọng nam trầm thấp thuần hậu truyền đến: “A lô?”

Giang Tuyết Tử cực lực khống chế thanh âm của mình, không muốn để đối phương dễ dàng nghe ra tâm tình mình: “Là Triển Phong tiên sinh đúng không ạ? Anh khỏe chứ, tôi là Giang Tuyết Tử.”

Triển Phong đang định ký một phần văn kiện, nghe được đối phương báo danh tính, nháy mắt ngời bút trên giấy lịch đi một chút, rất nhanh lấy lại thăng bằng. Xem xét toàn bộ nội dung văn kiện thêm một lần nữa, Triển Phong chớp mắt, ý để người đối diện mang văn kiện đi. Bàn tay đặt lên thành ghế, tựa ra thoải mái, ngữ khí bình thản lễ độ, không buồn không vui: “Xin chào.”

Giang Tuyết Tử cắn cắn môi, hít sâu một hơi, nói: “Triển tiên sinh, tôi có chuyện muốn nói với ngài.”

Triển Phong thời khắc này mỗi tiếng nói mỗi phản ứng đều mang đậm khí chất của một tinh anh trong thương giới, hoàn toàn không bởi vì đối phương là người đang cùng em trai mình kết giao mà có đối đãi đặc thù: “Xin mời.”

Đối phương cũng không giống Giang Tử Huyền, hèn mọn có thừa, miệng chỉ biết nói ra điều xấu, cũng không giống như Giang Tử Sanh, uy bức chèn ép cô, đao phong giấu giếm trong từng lời từng chữ. Nhưng cách một màn hình, Giang Tuyết Tử vẫn cảm giác được một loại áp bức mạnh mẽ truyền đến, làm cho cô trong nháy mắt cảm thấy mình đang rơi vào tình cảnh chật vật không chỗ che thân. Giang Tuyết Tử khó khăn nuốt nước miếng, nói: “Tôi muốn, Giang Tử Sanh hiện tại có phải đã bị Triển thị ngăn trở tay chân hay không? Anh ta hiện tại thiếu nhất chính là tiền vốn quay vòng duy trì hoạt động có phải không?”

Triển Phong trầm mặc một lát, hỏi lại: “Triển Kính có ở đó không?”

“Không có.”

Triển Phong nhìn cũng không nhìn di động đang mở loa ngoài, hai tay xoa xoa, vẻ mặt như thường: “Tôi muốn biết lý do.”

Giang Tuyết Tử đáp rất nhanh, thậm chí có chút vội vàng: “Tôi có thể giúp anh. Ý tôi là, chúng ta có thể giúp đỡ lẫn nhau.”

Triển Phong nghe xong lời này, thấp giọng cười ra tiếng, thanh âm thuần hậu mà tràn ngập từ tính: “Giang tiểu thư, tôi không cần sự giúp đỡ của cô.”

Giang Tuyết Tử hít sâu một hơi, chậm rãi nói: “Là tôi cần Triển tiên sinh giúp.”

“Giúp tôi việc này, Triển tiên sinh cũng sẽ không thiệt thòi, ngược lại có thể tiết kiệm chút thời gian mà hoàn thành xong việc.”

Triển Phong chậm rãi “Ồ?” một tiếng, nói: “Như vậy, Giang tiểu thư cho rằng việc tôi muốn hoàn thành nhất là gì?”

Giang Tuyết Tử nhắm hai mắt, tận lực xem nhẹ ánh nắng chói chang ngoài cửa sổ, run run nói một câu: “Khu đất ở ngoại ô phía bắc thành phố B, lúc trước là Dung Viên, tương lai là Phong Kiều Quốc Tế. Còn có 30% cổ phần của công ty khoa học kỹ thuật Giang thị.”

Lông mày Triển Phong khẽ nhíu lại, khuôn mặt vốn bình tĩnh lúc này cũng có chút đổi. Cười nhẹ hai tiếng, Triển Phong ung dung nói: “Tôi nghĩ, không lâu nữa người Giang gia nhất định sẽ phải hối hận.”

Những lời này không đầu không đuôi, Giang Tuyết Tử cũng không kinh ngạc, chợt nghe bên kia còn nói: “Không không lại để mất một người thông minh như cô, Giang lão gia... Chắc đến lúc phải nghỉ ngơi rồi.”

Giang Tuyết Tử không tiếng động cười nhạt: “Triển tiên sinh quá khen.”

“Vậy hiện tại Triển tiên sinh có thể giải đáp vấn đề của tôi chưa?”

Triển Phong mỉm cười, giữa hai lông mày phảng phất nhẹ nhõm, ngón tay thon dài điều chỉnh tai nghe Bluetooth: “Đừng vội. Giang tiểu thư, Giang Tuyết Tử, phải không?” Tựa hồ cho tới giờ khắc này, Triển Phong mới có hứng thú để ý tới cái tên này, nói qua một lượt: “Để tôi dạy cô hai điểm.”

“Về sau muốn cùng người ra điều kiện, trước tiên là không được nóng lòng, nhất định phải trầm tĩnh kiểm soát mọi thứ. Điểm này hôm nay cô làm tương đối khá. Điểm thứ hai, nhớ rõ, không cần phải vội vàng lấy ra lá bài tẩy của mình.”

Giang Tuyết Tử khoe môi cười cười, thần kinh căng thẳng lúc này cũng thả lỏng. Thở một hơi, Giang Tuyết Tử đáp: “Cảm ơn Triển tiên sinh đã dạy dỗ.”

Khoẻ miệng của Triển Phong cũng khẽ giương lên: “Vô luận từ nơi nào cô biết tin tức này, tôi lúc này cũng xác nhận với cô, Giang tiểu thư, vị tam ca kia của cô đã bị tôi bức đến tuyệt đường. Chậm nhất là thứ 4 tuần này, nếu anh ta không xoay được 20 triệu tiền mặt. công ty khoa học kỹ thuật của Giang thị chờ đổi chủ là vừa rồi.”

“Về phần đất kia,” Ngữ điệu của Triển Phong không tự chủ thêm hai phần nhu hòa: “Tôi đã lấy tới tay. Giang tiểu thư cứ việc yên tâm, tôi cũng sẽ không sửa đổi gì quá nhiều, vẫn theo kế hoạch cũ mà làm. Bất quá sẽ đẩy nhanh tiến độ hơn một chút. Đầu năm sau, nếu Giang tiểu thư có hứng thú, có thể để A Kính dẫn cô đến ở vài ngày.”

Đã nhiều năm rồi Giang Tuyết Tử mới được nghe lại cái tên “Thước Viên” này, Giang Tuyết Tử chỉ cảm thấy hốc mắt lên men. Sau một lúc lâu, mới khẽ đáp lời: “Đa tạ Triển tiên sinh.”

Triển Phong không tiếng động cười yếu ớt: “Việc này không cần cảm ơn tôi. Cô chỉ cần nhớ rõ, cùng A Kính sống hoà hợp ngày qua ngày là tốt nhất.”

Giang Tuyết Tử cúi đầu “ừ” một tiếng, cúp điện thoại, do dự một lúc lâu mới gọi đến một số điện thoại khác.

Buổi tối đúng sáu giờ, cửa nhà bị người từ bên ngoài mở ra. Giang Tuyết Tử đeo một cái tạp dề màu tím nhỏ, bưng một bát canh, từ phòng bếp bên trong đi ra.

Triển Kính khép cửa lại, đổi dép, đi đến bên bàn cơm, vẻ mặt ôn nhu, đem người từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy.

Trên tay Giang Tuyết Tử còn dính lại một chút vụn hành lá, chỉ có thể nhẹ nhàng uốn éo, thấp giọng quát khẽ: “Đừng làm rộn...”

Triển Kính đặt tay lên hõm vai cô, một tay khác trượt theo sống lưng tinh tế, linh xảo đùa bỡn thất lưng nhỏ đang mang tạp dề.

Giang Tuyết Tử cảm giác được người này đang dùng bạc môi nghịch ngợm gáy mình, vội vàng nghiêng đầu né tránh: “Đều là mùi dầu khói, anh..”

Triển Kính nghe lời này, nhất thời cười lên, đem cái cổ thon thon trắng nõn cắn một cái, sau đó nhẹ nhàng liếm qua an ủi, cuối cùng nghiêm trang kết luận: “Người nào nói vậy? Rõ ràng đều là vị ngọt của Tử nhi nhà mình nha...”

Giang Tuyết Tử bị anh trêu chọc đến đỏ bừng hai gò má, ở trong ngực anh nhẹ nhàng dẫy dụa, vừa muốn nói anh buông mình ra thì lại trông thấy một hộp gỗ tử đàn đưa tới trước mặt mình.

Giang Tuyết Tử kinh ngạc nhìn hộp gỗ kia, căn bản đã quên mình định nói gì. Triển Kính bắt gặp bộ dạng ngây ngốc này của cô liền vui vẻ, nửa kéo nửa đỡ tiểu nha đầu vào bếp, giúp cô tháo tạp dề, rửa sạch tay, còn cẩn thận dùng khăn thấm nước qua một lượt. Cuối cùng, vẫn là tư thế đang bao bọc cô, một tay đặt ở eo nhỏ, bạc môi nóng bỏng dán vào vành tai tinh xảo: “Mở ra xem đi.”

Ngón tay thon dài của Giang Tuyết Tử vươn tới, trừ trừ một lúc liền mở khoá chữ phiến ra. Bên trong, trên lớp vải nhung màu trắng lông ngỗng là một chiếc trâm ngọc tinh tế. Đầu trâm hình hoa lan bạch ngọc hiếm thấy, chạm trổ cẩn thận, khéo léo tuyệt vời, phối hợp cùng thân trâm vô cùng mượt mà, chất ngọc thông thấu, cầm vào tay vô cùng ôn nhuận, chỉ cần nhìn qua cũng biết đây không phải là vật dễ dàng mua được.

Bạc môi của Triển Kính nhẹ nhàng vẽ theo vành tai cô, ngữ điệu trầm thấp dễ nghe, giống như ở trên phim đàn đen trắng khẽ lướt, làm say lòng người: “Thích chứ?”

Ngày đó ở buổi đấu giá kia Triển Phong đã tự mình ra mặt, Triển Kính đã nghe anh cả nhắc qua mấy lần nhưng bởi vì tính chất công việc cho nên không tiện tham dự. Trước ngày diễn ra buổi đấu giá, Triển Phong đã thông qua internet gửi cho Triển Kính hình ảnh trâm ngọc này cùng không ít vật phẩm trang sức mà nữ tử thích dùng. Triển Kính còn nhớ rõ, nha đầu kia lần đầu tiên cùng anh chính thức hẹn hò, ngày đi nghe nhạc kịch hôm đó cô mặc một chiếc váy bohemia dài, trên tóc cài một cây trâm, bắt quả là trâm gỗ.

Liếc qua một cái, Triển Kính đã quyết định chọn chiếc trâm ngọc này, nói với Triển Phong bất luận thế nào cũng phải lấy được vào tay. Triển Phong chỉ cười cười, trêu chọc đứa em trai mình vì nha đầu kia mà làm đủ chuyện điên rồ không giống bản thân. Từ trước tới nay không thêm đặt tiền bạc cùng xa xỉ phẩm trong mắt, thế mà lại mua một cái biệt thự to như vậy để sống lâu dài, đồng hồ bấm giờ hạn cũng ngày ngày đeo trên tay, hiện tại ngay cả loại tiệc đấu giá lỗi thời này cũng hưng trí, lại còn tiện miệng ra lệnh cho người anh cả này?

Mà Triển Kính lúc đó, một câu cũng không phản bác, ở cách một màn hình điện thoại cười lên, đầu óc đã sớm bay về nhà, nhớ tới từng khoảnh khắc chung đụng với nữ nhân của mình.

Giang Tuyết Tử lấy chiếc trâm ngọc trong hộp gỗ ra, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve, hơi hơi xoay người, đem tóc tháo xuống, cầm trâm uyển chuyển khéo léo, một lát sau đã được cố định chặt chẽ trên búi tóc màu nâu. Búi tóc hơi dày nhưng cũng không hề mất đi thanh lịch, hai bên má có một ít sợi tóc cong cong rũ xuống. Môi anh đào cong cong, đôi mắt to lấp lánh nước, như một mặt hồ an tĩnh, toàn bộ đều là thân ảnh của người đối diện. Giang Tuyết Tử nâng đôi cánh tay, vòng qua vai Triển Kính, ý cười theo khóe môi lan đến đáy mắt, vẻ mặt vui vẻ ngọt ngào: “Đẹp không?”

Triển Kính giúp mỹ nhân vén tóc mai ra sau tai, bàn tay nhẹ nhàng nâng cằm cô, cúi đầu hôn khoe môi đang cong lên: “Rất đẹp...”

31. Chương 31

Chiều hôm sau...

Trong quán cà phê thanh cảnh tinh tế, Giang Tuyết Tử một thân váy áo cắt may gọn gàng tiến vào, tháo kính râm xuống, liếc mắt một cái liền trông thấy nam nhân đang đợi ở bàn cạnh cửa sổ.

Cô đi tới, khẽ vuốt cằm, cười yếu ớt: “Anh ba.”

Triển Lục đang khuấy cà phê, có chút cứng nhắc, rất nhanh hoàn hồn liền lịch sự đứng dậy đón chào.

Hai người một trước một sau ngồi xuống, không chờ Giang Tuyết Tử mở miệng lần nữa, Triển Lục đã làm ra vẻ mặt bất đắc dĩ không chịu nổi: “Đừng xưng hô như thế có được không?”

Giang Tuyết Tử sững sờ, có chút xấu hổ, khẽ rũ xuống mắt, sờ sờ vành tai.

Triển Lục nói xong cũng phát hiện ra lời mình có chút nặng. Nhìn thấy phản ứng này của cô đột nhiên có chút hối hận, bắt quả trên mặt anh cũng không tỏ vẻ gì, giữ nguyên bộ dáng bất đắc dĩ ban đầu: “Tuyết Tử, cô đừng hiểu lầm. Thật sự là, người đáng lẽ phải gọi tôi như vậy cũng chưa từng gọi bao giờ, cho nên bản thân có chút không quen thôi.”

“Vậy...” Giang Tuyết Tử có chút khó xử, nhất thời cũng không biết nói sao cho phải.

“Cứ gọi tên tôi là được rồi.” Triển Lục mỉm cười, mắt phượng trong suốt, “Lúc trước không phải mỗi lần gặp mặt cô đều gọi tôi như thế sao?”

Giang Tuyết Tử ngượng ngùng cười cười, tựa hồ cũng không muốn nhắc lại chuyện cũ: “Khi đó không hiểu chuyện...”

Triển Lục lắc lắc đầu, môi mỏng cong lên, ngũ quan vốn có chút lạnh túc vì nụ cười ôn nhu này mà nhu hoà hơn rất nhiều: “Không hiểu chuyện? Khi đó tất cả mọi người đều nói, ánh mắt của cô là tử mỉ nhất đấy.”

Giang Tuyết Tử không rõ, trợn to mắt nhìn anh.

Triển Lục cười một tiếng, đáy mắt có chút trêu chọc: “Nếu không sao cô lại có thể chọn trúng tiểu tử Triển Kính an toàn tốt đẹp cơ chứ? Rõ ràng là đã sớm biết đám tiểu gia hoả chúng tôi không phải là người tốt còn gì.”

Giang Tuyết Tử bật cười, thanh âm nhu hòa nói: “Xem ra những năm đó tôi thật sự không hiểu gì về mọi người...”

“Như thế nào?” Triển Lục hơi nhú mày, thần tình kia có 5 phần giống Triển Kính. Bất quá khi Triển Kính để lộ ra biểu tình này sẽ hiện ra một phần giữ chặt không buông, đầy tự tin tiêu sái. Mà Triển Lục đại khái bởi vì khí chất, nhìn qua cũng không chút công kích gì, ngược lại giống như có vài phần lạnh nhạt không kiên nhẫn.

Giang Tuyết Tử cắn cắn môi, từ từ nói: “Tôi nhớ, khi đó Triển Kính cũng rất chững chạc, không nghĩ tới khi anh ấy lớn lên, tính tình kì thật rất trẻ con...” Hơn nữa còn có điểm lưu manh, có điểm lảm mồm, khi chỉ có hai người với nhau thì lại có không ít điểm xấu xa...

Triển Lục lẳng lẳng nhìn nữ nhân trước mặt đang cười ngọt ngào, mặt mày vui vẻ. Lời của cô cũng không nói hết nhưng khoảng trống đó lại chính là mật ngọt, là hạnh phúc, làm cho cô thoát nhìn qua tươi tắn như vậy, mang theo dáng vẻ của một tiểu mỹ nữ hoàn toàn chìm đắm trong tình yêu êm ái. Trong một góc không biết tên nơi đáy lòng Triển Lục bắt đầu không khống chế được co rút, làm ra đau đớn dày đặc không thôi. Ánh mắt anh hơi trầm xuống, nụ cười cố ý rạn rở hơn một chút: “Thế sao, còn tôi?”

“Cô có cảm thấy những năm qua tôi cũng thay đổi rất lớn không?”

Giang Tuyết Tử từ trong kí ức tỉnh lại, ánh mắt không nhẹ không nặng dừng trên người Triển Lục. Đối diện với ánh mắt ấy, anh chỉ cảm thấy hô hấp của mình có chút không khống chế được mà dồn dập cùng nhịp tim trong lồng ngực.

Giang Tuyết Tử như có điều suy nghĩ, cười khê: “Anh á, anh so với lúc trước cũng thay đổi rất nhiều.”

“Khi đó, anh là một tiểu hài tử rất cao ngạo. Nhưng hiện tại chân chính tiếp xúc, tựa hồ cũng không phải là nam nhân khó chung đụng cùng trò chuyện ngày nào.”

Triển Lục tươi cười không thay đổi, tiếng nói réo rắt: “Có phải ý cô muốn nói là hai chúng tôi hoàn toàn trái ngược nhau không? Tên kia mới nhìn qua rất thành thật nhưng thật ra là cả một bụng xấu tính, tôi tuy rằng mới nhìn tưởng khó gần nhưng thật ra là một người đáng tin. Phải chứ?”

Giang Tuyết Tử bị bộ dáng rất giống Triển Kính này của Triển Lục chọc cười, chậm rãi gật gật đầu: “Cứ coi là vậy.”

Tươi cười trên mặt Triển Lục không thay đổi, mắt chỉ hơi rũ xuống, chặn vẻ mặt đang có chút tối tăm.

Uống mấy ngụm nước ép bưởi, Giang Tuyết Tử từ trong túi xách lấy ra một tập hồ sơ, dùng hai tay đưa cho Triển Lục.

Triển Lục nhận lấy, vừa mới mở ra đọc dòng trên cùng của văn kiện, lông mày lập tức nhíu lại.

Đưa mắt liếc nhìn Giang Tuyết Tử, lại thấy cô bình tĩnh nhìn mình nhưng trong mắt vẫn để lộ ra chút khẩn trương nhàn nhạt. Triển Lục đơn giản đem toàn bộ phần văn kiện lấy ra, tỉ mỉ lật xem một lần.

Qua hồi lâu Triển Lục ngẩng đầu, nếp uốn giữa hai chân mày càng lúc càng sâu, vẻ mặt cũng có chút không đồng ý: “Tuyết Tử, phần văn kiện này như thế nào lại không sớm công khai một chút?”

Giang Tuyết Tử vội vàng mở miệng: “Anh nói cho tôi biết trước, phần văn kiện này còn hiệu lực không. Tôi lên mạng kiểm tra một lần nhưng các thông tin tôi tìm thấy không giống như văn kiện này.”

Triển Lục nhìn mắt cô, chậm rãi nói: “Vậy phải xem cô muốn làm gì.”

Giang Tuyết Tử biết, nếu mình mở miệng nhờ Triển Lục thì chuyện này sẽ không giấu được anh. Cô hít một hơi sâu, nói: “Bọn họ tuy thông đồng cùng công ty bảo hiểm khống chế số tiền mẹ tôi để lại, nhưng không có phiếu bảo hành này công ty bảo hiểm không có khả năng luân lách qua nhiều trình tự, đem tiền

giao ra cho bọn họ. Bọn họ mỗi năm vẫn tiếp tục đóng phần bảo hiểm này chính là không muốn hợp đồng này mất hiệu lực.”

“Phần tiền bảo hiểm này tôi hoàn toàn không cần, sẽ không ngại dùng hết vào lệ phí toà án. Bất quá chỉ là không muốn mấy người Giang gia cầm được bất cứ một phần tiền nào trong chỗ này.”

Triển Lục nghĩ nghĩ, nhớ đến tin tức thời sự kinh tế mấy ngày nay, cùng với một ít chuyện nghe được từ trong miệng mấy người Triển gia, trên mặt cũng không khỏi nghiêm trọng hơn vài phần: “Cô muốn dùng chuyện này đả kích Giang Tử Sanh, muốn cho mấy người Giang gia thân bại danh liệt?”

Khoé miệng Giang Tuyết Tử khê cong, lộ ra một nụ cười, khuôn mặt nhỏ nhắn không chút son phấn vì ý cười nhàn nhạt này mà là hiện ra một loại quyến rũ khiến người ta chần động. Triển Lục còn chưa kịp điều chỉnh lại nhịp tim đã nghe thấy nữ tử nhìn nhu nhược không chỗ nương tựa, xinh đẹp làm người muốn chở che trước mắt lên tiếng: “Chỉ cần Giang Tử Sanh có ý định muốn dùng tiền mẹ tôi để lại cho tôi để bù lỗ, cùng Triển Phong đối địch thì tôi đây muốn cho anh ta ném thử tư vị khó chịu một chút, đem những thứ gây ra cho tôi, hết thủy trả lại hết.”

Phàm là Giang Tử Sanh còn có một chút lương tâm, phàm là ông ngoại nơi đó còn niệm mấy phần tình xưa với mẹ cô thì sẽ không ý muốn đoạt luôn chỗ tiền này, đem toàn bộ di vật mẹ cô để lại cho cô để lấp đi lỗ hổng do Giang Tử Sanh phán đoán sai lầm mà gây ra. Nói cách khác, quyết định lần này Giang Tuyết Tử không chỉ là đang khảo nghiệm lương tri cùng điểm mấu chốt của Giang Tử Sanh và ông ngoại mà còn lưu lại cho Giang một cơ hội giải hòa oán khí cuối cùng. Nếu bọn họ làm đúng như cô dự đoán, lợi dụng công ty bảo hiểm, bỏ qua không thèm đặt cô vào mắt thì cô tuyệt sẽ không ngồi chờ chết, mà là trái lại, mượn cơ hội lần này, tặng cho toàn bộ Giang gia trên dưới một phen kích thích trầm trọng khó quên.

Triển Lục im lặng nhìn cô một lúc lâu: “Cô muốn kiện hẳn ta ra toà?”

Giang Tuyết Tử khê gật đầu một cái: “Cho nên tôi muốn tìm anh giúp một chút, nói thử xem tôi có bao nhiêu phần thắng.”

Về mặt Triển Lục vẫn rất trầm trọng: “Tuyết Tử, cô biết làm như vậy là có ý tứ thế nào đúng chứ?”

“Triển Kính nếu biết, chắc chắn sẽ không đồng ý...”

“Thì không nên để cho anh ấy biết!” Nhắc tới Triển Kính, Giang Tuyết Tử có chút bối rối, ngón tay siết chặt cạnh bàn, lộ ra chút gân xanh: “Triển Lục, anh giúp tôi giữ bí mật được không? Chuyện này chưa giải quyết xong xuôi thì đừng cho anh ấy biết có được không?”

Triển Lục nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn cùng đôi mắt to long lanh không hề che giấu vẻ lo lắng cùng khẩn thiết phía đối diện, trong lòng dâng lên một trận chua xót, vẫn nhẹ nhàng gật đầu một cái.

“Nếu thật sự muốn kiện, cô muốn bên bị đơn là ai?”

Giang Tuyết Tử cắn môi, nhẹ nhàng phun ra một cái tên: “Giang Tử Sanh.”

“Tôi nghĩ đây không phải là lựa chọn tốt nhất.” Triển Lục bình tĩnh đem phần văn kiện cất gọn gàng, đưa lại cho Giang Tuyết Tử: “Nếu cô thật sự muốn làm chuyện này, Giang Tử Sanh chỉ là một người, còn có một người khác cũng phải chuẩn bị sẵn sàng đối mặt.”

Triển Lục cố tình bỏ qua vẻ mặt đang dần mất huyết sắc kia, tàn nhẫn nói ra một cái tên: “Giang Trần. Ông ngoại cô. Tuyết Tử, cô chuẩn bị tâm lý để cùng ông ấy đối đầu chưa?”

“Nếu cô muốn hạ quyết tâm muốn đánh trận này, không đơn giản chỉ là thắng thua đương đầu với Giang gia,” Triển Lục không muốn cùng một cô gái kiêu kiêu nhược nhược nói về đề tài này, nhưng vô luận đứng trên góc độ nghề nghiệp hay thân phận của một bằng hữu đáng tin cậy, anh phải làm cho Giang Tuyết Tử hiểu rõ, lựa chọn này của cô là ý vị gì: “Tuyết Tử, thực cho đến lúc này, cô phải đối mặt là dư luận xôn xao, là toàn bộ truyền thông của B thành, là tiếng nói của năm đại gia tộc. Thậm chí là Triển Kính cũng lựa chọn giăng hoà, cô hiểu chứ?”

Đôi môi anh đào hiện ra chút tơ máu, Giang Tuyết Tử lại không cảm thấy đau, bởi vì mỗi một câu của Triển Lục đều đập thẳng vào trái tim này. Trở thành địch nhân của Giang gia, cùng Giang Tử Sanh thậm chí là ông nội đối chọi gay gắt, các đại gia tộc nhất là Triển gia sẽ có thái độ gì với cô, còn có Triển Kính...

Cả thế giới đều không quan tâm chú ý đến cô, rõ ràng là không có vấn đề gì, 10 năm đã qua, cô không phải là không chịu nổi. Nhưng là Triển Kính... Nếu đến lúc đó, Triển Kính bởi vì hiểu lầm cũng tốt, bởi vì không thể lý giải cũng thế, chỉ cần anh hiện ra một chút xíu ghét bỏ cùng chán ghét, cô thật sự không xác định được, liệu mình chỉ đơn giản chịu không nổi hay là gục ngã không thể đứng dậy được nữa...

Triển Lục từ trước đến giờ nắm rất vững nguyên tắc “Chuyện đến đó nên dừng”, huống chi anh cũng biết những việc này bản thân Giang Tuyết Tử cũng đã nghĩ qua kỹ càng. Chỉ là được nghe từ miệng người khác, so với từ trong tiềm thức tự mình đối người lại nặng nề hơn rất nhiều, cũng là đã thương người rất nhiều.

Mà Triển Lục nguyện ý vì cô làm đao phong sắc bén vạch ra vết sẹo này, để cho cô thấy rõ chân tướng máu me đầm đìa.

Triển Lục đẩy tách cà phê đã nguội vào giữa bàn, đứng thẳng người: “Tôi vẫn còn thời gian, có muốn đi dạo công viên bên cạnh một chút không?”

Giang Tuyết Tử cảm thấy lúng túng, tâm loạn như ma, không biết thế nào mới tốt. Tâm tư trừ trừ một lát, Giang Tuyết Tử cũng đứng lên, qua loa gật đầu.

32. Chương 32

Tám giờ tối...

Triển Kính về nhà, phát hiện bên trong biệt thự là một vùng tối tăm, chỉ có điều hoà trung tâm vẫn đang hoạt động không ngừng, chứng minh trong nhà vẫn có người.

Thay dép bông đi trong nhà, một bên tháo bớt cổ áo cảnh phục, một bên sải bước lên lầu. Anh khẽ cau mày đi về phía phòng ngủ của Giang Tuyết Tử. Mặc dù không bật đèn, nhưng đối với một quân nhân quanh năm sống trong quân ngũ như anh, với thị lực của mình chỉ cần liếc mắt một cái đã nắm rõ được tình hình trong phòng.

Hơi chần chờ, Triển Kính xắn tay áo, đẩy cửa phòng ngủ của chính mình.

Trong phòng là một mảng tối mờ mờ nhưng anh vẫn có thể thấy rõ ràng, đưa lưng về phía anh là tiểu thiên hạ nho nhỏ trắng trắng đang cuộn mình nằm ổ trên chiếc giường xanh đậm to lớn.

Triển Kính rùng mình một cái, đi vài bước đến, sờ sờ cái trán ướt mà của Giang Tuyết Tử, nhẹ giọng hỏi: “Sao không bật đèn? Trong người không thoải mái sao?”

Giang Tuyết Tử mơ mơ màng màng “ừ” một tiếng, trên người mặc một chiếc áo lụa tơ tằm màu xanh thiên thanh, vải dệt mềm mại ôn nhu ôm sát cả người. Triển Kính nhíu nhíu mày, mấy ngày trước lúc tiểu nha đầu này phơi quần áo còn lẩm bẩm phàn nàn bản thân khi mua không chú ý, chiếc váy ngủ này không biết mặc khi nào thì hợp. Vải mềm mại nhưng quá mỏng, chiều dài lại quá dài, mùa nào mặc cũng không hợp. Hôm nay là xảy ra chuyện gì, đột nhiên lại mang ra mặc thế này?

Dọc theo đường cong yểu điệu xem xét một hồi, anh cuối cùng cũng nhận ra vấn đề. Cô là gối đầu lên một chiếc gối đệm lấy từ sofa dưới nhà, trong bóng tối mờ mờ, vẻ mặt Giang Tuyết Tử có chút điểm không đúng. Vươn tay mở đèn ngủ, chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn kia trắng bệch, lông mày tinh tú hơi cau lại, sắc môi tái nhợt, còn có chút khô nứt. Cả người Giang Tuyết Tử đều là mồ hôi lạnh.

Triển Kính hoảng sợ, quỳ một gối xuống giường, nhẹ nhàng nâng người dậy: “Sáng nay không phải còn rất tốt sao, thế nào trải qua một ngày lại ép buộc mình đến sinh bệnh thế kia?”

Cả người Giang Tuyết Tử vô lực, tay chân lạnh như băng, bụng, eo, phía sau lưng, chỗ nào cũng đau, còn có từng cơn buồn nôn choáng váng. Miễn cưỡng chạm vào tay Triển Kính, hữu khí vô lực nói: “Không có việc gì, nghỉ ngơi một đêm là ổn thôi.”

Triển Kính không đáp đem người nhét vào lồng ngực mình, dùng bàn tay sưởi ấm gò má đang lạnh như băng kia: “Cả người không thoải mái thì phải nói cho anh biết. Bây giờ chúng ta đi bệnh viện, có bệnh không thể trì trệ.”

Anh ôm cô vào ngực, cơ thể nóng hôi hổi không ngừng truyền nhiệt đến, khiến cho cô không khỏi thở hắt một hơi, theo bản năng chui vào trong lòng anh. Hai cánh tay cũng y lại vòng qua bờ vai anh, ôm người không buông:

“Không sao đâu mà. Anh cũng đừng lo lắng, chỉ vì chút xú này mà đi bệnh viện, anh cũng không ngại mất mặt à.”

Triển Kính cũng chưa từng nghiêm túc kết giao bạn gái, vô luận là trong quân ngũ những năm đó hay đội đặc công hiện tại, bên người anh lúc nào cũng là một đám đàn ông. Đối với phương diện này Triển gia nhị thiếu cũng không biết làm gì cho phải. Phỏng chừng nếu trước đây có người nói cho anh mấy chữ “đau bụng kinh” thì có khi anh còn tưởng là một loại bệnh nào đó liên quan đến dây thần kinh, sẽ vội vàng mau chóng đưa người đi khám bệnh mới tốt. Giang Tuyết Tử biết vòng vo cách nào anh cũng sẽ không hiểu, mắt thấy người đã vội vàng muốn bùng cô đi bệnh viện, chỉ có thể gắng sức vươn tay đặt ở bờ vai anh, nhỏ giọng giải thích qua cái gì gọi là “đau bụng kinh” cho Triển đội trưởng nghe một lượt.

Triển Kính sững sờ một lát, mi tâm nhíu chặt đến độ có thể giết chết một con muỗi, trầm giọng hỏi: “Không chỉ mỗi mình em, tất cả nữ nhân đều như vậy?”

Cả người Giang Tuyết Tử cuộn thành một đoàn, bị anh dùng cả thân thể cao lớn vững chãi ôm chặt, cảm giác thật giống như một lò sưởi ấm áp. Giang Tuyết Tử lớn như vậy, đây là lần đầu tiên được hưởng thụ loại đãi ngộ xa xỉ thế này, cả người cũng có tinh thần hơn, ngoan ngoãn dựa vào ngực anh, giống như một con mèo nhỏ, nhẹ nhàng dùng gò má cọ vào bàn tay Triển Kính, giải thích: “Cũng không hẳn, còn tùy vào thể chất mỗi người. Nghe nói có người trong thời kì này còn có thể ăn mấy hộp kem lớn mà không có vấn đề gì.”

Triển Kính đặc biệt khiêm tốn hiếu học, kiên nhẫn đặt câu hỏi: “Vậy sao em lại phản ứng kịch liệt như thế? Kiều Tiểu Kiều, còn có...” Nói đến số nữ nhân mà anh nhận thức được, Triển Kính suy nghĩ tới suy nghĩ lui, cũng chỉ vãn vẹn 3 người của Triển Phong: “A Lam A Tía, không phải hôm nay em đi cùng bọn họ sao?”

Buổi chiều cô thật sự có đi ra ngoài, bất quá không phải đi gặp Kiều Tiểu Kiều mà là đi tìm Triển Lục, ở quán cà phê phụ cận đem việc cần nhờ nói với anh ta, sau đó đi dạo ở công viên gần đó một lát. Sau đó trong lúc trở về nhà thì cô liền cảm thấy không được tốt. Tính toán một chút mới phát hiện ra, đại khái thời gian trước bữa bọn nhiều việc, cảm xúc lên xuống không ổn định làm cho ngày tới kì lần này của cô đặc biệt trễ.

Cũng may cô tuy rằng đau dữ dội nhưng vẫn chưa có vấn đề gì, bằng không làm bản ghế taxi của người ta thì lại thêm phiền phức. Biết hôm nay Triển Kính sẽ về muộn, cô tùy tiện úp một tờ mì, ăn một nửa đã chán đến tận cổ, đành đem mọi thứ dọn dẹp hết. Sau đó xiên xiên vẹo vẹo lên giường muốn nghỉ ngơi.

Vừa nghe Triển Kính hỏi chuyện này, Giang Tuyết Tử chột dạ, bởi vì thân thể không thoải mái, đặc biệt không muốn nói đến chuyện phiền lòng này, nhất là mấy lời mà Triển Lục thẳng thắn nói với cô. Cho nên trong lòng nổi lên chút không thoải, chân nhỏ lạnh như băng đập cánh tay rắn chắc của Triển Kính, dùng sức chui vào trong lòng anh: “Chưa hồi qua... Về đến nhà mới khó chịu...”

Triển Kính thấy cô như một chú mèo con nũng nịu, cương chiều nâng chân lạnh khe khẽ vuốt ve xoa bóp, mỉm cười hỏi vật nhỏ đang cuộn trong lòng: “Đỡ hơn chưa?”

“Ở đây đi, anh đổi quần áo rồi ôm em nằm một lát được không?”

Giang Tuyết Tử có điểm chần chờ, từ ngày suýt bị anh ăn sạch sẽ đến hôm nay, Triển Kính cũng an phận ngoan ngoãn đã lâu. Mỗi đêm vô luận khuya bao nhiêu, cô đều trở về gian phòng của mình mà ngủ, có đôi khi thật sự lười đi chuyển, Triển Kính cũng sẽ tôn trọng ý nguyện của cô, ôm cô đi qua, giúp cô kê gối, thay cô đắp chăn.

Nhưng đã nhiều ngày như vậy, mỗi lần nhớ đến ngày đó anh mạnh mẽ ép buộc như thế, trong lòng Giang Tuyết Tử vẫn có chút sợ hãi. Ngày đó cảnh phục phăng phiu ngăn ngăn đã ép cô thành như vậy, lúc này

đổi thành quần áo ở nhà thoải mái hơn nhàn... Hơn nữa cánh tay bị thương của anh cũng đã hồi phục rất tốt, Giang Tuyết Tử càng nghĩ trong lòng càng không yên, vội vàng từ trong lòng Triển Kính chui ra, động tác như chú thỏ nhỏ nhảy khỏi giường bỏ trốn.

Chưa xong ý đồ cô đã người đàn ông vừa thoát hết quần áo kia kéo như kéo một chú mèo nhỏ trở về, không tốn sức chút nào ôm vào trong ngực, đem gối đặt ngay ngắn, phủ chăn lên, ôm cô nằm trên giường.

“Nha đầu này, anh cũng không phải cầm thú, dù thế nào đi nữa hôm nay cũng không bắt nạt em.”

Giang Tuyết Tử cắn môi cân nhắc, anh có phải cầm thú hay không thì còn phải chờ anh có đủ ham muốn, đến lúc đó thì cầm thú cũng không bằng chứ đừng nói...

Triển Kính điều chỉnh một tư thế thoải mái cho người trong lòng, tay to theo vải dẹt mềm mại đi đến nơi bụng bằng phẳng, nhẹ nhàng xoa: “Thế này có đỡ hơn không?”

Giang Tuyết Tử có điểm ngưng ngừng, nhưng cái loại cảm giác này thật sự rất thư thái. Vùng bụng đau đớn được bàn tay kia truyền nhiệt đến, toàn thân liền thoải mái dễ chịu, cho nên nhẹ nhàng dùng tay nhỏ bao bên ngoài, chỉ dẫn cho anh xoa dịu, đầu ngón tay trượt trên mu bàn tay nóng ẩm, thân thể cùng đáy lòng ấm áp chảy qua một lần nước nóng...

Triển Kính cũng chưa kịp mặc lại quần áo, trên người chỉ còn lại một cái boxer tứ giác, ôm khối băng lạnh ngắt nho nhỏ kia cuộn thành một đoàn, lại cảm giác địa phương nào đó đang dâng lên từng tầng nhiệt khí. Ngoài miệng nói là một chuyện, phản ứng sinh lý trên thân thể lại là một chuyện khác. Lòng bàn tay da thịt non nớt mịn màng, ngón tay tinh tế không biết nông sâu nhẹ nhàng khiêu khích trên cánh tay anh, đầu chóp mũi lượn lờ hương thơm dịu dịu, còn có vòng eo mềm mại nhỏ bé yếu ớt, không tới một nắm tay... Tất cả, tất cả không ngừng nhắc nhở anh tình cảnh tiêu hồn ngày đó, nháy mắt một cái, anh cũng cảm giác được nơi đó của mình có phản ứng.

Bất quá nghĩ một chút cũng phải, giữa hai người chỉ cách nhau bằng ít vải dẹt mỏng manh, tứ chi quần quít cùng một chỗ, da thịt cùng da thịt của nha đầu kia lại có bao nhiêu câu người. Quan trọng nhất là tâm nhân của anh là muốn yêu chiều bảo bọc tiểu nữ nhân này, nếu anh một chút cảm giác cũng không có thì tính phúc của Tử nhi nhà anh quả thật là xui xẻo rồi.

Một lát sau, Giang Tuyết Tử cũng cảm thấy thân thể dần dần ấm áp đầu óc cũng tỉnh táo hơn không ít. Sợ mình lộn xộn sẽ chọc con sói đói ăn chay bao lâu nay phát hỏa, Giang Tuyết Tử chỉ có thể chọc chọc cổ tay anh, nhỏ giọng nói: “Em đỡ rồi...”

Triển Kính cũng biết cứ duy trì trạng thái này, thế nào cũng sẽ xảy ra chút chuyện không khống chế được. Mặc dù anh vẫn có biện pháp để mình trên người cô phát tiết qua một trận, tiêu hồn thực cốt, thoải mái nhẹ nhàng nhưng anh chính là không muốn, từ bé đến giờ, vô luận là chuyện lớn chuyện nhỏ gì, phạm là lỗi anh nói ra rồi thì nhất định phải làm được. Nếu phạm vào chuyện này, tự mình cũng sẽ không thể ngăn cản cao đầu đối mặt với người khác.

Phải biết nam nhân ở trước mặt nữ nhân mình yêu thương đều vô cùng sĩ diện, Triển Kính cũng không ngoại lệ. Cho nên nghe được mấy lời này của Giang Tuyết Tử, Triển Kính dứt khoát đứng lên, đem chăn đắp kín người cho cô xong liền vọt vào nhà tắm hung hăng tắm qua một lần nước lạnh. Sau đó mới đi lấy bộ quần áo ở nhà được Giang Tuyết Tử chuẩn bị sẵn mặc lên người, xong xuôi Triển Kính liền đi xuống lầu gọi người anh em Triển Dục, là bác sĩ gia đình của Triển gia.

Bị Triển Dục giễu cợt Triển Kính một chút cũng không tức giận, đem điện thoại di động vứt trên bàn. Từ trong tủ lạnh lấy ra một ít gừng, đại khái cắt nhỏ, thả vào nồi, đun lửa liu liu. Sau đó anh liền vội vàng đi đến cửa hàng tiện lợi trong tiểu khu mua một túi đường đỏ, hai thanh chocolate đen, còn có thuốc giảm đau khẩn cấp.

Trở về canh chừng một lát, canh gừng cũng đã hầm tốt, thả thêm đường đỏ vào, Triển Kính múc ra một tô lớn, cầm thêm một thanh chocolate đi lên phòng mình. Giang Tuyết Tử cả người vẫn chưa khoẻ, cho nên căn bản cũng không ngủ, nghĩ thấy mùi gừng, cô kinh ngạc mở mắt, ngẩng đầu nhìn cửa phòng.

Triển Kính cong khóe miệng, bưng chén canh ngồi bên giường, một tay đỡ Giang Tuyết Tử từ trong chăn ra, nhéo nhéo đầu mũi lạnh băng của cô: “Nha đầu ngốc! Đến kì sinh lý không thoải mái cũng không biết chuẩn

bị một chút. Mau mau uống canh gừng đi, sau đó ăn một ít chocolate. Rất nhanh sẽ hết đau. Ngoan...”

Bị giọng điệu dỗ dành như dụ dỗ trẻ con của Triển Kính chọc cười, Giang Tuyết Tử vừa vui vẻ cười cười vừa uống hết một chén nước gừng đường đỏ lớn. Tuy rằng tay nghề của Triển Kính cũng không tốt lắm nhưng lượng gừng cũng đủ, lát gừng vừa vụn, thời gian hầm cũng vừa đủ. Nước gừng cay, cơ hồ vừa uống vào cả người liền thoải mái hơn, lại ăn thêm nửa thanh chocolate, khí sắc của Giang Tuyết Tử tốt hơn rất nhiều. Triển Kính ở bên cạnh nhìn, giúp cô vén mấy sợi tóc thấm ướt mồ hôi lạnh ra sau tai, cầm chén đặt lên tủ đầu giường, tắt đèn, ôm người nằm xuống.

Giang Tuyết Tử ngẩn ra, không hiểu ý anh là gì, uốn éo cả người có ý đồ thoát khỏi ngực anh lại bị người siết chặt hơn, khoá vào trong lòng. Thanh âm của Triển Kính phá lệ ôn nhu, lại mang theo một tia cường ngạnh khó phát giác: “Khoẻ hơn một chút lại muốn nghịch ngợm rồi? Ngoan ngoan, tối nay ở chỗ này ngủ.”

Cầm thụ được người trong lòng không ngừng lo lắng, chân dài của Triển Kính dùng lực đem hai đùi cô ép chặt, một tay đặt dưới gáy cô, tay còn lại đặt trên vòng eo nhỏ nhắn, chặt chẽ khóa hai tay cô lại, lấy một loại tư thế phi thường bá đạo, lại phi thường ấm áp, đem cô vây trong ngực. Giang Tuyết Tử nhẹ nhàng nhắm mắt lại, khoe miệng không tự chủ cong lên, phiền não cùng rối rắm cả ngày hôm nay vào giây phút này tựa như đã tan biến. Ở nơi này, thời khắc này, thể xác và tinh thần yếu ớt dị thường, cô chỉ cần anh ở đây, sung ái bảo bọc cô như vậy là tốt rồi.

33. Chương 33

Tối thứ sáu...

Triển Kính đứng trước một quán lẩu, vừa nhìn đồng hồ, vừa nghe điện thoại. Điện thoại vừa có người nhận, anh liền hỏi: “Đến chỗ nào rồi?”

“Anh đừng vội, sắp tới rồi.” Giang Tuyết Tử nhận lại tiền thối của người tài xế, mở cửa xe, đôi cao gót da cừu thanh mảnh đạp xuống đất, làm tung toé một ít bọt nước. Một tay cầm điện thoại ngoẹo đầu, trên vai đeo túi xách, tay kia cầm một chiếc dù màu xanh nhạt.

Triển Kính từ xa đã trông thấy thân ảnh cao gầy xinh xắn, trên người khoác một chiếc áo len màu xanh bạc hà, cổ áo hình trái tim, nhẹ nhàng thoải mái phối cùng chân váy lụa màu trắng sữa dài đến đầu gối rất hợp với chiếc túi xách màu be đeo trên vai.

Sắc trời đã tối, mưa thu lất phất, gió thổi từng cơn. Cô một thân thanh lịch nhưng không hề mất đi vẻ hoạt bát, eo nhỏ trong suốt, hai chân thon dài lộ ra dưới ánh đèn đêm như lớp tuyết trắng mỏng manh giữa trời đông, ôn nhuận xinh đẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú, mày đậm mắt to, cằm thon môi mọng, chỉ thoa một lớp son phấn mỏng, thanh lệ thoát tục. Triển Kính cũng không quản trời mưa đi tới gần, rằng nghiêng ken két, trời lạnh như vậy, cũng không phải hai người đi hẹn hò, ăn mặc thế này định làm họa thủy hay thế nào? Mấy người đậu xe quanh đây từ này đến giờ không hề rời mắt khỏi người tiểu nha đầu này nha!

Giang Tuyết Tử khó khăn mở dù, “a lô” mấy tiếng với điện thoại, lại phát hiện ra đầu kia đã tắt máy. Chân mày khẽ nhíu lại, vừa ngẩng đầu lên đã thấy nam nhân cao lớn kia vội vàng vàng đi tới. Giang Tuyết Tử hoảng sợ, dù cũng vội vàng ngửa ra sau, sợ khung dù không cẩn thận đâm vào người anh. Cô đi tới, vươn tay nhỏ giúp anh lau mấy hạt mưa li ti đọng trên mặt, có chút giận trách: “Anh gấp cái gì? Em cũng đã chú ý tới trước giờ hẹn rồi nha. Dầm mưa thế này bị cảm thì phải làm sao...”

Triển Kính thấy ánh mắt to tròn kia vô cùng chuyên chú lo lắng cho anh, bản thân thế nào cũng không để ý, ngón tay mềm mại lại ở trên mặt anh lau nhẹ, nguyên bản một bụng lửa giận theo động tác của cô đều tiêu tan hết. Tuỳ ý vuốt mặt, Triển Kính tiếp nhận dù trong tay cô, đem người chặt chẽ giam cầm trong địa bàn của mình, thanh âm trầm thấp nói: “Anh cũng không dễ sinh bệnh như vậy. Còn em kia kìa, trời lạnh như vậy còn mặc váy, không sợ thân thể lại khó chịu sao?”

Giang Tuyết Tử cười cười, cũng không tức giận, thanh âm còn ôn nhu mềm mại hơi cả lúc này: “Không phải đi gặp đồng sự của anh sao? Em cũng phải chuẩn bị tốt một chút, không thể để cho đội trưởng ngài mất mặt được...”

Triển Kính nghe lời này một cái, trong lòng quả nhiên thoải mái không ít. Ánh mắt cũng nhu hoà vài phần, khoẻ miệng cong cong nhưng chân mày vẫn nhíu lại như cũ, bày ra một bộ dáng bất mãn: “Một đám lang sói, một chút ánh mắt cũng không có, đẹp xấu thế nào cũng không biết đâu. Còn không bằng...” Nhớ tới ngày ấy, dáng người yếu điệu kia ẩn dưới chiếc áo thun trắng của anh, lấp ló cảnh xuân xinh đẹp... Triển Kính không nói nữa, đem nửa câu sau nuốt vào.

“Không bằng cái gì?” Hai người đã vào trong nhà hàng, Giang Tuyết Tử nhìn anh đang thu dù, đáy mắt rũ xuống, đoán xem anh đang nghĩ gì.

Triển Kính cất gọn đồ trong tay, vươn tay ôm eo cô, khoẻ miệng cong cong nhỏ giọng nói: “Không bằng về nhà, từng món từng món cỗi cho anh xem..”

Giang Tuyết Tử ánh mắt đầy ý vị ám chỉ kia nhìn đến đỏ mặt tim đập, cắn môi đẩy anh một phen, giày cao gót thanh thoát đi về phía trước, kết quả lại bị Triển Kính vươn tay dài kéo vào lòng.

Mi mục thâm sâu, trên miệng gợn lên một nụ cười xấu xa, anh khe khẽ nói: “Muốn đi đâu? Toilet ở trên tầng hai cơ. Không lẽ em định... Hả?”

Giang Tuyết Tử bị mấy câu cà rồn của anh chọc đến đỏ mặt, nơi này dù gì cũng là chốn công cộng, người qua lại rất nhiều, cô cũng không định để Triển Kính lôi lôi kéo kéo, để mặc cho anh ôm, hung hăng trừng mắt nhìn anh.

Hai người mới vừa lên hết cầu thang liền gặp một cô gái tóc ngắn, một thân y phục trắng thanh thoát, nhìn qua cũng cỡ tuổi Giang Tuyết Tử, làn da rậm nắng, mắt to tinh tế, diện mạo xinh đẹp. Cô gái vừa trông thấy Triển Kính thì đôi mắt to cũng sáng lên, biểu tình trên mặt không chút thất lễ, tươi cười thân thiện, cử chỉ khéo léo, giọng nói hữu lực: “Triển ca mau tới, mọi người đều đang chờ đấy.”

Triển Kính gật gật đầu, ôm eo Giang Tuyết Tử đi theo người kia vào phòng ăn. Cô gái kia đi ở phía trước, một bên vì hai người dẫn đường, một bên cười khanh khách nói chuyện. Ánh mắt lấp lánh từ trên người Triển Kính chuyển sang nhìn Giang Tuyết Tử. Tươi cười trên mặt người kia đột nhiên có chút cứng ngắc, rất nhanh liền trở lại như cũ, bất động thanh sắc đánh giá Giang Tuyết Tử từ đầu đến chân, kể cả đôi bàn tay to lớn của Triển Kính đang đặt trên vòng eo nhỏ kia. Nữ nhân này rất nhanh khôi phục lại bộ dáng thân thiết hào phóng, cười yếu ớt liếc về phía Triển Kính: “Em nói Triển ca này thế mà lại kín miệng như vậy, từ trước đến giờ chưa từng nói qua một lời nào nha!”

Vừa nói người kia cũng dừng bước, vươn tay phải, nở một nụ cười tiêu chuẩn: “Xin chào, tôi là Triệu Thanh. Xưng hô thế nào thì tiện, cũng là họ Triển sao?”

Giang Tuyết Tử nghe đến tên họ là một nữ nhân, trong lòng khẽ động, còn chưa kịp vươn tay đã bị thân thủ mở cửa của Triển Kính chặn lại, khéo léo cản trở về.

Ôm lấy Giang Tuyết Tử bước nhanh vào phòng, Triển Kính lịch sự giữ cửa, vẻ mặt không rõ nói với cô gái kia: “Tiểu Triệu, mau vào.”

Trong phòng lập tức vang lên một trận ồn ào, tiếng vỗ tay, tiếng hét to ầm ĩ một lúc lâu. Triển Kính hắng giọng một cái, hai tay đặt trên bả vai Giang Tuyết Tử, biểu tình bình thản, khoẻ miệng khẽ nhếch, lớn tiếng tuyên bố: “Giới thiệu một chút, đây là Tử nhi nhà tôi. Về sau vô luận ở đâu, đều nhớ rõ phải gọi là chị dâu đấy!”

Cả phòng có hơn 30 người, ngồi khoảng ba bàn, tất cả đều đồng loạt đứng dậy, đứng nghiêm hô lớn: “Rõ, chị dâu khoẻ!”

Tiếng nói vừa dứt, hai gò má của Giang Tuyết Tử cũng bạo phát đỏ ửng, mặc dù chưa kịp nhìn kỹ nhưng cô cũng biết có rất nhiều người trong phòng này lớn tuổi hơn cô rất nhiều. Chỉ là Triển Kính là đội trưởng của bọn họ, bọn họ vui vẻ nguyện ý gọi một tiếng chị dâu là để cho Triển Kính mặt mũi, cô cũng không tiện so đo. Cho nên Giang Tuyết Tử cũng lễ phép khom người, cùng mọi người chào hỏi: “Mọi người khoẻ. Triển Kính bình thường đều là nhờ mọi người chiếu cố, khổ cực rồi ạ.”

Nam nhân trẻ tuổi đứng gần Triển Kính nhất bật cười, sau đó nhìn đến ánh mắt đầy uy hiếp kia của Triển Kính liền thu liễm, lông run run, ngẩng đầu nghiêm trang nói: “Bọn em không khổ, là chị dâu vất vả mới phải. Mọi người nói xem?”

Thoạt nhìn, người này ở trong đội rất có uy tín. Bởi vì một câu này vừa nói ra liền được tất cả mọi người nhất trí gật đầu phụ họa. Nam nhân sau lưng cô còn quăng ra một đạo ánh mắt, mọi người liền ăn ý nói lớn: “Chị dâu khổ cực rồi!”

Giang Tuyết Tử quần bách, không biết nên nói cái gì cho phải. Triển Kính cười cười nhìn nam nhân bên cạnh một cái, giới thiệu với Giang Tuyết Tử: “Đây là đội phó của đội, Âu Dương.”

Âu Dương gật gật đầu, mở cửa gọi phục vụ, sau đó quay lưng lại ra hiệu cho hai người đi đến chỗ ngồi. Triển Kính gật đầu một cái, phát phát tay: “Được rồi, mọi người đến đủ cả chưa? Mời ăn.”

Một phòng toàn là nam nhân, đều là động vật ăn thịt, vừa nghe đội trưởng nói có thể cầm đũa, đội phó đã gọi người chuẩn bị thức ăn, nhất thời lại vang lên một trận sôi tru mãi không dứt.

Âu Dương dặn dò mấy lời với người phục vụ xong mới đóng cửa, vươn tay phải hướng về phía Giang Tuyết Tử: “Xin chào, tôi là Âu Dương, Âu trong Âu Châu, Dương trong cây dương.”

Triển Kính đang giúp cô treo túi xách, Giang Tuyết Tử vội vàng đứng lên, nhẹ nhàng bắt tay đối phương, nở một nụ cười: “Xin chào, tôi là Giang Tuyết Tử.”

Một bàn 10 người, ngoài Triển Kính, Âu Dương còn có 3 nữ nhân của đội cùng các đồng đội có quan hệ thân thiết nhất với Triển Kính, bao gồm cả Lão Tiểu lớn tuổi nhất. Lúc này Triển Kính vừa đi ra ngoài nghe điện thoại, Âu Dương thay anh giới một lượt. Mỗi người ai ai cũng vui vẻ bắt tay cùng Giang Tuyết Tử, thi thoảng còn nói mấy lời di dỏm, một bàn không khí hoà hợp vô cùng. Cô nguyên bản còn có chút thấp thỏm, dưới sự dụng tâm chu toàn của Âu Dương liền rất nhanh thả lỏng vui vẻ.

Triệu Thanh sau khi nghe qua tên Giang Tuyết Tử, tươi cười khả ái trên mặt lại hiện ra thêm vài phần khó lường. Một nữ nhân có khuôn mặt trái táo ngồi gần đó đang nhìn Giang Tuyết Tử, đột nhiên lên tiếng: “A! Cô có phải là cô gái kia...”

Lão Tiểu đang nhấp một ngụm trà lúc này liền cười cười, gật đầu không ngừng, lên tiếng reu reo: “Tiểu Tô, nhân lực này phải luyện tập thêm rồi! Còn không bằng một lão già như tôi nha!”

Cô gái gọi là Tiểu Tô xoa xoa mũi, nói: “Chú mà gọi là lão già thì tôi đây thành bà thím mất rồi.” Gọi là Lão Tiểu, thật ra trong lý lịch của người này cũng không quá lớn, chỉ mới 36 mà thôi.

Triệu Thanh ngồi đối diện với Giang Tuyết Tử, nghe mấy lời này liền tò mò hỏi: “Lúc trước mọi người đã gặp qua cô ấy sao?”

Một nữ nhân khác diện mạo thanh tú nhả nhả liền cười cười giải thích: “Lúc đó Tiểu Thanh còn chưa được điều tới đây. Vị này Giang tiểu thư, chính là vị tiểu thư trẻ tuổi đặc biệt cơ trí dũng cảm mà Lão Tiểu hay nhắc đến trong lần bị tên cướp liên hoàn uy hiếp đấy.”

Triệu Thanh há hốc mồm, làm ra biểu tình giật mình, nghiêng đầu đánh giá Giang Tuyết Tử: “VẬY sao? Có phải như vậy Giang tiểu thư mới quen biết Triển ca của chúng tôi không?”

Triển Kính lúc này đã nói xong điện thoại, trở về chỗ ngồi bên cạnh Giang Tuyết Tử, quét mắt một vòng: “Cái gì cùng tôi quen biết?”

Tiểu Tô tròn tròn một đôi mắt, vẻ mặt mộng ảo thêm tò mò, chống cằm: “Đang nói chuyện... Chuyện tình của Triển đội trưởng cùng Giang tiểu thư...”

Mấy người trên bàn cũng vô cùng hứng thú với câu chuyện này, bình thường đều phải làm việc cường độ cao trong môi trường áp lực lớn, rất khó có cơ hội cùng nhau tụ họp ăn một bữa cơm, cho nên tâm tình lúc này cũng buông lỏng hơn rất nhiều. Người bình thường chẳng mấy khi cười cười nói nói, lúc này cũng vui vẻ huýt sáo hoặc bật cười vỗ tay tán thưởng.

Triển Kính nghe xong lời này, ra vẻ nghiêm túc điểm điểm ngón tay trên cằm, nói: “Để mà nói hết thì chắc phải mất 3 ngày 3 đêm.”

34. Chương 34

Ai ngờ Tiểu Tô nghe xong lời này, ánh mắt lại càng mở lớn, dùng khuỷu huých huých nữ nhân bên cạnh: “A, xem ra Triển đội trưởng còn biết nói đùa nữa kìa!”

Nữ nhân kia cũng cười, diện mạo tư tư văn văn, có mấy phần ôn nhu nhỏ nhẹ của con gái Giang Nam, không hề giống một nhân viên của đội đặc công chút nào, nhìn qua rất giống giáo viên tiểu học hiền hậu. Cử chỉ cùng lời nói cũng rất thanh thoát: “Đương nhiên rồi, chị dâu cũng đã tới đây, Triển đội lại cứ nhắc thì để cho ai xem?”

Tiểu Tô lập tức đem ánh mắt long lanh to tròn nhìn về phía Âu Dương: “Đội phó, anh cũng mau tìm người yêu đi! Như vậy về sau sẽ không bị trêu là khối băng nữa!”

Âu Dương bình thần hỏi lại: “Gọi là khối băng thì có gì không tốt? Hay cô lại muốn chạy đến cầu cạnh đại gia hoá mặt than kia.”

Tiểu Tô le lưỡi một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn mặt nhăn thành mướp đắng: “Tha cho tôi đi! Mặt than á, muốn tôi chết đi sống lại hay sao!”

Tất cả mọi người đều cười vang.

Giang Tuyết Tử nghe được, nghiêng đầu hỏi Triển Kính: “Cái gì mà khối băng với cả mặt than, là biệt danh của mọi người trong đội à?”

Triển Kính khước miệng khẽ nhếch: “Đừng nghe bọn họ huyên thuyên! Cũng chỉ là mấy danh xưng mọi người hay đùa trong lúc bất quá thời.”

Thức ăn rất nhanh được đưa đến, Âu Dương không nói nhiều, động tác lại đặc biệt lưu loát hay có thể nói toàn bộ đội đặc công đều như thế. Ngoại trừ cô gái Tiểu Tô kia, mấy người còn lại ai cũng ngẫu nhiên đùa hai câu, công phu trên tay cũng lưu loát, miệng lại càng không nhàn rỗi. Bảy tám đĩa thức ăn đầy ụ vừa đảo mắt đã vơi đi gần hết.

Giang Tuyết Tử vừa ăn hai đĩa, ngẩng đầu lên liền ngạc nhiên vô cùng. Âu Dương trông thấy nét mặt này của cô lập tức vui vẻ nói: “Chị dâu, chị mà cứ chậm rãi như thế thì chỉ còn lại đĩa không mất thôi.”

Triển Kính gấp một miếng đậu hũ chiên đặt vào chén cô, thấp giọng nói: “Từ từ ăn, không cần lo lắng đến bọn họ. Gần đây có một quán nướng rất ngon, một lát anh sẽ mua về nhà một ít.”

Lão Tiểu nuốt một miếng thịt, trêu ghẹo: “Đội trưởng, thịt nướng có phần chúng tôi chứ?”

Triển Kính nhíu mày, gấp một ít rau xào vào chén Giang Tuyết Tử, đáp lại: “Cơm chiều tôi lo rồi, bữa khuya các người tự mình quán đi.”

Triệu Thanh ở bên cạnh nói một câu: “Triển ca cùng Giang tiểu thư tuy rằng quen biết không bao lâu mà tình cảm thật tốt nha!”

Triển Kính cũng không định đáp lời, Âu Dương lại nhấp một hộp bia, chậm rãi: “Tình cảm giữa hai người có tốt đẹp hay không vốn không có liên quan đến chuyện thời gian dài hay ngắn.”

Triệu Thanh có vẻ hơi phật ý vì bị anh xen miệng, chua ngoa hỏi lại: “Đội phó cũng chưa từng yêu đương qua, sao lại có kinh nghiệm như vậy? Thế anh nói thử xem, cái gì mới có liên quan?”

Âu Dương gấp một con tôm chiên vàng rộm, chấm vào sốt chua cay: “Đúng vậy. Tôi vốn không có kinh nghiệm gì, việc này phải hỏi Lão Tiểu mới đúng.”

Lão Tiểu năm nay 37 tuổi nhưng từ lúc 22 đã kết hôn cùng bạn thanh mai trúc mã, tình cảm gắn bó như keo sơn. Bộ dáng Lão Tiểu như vậy nhưng lại là tay súng thần nổi danh trong đội, chuyên môn nghiệp vụ vững vàng, ít nói kiệm lời lại đặc biệt khí khái đàn ông. Mấy năm qua cũng có không ít cô nương trẻ tuổi nhất thời nổi hứng, lớn mật theo đuổi nhưng Lão Tiểu đối với vợ vô cùng toàn tâm toàn ý, giống cái trong mắt người đàn ông này đoán chừng không khác gì muối mè, lúc nào cũng nhàn nhạt lướt qua mà thôi, chừng

mực lịch sự, một chút hữu ý cũng không có. Các cô gái trong đội mỗi khi nhắc đến anh đều phải dựng thẳng ngón tay cái, nói có thể giả cho một nam nhân tốt như Lão Tiểu chính là một loại phúc phần đáng giá.

Lão Tiểu dù gì cũng là lão niên trong đội, sao lại không nhìn ra mấy chuyện giữa đám trẻ xung quanh, lướt qua có vẻ bình tĩnh vô ưu kì thực lại sóng gió không ngừng. Nhắc tới đội trưởng cùng đội phó, bình thường đều là người trầm tĩnh nhưng mỗi khi mở miệng thì lời nói ra đều ẩn ẩn dao thương, không nói tới Triệu Thanh là người mới, bản thân Lão Tiểu thi thoảng cũng phải cân nhắc cẩn thận mới dám nói mấy câu. Việc này rõ ràng Triển Kính là đương sự, người thông minh cần bản không ngốc mà tiếp lời, thế mà Âu Dương lại thần nhiên giả ý đáp lại, đem quả cầu nóng phỏng da ném vào tay Lão Tiểu.

Tiểu đồng chí âm thầm thở dài, đem nửa chén miến ăn xong mới ý vị sâu xa nói: “Chuyện này bắt tôi nói có giống như ép tôi phạm sai lầm không hả? Người ta làm sao không biết, càng về lâu dài tôi lại càng thương vợ mình hơn.”

Triển Kính nghiêm trang để đĩa xuống, cùng Âu Dương vỗ tay thật lớn. Tiểu Tô cùng cô gái bên cạnh choáng váng, theo thói quen lập tức làm theo động tác của cấp trên, nhanh chóng buông đĩa, nhìn về Lão Tiểu vỗ tay không ngừng. Mấy nam nhân xung quanh đang cầm đĩa, lộ ra bộ dáng của mấy tiểu tử ồn ào: “Triển đội, Âu đội, đôi a! Thêm thịt thôi! Còn chưa ăn được mấy đĩa.”

Hai bàn bên cạnh cũng ồn ào náo nhiệt, dù sao cũng không ngồi cùng cấp trên, tiêu dao tự tại hơn một chút. Lúc này vừa nghe bàn này vỗ tay, quay đầu nhìn lại đã thấy đội trưởng cùng đội phó mở đầu, việc gì cũng không rõ nhưng cũng rối rít vỗ tay theo.

Triển Kính thấy thế khá vừa ý, vung tay đứng lên nói: “Chờ, mỗi bàn thêm mười đĩa thịt. Cứ làm mấy món giống lúc này là được.”

Lão Tiểu hướng một ánh mắt về phía Âu Dương, người kia chỉ để lộ một nụ cười nhàn nhạt không rõ, tay gấp một ít đậu hũ ki vào chén Giang Tuyết Tử: “Chị dâu ăn nhiều một chút...”

Giang Tuyết Tử liền thanh cảm ơn, một bên có điểm ngưỡng ngừng nhỏ giọng nói: “Cái kia... Triển Kính hẳn là đùa giỡn, mọi người không cần thật sự gọi tôi là...” Hai chữ kia, cô đứng là không thể nói nên lời.

Triệu Thanh phía đối diện bình tĩnh thu hết mọi biến hoá vào trong ánh mắt, Âu Dương mỉm cười, cũng thấp giọng nói: “Vây được, về sau gọi cô là Tiểu Giang có được không?”

Giang Tuyết Tử sững sờ, cảm thấy xưng hô này thật mới mẻ, vui vẻ nói: “Được!”

Hai người đang nói Triệu Thanh không biết từ khi nào thì cầm một ly rượu trắng đưa tới, mắt to đầy thần thái, hướng Giang Tuyết Tử kính một ly.

“Tôi qua mấy phen điều động vẫn là cấp dưới của Triển ca. Sự tích anh dũng kiên cường của Giang tiểu thư tôi cũng đã được nghe qua. Giang tiểu thư mặc dù không xuất thân từ quân cảnh như bọn tôi nhưng lại trí dũng song toàn, thật có thể xem là “Nữ trung hào kiệt”. Hôm nay là lần đầu tiên cùng Giang tiểu thư gặp mặt, những chuyện khác không nói tới, chỉ bằng lòng khâm phục của tôi dành cho Triển ca cùng sự ngưỡng mộ dành cho Giang tiểu thư, ly này tôi xin cạn, còn lại tùy ý cô.”

Khi Triệu Thanh nâng ly, Giang Tuyết Tử liền cảm thấy không đúng, cũng vội vàng đặt đĩa xuống đứng lên theo đối phương. Nghe được một nửa, lại thấy ánh mắt người kia nhấp nháy ẩn chứa trào phúng, cô liền biết không ổn, trong lòng “lộp bộp” một chút, ý cười trên mặt cũng nhạt dần.

Năm đó Giang Tuyết Tử 10 tuổi, Giang Thục Dung cùng Triệu Yến Lâm còn chưa ly hôn, số lần cô ra vào Triệu gia cũng không thể nói là ít. Giang Tuyết Tử từ nhỏ trí nhớ đã rất tốt, khả năng nhận biết người khác cũng chẳng mấy khi sai, vừa rồi khi Triệu Thanh tự giới thiệu, trong đầu cô đã có chút ngờ ngợ. Thái độ của Triển Kính cô đã biết từ lâu, anh sẽ không vì chuyện trong lòng mà ở bên ngoài mất đi lịch sự cùng lễ nghĩa, chưa kể đối phương không chỉ là cấp dưới của Triển Kính mà còn là một nữ tử xinh đẹp. Người có thể khiến anh bày ra thái độ lạnh lùng cùng nhàn nhạt đem câu dò hỏi kia cản lại thì chỉ có một khả năng duy nhất, Triệu Thanh, đúng như cô phỏng đoán, là người của Triệu gia.

Phụ thân “cũ” của Giang Tuyết Tử, Triệu Yến Lâm, ở Triệu gia là anh tư, năm kia chịu không ít chuyện gièm pha, vợ mới cưới vào cửa đã có gian tình với bên ngoài, nữ nhi ruột thịt duy nhất thế mà lại không

phải con mình, bệnh gan phát nặng, phải ở bệnh viện điều trị mất một thời gia. Sau đó không bao lâu liền cùng vợ chồng anh cả của đi Mỹ, vừa trị liệu tinh dưỡng, thuận tiện định cư ở nơi đó.

Mà Triệu Thanh này chính là con gái rượ của anh cả Triệu gia, hè năm trước vừa tốt nghiệp một trường cảnh sát nổi tiếng của Mỹ, trở lại thành phố B là việc ở trụ sở cảnh sát. Đối với năng lực và trình độ của cô ấy, đi đến đại đội hình cảnh mới là thích hợp nhất, hơn nữa Triệu gia trong giới này có căn cơ rất sâu, thực lực của Triệu Thanh cũng rất tốt, đến thị cục muốn chức vị gì liền tùy cô ấy chọn. Thế mà nha kia cũng không biết nghĩ như thế nào, chọn tới chọn lui lại chạy đến tiểu đội đặc công, từ một viên cảnh sát bình thường mà phát triển.

Người ngoài cảm thấy kỳ quái nhìn không thấu, Triệu gia cũng mù mịt, duy chỉ có anh cả của Triệu gia, cha của Triệu Thanh lại nắm rất rõ tâm tư của con mình. Tiểu đội đặc công này của thành phố B có đội trưởng Triển Kính, đội phó Âu Dương là hai người trẻ tuổi có tiền đồ nhất, Triệu Thanh muốn kết giao cũng không phải là chuyện khó. Âu gia tuy nói là cảnh sát thế gia, nhưng vốn là người từ thành phố T, không có mấy quen thuộc với Triệu gia. Chỉ còn lại Triển Kính. Triệu Yến Phụ rất nhanh liền hiểu được, khuê nữ nhà mình đã sớm để ý tới nhị tiểu tử của Triển Thụ Đào!

Triển gia cùng Triệu gia không thể nói là thân thiết bao nhiêu nhưng cũng không trở mặt thù hằn như với Giang gia. Triển Thụ Đào tổng tham mưu của thành phố B, vợ cũng xuất thân từ danh môn Giang Nam, con trai lớn Triển Phong nổi danh trong giới thương nhân thành phố B không chỉ vì giỏi giang xuất chúng mà còn là vì sự lạnh lùng đến tàn nhẫn, tiểu tử Triển Kính ở trong quân đội rèn luyện 10 năm, vì nhân dân phục vụ. Cả hai tiểu tử này đều có bản lĩnh vững vàng, mạnh mẽ, là con em thế gia nhưng không câu nệ tiểu tiết, nhanh nhẹn hoạt bát cùng hào phóng dễ chịu. Đừng tưởng tên nhóc năm nào là bốc đồng mà rời quân đội, trước mắt chỉ là một đặc công tiểu đội trưởng nhưng chưa tới nửa năm đã lập hai lần đại công, trong cục không ít người đều âm thầm xem trọng. Vị trí cục phó đã bắt đầu muốn thay người, Triển Kính cũng chưa tới 30, không có khả năng chỉ ở mãi một chỗ, tiền đồ nhất định sẽ rộng mở... Nói tóm lại, Triệu Yến Phụ vô cùng ưng ý đối tượng đã lọt vào mắt xanh của con gái mình.

Mà những gì Triệu Yến Phụ suy nghĩ cũng là những điều Triệu Thanh cất giấu trong tâm. Cho nên ly rượu này là được chọn một thời điểm tốt, lý do không chèn vào đâu được nhưng thái độ của người kính rượu lại khó coi vô cùng.

Trong tay Giang Tuyết Tử chỉ có một ly nước ép do Triển Kính rót cho cô. Anh vừa mới đi gọi thêm đồ ăn lại có một cuộc điện thoại không nghe không được gọi tới. Cho nên cứ vừa khéo như thế, trong lúc Triệu Thanh dùng một ly rượu trắng ép buộc Giang Tuyết Tử thì Triển Kính lại đang ở bên ngoài bị một cuộc điện thoại cản không thể đi vào.

35. Chương 35

Triệu Thanh vừa dứt lời, Giang Tuyết Tử còn chưa kịp nói thì Âu Dương bên cạnh đã có động thái. Trong lúc Triệu Thanh lúc nói chuyện, Âu Dương liền nhân cơ hội cầm hai chai nước táo lên men trước mặt Tiểu Tô rót ra hai ly, đặt ở trước mặt Triệu Thanh cùng Giang Tuyết Tử, sau đó ngồi xuống ghế, mỉm cười nói: “Tiểu Triệu, trong đội ai cũng biết tửu lượng của cô rồi, không cần gấp như vậy đã muốn rót cho chị dâu nhỏ của chúng ta nha!”

Tiểu Tô ở bên cạnh liên tục gật đầu, nhìn Triệu Thanh cầm ly rượu trắng trong tay, nói: “Đúng vậy Tiểu Thanh! Mau đặt rượu xuống, chúng ta đều là nữ nhân, uống nước trái cây là được rồi.”

Một bên cũng có người tiếp lời: “Đúng vậy. Không phải người ta hay nói, chỉ cần có lòng, rượu hay nước trắng đều như nhau mà!”

Người một câu ta một câu, ai ai cũng đều khuyên Triệu Thanh đặt rượu xuống. Giỡn chơi hay gì? Người khác không nói, cô gái nhỏ kia lại là đối tượng mà đội trưởng của bọn họ đặt trong lòng, tâm can bảo bối đặt trong tay còn sợ tan, ai dám thừa dịp đội trưởng nhất thời không có mặt, bắt vợ người ta uống rượu,

có chán sống cũng chẳng dám làm vậy! Huống chi Triển Kính kia tuy rằng đã ở trong đội cùng làm việc với mọi người hơn nửa năm nhưng tính tình bản tính ra sao, đến Tiểu Tô đỡ hơi thích nói đùa cũng phải nhìn sắc mặt đội trưởng mà nơm nớp trên ghẹo!

Triệu Thanh lông mày nhướn lên, vung tay phất phất, mặc dù bình thường ở cạnh mọi người cũng không có quá nhiều điểm khó ở chung nhưng một động tác đơn giản này đã biểu lộ rõ tính tình tiểu thư của cô.

“Mọi người đừng cản tôi, Giang tiểu thư còn chưa nói gì mà! Nhỡ đâu Giang tiểu thư vốn muốn tiếp ly rượu này, bị hết người này đến người kia chặn lại, khách khí thế thì thôi đi! Ta nói có đúng không, Giang tiểu thư?”

Giang Tuyết Tử cong lên khoe miệng, bưng ly bia đặt trước chỗ ngồi của Triển Kính lên, nói: “Việc này là do tôi suy nghĩ không chu toàn.”

Nghe lời này, mấy người ngồi xung quanh không nhịn được có chút bồn chồn. Âu Dương nhướn mày đánh giá Giang Tuyết Tử, Tiểu Tô ánh mắt lưu chuyển, xem xét một lượt hai người đang đứng. Lão Tiểu dừng xĩa răng, ngón tay miết miết mép bàn, những người quen thuộc với Tiểu đồng chí đều biết đây là lúc người đàn ông này trầm tư suy nghĩ.

Triệu Thanh cười cười, ánh mắt lấp lánh, nét đùa cợt không hề che giấu thân nhiên lộ ra.

Không đợi Triệu Thanh mở miệng, Giang Tuyết Tử giơ bia lên, hướng về phía Âu Dương: “Âu đại ca, tửu lượng của tôi không tốt, uống trà hay nước ép thì lại có vẻ như không có thành ý, tôi chỉ nhấp một hớp. Lần đầu tiên gặp mặt, cảm ơn Âu đội bình thường chú ý chiếu cố Triển Kính.”

Nói một nửa, Âu Dương đứng lên, cầm ly bia của mình đụng nhẹ với ly bia trong tay Giang Tuyết Tử, một hơi uống cạn, thân nhiên nói: “Nên như thế. Triển đội bình thường cũng chiếu cố tôi không ít. Ly này tôi uống rồi, chị dâu uống một hớp là được.”

Giang Tuyết Tử cũng không nhăn nhó, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, sau đó lại hướng Lão Tiểu nâng ly: “Tiểu đại ca, tôi nghe Triển Kính nói anh là lão đồng chí của đội, bình thường cũng giúp đỡ Triển Kính rất nhiều. Tôi uống một ngụm, thỉnh anh tùy ý.”

Lão Tiểu thu lại cây tăm, lưu loát đứng dậy, rót đầy ly bia của mình, một hơi cạn sạch, sau đó cười nói: “Chị dâu nhỏ khách khí. Triển đội là một lãnh đạo tốt, chúng tôi đều quý mến hẳn, làm cấp dưới của Triển đội vô cùng thoải mái vui vẻ!”

Giang Tuyết Tử cảm kích cười, lại uống một ngụm.

Sau đó, Giang Tuyết Tử theo thứ tự kính hết một bàn lớn, đến Tiểu Tô cùng Tiểu Lam thì hai cô gái này lại chủ động đổi đồ uống. Cho nên khi ba người chạm cốc, đều là nước táo lên men lúc này Âu Dương rót cho bọn họ. Cuối cùng còn lại ước chừng nửa ly bia, vừa vặn đến phiên Triệu Thanh, Giang Tuyết Tử vừa giơ ly lên, phía sau đã có cánh tay dài vươn tới giữ lấy, chưa lên tiếng đã đem ly trong tay cô đặt xuống: “Thế này là thế nào?”

“Lúc tôi không có đây, mọi người liền đối xử với chị dâu như vậy?”

Khuôn mặt Triệu Thanh cương cứng, khoe miệng miễn cưỡng nặn ra một ý cười, lửa giận trong mắt càng lúc càng dâng cao, còn chưa kịp che giấu đã mở miệng nói: “Triển đội, không phải tôi...”

Triển Kính phất tay, trên mặt lộ ra nét không kiên nhẫn. Tuy rằng rất nhạ nhưng bình thường anh rất khi ở trước mặt mọi người lộ ra vẻ mặt này, trong lúc nhất thời cả bàn yên tĩnh không tiếng động, nếu không có thanh âm ồn ào rộn ràng của hai bàn bên cạnh, chỉ sợ không khí cứng nhắc đến khó xử mất.

“Tiểu Triệu, để rượu xuống.”

Triệu Thanh sững sờ, không tự chủ được đem ly rượu đặt xuống bàn.

Ánh mắt Triển Kính trầm tĩnh như nước, đáy mắt có chút lạnh quét một vòng, cuối cùng mới nói: “Cả đội chúng ta cùng nhau đi ăn cơm chính là một loại cao hứng. Không quan tâm là ai nhưng tôi không ủng hộ chuyện uống rượu một chút nào. Tôi mặc dù là bộ đội xuất ngũ nhưng lại không thích lúc ăn cơm phải sống

chết uống rượu. Thứ nhất là vì thương thân, thứ hai, nếu đột nhiên cấp trên có nhiệm vụ khẩn cấp, cả một tiểu đội không ai có thể đi, trách nhiệm ai phải chịu đây?”

Một bàn cực ăn ý đều không lên tiếng, ngay cả Tiểu Tô cũng ngoan ngoãn cúi đầu nghe dạy dỗ. Giang Tuyết Tử biết Triển Kính mặc dù là vì chính mình mà lên tiếng nhưng cũng có dụng ý muốn chấn chỉnh thật sự cho nên cũng không lên tiếng.

Chờ anh nói xong mới nhẹ nhàng đặt tay lên cánh tay anh, giải thích rõ ràng: “Là em chủ động kính rượu mọi người, mọi người tùy ý uống, Tiểu Tô cùng Tiểu Lam uống nước trái cây, tửu lượng tốt thì uống một ly bia, em cũng không uống nhiều...”

Ý cười trên Triệu Thanh lúc này mới sáng lạn, khuôn mặt nhỏ nhắn còn muốn nói không ít lời: “Triển ca, tôi chỉ là...”

“Được rồi Tiểu Triệu.” Lúc này người lên tiếng là Âu Dương, “Ý tứ của đội trưởng thế nào mọi người nghe đều hiểu. Mấy lời này cũng đem cả chị dâu vào mà dạy dỗ đấy, mọi người cũng hiểu rõ độ nghiêm trọng mà! Triển đội là vì chúng ta, nếu có chuyện gì xảy ra, cả Triển đội cả tôi đều sẵn lòng thay mọi người gánh vác nhưng cuối cùng chắc chắn mọi người cũng không tránh được xử phạt đâu.”

Tiểu Tô đáp: “Chúng tôi biết, Triển đội là vì chúng ta.”

“Triển đội, Âu đội, các anh yên tâm đi, tôi đi đầu, về sau có thể không uống rượu liền không uống rượu, có thể uống bớt một hộp tuyệt không mở thừa một chai.”

Tiểu Lam cũng vội vàng lôi kéo góc áo Triệu Thanh, đem người ngồi xuống trước.

Lúc này Triển Kính mới để Giang Tuyết Tử cùng ngồi xuống, bình tĩnh nói: “Đúng, chính là ý tứ này, mọi người hiểu là được. Hôm nay khó khăn lắm mới có thể thả lỏng được, muốn uống thì uống thôi, không thích thì tùy ý.”

Kỳ thật tất cả mọi người đều biết lời này là muốn nói cho ai nghe, cũng biết trong tình huống này, người làm đội trưởng đã nói vậy, cấp dưới cũng nên chừa một đường lui. Cho nên Lão Tiểu rót nửa ly bia, cười cười nâng ly với Triển Kính: “Triển đội, cảm ơn bữa cơm hôm nay rộng rãi mời khách.”

Triển Kính cầm lấy ly Giang Tuyết Tử uống từ nãy, rót đầy, cùng Lão Tiểu cùng ly: “Tiểu ca khách khí.”

Nói xong, uống một hơi cạn sạch.

Tiếp theo là Âu Dương, trừ bỏ ba nữ sinh, mỗi người trên bàn đều lần lượt uống một ly. Triển Kính nói nhỏ bên tai Giang Tuyết Tử mấy câu, sau đó mang theo chai bia cùng một cái ly không đến kia hai bàn, lại cùng mọi người uống mấy ly, liên tiếp nói mọi người ăn uống tự nhiên. Cuối cùng mới trở về chỗ cũ.

Âu Dương có nhân lực rất tốt, Triển Kính vừa trở về đã hỏi: “Ra ngoài nghe mấy cuộc điện thoại mới vào, không phải trong nhà có chuyện gì chứ?”

Triển Kính đặt ly lên bàn, cũng không ngồi xuống, đặt tay lên vai Giang Tuyết Tử: “Còn phải hỏi! Mẹ tôi ở nhà hung hăng thúc giục, vương mắc tôi đã giải quyết hết mà vẫn chưa an lòng. Cậu thay tôi cầm tiền thanh toán trước, bữa cơm này tôi nhất định chống đỡ tới cùng, bất quá phải phiền toái bạn hiền đây giúp đỡ một chút.”

Âu Dương bĩu môi, đáy mắt lộ ra nụ cười nhàn nhạt: “Còn cần cậu mở miệng sao, đi nhanh đi!”

Triển Kính nói xong liền đem người từ trên ghế kéo lên, thay cô lấy áo khoác cùng túi xách, dắt tay Giang Tuyết Tử đi ra ngoài.

Đến cửa lớn, bên ngoài trời vẫn mưa lất phất, gió đêm thổi đến từng cơn. Triển Kính mở dù, kéo Giang Tuyết Tử vào trong: “Đứng ở bên trong đợi đi, ở ngoài gió lớn. Anh đi lái xe tới đây.”

Giang Tuyết Tử giúp anh cài nút áo khoác, lại nhón chân thay anh sửa cổ áo: “Từ từ thôi. Hôm nay anh uống nhiều bia như vậy rồi, hay chúng ta gọi xe về là được...”

Triển Kính thuận thế ôm eo của nàng, đầu lưỡi khẽ liếm vành tai tinh tế, hơi thở nóng hổi phả vào cô: “Xót anh sao? Trở về cho anh ôm ngủ là được rồi.”

Giang Tuyết Tử bị chọc cho run rẩy, từ lỗ tai đến xương quai xanh nổi lên một tầng da gà. Sợ người kia thật sự uống nhiều rồi, Giang Tuyết Tử không yên lòng đỡ lấy cánh tay anh, nghiêm túc nói: “Nào, anh đừng náo, chúng ta đợi ở đây đón xe đi, đường này có rất nhiều xe, không phải đợi lâu đâu.”

Triển Kính cười trầm thấp, khê hôn vào gáy cô: “Mới có mấy ly, không có việc gì. Ngoan ngoãn đứng đợi anh một chút, anh chưa gọi thì em cũng đừng chạy ra ngoài.”

Giang Tuyết Tử nhìn ánh mắt tỉnh táo ẩn chứa tình cảm nóng rực của anh, vành tai cũng từ từ nóng lên. Ít nhất cô cũng xác định được, đầu óc người này vẫn còn thanh tỉnh, cho nên liền an tâm gật đầu.

Triệu Thanh từ trên lầu theo xuống, tới nơi liền thấy một màn này. Nam nhân cao ngất tay cầm dù, đem nữ nhân một thân quần áo nhẹ nhàng thanh lệ ôm vào trong ngực, nét mặt ôn nhu, môi mỏng mỉm cười, cúi đầu làm ra một loạt dấu hôn dày đặc bên tai đối phương. Sau đó anh yêu thương xoa xoa gò má hây hây xinh xắn kia, giương dù vọt nhanh vào màn mưa.

Ngón tay trắng nõn của Triệu Thanh nắm lấy tay vịn cầu thang đến nỗi gân xanh, cô chỉ cảm thấy trước mắt mình là một mảnh mờ lung. Thân ảnh tuấn tú mạnh mẽ vừa đi xa kia chỉ cần nhìn qua cũng rất khó để dời mắt. Nhưng cô nhớ rõ, vô luận ở trong đội, làm nhiệm vụ, ngồi trong phòng làm việc, hay là vừa mới ở hành lang, ở trên bàn cơm, đáy mắt của người đàn ông này chính là một làn nước trầm tĩnh không gợn sóng.

Đều là làn nước trầm tĩnh nhưng ánh mắt dành cho nữ nhân kia lại ẩn ẩn nhu tình lưu luyến không hề che giấu. Nhưng khi anh vừa chuyển tầm mắt, nhìn về phía những người khác thì nhu tình mềm mại kia lại hoàn toàn biến mất, một chút manh mối cũng không thể nhìn ra.

Cho dù là khi đối mặt với tình huống ngàn cân treo sợi tóc hay lúc lạnh lùng khiến cho người ta hoảng sợ, run rẩy không thể đứng thẳng thì ánh mắt người đàn ông nào đều như thế, không lộ ra một chút thay đổi nào. Tiểu đội đặc công này của thành phố B, có đội trưởng Triển Kính, đội phó Âu Dương, còn có tay súng thần Lão Tiểu, cùng với vài người khác đều được xem là anh hào trẻ tuổi, trung nghĩa vì nước, đều là một bộ dáng như nhau. Lãnh ngạo, bình tĩnh, không một gợn sóng nhưng lại như có Càn Khôn, làm việc lúc nào làm việc cũng nắm chắc phần thắng.

Cũng chính bởi vì nguyên nhân này, tiểu đội của Triển Kính mới có mỹ danh “Khối băng” không thể nhầm lẫn.

Triệu Thanh không phải gần đây mới biết đến đại danh của Triển Kính, cũng không phải nửa năm trước mới gặp qua anh. Ấn tượng ban đầu của cô với người đàn ông này cũng đã từ nhiều năm trước. Tiệc mừng sinh nhật anh 18, Triệu Thanh 10 tuổi theo anh trai đến dự. Cô còn nhớ rõ, cả ba điệu nhảy mở màn của anh đều bị Giang Tuyết Tử chiếm trọn, mà trong đáy mắt anh khi đó chỉ có thân ảnh của vị tiểu công chúa kia.

Đúng, cô nhớ rõ Giang Tuyết Tử. Làm sao có thể không nhớ rõ? Làm sao có thể dễ dàng quên? Vì đứa con gái rượu duy nhất lại không phải con mình này mà tứ thúc của cô chịu không ít khổ sở. Mười mấy năm một mình cô đơn nơi nơi đất khách quê người, chịu đủ loại ốm đau hành hạ. Nữ nhân này cũng chính là ngọn nguồn của nỗi thống hận cùng oán thán giữa Triệu gia và Giang gia. Trong trí nhớ của Triệu Thanh, người cô tình nguyện muốn quên đi nhất chính là cô gái kia, Giang Tuyết Tử. Mặc dù gặp lại sau bao nhiêu năm không thấy nhưng cùng đáy lòng cô khi ấy chỉ chú tâm đến nam nhân kia, nhất thời quên mất. Đến khi cô nói tên mình ra, Triển Kính lại biểu lộ nét che chở nuông chiều với người kia, Triệu Thanh lúc này mới nhớ đến thân phận cùng tên tuổi của đối phương.

Trong lòng cô có oán, có hận, nhiều hơn lại chính là không cam lòng cùng bất bình, nhưng vô luận lúc này cô khó chịu đến mức nào đi nữa cũng chỉ có thể đứng xa nhìn, im lặng mà chờ đợi.

Bởi vì trước mắt còn chưa phải là thời thích hợp. Bởi vì cơ hội thuộc về cô còn chưa tới.

36. Chương 36

Chuông điện thoại di động vang lên, lại là số lại.

Triển Kính đang chuyên tâm lái xe, Giang Tuyết Tử sợ Triển Lục dùng số khác gọi tới, không dám để lộ quá nhiều động tĩnh, chậm rãi nghe điện thoại.

Bên kia truyền đến một giọng nam, thanh âm không tính là trầm thấp, nhưng cũng rất dễ nghe, còn có chút quen thuộc.

Giang Tuyết Tử nhú mày, không lên tiếng trả lời. Điện thoại lại vang lên một tiếng “A lô”, sau đó lại truyền đến thanh âm kia: “Là Giang Tuyết Tử sao?”

Giang Tuyết Tử có chút không tin vào tai mình, ngẩn người một lát mới hỏi lại: “Anh hai?”

Bên kia trầm mặc một chút mới lên tiếng: “Là anh.”

Giang Tuyết Tử bất chấp Triển Kính phản ứng thế nào, tập trung toàn bộ tinh thần đối phó với cuộc điện thoại này.

Giang Tử Huyền có lẽ không gây ảnh hưởng lớn, mà Giang Tử Sanh đương nhiên sẽ không chủ động gọi điện thoại cho cô. Giang Tử Diêu chính là lựa chọn tốt nhất lúc này, sẽ không như Giang Tử Huyền ngây thơ thiếu chút tâm cơ, chỉ cần nói hai ba câu liền có thể giải quyết.

Không cần bàn tới chuyện vì sao Giang Tử Diêu biết được số điện thoại này, chỉ bằng đoạn thời gian này trong ngày chính là lúc tâm tình con người ta buông lỏng nhất, cuộc gọi này đã là một loại đấu trí khảo nghiệm. Giang Tuyết Tử không khỏi ngồi thẳng người, tay cầm chặt điện thoại, không tiếng động điều chỉnh hô hấp của mình: “Anh hai, trễ như vậy rồi, có chuyện gì sao?”

Khi cô cùng Triển Kính rời khỏi nhà hàng đã hơn chín giờ, lúc này xe đã gần về đến nhà, ước chừng đã mười giờ kém một chút. Bình thường trừ những người quen thuộc gần gũi, người nhà, bạn tốt, hoặc bạn trai bạn gái yêu đương nhớ nhung cuồng nhiệt, chẳng ai không có việc gì mà lại lựa chọn khoảng thời gian này mà gọi đến.

Giang Tử Diêu không tiếng động mím chặt khóe miệng, một lát sau mới nói: “Số điện thoại là Tử Huyền cho anh.”

“Tình tình của em ấy em cũng biết. Nói năng không suy nghĩ cẩn thận, em cũng đừng để trong lòng.”

Giang Tuyết Tử cũng không bất ngờ, thái độ của đối đãi của Giang Tử Diêu với cô đương nhiên không thể cứng chiều cùng tốt đẹp như đối với Giang Tử Huyền. Bất quá cô lại không chỉ vì một chuyện nhỏ này mà anh ta lại đích thân gọi tới, cho nên nghe xong chỉ nhẹ nhàng “ừ” một tiếng, tính là trả lời.

Giang Tử Diêu đứng bên cửa sổ phòng ngủ ở tầng 19, phóng tầm mắt nhìn ra thành phố rực rỡ trong đêm, nói: “Anh nghe nói em cùng Triển Kính ở chung một chỗ?”

Giang Tuyết Tử cắn môi: “Anh gọi tới vì muốn hỏi chuyện này?”

Môi Giang Tử Diêu cũng không quá mỏng nhưng lúc này lại mím thành một đường, ánh mắt sắc bén lộ ra một tia ảm đạm khó dò.

Đối thoại của hai người xem ra rất khó khăn, hỏi một câu đáp một câu, thời gian chờ đợi người kia hồi đáp cũng mất một khoảng thời gian. Cả hai người đều hiểu rõ, ngắc ngứ cùng cẩn thận như vậy đều là do trong lòng có cảnh giác, không ai nguyện ý để lộ tâm tình của mình.

Qua một hồi lâu, Giang Tử Diêu mới nói: “Em là một nữ nhân, còn chưa xác định quan hệ rõ ràng mà đã cùng người ta ở chung. Vô luận kết quả thế nào, em chắc chắn sẽ chịu thiệt.”

Mặc dù trong lòng có oán hận với Giang gia nhưng Giang Tuyết Tử vẫn như trước không biết cách để lộ thái độ châm chọc khiêu khích với mấy người này, cô lại im lặng một lát mới bình tĩnh nói một câu: “Ông ngoại đã lấy lại nhà, em cũng không có công việc, tài khoản ngân hàng cũng không có. Xem ra chắc em phải chạy đến trại tị nạn hay đi khu ổ chuột phía Tây thành phố sống thì mới tốt.”

Giang Tử Diêu nhướn mày, lập tức hỏi lại: “Em nói gì?”

Giang Tuyết Tử hít vào một hơi: “Thư viện đuổi việc em rồi. Phòng ở cũng đã được Lâm thư kí cho người đến thu hồi.”

Giang Tử Diêu nhíu chặt mi tâm, xoay người sải bước đi ra khỏi phòng ngủ, thanh âm lộ ra vẻ lo lắng hiếm thấy: “Tối nay đừng khoá máy, đợi anh gọi lại cho em.”

Giang Tuyết Tử cúp điện thoại, ngẩng đầu nhìn lên mới phát hiện xe đã dừng trước cửa biệt thự từ lúc nào. Nam nhân im lặng lái xe bên cạnh cô lúc này đã cởi áo khoác, để trên cánh tay, một tay khác đặt trên đùi, nắm thành quyền đã thả lỏng ra, đáy mắt hơi rử xuống, khoé miệng cong cong một chút, không biết suy nghĩ cái gì.

Giang Tuyết Tử cất điện thoại, vươn tay nhẹ nhàng đặt lên bàn tay kia.

Ai ngờ Triển Kính rút tay lại, cởi dây an toàn, rất nhanh mở cửa xuống xe.

Xe dừng lại ngay bậc thềm, Giang Tuyết Tử chỉ cần mở cửa là có thể bước vào mái hiên, đi lên bậc thềm, ngay cả dù cũng không phải mở, trực tiếp đi vào nhà.

Triển Kính vòng qua đầu xe, cũng không mở dù trong tay, lạnh lùng đi vào quẹt thẻ cửa, bước vào trong.

Giang Tuyết Tử có chút không hiểu, rốt cuộc là cô chọc gì mà nam nhân này lại mất hứng?

Theo sau bóng lưng cao lớn kia đi vào nhà, vừa đóng cửa lại Giang Tuyết Tử đã rơi vào một vòng ôm rắn chắc, cả người bị anh giam cầm trong lòng. Thanh âm trầm thấp say lòng người, tựa hồ bởi vì cảm xúc cùng uống rượu, có chút buồn, có chút ảm ức: “Lại phải trở về Giang gia sao?”

Đây chính là tai bay vạ gió! Giang Tuyết Tử liền vội vàng lắc đầu, có ý muốn đẩy bàn tay đang giữ chặt hông mình ra: “Không phải... Là Giang Tử Diêu gọi tới hỏi mấy chuyện, em không phải về Giang gia.”

Vòng tay của Triển Kính lại càng siết chặt hơn, thanh âm ảm ảm chút uỷ khuất: “Nếu anh ta muốn em trở về thì em liền trở về?”

Nghe thấy giọng điệu này của anh, Giang Tuyết Tử cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười, dù sao khí lực cũng không sánh bằng anh, đành búng búng ngón tay anh: “Anh cũng biết mà...”

“Anh không biết!” Triển Kính có chút dỗi, lại có chút nghịch ngợm, môi mỏng ở gò má cùng vành tai non mịn kia không ngừng hôn xuống giọng nói có chút khàn khàn: “Từ trước tới giờ em không hề tin tưởng anh. Lúc trước không nói, ban nãy ở bàn cơm em cũng không tin tưởng anh.”

Giang Tuyết Tử cảm giác được nơi đó của anh đang dán sát vào mình, dần dần nổi lên biến hoá. Sóng lưng cô liền cứng đờ, cổ họng run run gọi: “Triển Kính...”

“Ồi...” Triển Kính phát ra một tiếng giống như than thở, lại mơ hồ giống như tiếng hừ nhẹ, nơi đó dán sát vào bờ hông tròn cao vút của cô, môi mỏng không nhẹ không nặng liếm vùng cổ nộn nà.

Giang Tuyết Tử bị anh trêu chọc, sợ tới mức cả người cứng lại, một chút cử động cũng không dám, chỉ nhẹ giọng nói: “Triển, Triển Kính... Không nên ở chỗ này...”

Triển Kính nghe lời này, động tác đột nhiên thay đổi, buông cánh tay ôm chặt cô, đem người trong lòng xoay mặt lại, nâng cằm nhỏ của cô lên. Trong bóng đêm loang loáng, đôi con ngươi kia lấp lánh toả sáng, không chớp mắt nhìn thẳng vào đáy mắt cô: “Em có biết em vừa nói gì không?”

Triển Kính là mượn men rượu phát tiết không thoải mái trong lòng, Giang Tuyết Tử ngược lại cười cười, vòng tay ôm lấy cổ anh, đáy mắt có chút ươn ướt, ngượng ngùng: “Dạ biết...”

Hô hấp của Triển Kính bị kiềm hãm, ôm người vào trong ngực, chậm chậm thở ra, ngón tay chậm chậm chu du trên da thịt mềm mại. Anh cúi đầu, nhẹ nhàng mà trân trọng hôn lên khoé môi hồng hồng: “Anh muốn em tự mình nói.”

Giang Tuyết Tử luống cuống, đáy mắt tràn đầy hơi nước mờ mờ lung, cả người bị anh nhìn như vậy liền không còn chút khí lực nào.

“Em...Không biết, không biết nói thế nào.”

Cô thật sự không biết. Cô nguyện ý đem tình cảm cùng bản thân mình giao cho anh, cũng không bận tâm chuyện sớm chiều ở chung này có thể được bao lâu. Cô chỉ muốn đem quan hệ của hai người phát triển thêm, từ như có như không mập mờ, thành một mối quan hệ xác định. Giang Tuyết Tử biết Triệu Thanh không cam lòng, cũng biết Giang Tử Huyền ghen tị, rõ ràng thái độ của hai cô bé này đối với chuyện của cô cùng Triển Kính cũng là đại biểu cho thái độ của các đại gia tộc hoàn toàn phủ nhận chuyện này. Cô cũng hiểu rõ con đường phía trước gian khó, nhưng hết thảy các thứ này đều không thể ngăn cô cùng nam nhân này nói lời yêu, cũng sẽ không bởi vì cản trở cùng khó khăn mà sinh ra nản chí.

Cô và anh đều là người trưởng thành. Đối với thích, đối với yêu, cứ để thuận theo tự nhiên thôi, nước chảy thành sông, tâm ý của anh thì cô đương nhiên không bài xích, chỉ là có chút sợ hãi cùng ngưng ngừng.

Nhưng dưới tình huống này, cô đã sớm làm xong công tác tư tưởng với chính mình, cũng rất sẵn sàng nguyện ý làm ra chút chuyện để anh có thể an tâm. Nhưng trong thời khắc thể này, tình cảnh này, nên nói gì mới có thể làm cho anh vừa lòng?

Triển Kính ở bóng tối khẽ cười, ở trên gò má cùng môi vào khoé miệng kia trần trọc trêu đùa, thấp giọng: “Nói em muốn anh, nói em cần anh.”

Khuôn mặt Giang Tuyết Tử nóng bừng, chậm chậm nhón chân ôm cổ anh, môi mọng ghé vào vành tai anh, nhẹ nhàng nói: “Em muốn.. Muốn anh ôm em...”

Vừa dứt lời Giang Tuyết Tử liền cảm giác hai chân nhẹ bẫng, cả người bị anh dễ dàng ôm lên khỏi mặt đất, xoay tròn một vòng. Sau đó cổ chân nho nhỏ của cô bị anh nắm trong tay, vòng qua hông anh, để cô ôm chặt lấy mình.

Hai tay cô cũng gắt gao ôm cổ anh, lúc này gò má hây hây tựa trên vai anh, khoé miệng nở một nụ cười ngọt ngào như mật.

Áo khoác to lớn cùng túi xách và dù đi mưa rơi dưới đất, quanh quẩn không ai thêm chú ý đến...

37. Chương 37

Dọc theo đường đi đến tầng hai, vào phòng ngủ, Triển Kính đã gần như xích lõa nửa thân trên, áo sơ mi tháo tung nút, trượt qua bắp vai rộng lớn, rơi xuống ngành cửa. Chịu chung số phận còn có đôi cao gót tinh xảo, quần lót yêu kiều mỏng manh cùng chiếc điện thoại xám bạc mà Giang Tuyết Tử gắt gao nắm chặt trong tay suốt từ lúc xuống khỏi xe.

Nửa thân dưới của Giang Tuyết Tử trống trơn, hai chân thon dài lộ ra trong không khí, bị cánh tay mạnh mẽ kia cứng chiều ve vuốt, thân ảnh cao lớn thấp người, ở nơi mắt cá chân nho nhỏ hạ xuống một loạt dấu hôn.

Bạc môi dời đến đầu gối, đáy mắt Giang Tuyết Tử đã ngập trong sương, cơ hồ khoé lệ tràn ra một ít nước mắt, người ở trên giường thở dồn dập.

Triển Kính vươn tay từ eo cô đi lên, sờ soạn một lát mới tìm được khoá cài, nhẹ nhàng tháo ra, thứ mềm mại đáng yêu cũng rời ra, rơi xuống thảm bên mép giường. Giang Tuyết Tử nức nở một tiếng, cảm giác được môi hôn kia như có lửa, rất nhanh đã chuyển đến đùi cô, lại càng lúc càng đi lên...

Xấu hổ không thôi, cả người vì để cho anh hôn qua mà run rẩy không ngừng, Giang Tuyết Tử chỉ có thể vươn tay đỡ nhẹ bắp vai Triển Kính: “Không, không cần phải... A...”

Trong đầu “Oanh” một tiếng, Giang Tuyết Tử cảm giác cả trái tim mình muốn nổ tung! Anh, anh cứ nhiên cách một lớp quần áo mỏng manh mà dùng nơi đó chạm vào giữa hai chân cô... Lúc này Giang Tuyết Tử thật sự mặc kệ, muốn ngồi dậy đem người trên thân đẩy ra, hai chân thon trắng mịn đập loạn, kết quả lại làm cho người càng thêm tiện tay đặt hai chân cô lên vai anh...

Triển Kính chậm rãi thở ra một hơi, một tay vuốt ve đùi mím như tơ, tay kia đưa đến bên hông mình, cởi bỏ dây lưng, động tác vội vàng chưa từng có, cởi toàn bộ những gì còn lại trên người. Xong xuôi cả người cũng hạ xuống, ở phía trên mỹ nhân nằm giữa giường, tìm được địa phương mềm mại trắng non kia, nhẹ nhàng đôi lấy.

Giang Tuyết Tử lúc này cảm thấy toàn bộ người đều hư hư thực thực, giống như bị cuốn trong một dòng nước ấm, ý thức cùng thân thể đều trở nên mềm yếu vô lực, còn có kiểu đồn nơi đó ề ề sung huyết nóng rực, khiến cho cô vừa thoải mái vừa có chút sợ sệt. Cả cuộc đời cô chưa bao giờ thể nghiệm loại cảm giác này, những chuyện tiếp theo còn có đau đớn của lần đầu tiên thì sẽ ra sao đây...

Triển Kính thoáng nâng người dậy, nhãn lực trong bóng tối của anh vốn rất tốt, tầm mắt theo tóc dài tán loạn trên gối hạ xuống đầu vai, nhìn đến ánh mắt mông lung kiều mị đến chớp mũi xinh xắn, khẽ cắn một ngụm. Bởi vì vừa mới đón một trận kích thích mới mẻ, môi mềm nhiễm một tầng mọng đỏ kinh diễm, gò má hây hây hồng hồng, còn có xương quai xanh tinh xảo, hai luồng tuyết trắng non mịn, vòng eo nhỏ nhắn chưa đếm một nắm tay, hai chân thon dài câu hồn...

Từ lúc chào đời tới nay đây là lần đầu tiên Triển Kính cảm thấy việc luyện tập để có được thị lực rõ ràng trong bóng đêm là chuyện có lợi tới mức nào, cứ vậy mà để cho anh cảm thụ được một cảnh tượng tiêu hồn khó quên đến vậy. Cả người mềm mại trắng mịn, đối lập với drap giường xanh đen, chỉ cần liếc mắt một cái liền có thể kích thích đến xúc động nguyên thủy cùng dã man nhất của người đàn ông.

Hít sâu một hơi, Triển Kính dùng lực vặn bụng chân dài thon thả của cô, đặt bên hông mình, tay kia đặt bên má cô vuốt ve, môi mỏng không ngừng hôn xuống, giọng nói vì áp lực đến cực hạn nhiễm thêm một phần mị hoặc khàn khàn: “Đại khái sẽ có chút đau, anh sẽ chậm thôi, không cần phải sợ...”

Giang Tuyết Tử vốn đang nhắm chặt hai mắt, tim đập thành thịch như chờ toà tuyên án tử hình, hoảng sợ cùng khẩn trương vô cùng. Bất quá khi nghe anh mềm giọng dịu dàng như dỗ dành tiểu hài tử, cô cũng bật cười: “Giọng điệu này thật giống bác sĩ dụ dỗ trẻ nhỏ tiêm thuốc vậy...”

Triển Kính quỳ trên giường, ánh mắt dán chặt vào cánh môi kiều diễm cùng lúm đồng tiền nho nhỏ kia, thân thể mạnh mẽ xông lên, ý định chính là trêu chọc một chút, ai dè lại vì xúc cảm mềm mại nơi đó khiến cho mất hồn, giọng nói lại trầm thêm một phần: “Anh cũng không... Cũng không phải để cho Tử nhi nhà mình đi chích ngừa sao!”

Nước mắt Giang Tuyết Tử thật sự chảy ra, môi mềm cắn một vết lên cổ anh, đau đến hít một ngụm khí lạnh: “A... Triển Kính, anh hỗn đản!”

Đại khái là đau đớn vô cùng, Giang Tuyết Tử từ nhỏ đến lớn không bao giờ thô tục mắng người, bị động tác cùng lời nói của anh vừa bắt nạt vừa tra tấn bức cho vừa khóc vừa mắng Triển Kính.

Triển Kính cũng hoảng sợ, cái đó còn chưa vào được một nửa, sao lại đau thành như vậy? Sợ tới mức anh muốn đẩy nhanh một chút, kết quả lại bị Giang Tuyết Tử giữ cho không động được, ở bên tai anh nức nở một tiếng: “Anh... Không cho anh nói chuyện lưu manh...”

Tiến không thể tiến, lui không cho lui, Triển Kính hít một hơi sâu, nhẹ nhàng dỗ: “Hí! Bảo bối, em thả lỏng một chút, cứ thế này... Là muốn mạng anh mất!”

Giang Tuyết Tử lúc này đau ngay cả lời cũng không thể nói, chỉ biết dùng móng tay hung hăng cào lên tấm lưng rộng lớn kia, nức nở khóc. Phía dưới muốn tiến vào chốn tiêu hồn, đau ở lưng có tính là gì? Nhiều lắm cũng chỉ làm cho nam nhân càng thêm hưng phấn mà thôi. Triển Kính đem hai chân thon quăn quanh eo mình, tay nhẹ nhàng chăm sóc nơi non mịn kiều hãnh, vật kia tiếp tục ra vào, khàn giọng dỗ: “Tử nhi ngoan! Anh... Lập tức sẽ thoải mái... Lập tức sẽ ổn...”

Giang Tuyết Tử khóc rầm rức một hồi lâu vẫn thấy người trên thân không hề có dấu hiệu ngừng lại, nơi nào đó vẫn còn đau lợi hại, cắn môi khóc lên mắng anh: “Triển Kính, anh hỗn đản...”

“Ô ô... Anh, anh... Ô, ô... Em không cần...”

“Không cần anh nữa, anh mau tránh ra...”

Giang Tuyết Tử ở dưới thân cứ như vậy rầm rì, còn mang theo chút nức nở, tuy rằng không kiều mị nhưng cũng khiến lòng người lay động không thôi, mấy lời truyền vào tai Triển Kính lại càng khiến anh ra vào thêm hăng say. Bất quá nghe đến câu đuổi anh đi thì người này có chút không vui, hôn giọt lệ cùng khoe miệng nhỏ nhắn, anh hỏi: “Tiểu nha đầu, cứ vậy liền không cần anh nữa sao? Hả? Không phải chủ động trêu chọc anh sao? Còn nói muốn anh ôm em cơ mà?”

Vừa dứt lời, trong phòng vang lên một trận nhạc chuông. Triển Kính ngừng động luật động, đẩy mạnh hai cái, khiến Giang Tuyết Tử kiều mị phát ra thanh âm mềm nhũn, thần trí mê ly, hãm trong sóng triều....

Xong xuôi mới xoay người xuống giường, theo tiếng chuông tìm thấy chiếc điện thoại xám bạc rơi bên ngạch cửa của Giang Tuyết Tử. Nhìn lướt qua màn hình, vẻ mặt có chút đen lại, bất quá vẫn nhận điện thoại.

“A lô” một tiếng, đầu bên kia rõ ràng có một chút chần chờ, sau đó mới vang lên thanh âm: “Triển Kính?”

“Ừm”, Triển Kính vừa cầm điện thoại vừa đi về phía giường, đang trong tình huống này, ai rảnh đâu mà dài dòng nhiều lời.

Đều là nam nhân, Triển Lục làm sao có thể không nghe ra thanh âm khàn khàn của đối phương còn ẩn chứa chút nét thoả mãn lười nhác cùng không kiên nhẫn khi bị người quấy rầy. Ngón tay anh bất giác xiết chặt tập tài liệu trên tay, nhắm hai mắt, hít sâu một hơi: “Nếu cô ấy ngủ rồi thì không tiện quấy rầy.”

Triển Kính lại “ừ” một tiếng, trực tiếp tắt máy. Dem điện thoại phóng lên tủ đầu giường, trong mắt nhanh chóng lướt qua một chút suy nghĩ sâu xa.. Rất nhanh, tầm mắt lại bị nữ nhân yêu kiều trên giường hấp dẫn, anh cong khoe môi, một lần nữa lại trở lại trên thân cô, ánh lửa trong mắt nóng rực, giọng nói pha chút ý cười: “Vừa rồi rất thoả mái phải không?”

Giang Tuyết Tử cũng không dám nhìn, đem một tay che mắt, một tay khác với lấy gối nằm sau đầu định ném về phía đối phương, kết quả lại bị Triển Kính bắt lấy cổ tay, lưỡi mang theo nhiệt nóng nhẹ nhàng liếm liếm da thịt non mềm.

Giang Tuyết Tử “Ngô ” một tiếng, nói ra một câu: “Là anh trai em gọi tới sao?”

Triển Kính hạ thân mình, chậm rãi đem người giữ lấy, đáy mắt sâu thẳm, khoe miệng cong cong: “Thật ghét tật xấu này của em...”

Giang Tuyết Tử không rõ, ngược mắt lên nhìn anh. Chỉ thấy trên trán anh rịn ra một tầng mồ hôi mỏng, một đôi mắt đen bóng như thạch anh, ánh mắt lại ẩn ẩn lửa nóng như muốn đốt cháy cô!

Sống mũi cao thẳng, môi mỏng kiên nghị, khoe miệng cong lên để lộ ra ý cười nhàn nhạt, bất quá so với thời điểm anh bình thản, sắc mặt không chút thay đổi thì lại càng đáng sợ hơn. Giang Tuyết Tử chỉ cảm thấy giữa hai chân trong nháy mắt đã đón nhận một đoàn lửa nóng xâm nhập, mà anh vẫn còn đang mỉm cười, một bên không ngừng luật động, một bên chậm rãi nói: “Về sau vô luận thế nào, thì cũng đừng tùy tiện gọi nam nhân khác là anh trai. Bao nhiêu năm nay anh chờ em gọi anh một tiếng ”anh trai” còn chưa được đây.”

Đầu óc Giang Tuyết Tử như muốn nổ tung, cắn môi đẩy vai Triển Kính, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng rực, mắt to mở lớn, ẩn ẩn chút tức giận: “Anh, anh không biết xấu hổ!”

Triển Kính vẫn cong khoe môi, động tác dưới thân cũng không hề chậm lại: “Em không muốn anh cũng được, nhưng mà còn vật này thì sao?”

Giang Tuyết Tử không thể nhịn được nữa, há mồm mắng: “Triển Kính, anh... Ngô!”

Triển Kính cắn nhẹ bờ môi mọng kia: “Cả đêm mắng anh mấy lần rồi đó hả? Lúc này là anh sai, làm em đau. Hiện tại lại cút cung tận tụy hầu hạ Tử nhi, vẫn còn muốn mắng anh?”

Giang Tuyết Tử ở phương diện này không nói lại anh, da mặt lại mỏng, chỉ có thể mở lớn đôi mắt to lấp lánh nước, tự cho là hung dữ nhất gắt gao trừng anh. Nào ai biết Triển Kính lại thích nhất thái độ này của cô, trong lúc nhất thời động tình không kiểm soát được, qua một lúc Giang Tuyết Tử lại bị anh đưa đến cao trào.

Lúc này một chút sức lực để giằng co cũng không còn, toàn thân Giang Tuyết Tử rã rời, nhuyển tan thành một bãi nước, ngoan ngoãn nằm trên giường, để mặc người kia muốn làm gì thì làm. Qua một hồi bị chơi đùa đến chóng đờ không nổi nữa, chỉ có thể theo ý con người vô pháp vô thiên kia, mềm giọng ôn nhu gọi một tiếng “Anh trai”. Đến lúc này Triển Kính chỉ cảm thấy sau lưng truyền đến một trận tê dại, cổ họng gào lên một tiếng, ở trong cơ thể cô phát tiết.

38. Chương 38

Sáng thứ 7, nắng ban mai vàng rực, gió thu thoáng qua mang theo lá vàng phiêu đảng khắp nơi. Sau một trận mưa đêm, nhiệt độ đã hạ xuống không ít, tiết trời thu đã bắt đầu trở lạnh.

Giang Tuyết Tử tỉnh tỉnh mê mê từ trên giường ngồi dậy, chỉ cảm thấy toàn thân mềm mại vô lực, hơn nữa giữa hai chân đau nhức không chịu nổi. Nhớ lại đêm qua kích tình mạnh mẽ, gò má cô lập tức đỏ bừng.

Ở trong phòng tắm ngâm qua một lượt nước nóng, sau đó tìm trong tủ quần áo của Triển Kính một chiếc áo sơ mi mềm mại, phối cùng quần thun của cô. Một bộ quần áo thoải mái rộng rãi cùng với cảm giác đau nhức sau khi tắm nước nóng được giảm bớt rất nhiều khiến cho cô cảm thấy cô cũng dễ chịu, cả người lập tức có tinh thần hơn.

Xuống khỏi khúc quanh của bậc thang, Giang Tuyết Tử mới phát hiện dưới nhà có người. Thanh âm không nóng không lạnh của Triển Kính vang lên từ phòng khách: “Ông lão nhà cậu phân phó lần này ra tay phải làm cho tuyệt tình, một chút nương tay cũng không được, lợi nhất định sẽ không ít không phải sao? Đến lúc này mới lên tiếng nói ra mấy lời xin lỗi này, Tống Phong Thành, một chút thành ý cậu cũng không thể cho tôi sao?”

Giang Tuyết Tử xoắn vạt áo áo, khoé môi khẽ mím lại. Lúc này ở trên phòng kiểm tra điện thoại, cô thấy có 2 tin nhắn tới, một cái của Triển Lục dặn cô hôm nay có thời gian rảnh thì gọi điện thoại cho anh. Một khác cái còn lại là của Giang Tử Diệu, hỏi cô vì sao hôm qua lại không nghe lời mà tắt máy.

Từ tin nhắn ngắn gọn kia của Triển Lục cùng lần trước Triển Phong đại khái có nói qua, xem ra Giang Tử Sanh hẳn đã có hành động. Giờ phút quan trọng này, Tống Phong Thành tìm tới Triển Kính liệu có phải đơn giản chỉ là ấy vậy không?

Cô chậm chậm xuống lầu, cũng không cố ý khiến người ta chú ý. Bất quá nỗ lực của người đàn ông kia quá tốt, gần như trở thành bản năng, Giang Tuyết Tử còn do dự nên tiến đến phòng khách hay xuống nhà bếp thì Triển Kính đã ngăn đầu, liếc mắt nhìn nam nhân ngượng ngùng phía đối diện, xoay người đi về phía cầu thang.

Nhìn thấy Giang Tuyết Tử mặc áo sơ mi của mình trên người, mái tóc xoã dài trên bờ vai, ánh mắt mông lung, xem ra vừa thức dậy liền tắm qua, người còn chưa tỉnh táo hoàn toàn đâu! Phía dưới là quần short màu trắng, vải dệt mềm mại để lộ đôi chân thon dài kia. Đêm qua phát tình nóng bỏng như thế, xúc cảm êm ái như vẫn còn đọng trên tay, hô hấp của Triển Kính lại có chút trầm xuống, nơi đó rất nhanh muốn ngẩng lên.

“Làm ồn đến em rồi?” Thanh âm của anh mềm nhẹ, một bước thành hai đi tới bên cạnh cô, cúi đầu vươn tay ôm vòng eo nhỏ nhắn của Giang Tuyết Tử, không nhẹ không nặng vuốt ve: “Có muốn ngủ thêm một chút không? Đói bụng chưa? Anh gọi đồ ăn rồi, một lát mang lên cho em được không?”

Giang Tuyết Tử lắc lắc đầu, khoé mắt liếc nhìn phòng khách, động tác nho nhỏ này rơi vào mắt Triển Kính. Anh tính toán một chút, khe khẽ giúp cô vén tóc ra sau tai: “Tống Phong Thành đến đây, em có muốn gặp một chút không?”

Giang Tuyết Tử tiếp tục lắc đầu, trong lòng có chút nghi hoặc cùng khó hiểu nhưng cô cũng không giấu anh chuyện gì: “Em cũng đâu có quen biết gì anh ấy, gặp làm gì?”

Triển Kính nhéo nhéo gò má trơn mịn của cô, mỉm cười: “Vậy em...”

“Ồ, đều ở đây?” Tống Phong Thành không biết khi nào thì đứng ngay dưới cầu thang, một thân quần áo nho nhã. Mắt phượng dài hẹp hơi híp lại, khoe miệng khẽ nhếch lên, cười cười nhìn hai người.

Giang Tuyết Tử thở dốc, trong lòng vẫn không muốn chào hỏi, chỉ gật gật đầu, xem như lịch sự.

Tống Phong Thành khẽ cúi người, khuôn mặt nhả nhận tuần tú hiện ra mấy phần thành khẩn áy náy: Giang tiểu thư, đã lâu không gặp. Nếu không ngại thì cùng nhau uống một ly trà có được không?”

Mấy lời nói ra, rõ ràng mang ý tứ đối khách thành chủ.

Triển Kính ngoài cười nhưng trong không cười, nhàn nhạt hỏi: “Trà ở đâu?”

Tống Phong Thành mỉm cười: “Thời gian trước có người tặng một hộp cực phẩm đại hồng bào. Tôi đây có mang tới, Triển ca cùng Giang tiểu thư rộng lượng cho mượn bộ trà cụ dùng một chút, để tôi tự tay pha. Coi như là bồi tội có được không?”

Triển Kính cũng không phải người lãnh ngạnh không biết điều, dù sao cũng cùng Tống Phong Thành là anh em nhiều năm sao Triển Kính lại không thể đoán được duyên cớ khiến người này xuống tay. Hơn nữa quan hệ của hai nhà Tống- Triển không nóng không lạnh, giờ phút này đối đầu với lão tứ của Tống Cảo Cương thì xem ra chính mình cũng quá hẹp hòi, về phương diện khác, theo đại cục mà nói thì cũng không phải là một cử chỉ sáng suốt.

Cho nên Triển Kính hơi hơi trầm ngâm, nghiêng mặt nhìn về phía Giang Tuyết Tử, lời là hỏi cô, nhưng thanh âm cũng để cho người kia nghe thấy: “Em có muốn uống trà không?”

Chuyện anh nghĩ tới, Giang Tuyết Tử cũng không phải không biết, cho nên cô khẽ mỉm cười, ôn nhu đáp: “Đã được.”

Triển Kính cười, nhéo nhéo chóp mũi thanh tú của cô, sau lại nhíu mày: “Hôm nay trời lạnh, lên lầu mặc thêm áo khoác đi.”

“À” Triển Kính bỗng nhiên nhớ ra, từ sau khi chuyển nhà, quần áo cùng đồ dùng sinh hoạt của cô đều là vội vàng mua thêm, đoán chừng quần áo mùa đông cũng không được mấy thứ liền kéo tay cô, đặt trong ta vtuốt ve: “Lấy áo khoác của anh mặc đi, một lát anh cùng em đi sắm thêm đồ lạnh.”

Ba người trở lại phòng khách, chuông cửa lại vang lên, là đồ ăn Triển Kính gọi ở bên ngoài.

Giang Tuyết Tử từ trong tủ bếp lấy ra một bộ trà cụ, cẩn thận dùng vải bông mềm lau qua một lần mới bưng đến bàn trà ngoài phòng khách.

Triển Kính lấy một hộp cháo thịt bằm, cùng một hộp xú mại, sủi cảo hấp và mấy món khai vị chua chua cay đặt lên bàn.

Tống Phong Thành ngồi vắt tay lên lưng ghế sô pha, xắn cao tay áo sơ mi, đỡ lấy bộ trà cụ từ tay Giang Tuyết Tử: “Không nên uống trà lúc đói đâu. Hai người cứ ăn sáng đi, chuyện pha trà giao cho tôi được rồi.”

Giang Tuyết Tử gật gật đầu, cố ý tránh tầm mắt dò xét lộ liễu của Tống Phong Thành, đi đến bên kia giúp Triển Kính bày chén đĩa.

Tống Phong Thành đem trà cụ đặt lên bàn trà, trong mắt rất nhanh hiện lên ánh sáng. Bình tĩnh mà xem xét, nếu không lo lắng đến thân thể phức tạp khúc mắc giữa Tống, Triệu, Giang trên người cô gái này, chỉ dùng ánh mắt của một người đàn ông nhìn một người phụ nữ, vô luận là dung mạo, khí chất, giờ tay nhắc chân, hay là nét thiên kim tiểu thư ẩn ẩn bên trong, thì chính nét nhu tình uyển chuyển cùng tự nhiên hào phóng của Giang Tuyết Tử mới là thứ khiến cho nam nhân dễ kích động, cam nguyện vì nữ nhân này mà động lòng. Mà đứng trên góc độ một người bạn để xem xét, giữa cô và Triển Kính tồn tại một loại nhu tình ấm áp, hoà hợp tự nhiên, khiến cho người ngoài nhìn vào sẽ không khỏi cảm thán là một đôi trời sinh.

Nhưng mục đích hôm nay anh tới đây, cũng không đơn giản chỉ là dâng trà tạ lỗi.

Đối phương đều hiểu, nhưng khi đối mặt với anh, từ ánh mắt đến động tác hết sức ăn ý không sai biệt, bình tĩnh, lễ độ lại vô cùng xa cách.

Triển Kính cùng Giang Tuyết Tử rất nhanh đã dùng xong bữa sáng. Đợi cô thu thập ổn thoả, Tống Phong Thành bưng hai chén trà đưa tới, chính mình cũng bưng một ly: “Triển ca, Giang tiểu thư, nay tôi lấy trà thay rượu, mong hai người có thể bỏ qua lỗi mẫn của tôi.”

Giang Tuyết Tử chỉ khẽ nhấp một ít trà, lại đem chén cầm trong tay. Triển Kính ngồi đối diện với Tống Phong Thành, nhìn cũng không nhìn ly trà trước mặt, ánh mắt tản ra chút lạnh lẽo, thản nhiên nói: “Trà ngon.”

Tống Phong Thành bật cười: “Triển ca, cậu xem tôi là đồ ngốc à? Liếc mắt còn chẳng thèm nhìn tới, nói gì đến ném qua mà đã biết trà ngon?”

Triển Kính cũng cười: “Sao lại không, chẳng phải là tôi học từ Tống tứ thiếu cậu sao? Lúc trước cậu cũng chẳng thèm liếc mắt mà đã phán bất thành còn gì?”

Triển Kính không nói rõ “Bất thành” chuyện gì nhưng Tống Phong Thành hiểu rõ, đây là thăm oán anh ngang ngược cản trở khiến cho Tử nhi trong lòng người ta ăn khổ sở cùng bất công đây!

Nước trà trong chén thuỷ tinh trong suốt sáng ngời, hương thơm thoang thoảng ẩn ẩn mùi hoa lan thanh thanh, bình trà đại hồng bào này thật sự là cực phẩm. Giang Tuyết Tử không để ý tới giữa hai người kia đang dả kích ngầm ngầm hay công khai, cầm ly trà trong tay, nhẹ nhàng thưởng thức.

Tống Phong Thành bị Triển Kính nói đến nghẹn, nhìn thấy người kia dễ chịu hơn liền cười cười: “Giang tiểu thư thấy trà thế nào?”

Giang Tuyết Tử lại nhấp thêm một ngụm, chậm rãi gật gật đầu: “Rất ngon ạ.”

Tống Phong Thành trong lòng hơi động, vội vàng: “Nói như vậy, Giang tiểu thư là tha thứ chuyện thất lễ của Tống mỗ rồi sao?”

Về mặt Triển Kính không đổi, đang định lên tiếng thì đã nghe Giang Tuyết Tử vừa uống trà vừa nhẹ giọng nói: “Tống tiên sinh, anh cùng Triển Kính là anh em tốt bao nhiêu năm nay, hôm nay hai người có mâu thuẫn gì không thể giải quyết được với nhau thì tôi đây đương nhiên không hề có tư cách để xen vào.”

“Nhưng nếu Tống tiên sinh đã hỏi đến tôi thì tôi có hai vấn đề muốn hỏi Tống tiên sinh một chút.”

Từ trước đến giờ Tống Phong Thành cũng không trực tiếp nói chuyện với Giang Tuyết Tử mấy lần, không ngờ tới nữ nhân xinh đẹp nhu nhược này lại hiểu chuyện như vậy, không kiêu ngạo không siểm nịnh, lại thận trọng, làm cho người thực khó lật lọng. Trong lòng nhất thời chấn động, không tự chủ được liền gật đầu: “Giang tiểu thư mời nói.”

Giang Tuyết Tử không nhìn biểu tình của người đàn ông bên cạnh mình, chỉ cúi đầu nhìn ly trà trong tay một lúc mới nói: “Tôi muốn biết,, Tống tiên sinh rốt cuộc là người của Giang Tử Diêu hay Giang Tử Sanh hay là Tống tiên sinh cùng ông nội mình giống nhau, đem toàn bộ Giang gia là cái đình trong mắt hận không thể nhỏ đi?”

Tống Phong Thành cười cười, vẻ mặt đã khôi phục nét nho nhã thường thấy: “Tôi là người của Tống gia.”

Sự cẩn thận của người này cũng không nằm ngoài dự đoán của Giang Tuyết Tử, cô gật đầu, nói thêm: “Vậy hôm nay Tống tiên sinh đến đây áy náy cũng là ý tứ của Tống gia sao?”

Tươi cười trên mặt người Tống tứ thiếu không đổi, bắt quá đầy mắt đã trầm xuống vài phần: “Bữa cơm lần trước ở Lệ Tinh là lỗi của tôi, muốn tạ lỗi với Giang tiểu thư.”

Giang Tuyết Tử gật gật đầu, đặt ly trà xuống, ngược lên, ánh mắt lóe sáng đảo một vòng trên nét mặt của Tống Phong Thành, cười khẽ một tiếng, đứng lên nói: “Tôi không nhận.”

Tống Phong Thành hơi biến sắc, chỉ thấy tầm mắt Giang Tuyết Tử đã dời đi, cánh tay trắng muốt nhỏ nhắn đặt trong túi áo khoác to lớn của Triển Kính, chỉ để lộ một đoạn cổ tay tinh tế: “Tống tiên sinh vì Tống gia mà hành sự, vô luận là tốt hay xấu sẽ đều có nguyên do. Điểm ấy tôi hoàn toàn có thể hiểu được. Nhưng Tống tiên sinh nói sự kiện lần trước là anh muốn xin lỗi tôi, không phải Giang Tử Sanh hay mấy người bày mưu tính kế kia, chỉ một mình anh, tôi không rõ Tống tiên sinh tính toán cái gì, nhưng kiểu giáng một cái tát sau đó lại cho một viên kẹo, giết người xong thì nói xin lỗi thế này thì tôi thật khó chấp nhận.”

“Bình trà này là hảo hạng nhưng thứ lỗi cho tôi, áy náy kiểu này của anh tôi gánh không nổi.”

Nói xong, Giang Tuyết Tử đem áo khoác cởi ra, đặt trên chân dài của Triển Kính, tự mình đi lên lầu.

Tổng Phong Thành liên tục bị hai người làm mất mặt, một trong hai người lại là một nữ nhân anh chưa từng để vào mắt. Nhất thời vẻ mặt anh liến rất khó coi, dần ly trà xuống mặt bàn: “Rốt cuộc cậu chọn trúng phụ nữ kiểu này đây?”

Từ khi Giang Tuyết Tử đứng dậy, khoé miệng Triển Kính vẫn duy trì một độ cong nhàn nhạt, rơi vào đáy mắt Tổng Phong Thành chính là một loại trêu ngươi khiến người ta nổi giận!

Tổng Phong Thành híp mắt một cái, nói một tràng dài: “Sao? Nghẹn lời rồi hả? Nhân thân thì phức tạp. Lại còn là một đứa con gái riêng không ai muốn nhìn nhận. Lớn lên ăn nói không ra gì, một chút khách khí cũng không có. Ngoại trừ ở trước mặt người ngoài cho cậu chút mặt mũi, cùng khuôn mặt xinh đẹp ra thì rốt cuộc cậu nhìn trúng cô ta ở điểm gì?”

Triển Kính không chút hoang mang nhấp một ngụm trà: “Cái gì mà con riêng không con riêng? Về sau đừng để tôi nghe thấy mấy chữ này từ miệng cậu.” Dừng một chút, Triển Kính dừng lại: “Còn lại những lời này, phải hỏi lại cậu mới đúng. Tô Doanh kia là cậu nhìn trúng điểm nào rồi?”

Tổng Phong Thành lại bị nghẹn quá mức, bất chấp phong độ đập bàn một cái, trợn mắt mắng: “Triển Kính! Tôi tự mình chạy tới cửa là để cho hai người chơi đùa có phải không?”

Khoé môi Triển Kính vẫn nhàn nhạt ý cười, dứt khoát phun ra một chữ: “Cút!”

Tổng Phong Thành tức giận đến gương mặt trắng bệch, đi thẳng ra cửa: “Chỉ vì một người phụ nữ mà một chút mặt mũi của bằng hữu cũng không giữ lại, thật phí công tôi...”

Triển Kính ngồi ở trên ghế sa lon, ngay cả chân cũng chưa chuyển, tự tay rót thêm một ly trà, rảnh rỗi nói: “Nếu thật sự muốn coi tôi là bằng hữu thì cậu hôm nay đã không tới đây.”

39. Chương 39

Nguyên do vì sao hôm nay Tổng Phong Thành lại tới nếu Triển Kính lúc trước không cùng Tô Doanh nói chuyện một lần thì thật đúng là không thể đoán ra. Ai mà ngờ được đường đường là Tứ thiếu Tổng gia thế mà lại nợ Giang Tử Điều một cái nhân tình, từ đó mới kéo đến chuyện lần đó ở Lệ Tinh.

Ở ngoài nhìn vào chỉ đơn giản là Tổng Phong Thành có được tín nhiệm của Tiêu Trác Nhiên, nhân chuyện Tổng gia cùng Giang gia xích mích mà đặt cái bẫy liên hoàn, đem Giang gia, Triển gia cùng Tiêu Trác Nhiên tính toán qua một lần. Nhưng trên thực tế lại là Giang Tử Điều biết Giang Tử Sanh định an bài chuyện coi mắt cho nên mới chủ động tìm Tổng Phong Thành, mượn quan hệ của anh ta cùng Tiêu Trác Nhiên, đem chuyện nhỏ náo loạn một phen.

Ai ai cũng biết, Tổng gia cùng Giang gia không quá hòa thuận, cho nên chuyện này xảy ra, người ta cũng chỉ nghĩ Tổng Phong Thành nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, cố ý khiến Giang Tử Sanh khó xử. Vô luận ai cũng không nghĩ đến, người khởi xướng lại là người Giang gia, hiện nay tổng giám đốc tài chính của Giang thị, anh họ của Giang Tử Sanh, Giang Tử Điều.

Mà chuyện hôm nay Tổng Phong Thành chủ động chạy đến tận cửa, dâng trà bồi tội cũng không đơn giản vì chuyện ở Lệ Tinh lần trước, mà cũng là vì tình nghĩa huynh đệ với Triển Kính. Trong suốt hai tháng qua, Tổng Phong Thành vốn hiểu rất rõ tính tình của Triển Kính, người này nóng nảy, cứng mềm gì cũng không ăn. Trước tiên cần phải lạnh lùng bất động, sau đó mới chủ động xuống nước, hơn nữa quan hệ giữa hai nhà Triển Tổng xảy ra chuyện kia, trong lòng Triển Kính cũng không thoải mái, cho nên nhất định sẽ chừa cho anh một đường lui.

Về những phương diện khác, Giang Tử Điều cũng muốn anh nhân chuyện này tới xem đôi tình nhân bọn họ chung đụng với nhau thế nào. Ở cùng hai người bọn họ chỉ một đoạn thời gian ngắn, Tổng Phong Thành rõ

ràng nhận ra được, đôi người là tương quan hoà hợp của những người đã ở cạnh nhau lâu năm, ẩn ẩn nét ăn ý tinh tế, cũng nhận ra rằng những con người này thật sự là bạn tốt có thể giao phó tấm lòng mình. Trong năm đại gia tộc, trừ hai nhà Giang Triệu vì chuyện huyết thống của Giang Tuyết Tử mà trở mặt thành thù thì mấy nhà còn lại cũng không có thâm cừu đại hận gì, cơ bản cũng là vì ích lợi phân tranh, mỗi gia tộc đều có những lập trường cùng tính toán riêng.. Mỗi thời mỗi khác, sơn thủy thay phiên, cái gọi là địch nhân và bằng hữu, nguyên bản cũng chỉ cách một con đường.

Bất quá lần này Tống Phong Thành động thủ, còn là vì một nguyên do sâu xa khác. Ngoại trừ giúp Giang Tử Diêu, thuận tiện hạ hoả cho Triển Kính, thì trong mắt anh, chuyện Giang Tuyết Tử cùng Triển Kính ở chung vốn không thích hợp, nhất định sẽ vấp không ít khó khăn. Triển gia hiện tại đang phát triển vô cùng nhanh chóng, tiềm lực lại càng mạnh mẽ, sao lại có thể chấp nhận một đứa nhỏ là con gái riêng, không rõ phụ thân là ai vào nhà làm dâu. Nếu Giang Tử Diêu đã quan tâm tới vị biểu muội này thì anh cũng sẽ để mắt đến một chút, đến lúc đôi tình nhân này không thể chống đỡ được nữa thì kịp thời đem người trở lại Giang gia, cũng là chuyện tốt nên làm.

Cho nên chuyện này Tống Phong Thành anh ra cửa là một chuyện chẳng mấy vẻ vang, Tống tứ thiếu anh trước giờ coi thường chẳng muốn dính tay, nay lại phải ôm tâm tư cẩn thận một phen.

Bất quá tính toán này của anh là sao mà qua mắt được người anh em đã kết giao hơn mười năm. Cho nên một câu “Nếu thật sự muốn coi tôi là bằng hữu thì cậu hôm nay đã không tới đây.” của Triển Kính chính là nói vào trọng điểm!

Tống Phong Thành tức giận muốn học máu. Triển Kính sợ đến Giang Tuyết Tử, đem người đứng dưới tàn cây trước sân, mỗi người một điều thuốc, nói chuyện hơn nửa canh giờ mới đuổi được vị khách không mời này đi.

Kỳ thật Tống Phong Thành cũng khó hiểu không thôi. Chuyện Triển Kính đem anh nhìn thấu còn chưa tính, như thế nào ngay cả Giang Tuyết Tử cũng có thể đoán được anh cùng Giang Tử Diêu có dây dưa chứ? Bất quá chuyện này cũng không thể trực tiếp hỏi Triển Kính, khó khăn lắm mới có thể xin lỗi xong, lại vì chuyện này mà sinh ra hiềm khích thì cái mạng này của Tống Phong Thành anh sẽ bị Triển Kính dùng lời mà làm tức chết!

Việc này Giang Tuyết Tử làm sao có thể dự đoán được, không chỉ Tống Phong Thành, Triển Kính cũng cảm thấy vi diệu.

Nhưng thật ra hai người đàn ông này là suy nghĩ quá nhiều...

Giang Tuyết Tử lúc ấy nói “Giang Tử Sanh, Giang Tử Diêu, hay là Tống gia” khiến cả hai tưởng rằng cô đã biết chuyện gì nên mới dùng mấy lời này thử Tống Phong Thành. Kỳ thật sự tình vô cùng đơn giản, ngày đó ở Lệ Tinh, Tiêu Trác Nhiên đã nói với cô, chính Tống Phong Thành chủ động tìm gặp anh ấy, nói muốn Tiêu Trác Nhiên giúp đỡ.

Chuyện Giang gia an bài cô đi xem mắt, Tống Phong Thành làm sao có thể biết? Cái này cũng không phải là chuyện đại sự gì, cô lại là người chẳng mấy ai chú ý tới nhất cử nhất động, cho nên đáp án vô cùng rõ ràng, nhất định là do người Giang gia làm!

Về phần người này rốt cuộc là Giang Tử Sanh, hay Giang Tử Diêu, hay bất kì ai khác, muốn làm vậy vì mục đích gì thì Giang Tuyết Tử cũng không đào sâu thêm. Cô đem chuyện này ra là muốn cho Tống Phong Thành, cùng Giang gia biết, cô hiện tại không phải là cô của lúc trước nữa rồi.

Tuy rằng hiện tại trên người cô một đồng tiền cũng không có, tuy rằng Giang gia cũng không hề muốn tiếp nhận cô nhưng cô không phải là đứa nhỏ trầm mặc ít nói, để mặc cho người chà xát cùng chèn ép những năm kia nữa.

Cô đã quyết định đứng lên tuyên chiến với Giang gia, cô đã quyết tâm muốn Triển Kính không phải vì cô mà lo lắng, cô đã thay đổi rồi.

Giang gia tốt nhất nên lưu lại một chút lương tâm, không nên chạm vào số tiền bảo hiểm mẹ để lại cho cô, nếu không, cô nhất định sẽ để cho bọn họ biết hai chữ “hối hận” viết như thế nào, biết tư vị của sỉ nhục, biết nuốt xuống hết thấy cay đắng của cuộc đời này...

Triển Kính đứng trong toilet dưới lầu, dùng kem đánh răng bạc hà the mát đánh răng ba lần, lại cởi áo khoác bỏ vào máy giặt, ngửi ngửi mấy lần không còn mùi thuốc lá mới đi lên phòng ngủ.

Trong phòng, nha đầu kia cuộn mình trong chăn như một cái tổ kén nho nhỏ, chỉ để lộ khuôn mặt nhỏ nhắn non mềm.

Triển Kính để dép bông đi trong nhà bên mép giường, ngồi lên nệm, đem cả người đang làm ỉm túm đến, chân dài duỗi ra, cánh tay hữu lực ôm lấy, trực tiếp đem cô gái nhỏ chỉ mặc một chiếc áo sơ mi mỏng manh ôm vào lòng.

Giang Tuyết Tử lúc này trong lòng rối bời, bị anh náo loạn, nơi nào đó giữa hai chân ần ần đau. Tiểu cô nương không khỏi nhú mày, xoay mặt đi không thèm để ý tới anh.

Triển Kính trông thấy biểu cảm này cũng nhú mày, đem chăn bọc lên cả hai, kéo chân dài của cô đặt trên đùi mình, nhẹ nhẹ vuốt ve, mấy lời định hỏi đành nuốt vào bụng.

Cô có chuyện giấu anh, có kế hoạch muốn trừ tính, có rối rắm, có dày vò, không hề cam lòng, còn có khổ sở cùng tịch liêu thân nhân gây ra cho cô, anh đều biết.

Nhưng cô nếu hiện tại không muốn nói, anh cũng sẽ không hỏi.

Cho nên anh trầm mặc một lát, khẽ hôn lên cằm nhọn của cô, nói: “Thứ tư tuần sau là sinh nhật anh cả, theo anh về nhà một chuyến có được không?”

Trong lòng Giang Tuyết Tử cả kinh, ngẩng đầu lên, vừa vặn đụng vào cằm anh đang định tựa lên đỉnh đầu cô. Do cô ngẩng lên quá mạnh, đỉnh đầu liền truyền đến một trận đau nhói nhưng người kia là bị đập vào cằm, ôi thôi...

Giang Tuyết Tử vội vàng lui lại, vươn tay nhỏ ôm lấy mặt anh, định xem xét cẩn thận: “Để cho em nhìn, có bị thương không...”

Triển Kính kêu đau một tiếng, chính mình giả vờ xoa xoa hai cái mới buông tay, để cho Giang Tuyết Tử xem: “Không sao.”

Giang Tuyết Tử vội vàng nhìn cẩn thận, quả nhiên sưng đỏ, dùng ngón tay chạm vào còn thấy rất nóng, thế này thì sẽ bầm tím mất.

Cô không nói lời nào, nhẹ nhàng giúp anh xoa một hồi lâu. Vừa mím môi định hỏi, đã bị Giang Tuyết Tử cầm lấy tay cô, kéo vào lòng hôn xuống.

Nụ hôn này đến phá lệ triển miên, lại mang theo một chút vội vàng xao động cùng bất an không rõ, bắt đầu dồn dập, kết thúc chậm rãi. Cuối cùng, Triển Kính hôn nhẹ khoé môi cô, dùng đầu lưỡi liếm liếm cánh môi mọng vì mình mà sưng đỏ: “Đồng ý với anh đi.”

Lông mi dài như cánh bướm của Giang Tuyết Tử vì kích thích mà thấm chút nước mắt ướt át, khe khẽ run lên. Triển Kính bắt lấy cằm nhỏ thanh tú, khẽ hôn một cái: “Đồng ý với anh, được không?”

Giang Tuyết Tử ngược mắt lên chỉ thấy đáy mắt in sâu hình bóng cô của anh, trong lòng đột nhiên căng thẳng, cùng có chút chột dạ. Sắc mặt anh vẫn rất bình tĩnh, dường như không phát giác ý muốn nao núng cùng lui bước của cô, mạnh mẽ nói: “Vô luận tương lai phát sinh chuyện gì, đồng ý với anh là em sẽ không nói buông tay.”

Trong lòng Giang Tuyết Tử thất lại, nhất thời thở hổn hển, trái tim trong lồng ngực như muốn nhảy ra ngoài! Cô có cảm giác, ngay lúc này muốn nuốt nước miếng cũng là chuyện vô cùng khó khăn. Nhưng bị anh nhìn như vậy, tâm tư giống như hoàn toàn không có chỗ che giấu, nội tâm sâu kín che giấu chột dạ cùng nhất gan đều vì cái nhìn này của anh mà hiện nguyên hình.

Cô thích nhất chính là đôi mắt của anh, trầm tĩnh, sâu lắng, mười năm qua đi, ánh sáng hoà nhã tươi mới đã không còn, nhưng sự trong suốt ấm áp của một mặt hồ phẳng lặng vẫn ở đó, yên lặng đuổi theo cô, cùng cô làm bạn, khiến cho nội tâm cô cảm thấy bình tĩnh, ấm áp, nhưng cũng kiên định, khoáng hoạt. Người đàn ông có đôi mắt này, khi đó có lẽ đã xuyên qua tất cả vẻ ngoài xinh đẹp ngăn nắp mà nhìn thấu nội tâm luống cuống cùng cô độc của cô. Tất cả buồn khổ tịch mịch năm đó của mình, cô hoàn toàn không thể nói

với người nhà, càng không thể cùng những người ngoài nói ra, thậm chí cả nỗi sợ đối với tương lai mờ mịt của cô cũng bị anh nhìn thấy, nhưng anh trầm mặc không nói ra, chỉ lẳng lặng cùng cô làm bạn, cưng chiều cô, tình nguyện cùng cô trò chuyện về những đề tài tưởng chừng hiểm lạ nhưng lại cực kì khô khan về súng ống đạn dược cùng tội phạm khi ấy...

Nhưng hiện tại, cũng là ánh mắt ấy, cô lại cảm thấy sợ hãi cùng hỗn loạn...

Càng yêu người lại càng sợ mất người...

Sợ anh tức giận, sợ anh không vui, sợ tình cảm anh đối với cô chỉ là nhất thời xúc động, càng sợ anh vì phải che chở cô mà chạy đông chạy tây lo lắng đủ chuyện mỗi mết, từ từ sinh ra khinh thường cùng chán ghét.

Vô luận một người có bao nhiêu tự tin, trong tình yêu chính là như vậy, không tin là thật, lo được lo mất...

Cô sợ anh dùng ánh mắt này một thì sợ anh bắt cô nói ra lời hứa hẹn đến mười. Đáy lòng cô sợ hãi vô cùng, ánh mắt này của anh, lời hứa hẹn anh muốn nghe, chính là ẩn ẩn tương lai phong ba cũng bão tố.

Nội tâm sợ hãi cùng bất an là thế, nhưng dưới đôi mắt tràn đầy ma lực kia, cô cứ như vậy khe khẽ gật đầu, cho anh một sự đáp ứng.

Triển Kính đem toàn bộ biến hoá của cô thu vào mắt, khoé miệng cong lên, lại hôn lên môi hồng nhỏ nhắn kia: “Một lát cùng nhau ra ngoài một chuyến, tìm một món quà cho anh cả. Em chọn giúp anh nhé?”

40. Chương 40

Chuyện chọn quà cho Triển Phong thật sự là một vấn đề đau đầu.

Nguyên nhân rất đơn giản, người như Triển Phong còn có thể thiếu thứ gì chứ?

Mấy thứ người bình thường cảm thấy mới mẻ thì anh đã sớm nhìn đến chán. mấy món quà lưu niệm nhỏ hoặc handmade, phòng chừng Triển Phong chưa thấy qua, một chút tác dụng cũng không có. Nếu là cặp đôi đang hẹn hò, tặng một món quà nho nhỏ thú vị có lẽ còn có chút ít tử, cũng có chút tình thú. Bất quá đây lại là hai anh em với nhau, cả hai đều là những người đàn ông tầm 30 rồi, đi tặng mấy thứ đồ này thì thật sự là không thể nói nổi.

Hai ngày nay vì chuyện chọn quà này mà Giang Tuyết Tử đau đầu không thôi, ngay cả sách vở ôn tập cũng không nhìn tới. Cô rốt cuộc xung biết anh tính toán cái gì rồi! Đem cả một chuyện khó như vậy đẩy cho cô, nào chỉ là vì quan tâm đến cô! Căn bản là không muốn để cô có công phu cân nhắc được mấy, cả ngày bận rộn ở trên Internet tìm quà tặng, thời gian còn lại, không bận nấu cơm quán xuyến việc nhà thì chính là ôn tập chuẩn bị thi cử, nào có tinh lực mà nghĩ đến chuyện gì khác!

Hai tin nhắn kia của Triển Lục cùng Giang Tử Diêu cuối cùng phải giải quyết thông qua điện thoại mà thôi.

Cuộc gọi với Giang Tử Diêu cũng đơn giản, tầm mười phút, mỗi người nói một câu, một câu nói ra lại tốn không ít thời gian suy nghĩ mới đáp lại. Nói mười phút, thật ra cũng không được mấy câu.

Ý tứ của Giang Tử Diêu rất rõ ràng, chính là không đồng ý cô cùng Triển Kính ở chung một chỗ. Chuyện thư viện còn có đập phá nhà lần đó, anh ta một tiếng cũng không nhắc qua, chỉ nói cho cô rằng đã tìm được một căn hộ khang trang tầm 80 mét vuông ở trung tâm thành phố. Nhà là do cô đứng tên, tiền nhà cùng các loại phí đều đã thanh toán xong xuôi, đến đó chỉ cần chuyển vào, không cần nhìn sắc mặt người khác mà sống. Nội thất trong nhà đang trang hoàng lại, qua tuần cô chỉ cần đến ở là xong.

Ngoài ra, Giang Tử Diêu cũng đã thay cô tìm một công việc ở thư viện quốc gia, bất quá cũng không ép buộc cô. Anh nói, nếu muốn làm việc gì thì cô chỉ cần nói ra, anh nhất định sẽ nhờ các bạn bè tìm cho cô một chỗ tốt.

Giang Tuyết Tử không muốn ngậy ngốc thế này nữa.

Triển Kính đã hỏi qua ý cô, muốn cô tập trung ôn tập thi vào đại học, hoặc đi học vào lớp buổi tối cũng được, đại khái phải cố gắng một chút để lấy được bằng đại học chính quy. Có như thế, vô luận tương lai thế nào, cô tự mình tìm việc hay nhờ người an bài đều sẽ dễ dàng hơn một chút.

Bất quá trong lòng Giang Tuyết Tử lại có suy nghĩ khác.

Cô năm nay cũng đã 26 tuổi, muốn tham gia lớp buổi tối hay hệ vừa học vừa làm thì cũng sẽ tốn hai đến ba năm. Thành phố B mấy năm nay phát triển không ngừng, cạnh tranh kịch liệt, ngay cả văn bằng cử nhân của đại học chính quy danh tiếng cùng các loại thạc sĩ, tiến sĩ tìm việc còn khó khăn, huống hồ gì là loại văn bằng cô định học. Cô nói với anh, quyết tâm ôn thi đi học đại học cũng chỉ là làm tròn giấc mơ của chính mình, bỏ khuyết phần đã thiếu sót thôi, chứ tác dụng cùng ý nghĩa cũng không lớn lắm.

Triển Kính lúc ấy nghe cô nói như vậy cũng không tức giận, chính là cười ha hả, ôm cô vào lòng: “Thế Tử nhi nhà ta muốn thế nào?”

Giang Tuyết Tử cắn cắn môi, chạy vào phòng ngủ mang ra một xấp thư.

Triển Kính xem xét từng cái một. Tất cả đều là về các cuộc thi cấp chứng chỉ dịch thuật quốc gia cấp 2 và cấp 3 cùng danh mục các tài liệu ôn thi đính kèm. Anh kéo laptop về phía mình, gõ vài từ khoá, mở trang web đọc qua một lần mới hỏi: “Cấp 3 thi sẽ dễ hơn cấp 2, cấp 2 vừa có phiên dịch giao tiếp vừa có dịch thuật văn bản, có khi sẽ thi cùng một ngày, em muốn thi cả hai cấp? Hay thi cấp 3 trước? Hay ôn thi cấp 2 luôn?”

Giang Tuyết Tử có điểm không tiếp thụ nổi trọn to mắt, phá lệ im lặng trừng mắt nhìn người đàn ông này nửa ngày mới nói: “Sao anh lại có lòng tin như vậy! Lúc trước em cũng ôn tập có nửa năm...”

Triển Kính cười: “Khi đó em đâu có học ngôn ngữ Anh, lúc đó còn nói với anh, năm ba đại học phải chọn học thêm ngoại ngữ thứ hai, muốn học tiếng Nhật. Em tưởng anh mau quên vậy sao?”

Giang Tuyết Tử không nói một lời liếc mắt, Triển Kính hiểu lầm ý tứ của cô, nói thêm: “Không phải suốt ngày em ở thư viện sao, thế mà cũng không học được gì à?”

“Tử nhi nhà ta, 6 năm làm việc ở thư viện mà thế nào lại là cô ngốc thế này!”

Giang Tuyết Tử chỉ dùng một câu đã đánh tan bộ dạng dương dương đắc ý của anh: “Trí nhớ của anh tốt vậy, sao lúc đó lại không nhận ra em?”

Triển Kính có chút túng quẫn, ngón tay chọc chọc thái dương, hít vào một hơi, xoa đầu tiểu cô nương đang trong ngực mình, cười cười: “Rõ ràng là em cố ý không cho anh nhận ra, nhìn thẳng vào mắt anh một lần còn không dám. Em đếm thử xem, hôm đó có bao nhiêu câu em nói với anh là thật hả? Cái gì mà say xe...”

Giang Tuyết Tử bị anh nói có chút ngượng ngùng. Trong lúc đó anh đã nhẹ nhàng nhắc cô lên cách mặt đất một chút, như vậy khi nói chuyện bờ môi anh vừa vờn vờn chạm vào vành tai cô: “Còn nữa, em lúc đó quá gầy. Hồi bé xinh xắn biết bao nhiêu, mặt tròn vo phúng phính, nào giống như bây giờ, cảm nhận đến độ anh còn sợ.”

Giang Tuyết Tử hung hăng nện cho anh một quyền, trừng to mắt, hung hăng nói: “Ừm đúng lắm đúng lắm, em bây giờ xấu xí vậy đó. Thế nào? Anh ghét bỏ em thì mau buông em xuống, em...”

Triển Kính thật sự đem cô để xuống.

Giang Tuyết Tử ngơ ra, hai người lại đối diện nhau theo góc độ bình thường, cô phải ngược cầm lên mới có thể chống lại tầm mắt của anh. Triển Kính trông thấy đôi thủy lưu lấp lánh đang mở to trừng anh, khoé môi hồng hồng vểnh lên, biểu tình vừa uất ức vừa uỷ khuất, thật đúng là dụ người, anh không nhịn được mà bật cười: “Nghe lời em để em xuống rồi đó, em định thế nào hả?”

Giang Tuyết Tử lần đầu tiên bị anh đối đãi như vậy, lập tức giận dữ xoay người định bỏ đi, kết quả liền bị Triển Kính từ sau ôm lấy cô.

Chuyện này cũng không tính là gì, tay to của anh còn theo vùng bụng bằng phẳng hướng lên trên, đi thẳng đến nơi mềm mại vừa tay mới dừng lại: “Mấy hôm trước em thật sự rất gầy, không cần học theo mấy ngôi

sao trên tivi mà giảm cân, rất khó coi.” Dừng một chút, anh lại nói tiếp: “Thế này chạm vào mới thoải mái...”

Hai người đang ở trong thư phòng nha! Tính tình nho nhỏ của Giang Tuyết Tử lại bạo phát, kéo tay anh xuống liền mắng: “Anh... Anh đúng là không biết xấu hổ, bây giờ là buổi sáng, lại còn đang ở thư phòng mà anh lại...”

Triển Kính cười đến đau cả bụng, từ phía sau ôm cô, trong ngực khẽ run run, truyền từng trận chấn động đến lưng Giang Tuyết Tử: “Tiểu thư, em rất cuộc đang sống ở triều đại nào vậy hả? Đến cả mẹ anh cũng không chú trọng nhiều đến thế đâu. Xem nhạc kịch cũng không thể nhỏ giọng nói chuyện, ở bên ngoài chỉ cho phép nắm tay không được hôn, lúc ăn cơm không được nói chuyện không được chạm vào, còn có...”

Môi mỏng của anh lướt qua lướt lại trên vành tai cô, khe khẽ hé miệng, nhẹ nhàng cắn một chút, thanh âm cũng trầm thấp hơn vài phần, khiến cả người Giang Tuyết Tử tê rần: “Ai quy định loại sự tình này chỉ được cho phép vào buổi tối, chỉ có thể ở trên giường...”

Giang Tuyết Tử bị anh dọa cho, thật sự hoảng hốt, vội vàng tránh khỏi vòng tay anh, nghiêm mặt, nhỏ giọng mắng: “Anh rõ ràng là cảnh sát nhân dân nha, lưu manh...”

Triển Kính chống tay lên bàn cười ha hả. Chờ cười đủ, người bị anh dọa sợ đã vội chạy đi phòng bếp nấu cơm trưa mất rồi. Triển Kính sờ sờ cằm, kỳ thật cảnh phục công tay các kiểu... Hừm, loại thời điểm này mà thử qua một chút, xem ra hiệu quả sẽ không sai.

Lại nói về cuộc điện với Triển Lục.

Sáng thứ hai sau khi tiễn Triển Kính ra cửa, Giang Tuyết Tử chọn một thời gian thích hợp gọi điện thoại cho Triển Lục.

Ngoài dự liệu, Triển Lục phi thường kiên trì muốn gặp cô nói chuyện.

Ở trong điện thoại, Triển Lục chỉ nói đại khái vài câu, muốn hai người gặp nhau mới có thể tiện bàn chính sự. Cũng không biết vì sao, lúc đầu Triển Lục muốn cô cùng ăn bữa tối đã khát nợ từ lâu kia, sau lại đổi lại tối thứ tư, vào tiệc sinh nhật của Triển Phong.

Triển Kính đã quyết định không xen vào việc này, Giang Tuyết Tử không biết hỏi ai, hỏi Kiều Tiểu Kiều thật ra là tốt nhất, bất quá lại có chút không thành ý. Lần trước Triển Phong để lộ tin tức nội bộ cho cô, Giang Tuyết Tử cùng chưa kịp nói tiếng cảm ơn đảng hoàng. Lần này vừa vặn tới sinh nhật của người ta, quà tặng lại là của cô cùng Triển Kính đưa qua, hao tổn tâm tư là chuyện nên làm!

Cho nên Giang Tuyết Tử do dự lại do dự, vẫn cẩn thận hỏi Triển Lục một câu: “Năm trước mọi người tặng anh cái gì vậy?”

Triển Lục ở bên kia khép vẫn kiên lại, đi tới máy nước nóng thêm chút nước vào ấm. Về mặt nhu hoà hiếm thấy, bên môi còn treo ít nét cười, khiến cho trợ lý cùng hai luật sư bên ngoài kinh ngạc đến rớt mắt.

Kính khùng! Nguyên lai Triển viện phó cũng sẽ cười! Còn cười đến vẻ mặt... Đó là biểu tình gì thế hả? Kính của nữ trợ lý thiếu chút nữa trượt khỏi sống mũi, cái này, cái này rõ ràng là mỉm cười cưng chiều cùng dung túng trong truyền thuyết mà...

Một nam thực tập sinh ra trường chưa lâu, chưa có được sự bình tĩnh như các tiền bối, há hốc miệng, thấp giọng hỏi: “Ồ... Triển viện phó của chúng ta, có tình yêu rồi à?”

Luật sư bên cạnh ho khan một tiếng, mặt không chút thay đổi hỏi lại: “Đoán xem?”

Nam sinh trẻ tuổi từ từ khép miệng, sùng bái nói: “Triển viện phó đào hoa thì em đã biết từ lâu, bất quá nữ nhân nào lại cao pháp đến độ lọt vào mắt xanh của anh ấy...”

Vừa dứt lời, đã bị vị luật sư bên cạnh túm cổ: “Nhỏ giọng, cẩn thận xem có người sắp phát hoả.”

Nam sinh hoảng sợ, làm ra vẻ mặt tội nghiệp nhìn nữ trợ lý: “Tiểu Nhậm, chị đừng...”

Nhậm trợ lý đẩy kính lên sống mũi, vẻ mặt nghiêm túc nhìn tư liệu trong tay: “Trang 23 điều 4...”

Triển Lục trở lại trong phòng, đóng cửa: “Triển Kính không nói cho em biết?”

Giang Tuyết Tử cắn môi, có chút túng quẫn. Cô cũng không thể nói mấy lời Triễn Kính trêu chọc cô cho Triễn Lục nghe, đành nhẹ nhàng “ừ” một tiếng: “Anh ấy nói để em tự chọn.”

Triễn Lục khẽ nhấp một ngụm trà Bá tước, thanh âm động chút ý cười, nói: “Thật ra là cũng không phải thứ gì to tát cho nên Triễn Kính cũng không nói cho em.”

Giang Tuyết Tử chăm chú lắng nghe, Triễn Lục nói thêm: “Quà của Triễn Kính cũng rất đặc sắc, là vài món đồ đào được ở Tây Tạng, nghe nói trong lúc cậu ấy làm nhiệm vụ tìm được, đem về thành phố B liền tặng cho bọn anh. Hai thanh tằm đao, một cho Triễn Phong, một đem cho anh. Hai khối nhuyễn ngọc, nghe nói đã có tuổi thọ rất lớn, một khối cho Kiều Tiểu Kiều, khối còn lại tặng cho bá mẫu.”

Giang Tuyết Tử vẫn chuyên chú ghi nhớ, Triễn Lục như nhớ tới chuyện gì đó rất buồn cười, khẽ cười mấy tiếng mới nói tiếp: “Anh thì tặng một chai vang Đức, một chai vang đỏ. Triễn Phong thích rượu vang, anh cũng không có ý gì mới, năm nào cũng chú ý tìm hai chai rượu đặc biệt một chút đưa qua, liền không suy nghĩ gì nữa.”

“Mấy người còn lại thì không cần nói, cũng không có giá trị tham khảo gì.”

“À đúng rồi, năm trước Triễn Dao cũng có chút ý tứ, cùng Triễn Tây kết hợp, tặng cho Kiều Tiểu Kiều cùng Triễn Phong một phòng đầy champagne và hoa hồng. Từ phòng ngủ tới phòng tắm, trên giường trên bàn, tới tận bồn tắm, chỗ nào cũng có. Tốn không ít tiền, bất quá nữ nhân nào cũng thích, Kiều Tiểu Kiều rất vui vẻ mà chỉ cần người phụ nữ này vui vẻ thì Triễn Phong nhất định sẽ cao hứng.”

Rõ ràng là chỉ điểm cho Giang Tuyết Tử, muốn tặng quà cho Triễn Phong cố nhiên là khó như lên trời nhưng chỉ cần Kiều Tiểu Kiều thích, chuyện lập tức đơn giản hơn rất nhiều. Dù sao nữ nhân cũng hiểu nhau, trong lòng phụ nữ mong chờ hi vọng điều gì, mặc dù không phải dễ đoán nhưng cũng không phải chuyện hiếm lạ khó làm. Sinh nhật Triễn Phong, Kiều Tiểu Kiều lại đang mang thai, tìm một món quà thể nào thì Giang Tuyết Tử cũng đã có định hình.

41. Chương 41

Đến giờ hẹn cùng Triễn Lục ăn cơm cũng là lúc Triễn Kính nghỉ trưa, Giang Tuyết Tử muốn gọi điện thoại nói cho anh biết chuyện này một chút. Dù sao cũng là quà cô cùng Triễn Kính tặng cho Triễn Phong, nếu anh đã thấy không thích thì cũng không cần Triễn Lục tốn công phụ giúp đỡ. Thêm nữa chuyện cô cùng ăn một bữa cơm với Triễn Lục cũng không có vấn đề gì, cô cũng sẽ không ngại nói cho anh biết.

Nhưng liên tục gọi sáu, bảy lần, Triễn Kính vẫn không nghe điện thoại. Không phải là máy bận mà là không có người nghe, cũng không gọi lại.

Giang Tuyết Tử bất đắc dĩ, mắt thấy đồ ăn đều đã được mang lên, chỉ có thể đặt điện thoại ở một bên, bưng chén trà cười: “Toà án hẳn là rất bận. Thật ngưỡng quá, là em mời anh ăn cơm, còn phải để anh ghi nợ. Hôm nay lại tốn thời gian giúp em đi chọn đồ, em lấy trà thay rượu mời anh một ly.”

” Triễn Lục, cảm ơn anh!”

Triễn Lục cũng nâng chung trà lên, đựng nhẹ vào chén trà tử sa trên tay cô, nhẹ nhàng gật đầu, đôi mắt cong cong, khuôn mặt tuấn tú như mây nhạt gió nhẹ, mỉm cười nhàn nhạt: “Em cũng khách khí quá rồi.”

Khoé môi Giang Tuyết Tử cũng cong lên, giờ trà, khẽ nhấp một cái, lại nhìn bốn phía nhà hàng nổi tiếng về các loại trà này: “Xem ra anh rất thích trà.”

Ánh mắt Triễn Lục ôn nhu liếc nhìn, chậm rãi miêu tả gò má tinh tế của đối phương.

Dao gần đây sắc mặt cô tốt lên rất nhiều, hai má mướt mà, dáng người cũng đầy đặn hơn. Thật ra chỉ là lúc trước cô quá gầy, khuôn mặt cùng dáng người hiện tại chỉ tròn lên hơn một chút, đứng trong đám người vẫn là một người người phụ nữ chân dài eo thon, thướt tha xinh đẹp. Nét mặt cũng có sức sống hơn rất nhiều, gò má thân nhiên lộ ra chút hây hây hồng hồng, phối cùng khoé mắt đuôi mày nhu hoà, lại thêm 3

phần khí chất của nữ nhân kiều mỹ. Cô trang điểm nhẹ nhàng, môi hồng chỉ thoa một lớp son mỏng, diện mạo thanh lệ chọc người nhìn qua không khỏi động tâm.

Triển Lục quan sát tỉ mỉ, không tự chủ liền nín thở, đến khi Giang Tuyết Tử quay sang mang theo một ánh mắt nghi vấn nhìn anh thì Triển Lục mới hoàn hồn. Lúc này mới có thể khôi phục hô hấp, tay hơi động, nước trà nóng liền sánh vài giọt ra ngoài.

Tao nhã đặt ly trà xuống, Triển Lục không chút chột vạt lau đi vết nước đổ ra ngoài, khoé miệng cười nhàn nhạt: “Xin lỗi, lúc nãy anh hơi thất thần, em vừa nói gì?”

Giang Tuyết Tử khẽ rũ mắt, không muốn nghĩ quá nhiều đến ánh mắt ôn nhu pha chút lửa nóng vừa rồi của Triển Lục. Cô lại nhấp một ngụm trà, mới cười cười nói: “Không có gì. Em chỉ nói anh rất biết thưởng thức, nơi này trang hoàng thật tốt, thức ăn cùng đồ uống cũng thật khác biệt. Em là lần đầu tiên đến đây.”

Triển Lục nhìn giữa hai hàng lông mày đang lộ ra chút né tránh cùng động tác rũ mắt của cô, anh âm thầm hít một hơi, bàn tay dưới bàn hung hăng nắm thành quyền. Bất quá vẻ mặt vẫn duy trì không chút thay đổi: “Ném thử đi. Nếu em thích thì lần sau nói Triển Kính mang em đến ăn cơm.”

“Ông chủ của chỗ này cho anh mấy voucher giảm giá, anh cũng hay cho mấy anh em. Em trở về cứ nói cho Triển Kính, cậu ấy nhất định biết chỗ này.”

Nghe đến tên Triển Kính, trong lòng Giang Tuyết Tử mới ổn định hơn một chút. Ngược mắt nhìn Triển Lục, cô gấp một con tôm nõn xào, tinh tế nhấm nháp: “Thật sự rất ngon ạ. Còn ngon hơn cả lúc nhỏ em đi Hàng Châu thử qua món này.”

Triển Lục nghe vậy cười cười: “Ông chủ của chỗ này là người Hàng Châu, làm cơm pha trà cái gì cũng giỏi, vị chắc chắn sẽ không kém.”

Giang Tuyết Tử gật gật đầu, bên môi lộ ra nét cười lễ phép, an tĩnh dùng cơm, thi thoảng nhấp một ngụm trà.

Hơn 20 phút sau hai người cũng không nói mấy câu. Đến khi Triển Lục nhìn thấy Giang Tuyết Tử dùng bữa, rốt cuộc mới tìm được thời cơ thích hợp, như vô tình nói một câu: “Lúc nãy có chút việc cho nên anh mới thất thần thôi.”

Triển Lục càng như vậy, càng ôn nhu lịch thiệp như bình thường lại càng khiến Giang Tuyết Tử không cách nào khôi phục được tự nhiên.

Hoặc là thái độ của Triển Lục lúc trước quá mức tự nhiên thông thuận, hoặc là cô lúc trước bận cùng Triển Kính yêu đương cuồng nhiệt, không đủ rảnh rang để chú ý đến chuyện khác. Hơn nữa cô cùng Triển Lục xem như đã biết nhau hơn mười năm, nếu ngày đó không gặp lại Triển Kính xem ra hai người cũng sẽ không có chút mối liên hệ gì, cô chỉ là một người công dân bình thường, chỉ nghe qua tin tức của vị Triển viện phó tuổi trẻ tài cao này qua phương tiện truyền thông mà thôi. Cho nên trước kia, thậm chí trước cả khi cô bắt gặp ánh mắt ấy, Giang Tuyết Tử chưa từng nghĩ qua, Triển Lục rung động với cô.

Nhưng ánh mắt vừa rồi thật sự không bình thường. Mặc dù cô không phải là nữ nhân trời sinh nhạy bén nhưng rõ ràng Giang Tuyết Tử cảm giác được ánh mắt kia của anh toát ra nhu tình nồng đậm.

Nếu đã nhận ra, trong lòng cũng cần cân nhắc một chút. Giang Tuyết Tử không các nào tỏ vẻ tự nhiên như không có gì, cho nên cô chỉ có thể gật gật đầu, mỉm cười với Triển Lục, cầm điện thoại gọi tới dãy số đã sớm thuộc nằm lòng.

Điện thoại vang lên hai tiếng đã có người nhận, đầu dây bên kia truyền tới không phải giọng nam trầm thấp quen thuộc mà là một giọng nữ trong suốt thanh thuần: “A lô?”

Giang Tuyết Tử sững sờ một lát mới nói: “Tôi tìm... Triển Kính”

Giọng nữ kia có phần đình lại, rất nhanh đáp lời: “Triển ca không có ở đây, có chuyện gì không? Tôi thay cô nhắn lại?”

Giang Tuyết Tử nhú mày: “Cô là Triệu Thanh?”

Nữ nhân bên kia điện thoại vuốt tóc chính mình, mắt to loé lên chút đông lạnh: “Phải, là tôi.”

“Chúng tôi hiện tại đang rất bận, nếu không có chuyện gì gấp thì tôi cúp máy đây.”

Giang Tuyết Tử không nói gì, điện thoại bên kia đợi vài giây liền cúp.

Bên kia điện thoại, trong văn phòng, Triệu Thanh cúp máy, ngón tay trượt qua hai chữ “Bảo bối”, xoá liên lạc này khỏi danh bạ. Xong xuôi mới thả vào túi áo khoác treo ở lưng ghế.

Phía sau truyền đến cửa bị đẩy ra tiếng vang, Triệu Thanh không chút hoang mang xoay người, đối diện với Âu đội phó mang theo ánh mắt dò xét lạnh lùng. Nở một nụ cười, Triệu Thanh lễ phép: “Âu đội, đã ăn xong rồi sao?”

Âu Dương đứng ở cửa, tầm mắt nhàn nhạt nhìn đối phương vội vàng che giấu thần sắc bối rối, sau đó nhìn đến bàn làm việc cùng áo khoác của Triển Kính phía sau cô.

Anh chậm rãi đi tới, ánh mắt tập trung nhìn phía sau lưng Triệu Thanh khiến cô không yên lòng, bước lùi hai bước. Khoé miệng có chút cứng ngắc, Triệu Thanh khẽ nói: “Âu đội...”

Âu Dương đứng trước mặt cô, từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt từ từ dò xét một hồi mới dừng lại.

Triệu Thanh biết rõ người này không bắt được nhược điểm gì, bất quá cũng không thể không thừa nhận, ánh mắt của đội phó còn độc hơn cả Triển Kính. Triển Kính là dựa vào bình tĩnh trấn định, làm cho lòng người hụt hơi, không đánh đã khai. Ánh mắt của Âu Dương lại như dao găm trượt khỏi vỏ, phong sương lạnh giá, trong trẻo nhưng sâu xa, ghim thẳng vào lòng người, khiến cho người ta muốn tìm một chỗ che thân cũng không có.

Ánh mắt Âu Dương cũng dời đi, đồng thời đưa tay về phía lưng ghế, đem áo khoác của Triển Kính cầm trên tay, trầm giọng nói một câu: “Nếu trong phòng này không có người thì cô không nên tới đây.”

Tiểu đội đặc công của bọn họ cũng có không ít người. Ngoài đội trưởng đội phó còn vài nhân viên kỹ thuật, hai vị văn thư cùng các thành viên trong đội, tính sơ cũng gần bốn mươi người. Trong phòng này là nơi làm việc của Triển Kính, Âu Dương, Lão Tiểu cùng vị đặc công xuất sắc nhất đội, lấy tư lịch hiện tại của Triệu Thanh cùng vị trí của cô trong đội, nếu không có ai gọi cô đến thì cô không hề có bất kỳ lý do gì để xuất hiện ở chỗ này. Nhất là khi mọi người đã ra ngoài ăn cơm.

Đến khi Âu Dương sắp ra khỏi phòng, Triệu Thanh mới thở ra một hơi, nguyên bản là một đại tiểu thư ngang ngược cứng đầu, giọng nói lúc này cũng có chút hư nhược: “Tôi biết.”

Âu Dương mang theo áo khoác của Triển Kính, không đáp lời, xoay người khép cửa lại.

Trong nhà hàng ẩm cúng, Triển Lục nhận ra sắc mặt của Giang Tuyết Tử sau khi gọi điện thoại có chút không đúng. Qua một lát, anh mới hỏi: “Không phải Triển Kính nghe điện thoại sao?”

Giang Tuyết Tử “ừ” một tiếng, cười cười: “Đại khái là anh ấy quên mang điện thoại theo, là đồng nghiệp nghe điện thoại.”

“Không có việc gì, chúng ta cứ đi thôi ạ. Công việc của anh ấy bận rộn, em cũng không tiện phiền.”

Ánh mắt Triển Lục vẫn như cũ ôn hoà lễ độ, không lộ ra nửa điểm dị thường. Bất quá trong lòng lại rất rõ ràng, “đồng nghiệp” kia là phụ nữ, hơn nữa ngữ khí cùng vẻ mặt của Giang Tuyết Tử khi nói chuyện điện thoại chứng tỏ hai người này có quen biết, có khi lại quen biết nhau trong tình huống không vui vẻ gì.

Triệu Thanh... Triển Lục ánh mắt lóe lóe, nếu là Triệu Thanh, thì xem ra sắp có kịch vui rồi.

42. Chương 42

Nơi Triển Lục nói chính là “Cô Vụ Đường”, là một toàn tứ hợp viện nằm ở phía nam thành phố, nằm cách quán ăn mẹ Triển Lục mở một con phố.

Lái xe nửa giờ mới tới, nơi này tuy không thể so sánh với quán cơm của mẹ Triển Lục gia nhưng cũng là nơi mở cửa buôn bán, thế mà một chỗ đậu xe cũng không có. Triển Lục tựa hồ như vô cùng quen thuộc với chỗ này, đem xe đậu ở tiền viện quán ăn rồi mới dẫn Giang Tuyết Tử đi bộ xuyên qua mấy toà trạch viện, ước chừng 20 phút mới đến đúng nơi.

Vào trong sân, Giang Tuyết Tử liền hiểu được vì sao nơi này không hề có chỗ đậu xe cho khách, bởi vì chỉ cần bước qua khỏi cánh cửa màu xám tro kia, người như đã tiến vào một thế giới khác hoàn toàn bất đồng với bên ngoài.

Vòng qua bức tường phù điêu đã nhiều năm, trong viện trồng rất nhiều cây cổ thụ toả bóng râm mát, xa xa còn có thể nghe thấy tiếng nước chảy róc rách. Tiết trời đã vào thu, sân nhỏ rụng đầy lá vàng, dưới chân lát hai khối lớn đá xanh, nơi khúc quanh đặt hai bồn hoa lớn, Giang Tuyết Tử không biết đây là hoa gì, bất quá từng đoá từng đoá hoa tím biêng biếc nở ra thanh lịch nhẹ nhàng, khiến người ta dễ chịu không thôi. Trừ bỏ tiếng nước chảy có còn tiếng chim chóc hót lạnh lớt trên đầu, lại không hề có tiếng người huyên náo, bên trong cổ kính, bên ngoài đầy nét thiên nhiên thoải mái, người không biết còn tưởng rằng mình đã đi lạc vào nơi ở của một vị ẩn sĩ thần bí nào đó.

Khung cảnh xung quanh quá mức an nhiên thanh thoát, Giang Tuyết Tử cũng vốn là một cô gái ít nói, cho nên suốt quãng đường này, giữa hai người cũng không trao đổi một câu nào. Giữa phong cảnh tuyệt vời này, bao nhiêu xấu hổ cùng khó xử lúc ở nhà hàng như đã tiêu tán hết, Giang Tuyết Tử nhẹ nhàng chậm rãi hít thở không khí trong lành. Bước vào đại sảnh, Triển Lục dừng lại, nhẹ nhàng nói: “Xem ra chúng ta may mắn rồi, chủ nhân khó gặp được của nơi này hôm nay lại không đi ra ngoài. Em cứ xem qua đi, thích thứ gì thì nói một tiếng là được.”

Giang Tuyết Tử gật gật đầu, đi vào trong phòng trưng bày. Đây là một gian phòng được trang hoàng chủ yếu bằng gỗ Hoàng Hoa Lê khó tìm, vật phẩm trang trí cũng không nhiều lắm, một cái đồng hồ quả lắc, một bình hoa cổ, còn có một tấm gương, ngụ ý chính là “Cả đời bình an”, là phỏng theo phong cách Huệ Châu mà bài trí.

Trong phòng hình như không có ai, Giang Tuyết Tử đứng bên một cái ghế tựa, mắt nhìn những món đồ quý hiếm khó tìm xung quanh, trong lòng vừa kinh ngạc vừa thích thú nhưng vẫn giữ phép tắc mà không thất lễ lấy tay sờ soạng lung tung. Nhớ đến câu nói vừa rồi của Triển Lục, cô có chút khó hiểu hỏi lại: “Sao anh biết chủ nhân không ra ngoài...”

Triển Lục nở một nụ cười nhàn nhạt, đứng ở bên kia ghế tựa, chỉ chỉ bộ trà cụ trên bàn: “Ném thử xem, trà là pha cho chúng ta đây.”

Giang Tuyết Tử càng thêm khó hiểu, khẽ lắc đầu cười nói: “Anh đừng làm rộn. Nơi này dù sao cũng là chỗ làm ăn buôn bán của người ta, nào có thể để chúng ta tùy tiện như vậy...”

Triển Lục cũng không ngồi xuống ghế, trong lúc nghe Giang Tuyết Tử cảm râm nho nhỏ, anh dùng nắp chén trà khẽ gạt mấy bông hoa trên mặt nước, khoe miệng cười mỉm, phá lệ nhàn nhã nhấp một ngụm trà nóng. Nguyên bản tư thế đứng uống trà có chút thô tục bất nhã, bất quá chuyển lên người Triển Lục lại tạo ra một hương vị khác. Anh đứng đó, ánh nắng xiên xiên chiếu rọi lên sườn mặt thanh nhã, dáng người cao lớn nhã nhặn, thật sự có thể ví như một tầng mây lướt qua cây bách tùng thanh lịch.

Giang Tuyết Tử đang chờ anh trả lời, chợt nghe phía sau truyền một giọng nam ôn thuận dễ nghe, giống như một người đã có tuổi: “Có để cho các vị tùy tiện hay không thì tôi không dám nhận. Bất quá trong viện này cũng đã an bài mấy chỗ camera rồi...”

Giang Tuyết Tử nhất thời không biết đáp thế nào. Triển Lục lại như vô cùng thân thiết với người này, khẽ cười cười, nghiêng người nói: “An lão tam, gần đây có món gì tốt không, đem cho chúng con xem một chút. Người bạn này của con...”

Câu còn chưa dứt, Triển Lục trông thấy hai người ở sau lưng vị lão bản liền á khẩu. Ánh mắt anh lập tức hiện lên vẻ kinh ngạc cùng phẫn nộ, ngay sau đó liền xoay người nhìn Giang Tuyết Tử.

Giang Tuyết Tử không như anh, cô đang chuyên tâm thưởng thức trà, mắt một lúc mới để ý tới mấy người đi ra từ hành lang. Người đi đầu là một vị trung niên tầm khoảng 40, một thân y phục màu trắng thêu viền

trắng đen, khi mỉm cười sẽ hiện lên chút vẻ văn sĩ, bất quá cũng không thể che giấu khí chất bất phàm cùng dung mạo nho nhã phi thường của người chủ nhân nơi đây.

Mà hai người phía sau....

Giang Tuyết Tử vừa nhìn tới liền ngậm ngẩn cả người, thậm chí không thềm đáp lại ánh mắt tràn ngập lo lắng của Triển Lục, cũng không thềm để ý đến ánh mắt dò xét của vị An lão tam kia.

Hai người đàn ông phía sau, một người đã qua 50, một thân quần áo xanh nhạt tự tại, tóc mai bên thái dương đã bạc, tướng mạo cùng dáng người vô cùng dễ nhìn, bất quá lúc di chuyển sẽ lộ ra một ít cứng nhắc khác thường. Khi người này trông thấy cô cũng ngẩn ra, sau đó ánh mắt liền sáng ngời, khoé lệ ẩn ẩn chút ửng đỏ cùng nước mắt, bờ môi tái nhợt cũng có chút run run, bất quá cũng không nói lời nào.

Người còn lại là một lão nhân đã ngoài 70, ngồi trên xe lăn, đắp một tấm chăn mỏng trên chân, hai tay đặt trên đầu gối. Khuôn mặt mang đậm nét thời gian sương gió có hơi ủ rũ, ánh mắt lại sâu thẳm khó dò, rõ ràng là một người cao tuổi nghiêm khắc, khiến cho người ta vừa kính sợ vừa nể phục. Người đẩy xe lăn là một thanh niên trẻ tuổi, thoạt nhìn liền biết là một người cẩn thận tỉ mỉ.

Giang Tuyết Tử cong khoé môi nở một nụ cười lễ phép, rất nhanh liền rũ mắt, hạ thấp người, cúi đầu, làm ra một cử chỉ chào tiêu chuẩn của một văn bối.

“Ông ngoại. Triệu tiên sinh. An tiên sinh.”

Đáy mắt thâm trầm của Giang lão gia nhanh chóng lướt qua một cảm xúc giống như là cứng chiều, bất quá chỉ trong nháy mắt lại tan biến không còn dấu tích, phẳng phất như chưa từng xuất hiện. Ông phát tay ra hiệu cho người kia đẩy xe lăn, cách Giang Tuyết Tử một đoạn xa mới người lại. Ông lão nhìn cô cháu ngoại mang vẻ ngoài kiêu kiêu nhược nhược của mình, rất lâu sau mới nói: “Đợi mọi việc ổn thoả thì cùng nhau ăn một bữa cơm.”

Giang Tuyết Tử ngược mắt nhìn về phía ông cụ, đáy mắt đã không còn né tránh cùng yếu đuối như những năm trước, mà là một loại ánh mắt, không biết là học được của Triển Kính từ khi nào, trầm tĩnh không chút kẽ hở, đặt trong khung cảnh tĩnh lặng này lại tăng thêm một phần hững hờ nhàn nhạt.

Khi cô cất giọng, vẫn là thanh âm trong veo dễ nghe đó, bất quá lời nói ra lại khiến mấy người ở đây lộ ra thần sắc bất ngờ.

“Dạo này thân thể ông ngoại không khoẻ, hôm nay lại ra ngoài một trận thể này, hay là tranh thủ về nhà sớm một chút đi ạ?”

“Bằng không... Anh ba ở nhà sẽ lo lắng.”

Trong mắt ông lão mắt đột nhiên hiện chút lạnh lùng thấu xương, chậm rãi nói: “Nói vậy, xem ra con rất quan tâm ta?”

Giống nhau hoàn toàn không có kị mấy người xung quanh, Giang Trấn chậm rãi: “Ta để cho thư viện sa thải con, thu lại nhà kia, xem ra lại càng để cho con chạy nhảy thêm hăng hái.”

Những lời này nói ra, thật khiến cho người ta liên tưởng đến một câu: Chỉ là châu chấu ngày thu, cứ hoài chạy nhảy chẳng tày mấy hôm.

Giang Tuyết Tử cũng không chớp mắt, nhìn thẳng vào ông ngoại mình nói: “Cây chuyển cây chết, người chuyển người sống. Không thử chạy nhảy thì sao có thể biết mình có thể đi xa tới đâu.”

Người một câu ta một câu vừa dứt, cả hai người đều phá lệ im lặng. Người ngoài nhìn vào cũng không biết được, rốt cuộc trong tâm hai ông cháu này nghĩ gì, có bình tĩnh không chút gợn sóng như cách họ thể hiện ra ngoài hay không?

Từ khi Giang Trấn lên tiếng, Triển Lục liền kiên trì để ý đến phản ứng của Giang Tuyết Tử, thu vào đáy mắt từng chút biến hoá cùng biểu tình của cô. Khẽ cau mày, chén trà trên tay anh đã nguội lạnh nhưng Triển Lục cũng không để tâm, chỉ chuyên chú nhìn gò má của Giang Tuyết Tử cùng sống lưng thẳng tắp của cô. Bất quá chỉ cần nhìn kĩ một chút liền phát hiện, cả người cô đã gồng cứng đến co rút rồi...

An lão tam đang cầm trong tay một chiếc quạt giấy đuôi treo một chiếc hoa tai nhỏ nhỏ, trông thấy tình hình này cũng không vội vàng, chỉ đứng một bên bình tĩnh nhìn, rảnh rỗi phe phẩy quạt trong tay...

Triệu Yến Lâm đang đứng sau lưng An lão tam thì lại không nhân nhả như vậy, từ sau khi nghe Giang Tuyết Tử gọi một tiếng “Triệu tiên sinh” thì cả người ông đã cứng đờ. Trên mặt tuy không lộ ra biểu tình gì nhưng đáy mắt trong chốc lát đã đỏ lên, rõ ràng biểu hiện nội tâm ông lúc này có bao nhiêu nôn nao cùng dày vò.

Qua một hồi lâu, người đàn ông này do dự mãi đến khi cả hai ông cháu một chút ý tứ nhượng bộ cũng không có, im lặng không ai nói lời nào mới tiến đến trước mặt Giang Tuyết Tử, lại nói với Giang Trấn: “Lão gia tử, đã nhiều năm qua con không gặp Tử nhi, tối nay có thể cùng dùng một bữa cơm được không? Xem như con mời, hai ông cháu đã lâu cũng không liên lạc với nhau, vừa mới gặp mặt đã như thế...”

Triệu Yến Lâm tuy rằng lưu trú ở Mỹ nhiều năm nhiều năm nhưng khẩu âm của thành phố B vẫn còn giữ nguyên. Hơn nữa, nói về khuyên giải, người này có thể liệt vào hàng nhân tài kiệt xuất. Cho nên lời nên nói đã nói xong, lời không nên nói liền dứt khoát không lên tiếng, vì ông không muốn ai phải khó xử cả. Nhất là khi Giang Tuyết Tử đang mang thân phận văn bối.

Ông cụ trầm ngâm chốc lát, vuốt cằm, nghiêng đầu nhìn Triệu Yến Lâm sau đó mới quay sang, trầm giọng nói: “Con là một nữ hài tử, phải biết kiểm điểm bản thân. Chỉ cần biết vị trí của mình ở đâu, những chuyện khác không nên vọng động tâm tư.”

Giang Tuyết Tử có chút nổi giận, đáy mắt vốn trầm tĩnh không chút gợn sóng chợt loé lên. Cô rất nhanh khôi phục lại trạng thái ban đầu, tươi cười nói: “Lời ông ngoại dạy con vẫn nhớ. Hôm nay ông lại nói cho con mấy lời này, con nghe không hiểu.”

Giang lão gia tức giận, vỗ lên tay vịn xe lăn: “Cái người này...”

Triệu Yến Lâm lập tức đi đến bên cạnh Giang Tuyết Tử, đem người kéo ra sau lưng mình, hướng Giang Trấn nhẹ nhàng nói: “Lão gia tử, xin bớt giận...”

Triệu Yến Lâm dừng một chút, đứng thẳng lưng, không biết Triển Lục có ảo giác hay không nhưng đáy mắt của người đàn ông nhìn qua vốn ôn hoà vô hại này lại loé lên một tia lạnh băng cảnh cáo: “Mấy lời con đã nói qua, mong người cẩn thận cân nhắc.”

Khoé miệng Giang Trấn nhếch lên, trầm mặc một lát, nói: “Đi.”

Nam nhân trẻ tuổi sau lưng gật đầu xem như chào cả phòng, cẩn thận đẩy xe đi.

43. Chương 43

Quán cơm của nhà Triển Lục có một gian riêng, đèn màu vô quýt chiếu sáng nhàn nhạt, khiến cả phòng phá lệ ấm áp. Trên chiếc bàn vuông cổ bầy hai bộ chén sứ kiểu xưa lại càng tăng lên mấy phần thân thiết, khiến cho người ta nháy mắt có cảm giác như được về nhà.

Giang Tuyết Tử cùng Triệu Yến Lâm ngồi đối diện nhau, nâng chung trà ném một ngụm trà dầu tây cùng hương thảo the the, Giang Tuyết Tử tận lực dùng một loại ánh mắt bình thản nhưng vô cùng lễ phép nhìn về phía người đối diện.

So với mười năm trước người này đã già đi rất nhiều, vàng trán cùng khoé mắt thêm không ít nếp nhăn, tóc mai bên thái dương cũng bạc trắng, thứ duy nhất không mấy thay đổi chính là ánh mắt ôn hoà điềm đạm kia.

Lúc ở Cô Vụ Đường, bởi vì sự xuất hiện của Triệu Yến Lâm cùng Giang Trấn mà tâm tình vốn bình tĩnh của Giang Tuyết Tử trở nên nhiều loạn, kế hoạch muốn chọn quà tặng cũng không thực hiện được. Giang lão gia nói mấy câu nặng lời đối chọi gay gắt với Giang Tuyết Tử lại bị sự bình tĩnh chở che của Triệu Yến Lâm xoay chuyển mà rời đi. Bất quá đối với cô mà nói, đã vốn quen với chuyện một mình đối mặt với sự

chèn ép của ông ngoại cùng Giang gia, lúc này có được sự che chở cùng chiều cổ tử mĩ chu đáo của Triệu Yến Lâm, lại khiến cô có chút luống cuống, trong lòng lo sợ không yên.

Bởi vì trong lòng cô đã vạch ra một giới hạn rõ ràng với Giang gia, chỉ cần bọn họ quá phận, cô tuyệt đối sẽ không né tránh cùng nhẫn nại như trước nữa. Ngày đó nghe Triển Lục nói thẳng vào sự thật, cô đã chuẩn bị xong tâm lý sẽ đối mặt với đủ loại lời lẽ chối tai cùng không ít hành vi quá khích của mấy người kia. Nhưng đối với Triệu Yến Lâm, trong lòng cô cũng không biết phải thế nào, từ đầu đến đuôi cảm thấy một loại áy náy cùng khổ sở không thôi.

Ngày đó xảy ra chuyện kia, cô từng nghĩ qua không ít lần, nếu kết quả xét nghiệm ADN kia là giả, nếu Triệu Yến Lâm thật sự là ba của cô, nếu mẹ cô ngày đó không lái xe mà say rượu... Thì có khi Triệu Yến Lâm không phải chịu đả kích lớn như vậy mà phải ra nước ngoài, mọi chuyện sẽ tốt hơn rất nhiều.

Nhưng theo thời gian, cô cũng từ từ nhận ra đây chỉ là một hy vọng xa vời, dần dần bị sinh hoạt cùng cơm áo gạo tiền hàng ngày ăn mòn đến biến thành một loại chua xót bất đắc dĩ nơi đáy lòng. Giang Tuyết Tử chậm rãi lớn lên, hiểu biết hơn về nhân tình thế sự, thậm chí còn biết được tư vị thâm mếm cùng tưởng niệm một người, cô dần dần hiểu được, cho dù mẹ có bao nhiêu lí do để tuý hững không để ý đến hậu quả thì người chịu tổn thương cùng đau khổ nhất lại chính là người đang ở trước mặt cô.

Giang gia ai ai cũng biết cô thông tuệ, từ nhỏ ba mẹ cùng ông ngoại lúc nào cũng khen cô có trí nhớ tốt. Đúng, trí nhớ của cô thật sự rất tốt. Giang Tuyết Tử nhớ rất rõ khi cô còn nhỏ, mẹ thường xuyên đi đêm không về nhà, là Triệu Yến Lâm cho cô ăn cơm, cùng cô vẽ tranh xếp giấy làm đồ chơi, buổi tối còn kiên nhẫn kể chuyện cổ tích dỗ cô đi ngủ. Đến khi cô tám sáu bảy tuổi, vô số đêm sẽ tỉnh lại vì tiếng ba mẹ cãi vã. Kỳ thật, Triệu Yến Lâm cơ hồ rất ít khi khơi mào phát sinh tranh chấp cùng Giang Thước Dung, cho dù là mẹ cô mở đầu sinh sự, Triệu Yến Lâm cũng rất ít cãi lại. Một lúc lâu sau, cô gái nhỏ nằm trên giường, chìm trong bóng tối, bên gối là búp bê Mỹ mà Triệu Yến Lâm đặt làm cho cô, bên tai vẫn vang vọng thanh âm cao vút của mẹ đang chất vấn cùng trách móc nặng nề, mà Triệu Yến Lâm, thường thường trầm mặc, thì thoảng lên tiếng chỉ vì nhắc mẹ cô nhỏ giọng, không nên ồn ào ảnh hưởng đến giấc ngủ của cục cưng.

Đúng vậy, khi đó, cô chính là cục cưng trong lòng Triệu Yến Lâm, một tiếng Tử nhi hai tiếng Tử nhi. Mặc dù ba mẹ bất hoà, sau kí đơn ly hôn, Giang Thước Dung mang cô trở về Giang gia, tự tiện đổi họ của cô thành Giang nhưng mỗi tuần Triệu Yến Lâm đều đến gặp cô, đầy mắt nhìn cô lúc nào cũng là che chở cùng chiều cổ, khoẻ môi thuỷ chung mỉm cười, còn có xưng hô độc nhất vô nhị thân thiết lại thêm sủng ái cùng cưng chiều hết mực kia đều không hề thay đổi.

Cho đến khi kết quả xét nghiệm ADN kia xuất hiện.

Giang Tuyết Tử giật mình hoàn hồn, thu lại ánh mắt mông lung, giống như có chút vô ý xoa xoa mắt, mỉm cười: “Thực xin lỗi, người vừa nói gì vậy ạ?”

Triệu Yến Lâm đang cầm thực đơn, khẽ mỉm cười, nhìn khoẻ mắt đo đỏ của cô, cổ họng có chút nghẹn ngào, thở dài một hơi: “Có phải đói quá không hả?”

“Không ạ, chúng ta dùng trà đợi món là được rồi. Người muốn ăn cái gì cứ gọi đi ạ.”

Đồng hồ quả lắc đặt trong góc tường vừa điểm 4 giờ. Thời gian thật sự có chút sớm.

Bởi vì bất ngờ gặp lại, Giang Tuyết Tử cũng không còn hứng thú với chuyện chọn quà tặng, hơn nữa Triệu Yến Lâm đối với “con gái” là vô cùng yêu thương che chở, có mùi cũng nhận ra điểm này. Cho nên Triển Lục cùng An lão tam đều biết rõ, tiết mục “cha cùng con gái gặp mặt” kia thì phải ứng đối thế nào mới thoả đáng.

Cho nên Triển Lục chỉ đơn giản tự giới thiệu, thay Tuyết Tử nói rõ nguyên do vì sao hôm nay lại tới chỗ này, sau đó lấy cớ chính mình có việc đột xuất mà rời đi. Mà An lão tam lại sáng khoái, hỏi qua người Giang Tuyết Tử muốn tặng quà, sau đó liền để cho Giang Tuyết Tử cùng Triệu Yến Lâm rời đi, chuyện gì nên làm thì cứ làm, để cho ông chút thời gian chuẩn bị các bảo bối của mình. Đợi mấy tiếng nữa Giang Tuyết Tử cùng Triệu Yến Lâm trở lại, thấy món nào hợp mắt thì chỉ cần nói qua với ông một tiếng.

Triệu Yến Lâm lần này là cầu còn không được, mà Giang Tuyết Tử còn có một tầng tình cảm cha con mấy những năm kia cùng với áy náy mãnh liệt trong đáy lòng, nếu trưởng bối đã lên tiếng, sao cô lại có thể cự

tuyệt một bữa tối như vậy?

Cho nên mặc kệ thời gian không thích hợp, hai người liền trở về quán cơm nhà Triển Lục gọi một bình trà nóng. Tuy lấy uống trà ăn cơm làm lý do, nhưng trong lòng mỗi người lại là một đoạn thời gian vô cùng trân quý.

Triệu Yến Lâm chọn vài món, đặt thực đơn xuống, nhìn Giang Tuyết Tử ẩn ẩn chút ý cười: “Chàng trai ban nãy là đối tượng qua lại của con sao?”

Giang Tuyết Tử lắc lắc đầu, đã từ rất lâu rồi không có ai dùng thanh âm ôn nhu cùng thân thiết như vậy hỏi qua cô vấn đề này. Hơn nữa, trong lòng cô, Triệu Yến Lâm thủy chung giữ một vị trí không thể thay thế được. Cho nên khi Giang Tuyết Tử mở miệng giải thích, gò má thanh tú lại lộ ra chút ngượng ngùng: “Anh ấy là bạn con thôi ạ.”

“Hiện tại con đang hẹn hò cùng nhị thiếu của Triển gia, Triển Kính.”

Triệu Yến Lâm cũng không kinh ngạc, cười ôn hoà hỏi lại: “Chính là tiểu tử lúc trước hay gọi điện thoại mang con ra ngoài chơi có phải không?”

“Ta nhớ có một năm, con nói muốn tặng quà sinh nhật cho cậu ta, hôm nào cũng chạy theo ta đòi một đôi còng tay rèn thủ công của Nga. Nhớ chứ?”

Giang Tuyết Tử thật sự không nghĩ tới, chuyện đã lâu như vậy mà Triệu Yến Lâm lại nhớ rất rõ ràng, từng chi tiết cũng không quên. Thậm chí ngay là mấy chuyện nhỏ nhỏ giữa cô và Triển Kính như thế mà ông cũng nhớ đến nhất thanh nhị sở..

Triệu Yến Lâm thấy con gái nhỏ thủy chung cụp mắt, trên mặt lộ ra chút ửng đỏ, cười cười nói: “Thế nào lại xấu hổ? Cảm thấy chuyện ngày ngày chạy theo ba...”

Triệu Yến Lâm ho khan một tiếng, nhẹ nhàng sửa miệng: “Hay là cảm thấy, qua nhiều năm như vậy lại ở cạnh tên tiểu tử kia nên cảm thấy ngượng ngùng?”

Giang Tuyết Tử mỉm cười, ánh mắt to tròn nhìn về phía người đối diện: “Trí nhớ của người thật tốt. Con còn tưởng rằng những chuyện này người đã quên hết.”

Triệu Yến Lâm nghe giọng nói có chút điểm làm nũng như tiểu cô nương kia, đáy lòng liền dâng lên vui mừng không thôi. Đánh giá về mặt Giang Tuyết Tử một chút, ông hỏi lại: “Đã ở cạnh nhau mấy năm rồi?”

Giang Tuyết Tử lắc lắc đầu, điềm đạm đáp: “Dạ không ạ. Mấy năm trước anh đều ở trong quân doanh. Bọn con... mới gần đây là vô tình gặp lại.”

Triệu Yến Lâm nhíu nhíu mày: “Ông ngoại con nói mấy năm qua con đi làm ở thư viện? Không phải lúc trước học ngành ngôn ngữ sao?”

Giang Tuyết Tử mím môi, tận lực dùng ngữ điệu bình tĩnh nhất có thể: “Con... Không học xong đại học. Mấy năm qua đều đi làm ở thư viện.”

Triệu Yến Lâm đầu tiên là cả kinh, sau đó liền cảm thấy cơn giận trong ngực bốc lên ngàn ngút, bàn tay đặt trên bàn nắm lại thành quyền, qua một lúc lâu mới nghiêng răng nói: “Có phải từ khi ta đi, bọn họ liền...”

Giang Tuyết Tử vội vàng đánh gãy suy nghĩ của ông: “Bất quá hiện tại con sống rất tốt, gần đây còn muốn thi lấy chứng chỉ phiên dịch. Nếu có điều kiện, con sẽ đi học lái xe. Triển Kính cũng không phản nản gì, ngày ngày đều động viên con.”

Triệu Yến Lâm hít sâu một hơi, nâng chung trà lên uống một hớp, vị trà chua chua ngọt ngọt điểm chút chần chừ đặc trưng của trà xanh, là loại trà mà từ nhỏ Giang Tuyết Tử rất thích. Bất quá hiện tại chạm vào đầu lưỡi Triệu Yến Lâm lại là chua xót vô cùng.

“Là ta không tốt.” Triệu Yến Lâm lại hít một hơi, trong mắt giống như có lệ quang: “Lúc trước, ta đối với mẹ con là có oán, đối với Giang gia là có hận.”

“Ngay cả chào tạm biệt con cũng không làm, không nói lời nào liền đi Mỹ. Ta phải biết, Giang gia chắc chắn sẽ không đối xử tốt với con...”

Nhiều như vậy đến, Giang Tuyết Tử chưa từng thấy Triệu Yến Lâm rơi lệ, năm đó mẹ cô qua đời, nửa đêm không có ai thì người đàn ông ôn nhu trọng tình này mới âm thầm rơi nước mắt. Nhưng dù sao đó cũng là không muốn để cho ai biết, theo cảm tình của ông đối với Giang Thục Dung mà nói, chuyện này cũng không có gì không hiểu được. Bất quá Giang Tuyết Tử cô nào phải con gái của ông, thế mà chỉ vì mấy lời ngăn ngủ của cô, Triệu Yến Lâm đã đỏ cả vành mắt...

Giang Tuyết Tử cắn chặt môi, lại giả vờ như có như không xoa xoa đôi mắt mình. Mặc dù đã cực lực che giấu động tác, chỉ phí công khiến cho cả hai càng muốn rơi nước mắt hơn...

Tiếng chuông điện thoại quen thuộc vang lên, Giang Tuyết Tử hơi nghiêng mặt, vừa vặn giấu đi hai má đầy nước mắt của mình, nhẹ nhàng nói: “Thật có lỗi, con ra ngoài nghe điện thoại một chút.” Sau đó vội vàng bỏ chạy ra ngoài.

Lau khô nước mắt, Giang Tuyết Tử đứng ngoài cửa viện, hít sâu một hơi mới nhận điện thoại.

Đầu dây bên kia truyền đến thanh âm có chút khản trương của Triển Kính: “Sao lâu như vậy mới nghe điện thoại?”

Giang Tuyết Tử mơ hồ “ừ” một tiếng, phát hiện thanh âm của mình có chút nói khàn khàn, hắng giọng: “Lúc này có chút âm ỉ nên em không nghe thấy chuông.”

“Lúc trưa có chuyện gì sao? Anh thấy có mấy cuộc gọi nhỡ. Xin lỗi bảo bối, lúc trưa anh đi ăn mà để quên điện thoại trong phòng làm việc.”

“Em đang ở đâu thế? Tan làm anh đến đón em, buổi tối ở ngoài ăn được không? Anh muốn dẫn em đến thử chỗ này.”

“Không cần đâu!” Lời vọt ra khỏi miệng rồi thì Giang Tuyết Tử mới nhận thấy chính mình có chút khác thường, liền vội vàng: “Ý em là, em còn lâu mới xong việc được.”

“Triển Lục giúp em tìm được một chỗ mua quà rồi, em đang cùng ông chủ thương lượng... Tối nay anh tự mình ăn cơm có được không?”

Triển Kính không tiếng động cau mày, qua hồi lâu, mới ôn nhu hỏi: “Em đi cùng Triển Lục sao?”

Giang Tuyết Tử có chút bối rối, nhất thời không thể tìm được lý do nào khác, chuyện hôm nay cô gặp lại Triệu Yến Lâm cũng không thể giải thích ngay cho anh hiểu được. Cho nên cô đành hàm hồ “ừ” một tiếng: “Ừ, thực xin lỗi, em còn chưa xong việc... Chờ em giải quyết xong đã, về nhà sẽ kể cho anh nghe.”

Triển Kính mỉm cười: “Nha đầu ngốc, chuyện của em chạy ngược chạy xuôi là giúp anh mà, nói xin lỗi cái gì chứ.”

Hai người nói thêm vài câu, Triển Kính để cho Giang Tuyết Tử cúp điện thoại. Thả điện thoại lên bàn, anh nói với Âu Dương: “Từ khi nhà tôi hôm nay có việc, đem tôi giao phó cho cậu. Như vậy đi, chuyện lần trước còn chưa cảm ơn cậu, tối nay tôi mời, ăn nướng hay lẩu, tùy cậu chọn.”

P.s: Chương sau có còng tay thật các mẹ ạ...

44. Chương 44

“Thân thể người đã khá hơn chưa ạ?” Đêm thu vừa lên đèn, lá vàng theo gió rụng rơi lả tả, khí trời đã bắt đầu điểm chút lạnh lạnh mông lung. Sau khi dùng cơm tối hàn huyên một hồi lâu, Triệu Yến Lâm đem xe chạy đến trước tiểu khu của Triển Kính. Hạ nửa kính cửa sổ, suốt quãng đường cả hai người đều ăn ý không hề nhắc tới vấn đề gì liên quan đến Giang gia cùng Triệu gia.

Triệu Yến Lâm cười âm áp cảm bình giữ nhiệt trong tay, rót ra một ít đưa cho Giang Tuyết Tử: “Đây là trà hương thảo, vừa lúc này ta dạo dò nhà hàng làm thêm một phần cho con. Uống đi, vào mùa lạnh rồi, chú ý uống nước ấm sẽ tốt cho dạ dày.”

Giang Tuyết Tử vươn hai tay lễ phép nhận trà, cụp mắt che giấu khoé lệ lấp lánh nước, lại nghe Triệu Yến Lâm nói: “Từ mùa thu năm trước thì đã không có gì đáng ngại.”

“Bất quá ta cũng kéo dài một năm mới về nước.”

Giang Tuyết Tử đem chén trà nho nhỏ áp trong tay, khói nóng thoang thoang ôn nhuận toả ra, thả hơi nóng nhẹ nhẹ đến dưới cằm cùng hai má. Trong mắt vốn đã đọng nước, lại nghe được mấy câu không nói rõ ý tứ này liền dần dần tụ thành giọt lệ. Nhưng bởi vì cô gái này mạnh mẽ cắn chặt răng, hai giọt lệ trong hốc mắt đảo một vòng, cuối cùng chỉ trượt qua khoé mắt, nhẹ nhàng lăn dài mà không hề trực tiếp rơi xuống khiến người phát hiện.

Mặc dù Triệu Yến Lâm không nhìn qua nhưng trong lòng lại biết rõ đứa bé này sẽ phản ứng thế nào. Ông cười, nói thêm: “Mấy năm nay, nếu thân thể ổn định, ta sẽ đi vài nơi. Bất quá, năm nào cũng phải ở New York một đoạn thời thời gian.”

Giang Tuyết Tử xoay mặt, hai mắt to tròn bao phủ một tầng hơi nước. Triệu Yến Lâm cũng quay sang, một tay thay cô cầm chỗ trà, tay kia vươn tới lau chút nước còn đọng bên khoé mi Giang Tuyết Tử: “Đã qua nhiều năm như vậy, ta vẫn chưa nhìn ra được vì sao năm đó lại mẹ con không muốn cùng ta ở chung một chỗ...”

“Người đừng nói như vậy!” Giang Tuyết Tử mạnh mẽ phản ứng.

“Là... Là mẹ con có lỗi với người...” Dem mấy lời tận trong đáy lòng nói ra, nỗi đau đớn cùng áy náy của Giang Tuyết Tử như vừa bị siết chặt vừa mang đem cảm giác thoải mái cùng giải thoát, “Là do mẹ con tùy hứng, phụ lòng người, khiến cho người cùng toàn bộ Triệu gia phải khổ sở, ở thành phố B mãi không ngừng mặt trở lại được, thân thể của người, đều là vì chuyện này...”

“Con thật sự rất hi vọng, rất hi vọng con là con gái của người...” Những lời cuối cùng này, cơ hồ là moi ra từ trong góc ngách sâu nhất trong tâm can cô, mặc dù đang vào lúc kích động mạnh mẽ nhưng cô cũng không dám lớn tiếng đem những lời này nói ra. Bao nhiêu lần giật mình tỉnh dậy giữa đêm, những lời này cơ hồ đã thành một câu chú ngữ, nhắc nhở cô phải nhớ đến sự thật, phải hiểu rằng sự tồn tại của mình đối với Giang gia cùng Triệu gia chính là một loại tội nghiệt không thể tha thứ.

Hốc mắt của Triệu Yến Lâm cũng đỏ bừng, nhẹ nhàng xoa đầu Giang Tuyết Tử. Có mấy lời lúc này nói ra miệng còn quá sớm. Nếu ông đã quyết định trở về thành phố B thì sẽ sớm an bài thỏa đáng mọi chuyện. Đến khi đó mới có thể tự mình nói cho cô gái nhỏ biết, sẽ không để cho phần đảm bảo của ông trở nên không hề có sức nặng, mới có thể thẳng lưng mà thừa nhận trách nhiệm với đứa nhỏ, đem tín nhiệm của cô đối với người “phụ thân” đã trốn tránh thất trách mười năm nay nhặt về, cũng để cho cuộc sống của Giang Tuyết Tử sau này mỗi ngày đều là hạnh phúc cùng suôn sẻ, ngày ngày “con gái nhỏ” của ông đều có thể tự tin đối mặt với mọi người, đem phần kiêu ngạo mạnh mẽ khiến người ta hoa mắt kia khôi phục như cũ.

Cho nên ông hít một hơi sâu, giả vờ như chưa hề nghe qua câu cuối cùng kia, khẽ cười: “Mỗi lần trở lại New York ta trước tiên phải ghé qua quảng trường lần đầu tiên gặp được mẹ con, dạo thêm một chút sẽ tới quán ăn mà mẹ con thích nhất, trước cửa có đài phun nước, trong sân sau là vườn hoa tử đằng nho nhỏ.”

“Nơi đó một chút cũng không có thay đổi, sang năm nếu con có rảnh, muốn đi cùng lão già này thì ta sẽ dẫn con đến xem một chuyến...”

Giang Tuyết Tử không muốn để cho Triệu Yến Lâm trông thấy bộ dạng nước mắt nước mũi lem luốc của mình, đành đưa hai tay che mặt, dùng sức gật đầu.

“Chuyện của ta và mẹ con, không thể nói đó là lỗi của một mình mẹ con. Hiện tại con cũng đã có bạn trai, chắc chắn sẽ hiểu được, tình cảm chính là chuyện của hai người.”

“Hiện tại mỗi lần ta nhớ tới mẹ con đều là lúc chúng ta vui vẻ ở bên cạnh nhau. Mẹ con thông minh, xinh đẹp, nói năng tao nhã lại sắc bén, tính tình lại tình nghich đáng yêu. Mỗi lần cùng người thương ở một chỗ, mặc dù ta không hề làm gì nhưng đều cảm thấy phi thường vui vẻ cùng thoải mái.”

“Vô luận cô ấy đã làm chuyện gì đi nữa, ít nhất vào lúc mẹ con lựa chọn ở cạnh ta, ta có thể xác định, người phụ nữ ấy là nghiêm túc.”

Triệu Yến Lâm nhẹ nhàng kéo tay cô xuống, cầm lấy khăn tay, nhẹ nhàng thay Giang Tuyết Tử lau nước mắt. Lúc nói ra những lời này, bên môi ông chính là ý cười ấm áp, ngay cả trong đáy mắt cũng lộ ra ánh sáng vui vẻ. Ai ai cũng có thể thấy rõ ràng, ánh mắt này chất chứa vui sướng cùng thoả mãn, giống như ánh mắt của những người trẻ tuổi đang đắm chìm trong tình yêu cuồng nhiệt.

Qua tầm mắt mông lung của mình, Giang Tuyết Tử trông thấy vẻ mặt này của Triệu Yến Lâm, trong lúc nhất thời có chút bất ngờ.

Triệu Yến Lâm thay cô lau nước mắt, ý cười cùng ánh mắt có chút thần nhiên: “Tuyết Tử, vô luận con là đứa nhỏ của ai, trong lòng ta, con cùng mẹ con chính là bảo bối quan trọng nhất.”

Mở cửa, Giang Tuyết Tử liền lọt vào một vùng tăm tối, phòng khách chỉ le lói chút ánh sáng từ TV đang bật, âm lượng cũng bị chỉnh nhỏ. Giang Tuyết Tử xem không rõ anh lúc này là mở mắt hay nhắm mắt, chỉ có thể thấy được thân hình cao lớn kia đang nằm nghiêng trên ghế sa lon, mặt hướng về phía cô. Vì vậy Giang Tuyết Tử tận lực giảm nhẹ động tác, khẽ khàng treo túi xách cùng đôi dép, lại dùng hơi lạnh từ mấy đầu ngón tay xoa xoa mí mắt sưng đỏ cùng gò má của mình.

Lúc bước xuống xe, cô đã liếc nhìn gương chiếu hậu một cái, mỗi lần cô khóc đều như vậy, không chỉ vành mắt mà cả tròng mắt cũng sẽ đỏ lên. Cô từ nhỏ đã có thói quen khóc không thành tiếng, chỉ cần không nhìn vào mắt cô sẽ không phát hiện cô vừa mới khóc.

Trong lòng có điểm bất an, lại không dám bật đèn, cho nên Giang Tuyết Tử hít một hơi sâu, chậm chậm đi đến trước sofa. Tới trước mặt mới biết, anh thật sự đang nhắm mắt. Một tay kê sau đầu, tay kia đặt thoải mái trên đầu gối, khuôn mặt tuấn tú bình thản, môi mỏng khép hờ, giữa hai lông mày lộ ra vài phần mỏi mệt.

Rón rén đi lên phòng, Giang Tuyết Tử đem một tấm chăn mỏng nhẹ nhàng đắp cho anh. Trong lúc cô đang thay anh chỉnh góc chăn, Giang Tuyết Tử liền cảm thấy mu bàn tay nóng lên, ngay sau đó trên lưng liền xuất hiện một cánh tay, cả người liền bị anh ôm vào lòng. Không biết Triển Kính tỉnh lại từ khi nào, hoặc là từ đầu đến giờ chỉ nhắm mắt dưỡng thần, lúc này đã ngồi thẳng dậy, hai cánh tay hữu lực vòng qua lưng cô. Anh vươn tay lướt qua khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, mi tâm khẽ nhíu lại.

Trong lòng Giang Tuyết Tử rối bời, trong đầu căn bản cũng chưa nghĩ ra nếu anh hỏi thì mình phải trả lời thế nào. Cô thấy anh rõ ràng mệt mỏi mà còn muốn làm ra một bộ nửa đùa nửa thật, ôm mình định nghịch ngợm đùa giỡn cho nên liền tránh mấy ngón tay đang chu du khắp nơi của anh, bỏ qua biểu tình có chút phật lòng của Triển Kính mà chủ động hướng lên bờ môi mỏng cương nghị kia.

Triển Kính có chút bất ngờ nhưng lập tức lấy lại được phong độ, nhẹ nhàng đỡ lấy gáy cô, có chút tham lam nóng nảy đoạt lấy nụ hôn này.

Anh đang ngồi tựa vào lưng ghế, cô bị anh nâng lên ôm vào lòng, hai chân tách ra nửa ngồi nửa quỳ bên thất lưng anh, tầm mắt của anh vừa vịn đối mặt với nơi no đủ nào đó.

Áo khoác đã treo bên móc, Giang Tuyết Tử hiện tại mặc một chiếc áo sơ mi cùng quần jeans năng động, không qua mấy phút, Triển Kính đã cởi toàn bộ nút áo, cách chiếc bra ren vàng nhạt mỏng manh, vừa thương xót vừa cứng chiều nhẹ nhàng cắn một ngụm.

Sắc vàng nhạt vốn rất kén màu da, mặc lên người cô lại càng tôn lên nét trong sáng mượt mà, khiến cho người ta nhìn vào sẽ nhìn không được mà muốn dùng môi chạm vào, thậm chí là dùng sức lưu lại một ít dấu vết.

Từ trước đến giờ Giang Tuyết Tử luôn có thói quen mặc nội y theo bộ, Triển Kính không cần suy nghĩ cũng biết, ẩn bên trong lớp vải jeans kia là loại phong cảnh xinh đẹp đến mức nào. Nhưng là có đôi khi, loại sự tỉnh lại chính là mắt chưa thấy nhưng trí tưởng tượng đã đẩy người đi xa, xung động trong người Triển Kính bắt đầu tăng vọt không thể khống chế được.

Giang Tuyết Tử từ trước đến giờ đều ngượng ngùng như vậy, vô luận anh khi dễ cô đến mức nào đi nữa thì cô cũng không quá nguyện ý kêu thành tiếng. Chỉ là chủ động dâng một cái hôn đã bị anh trong phút chốc đảo khách thành chủ, nơi đó của cô cách một lớp vải mềm bị cắn lên, đau thì không phải, chỉ là kích thích

này khiến người ta thật sự chịu không nổi. Dù là trong lòng sớm có chuẩn bị nhưng bị anh tập kích đường đột như vậy, mọi mọng đang căng chặt liền thoát ra một tiếng hừ nhẹ ôn nhu.

Nhanh chóng cởi bỏ áo sơmi ném sang một bên, Triển Kính lại từ tốn chậm rãi men theo đường cong mê người, vuốt ve đôi chân trắng tấp, đem quần jeans kéo xuống. Chiếc quần lót mỏng manh của cô vừa bại lộ ra ngoài thì chỉ bằng một động tác dùng sức liền bị xé nát, theo thân thể bạch ngọc rơi xuống đất.

Giang Tuyết Tử biết anh muốn làm ở chỗ này nhưng cũng vô cùng bất ngờ trước những hành động của Triển Kính. Mắt thấy quần áo của mình thứ thì bị cởi thứ thì bị xé, trên người cô chỉ còn lại chiếc bra ren nho nhỏ trong khi toàn thân anh vẫn là cảnh phục chỉnh tề phẳng phiu, đến một nút áo cũng chưa cởi ra, Giang Tuyết Tử lập tức nhớ tới lần đầu tiên hai người thân mật. Lúc đó cánh tay anh còn đang bị thương, cũng như thế này, đem cô lột sạch không còn một mảnh, cơ hồ tung hoành làm hết đủ các loại chuyện xấu hổ thể mà trên người vẫn là cảnh phục nguyên vẹn, một chút loạn cũng không có.

Gò má hây hây như ráng đỏ chiều cuối hè, đôi mắt to lấp lánh nước có chút xấu hổ ngượng ngùng mở to nhìn người đàn ông trước mặt. Giang Tuyết Tử nhất thời tức không nhịn nổi, vươn tay muốn cởi nút áo nơi cổ anh, ai ngờ bị Triển Kính cười cười bắt lấy cổ tay cô. Trong lúc tiểu mỹ nhân còn chưa kịp phản ứng, cổ tay ôn nhuận đột nhiên có chút lạnh. Giang Tuyết Tử mở to mắt long lanh nhìn tới, là một bộ công tay lạnh băng sáng loáng, một bên đã khoá tay phải của cô vào.

Cô còn chưa hiểu anh muốn làm gì, tay kia cũng nhanh chóng bị anh khoá chung một chỗ. Đôi tay bị Triển Kính lôi kéo vòng qua cổ anh, thân thể cô tự nhiên sát lại hơn rất nhiều.

Triển Kính cười cười, bộ dạng anh tuần tiêu sái lại quang minh lẫm liệt từ trước đến giờ lại để lộ ra vẻ tà khí không kiềm chế được. Giang Tuyết Tử bị anh dọa sợ, hốc mắt cũng hồng lên, liên tục giãy dụa cả người.

Ánh mắt thâm thúy của anh chậm rãi ngược lên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ đến đỏ bừng, tư thế cùng động tác của cô để lộ ra khe rãnh trắng nõn phá lệ mê người lay động mời gọi ở ngay trước mắt anh, bàn tay to vươn tới vuốt ve nhẹ nhàng cánh tay cô, nhỏ giọng nói: “Chớ lộn xộn, cổ tay sẽ đau đấy.”

Giang Tuyết Tử vô cùng tức giận lại bị còn anh dọa như vậy, nửa ngày sau mới nói: “Anh, sao anh lại có thể lấy công tay...” Cũng không đoán được rốt cuộc anh lấy công tay để làm gì, Giang Tuyết Tử cắn cắn môi, nhỏ giọng oán trách: “Em cũng không bỏ chạy, anh làm thế này làm gì!”

Khoẻ miệng Triển Kính vẫn cười cười, một tay ôm cô nhích lên, một tay khác lưu loát cởi thắt lưng cùng quần dài, khuôn mặt hướng lên, để cho Giang Tuyết Tử thấy rõ ràng, vẻ mặt của anh lúc này đượm nét buồn bã.

“Anh còn thật sự sợ em bỏ đi mất.”

Triển Kính đem người ôm chặt hơn một chút, thân dưới đẩy mạnh, cười ngược mắt lên, vẻ mặt thâm trầm trừ bỏ dục tình nồng đậm còn có một chút quay cuồng đứng động, lại thêm một ít cảm xúc Giang Tuyết Tử không hiểu được.

“Em yên tâm đi, thứ này anh có rất nhiều. Sau này sẽ đặt riêng cho em một bộ, lúc nào muốn dùng cũng có...”

Hai cái người đều hừ một tiếng, nơi đó truyền đến một trận đau đớn khô khốc. Không chỉ Giang Tuyết Tử, chính anh cũng không thoải mái.

Cả một ngày phải liều mạng đè nén nước mắt, áy náy, luống cuống cùng chua xót sâu trong đáy lòng đều phải dùng áp lực đè nén vì đau đớn ở khoảnh khắc này mà rốt cuộc cũng không còn kiên kị nữa, nước mắt thống thống khoái khoái từ nơi sâu thẳm tuôn đầy hai gò má...

Lần đầu tiên hai người gần gũi đã hơn nửa tháng trước, tối hôm đó Triển Kính ngoan ngoãn, cũng chỉ hành động nhẹ nhàng cùng bảo thủ. Anh sợ cô chịu không nổi, cho nên lấy tốc độ nhanh nhất hoàn thành một lần, hơn nữa toàn bộ quá trình đều cẩn thận, hôn cùng vuốt ve nhẹ nhàng, không hề lưu lại dấu vết gì trên người cô.

Nhưng lần này lại khác.

Bắt đầu chưa bao lâu đã hấp tấp tiến vào, không hề nhẹ nhàng lưu tình mà cấn cấn khắp nơi, mới đầu còn có chút chú ý đến cảm thụ của cô, về sau lại có chút không thể khống chế bản thân mình, để mặc cho khát vọng của bản thân anh tàn sát bừa bãi.

Ở phương diện này, Triển Kính dù gì cũng là lão làng. Anh hiểu rõ, chỉ cần một động tác trừng phạt nhỏ nhỏ có thể khiến người kia thoải mái hơn rất nhiều, trong lòng đối phương sẽ cảm thấy có chút bất ngờ cùng mới mẻ; cũng biết rõ, sau khi trừng phạt thì phải dùng hết sức sủng ái, khiến cho tâm tình nha đầu kia thả lỏng, theo dẫn dắt của anh, từ từ lên đỉnh khoái lạc.

Qua một chút, cả hai đều cảm nhận được rõ ràng biến hoá của nơi nào đó, Triển Kính cong khoẻ miệng, dưới thân chậm rãi luật động, hơi thở trầm thấp, khàn khàn hỏi: “Còn đau không?”

Giang Tuyết Tử cảm thấy cả người nhẹ bẫng, mọi thứ xung quanh chỉ là một mảnh mông lung không chân thật, duy chỉ có người đàn ông cô yêu đang ở trước mắt, ở nơi hai người tiếp xúc là lửa nóng, là chân thật cùng sinh động, còn có trái tim muốn được ở cạnh anh suốt đời suốt kiếp, vĩnh viễn không buông tay cùng rời bỏ của cô là rõ ràng. Cô gắt gao ôm cổ anh, khẽ lắc đầu, dùng thanh âm mà cô cho là to nhất của mình, kì thật lọt vào tai Triển Kính lại là một giọng điệu mảnh mai hư nhược pha chút giận dỗi trẻ con: “Anh... Anh lúc nào cũng khi dễ em...”

Chóp mũi hít sâu hương thơm nhàn nhạt như có như không khiến anh mê luyến không thôi trên người cô, ý cười tà khí bên môi Triển Kính dần dần nhuốm chút khổ sở. Anh hôm nay là cố ý. Cố ý giả vờ ngủ, cố ý chạm qua vành mắt sưng đỏ của cô, cố ý để cho cô chột dạ mà dùng môi hôn chặn câu hỏi của anh, cố ý dùng thủ đoạn này để cô mê loạn, dùng còng tay khoá cô lại, dùng cảnh phục trên người mình khiến cho cô càng thêm hoảng hốt thẹn thùng, cố ý dùng đau đớn, để cho cô ghi nhớ thật lâu.

Nhưng kết quả là anh lại không nỡ, không nỡ để cho cô phải sợ hãi cùng đau đớn, chỉ dám để cho cô chịu qua một chút khảo nghiệm. Mặc dù đối với nam nữ yêu đương cuồng nhiệt bình thường mà nói, loại thủ đoạn này cũng chỉ được xem là nhẹ nhàng tăng chút tình thú mà thôi.

Anh biết cô có việc gạt anh, anh biết cô đi tìm Triển Phong, Triển Lục, thậm chí cùng Giang Tử Sanh liên lạc mấy lần nhưng anh vẫn không hỏi, thậm chí một chút hoài nghi cũng không biểu hiện ra ngoài. Bởi vì anh một mực đợi cô, đợi cô tự mình nói với anh, đợi cô chủ động cùng anh thẳng thắn, đợi cô đem toàn bộ sự việc phát sinh trong suốt thời gian này cùng bí mật kia và những cảm xúc của chính mình nói hết cho anh.

Nhưng anh đợi đến khi cô dùng một cái hôn môi qua loa tặc trách kia để che dấu chân tướng thì liền khó chịu. Anh khó chịu, rất khó chịu. Trong lòng cô đã dựng lên một bức tường thành cao như vậy, đem anh gióng như những người đặt ở bên ngoài, phòng thủ kĩ lưỡng đến mức không thể chạm tới.

Cao trào qua đi, anh đem hai cánh tay đang vòng qua cổ mình giải thoát, mặc dù đã lưu ý, động tác trong lúc luật động cũng không quá lớn nhưng trên làn da cổ tay trắng nõn cũng ẩn ẩn chút vết đỏ.

Triển Kính ôm người thả vào bồn tắm đã pha nước ấm, nhẹ nhàng hôn qua nơi da thịt bị còng tay dày vỏ mà ửng đỏ, động tác lau chùi trên thân thể bạch ngọc kia cũng rất nhẹ nhàng nhưng đầy mắt lại đen tối, ánh lên nét thâm trầm ngưng trọng trước nay chưa từng có.

P.s: Ai đó đã đi tới tận đây làm ơn nói cho mình biết, có phải truyện này mình edit quá dở hay nội dung quá tệ hay không ạ? Mọi người cứ góp ý thẳng thắn đi.

Bởi vì hôm nay có một bạn cmt dùng lời lẽ hơi nặng nề, với cả cho vào list “truyện dở” nên mình muốn hỏi qua cảm nhận của các cậu xem như nào ấy...

45. Chương 45: Yên Hội

Đêm thứ 4...

Giang Tuyết Tử đứng trước cửa toilet, đối diện với gương lớn, nghiêng đầu ra sức đeo đôi hoa tai trân châu. Mái tóc xoã dài tự nhiên sau lưng, phân tán vài lọn tóc mềm mại trên bờ vai trắng nõn, vừa vặn lộ ra vành tai tinh tế cùng đôi hoa tai ngọc trai thủ công xinh đẹp.

Triển Kính một thân quần áo hưu nhân, bên ngoài mặc một chiếc áo khoác màu đậm kiểu Anh phối cùng giày Martin thoải mái, cả người cao lớn mạnh mẽ lại khí mười phần. Đứng ở cửa lẳng lẳng nhìn một lát mới đi tới sau lưng Giang Tuyết Tử, theo ngón tay mảnh khảnh của cô cầm lấy đôi hoa tay, bàn tay khô ráp nhẹ xoa vành tai đang nóng đỏ.

Ánh mắt khó đoán ẩn dưới tròng kính trắng nhìn Giang Tuyết Tử: “Sao cứ phải cố chấp vật lộn với nó vậy? Vành tai em cũng đỏ cả lên rồi, không đau sao?”

Giang Tuyết Tử buồn bực, vành tai vốn là nơi mẫn cảm của cô, bị anh nhẹ nhàng xoa nắn đến phát nhột, cả người cơ hồ rụt lại, suy nhược tựa vào lồng ngực rộng lớn kia, ra vẻ giận dữ đánh vào cánh tay đặt ngang hông mình, phụng phịu nói: “Đều tại anh...”

Triển Kính bật cười: “Cái này cũng có thể đổ tội cho anh sao?”

Giang Tuyết Tử liếc anh, nhỏ giọng giải thích: “Đáng lẽ phải mặc chiếc đầm đỏ Tiểu Kiều tỷ tặng cho em. Đều tại anh hôm qua...” Trên cổ cùng xương quai xanh đọng lại không ít dấu vết, khiến cô chỉ có thể tìm mấy chiếc áo cao cổ mà thử, sau đó phối cùng một chiếc váy thuận mắt. Đạo gần đây bận rộn cô cũng chẳng mấy khi liên lạc cùng Kiều Tiểu Kiều, tối nay lại là sinh nhật của Triển Phong, dù sao cũng phải để ý một chút, đối với quan hệ giữa cô và Kiều Tiểu Kiều, tốt nhất trên người phải mang một món quà người ta tặng, đây là lễ phép căn bản nhất a! Hoa tai trân châu này nhất định phải đeo lên...

Triển Kính cười cười, đem đôi hoa tai tinh xảo tịch thu, xoay người trở lại phòng ngủ, qua một lúc liền mang hộp đựng trâm cài lần trước đi tới.

Tay cầm trâm cài bạch ngọc ôn nhuận vung về thay cô bới tóc, khẽ khàng cài trâm lên, cười ôn nhu: “Em mang cái này thật đẹp.”

Giang Tuyết Tử còn định đoạt lại hoa tai từ trong tay anh, người đã nhanh chóng né tránh, trực tiếp nhét đồ vào túi áo. Bàn tay to lớn lại nắm lấy tay cô, khoe miệng cười cười, đáy mắt hiện lên vẻ kiên trì không cho người cãi lại: “Cái này để anh tìm người nối lỏng chốt cài cho em đã, hôm nay tạm thời cứ như vậy đi.”

Giang Tuyết Tử còn muốn lên tiếng, Triển Kính lại tiếp: “Còn nói nữa thì đến giày cao gót cũng không cho em mang.”

Cô gái nhỏ đành uỷ khuất lui lại, vênh vênh khoe miệng nhìn anh. Vấn đề này cũng đã nói tới nói lui mấy lần, đôi giày thủy tinh Kiều Tiểu Kiều chọn cho cô ở cửa hàng gặp phải Giang Tử Huyền lần trước có bao nhiêu xinh đẹp, thế mà anh lại chê gót giày quá nhỏ lại quá cao, chính là không an toàn, không muốn để cho cô mang.

Triển Kính trông thấy bộ dáng giận dữ trừng to mắt kia liền nở nụ cười, néo néo gò má cô, hôn nhẹ lên khoe môi giận dữ kia: “Quyết định, chúng ta đi thôi.”

Tiệc sinh nhật của Triển Phong tổ chức ở một biệt thự cổ vùng ngoại ô.

Ngoài cha mẹ Triển Kính thì các anh em bạn bè cùng họ hàng đều tới tham dự, cho dù có xảy ra chuyện gì đi nữa thì người trẻ của Triển gia cũng sẽ hỗ trợ nhau mà chu toàn chuyện quà tặng cho gia chủ. Với thân phận cùng địa vị hiện tại của Triển Phong, tứ đại gia tộc cùng một ít cùng các thế lực bắt đầu vững vàng của thành phố B đều sẽ phái người tới đưa qua một phần quà sinh nhật. Đây không chỉ là muốn cùng Triển gia thắt chặt quan hệ mà còn là cơ hội tốt để kết giao cùng củng cố thân tình với nhau.

Giang Tuyết Tử cùng Triển Kính đến không sớm cũng không muộn, vừa đỗ xe xong liền nghe được thanh âm của Triển Lục. Dưới loại tình huống này, theo lẽ thường Triển Lục sẽ đi bên cạnh Triển Kính. Nhưng hôm nay không biết Triển Lục động phải dây thần kinh nào, cư nhiên chào hỏi một câu cũng không nói, bước mấy bước đi tới đứng bên cạnh người Giang Tuyết Tử.

Triển Kính híp mắt một cái, rốt cuộc cũng không nói gì. Triển Lục dứt khoát làm bộ như không phát hiện thái độ của đối phương, mỉm cười hỏi Giang Tuyết Tử: “Đã xác định thời gian cụ thể với bên kia rồi chứ?”

Cô gật gật đầu, tay nhỏ bị Triển Kính siết trong lòng bàn tay liền vươn ra, nhẹ nhàng nắm lấy tay anh, cười đáp: “An tiên sinh nói đúng giờ sẽ giao tới. Chuyện lần này còn phải cảm ơn anh.”

Triển Lục cười nhạt, thanh âm trầm trầm có chút ẩn ý: “Bây giờ nói cảm ơn thì có chút sớm rồi.”

Giang Tuyết Tử không nhìn thấy vẻ mặt lúc này của đối phương, chỉ lễ phép mỉm cười không đáp.

Ba người cùng nhau tiến vào đại sảnh liền bắt gặp một nam nhân trẻ tuổi, vóc dáng cao lớn không sai biệt lắm so với Triển Kính. Bất quá Triển Kính có nét đơn bạc lạnh lùng còn người này lại có một đôi mắt đào hoa, môi mỏng câu người, khoé miệng tươi cười lập tức khiến trái tim của không ít nữ nhân phải đập rộn lên vì kinh diễm.

Người này vừa đi tới liền hást cầm với Triển Lục xem như chào hỏi, sau đó nắm cánh tay của Triển Kính, hung hăng kéo: “Triển Kính à, đã lâu không gặp anh nhaaaaa...”

Triển Kính thừa dịp người này dùng sức, dè ở cổ tay, ngoặt ra sau. Người kia hiện tại vẫn đứng vững vàng, bất quá cánh tay bị kiềm chế biến thành khổ sở khó chịu.

Triển Kính cũng không quá đáng, nhanh chóng buông tay, mặc kệ người kia lăm bầm máng mỡ, nói với Giang Tuyết Tử: “Đây là Triển Hạo, em trai của Triển Lục, em đã gặp qua hai lần. Lúc chúng ta còn nhỏ thì tên tiểu tử này là đào hoa nhất trong cả bọn đấy.”

Triển Hạo nghe mấy lời này có chút sững sờ, ánh mắt lập tức đem Giang Tuyết Tử đánh giá một vòng, độ cong trên khoé môi càng lúc càng lớn. Triển Kính chướng mắt, gõ một cái lên mái tóc bóng bẩy kia: “Nhìn cái gì đó!”

Triển Hạo lại tiếp tục lăm bầm rửa xả, tay vội vàng chỉnh lại nếp tóc ngay ngắn, để lộ một nụ cười chói lọi: “Cô bé, hình như chúng ta có gặp qua ở đâu rồi đấy nhỉ?”

Giang Tuyết Tử bị người này đùa đến cười mãi không dừng, Triển Lục ở một bên tiếp lời: “Thi thoảng chú mày có thể chờ anh chút mặt mũi được không hả?”

Triển Hạo tiếp tục cười tủm tỉm, vươn tay về phía Giang Tuyết Tử: “Mỹ nhân, cho tôi một chút gợi ý nào!”

Giang Tuyết Tử cũng không ghét Triển Hạo, chỉ ngại khi báo tên ra thì sắc mặt của người này sẽ đại biến mà thôi. Trong lúc cô còn đang do dự, Triển Kính đã ôm lấy bả vai cô, lên tiếng: “Tuy là năm đó cậu không chịu buông tha, còn nói muốn truy người nhưng hiện tại Tử nhi là của tôi rồi, về sau gọi một tiếng ”chị dâu” là được.”

Triển Hạo sững sờ, tay ngừng giữa không trung, lại đảo mắt nhìn một lượt, cánh tay cũng từ từ hạ xuống.

Ba người đối diện cũng không biết anh định làm gì, chỉ thấy tiểu tử này đột nhiên giậm chân một cái, một tay nắm thành quyền đâm vào tay kia, thở dài lộ ra vẻ mặt u buồn khoa trương: “Đã từng nghe qua nữ nhân sau 18 sẽ đại biến, thật không nghĩ tới Tuyết Tử muội muội có thể xinh đẹp đến kinh diễm thế này. Thật là thiếu sót, thiếu sót!”

Triển Kính tức giận liếc một cái, kéo Giang Tuyết Tử đi vào bên trong: “Không cần quan tâm cậu ta, thần kinh tái phát!”

Triển Lục cũng đi theo: “Ừ, bao nhiêu năm nay rồi, cứ thấy con gái nhà người ta xinh đẹp là lại làm chuyện ngu ngốc.”

Triển Hạo bị nói thành như vậy một chút cũng không tức giận, vừa cười dài vừa gọi “Tuyết Tử muội muội”, “Tuyết Tử muội muội ” không ngừng, chọc Triển Kính nổi điên, trực tiếp hạ một cước.

Giang Tuyết Tử bị ba anh em trêu đùa, cười đến không thở nổi.

Mọi người đang vui vẻ thì nghe thấy có người gọi: “A Kính.”

Triển Kính xoay người liền trông thấy hai người đang từ cầu thang đi xuống.

Phía trước là một mỹ phụ trung niên, một thân sườn xám cắt may tinh tế, trên vai là khăn choàng cổ điển viền chỉ bạc, vẻ mặt tươi cười, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, mỗi động tác giơ tay nhấc chân đều mang mấy phần thanh thoát của tiểu thư nhà giàu.

Bà mỉm cười hướng về phía mấy văn bối phát tay, tay kia lôi kéo cô gái mặc sườn xám bên cạnh.

Mỹ nữ kia tóc ngắn, trên mặt trang điểm nhẹ, môi hồng hồng, mắt to sáng ngời. Sườn xám ngắn tay màu vàng nhạt cùng một đoá phù du thêu trước ngực rất hợp vóc dáng thanh mảnh ấy. Tà áo xẻ đến ngang đùi, để lộ một phần nõn nà xinh đẹp, đôi chân thẳng tắp mang một đôi cao gót thêu thủ công tỉ mỉ. Cả người toát ra nét quyến rũ khó cưỡng, lại có một loại trung tính lưu loát, là loại khí chất mà chỉ riêng Triệu Thanh mới có.

Thị lực của Triển Kính rất tốt, từ xa đã trông thấy người, biểu cảm trên mặt cũng không đổi, chỉ là bàn tay to lớn lại càng nắm chặt tay Giang Tuyết Tử hơn.

Triển Lục cùng Triển Hạo cũng trông thấy, người đứng trước khẽ nhíu mày, người đứng sau lại lộ ra một nụ cười chờ xem kịch vui.

Mà Giang Tuyết Tử đã sớm nhìn ra hai người tiến tới là ai. Ngay cả chuyện mẹ của Triển Kính để Triệu Thanh đi phía sau, đến lúc gọi bọn họ mới kéo người tới, ngay cả ánh mắt đầy thâm ý của bà hướng tới cô, tất cả mọi thứ cô đều thu vào tầm mắt không sót một thứ gì.

Thực hiển nhiên, bà ấy đã nhận ra cô.

Hay nói cách khác, trước đó đã sớm có người thay cô “giới thiệu” rồi.

Đội bọn họ đi tới, Triệu mẫu cũng không hề buông tay Triệu Thanh, cười cười đẩy người tới trước mặt Triển Kính, giống như không hề trông thấy Giang Tuyết Tử, cười cười nói: “A Kính, mau nhìn, có nhớ ai đây không?”

Triển Kính cười nhạt: “mẹ, Triệu Thanh là thành viên trong đội của con, có thể không biết sao?”

Triệu mẫu khẽ liếc con trai trách móc, vỗ vỗ cánh tay Triệu Thanh, nói: “Mặc kệ nó đi Tiểu Triệu. Thành nhóc này y chang như ba nó, lúc nào cũng như cộc gỗ vậy.”

Triển Kính mỉm cười xem như đáp lại. Ánh mắt từ lúc tới gần cho đến giờ chỉ dừng giữa hư không, chưa hề liếc mắt nhìn cô gái trước mặt một lần nào.

Gò má Triệu Thanh lập tức ửng hồng, lúc này đại khái bởi vì háo hức mà đỏ thêm một tầng, hướng Triển Kính khẽ gật đầu, mắt to lấp lánh nước sáng lên: “Triển ca.”

Triển Kính, Triển Lục chưa ai lên tiếng, Triển Hạo phía sau đã đáp lời: “Ba anh em chúng tôi ở đây đều họ Triển đấy, lời này không biết Triệu Thanh muội muội là muốn gọi ai?”

Dù sao Triển Hạo là cháu, không phải con mình, mặc dù trong lòng bất mãn với sự cố tình trêu chọc này của hậu bối nhưng Triệu mẫu cũng không tiện biểu lộ ra. Huống chi tính tình của mấy tiểu tử này bà đều rõ như lòng bàn tay, tự nhiên cũng không đem câu nói đùa này để ở trong lòng, chỉ cười cười oán trách: “Đứa nhỏ này!”

Triển Hạo tiến tới, khoác vai Triển Kính, nhướn mày hỏi: “Đại bá mẫu, con nói có gì sai sao? Ở đâu ra có chuyện chỉ một mình Triển Kính là Triển ca còn bọn con thì không phải chứ?”

46. Chương 46: Ấm Lòng Giữa Lạnh Băng

Triển mẫu nhất thời chưa đáp lời, Triệu Thanh đã tự giải vây, nở một nụ cười thật tươi, nhẹ nhàng nói: “Triển Hạo ca xin lưu tình!”

Triển Hạo lập tức lộ một nụ cười tiêu chuẩn: “Rất ngoan!”

Triển Kính nhân cơ hội liền nói: “Mẹ, con muốn giới thiệu với mẹ một chút.”

Vừa nói vừa kéo tay Giang Tuyết Tử tới phía trước, động tác nhẹ nhàng đơn giản vừa vặn làm cho Triệu Thanh không thể không lui hai bước, trở về bên cạnh Triển mẫu.

“Đây là Tuyết Tử, khi còn nhỏ rất hay đến nhà mình chơi, mẹ cũng rất thích em ấy.”

Áo len cao cổ màu hồng nhạt phối cùng váy lụa sáng màu dài đến đầu gối, nổi bật giữa nền tóc đen bởi hờ có chút vụng về nhưng lại rất tự nhiên là nhánh trầm bạch ngọc ôn nhuận. Thoạt nhìn đơn giản nhưng không kém phần ưu nhã, ước chừng là cố ý ăn mặc nhẹ nhàng để tôn lên sự nổi bật cho nữ chủ nhân bữa tiệc, cả người chỉ có một thứ phụ kiện duy nhất nhưng lại là món đồ mà mấy người Triển gia chỉ cần liếc mắt liền có thể nhận ra. Triển mẫu lộ ra vẻ mặt như đang suy nghĩ, ánh mắt tinh tế nhìn Giang Tuyết Tử, nhỏ giọng đáp: “Mẹ nhớ.”

Giang Tuyết Tử buông tay Triển Kính, lễ phép cúi người: “Chào dì ạ.”

Triển mẫu cười nhẹ, cũng không tiến lên đỡ người, chỉ gật đầu chào: “Chào con.”

Giang Tuyết Tử lấy từ trong túi xách ra một hộp vải nhung đỏ, cẩn thận đưa hai tay về phía trước: “Dì, nhiều năm không gặp, đây là tâm ý nho nhỏ của vân bối.”

Triển mẫu tiếp nhận, ở trước mặt mọi người mở ra, bên trong là hai cái đồng tâm kết thắt khác nhau, một cái cùng màu với bộ sườn xám Triển mẫu đang mặc, dùng chỉ thêu đỏ sậm cùng vàng tươi tạo hình một bông hoa mạn khéo léo, phần đuôi được đính một khối trân châu màu bạc hình hoa mai. Đồng tâm kết còn lại màu vàng nhạt, dùng chỉ màu xanh bảo thạch tạo hình mấy hoạ tiết bằng nút thắt đồng tâm, phần đuôi cẩn thận cũng đính một chuỗi hạt màu xanh đẹp mắt. Hiện tại bày bán bên ngoài phần lớn đều là một kiểu công nghiệp, dùng một loại chỉ đỏ đặc trưng, thắt vài mẫu thông dụng, nút thắt cũng không được chăm chút, cho nên Triển mẫu vừa nhìn thấy liền biết đứa nhỏ này là tự tay dụng tâm làm cho mình.

Phải biết Triển mẫu vốn xuất thân từ đại môn hộ Giang Nam, trong nhà không thiếu vàng bạc, từ nhỏ đến lớn, có của hay vật lạ gì bà chưa từng thấy qua? Trân châu phỉ thúy người người cho là quý báu khó tìm, trong mắt bà đã sớm là những món đồ nhàm chán. Cho nên muốn tặng quà cho vị trưởng bối này nhất định phải chú ý đến “tinh xảo”. Nhất định phải tinh tế dụng tâm, không thể lơ là lỏng xoà không đâu vào đâu.

Do đó có thể nói, phần lễ vật này của Giang Tuyết Tử đã làm hài lòng bà.

Triển mẫu khi còn trẻ rất thích những món đồ nho nhỏ xinh xắn của nữ nhân, cũng học qua cách làm không ít thứ, chạm vào kim chỉ cùng nút thắt liền bắt động tập trung cả ngày cả buổi. Mọi người trong nhà bà từ trước đến giờ cũng không so đo chuyện mấy món đồ của tiểu cô nương nhà mình có đáng giá hay không, chỉ cần là tâm ý liền vui vẻ nhận. Hai cái đồng tâm kết này lập tức gợi cho Triển mẫu nhớ lại không ít chuyện thời trẻ, đồng thời cũng có thêm hai phần nhớ nhà, khiến cho ánh mắt của bà nhìn Giang Tuyết Tử cũng không tự chủ được mà có thêm chút nhu hoà mềm mại.

Khẽ thở dài, Triển mẫu nhẹ nhàng đóng hộp lại. Con trai tự tay bà nuôi từ nhỏ đến lớn, Triển mẫu sao có thể không nhận ra ánh mắt thâm trầm của tiểu tử nhà mình mỗi khi nhìn về cô gái kia có bao nhiêu khác biệt? Nhắc tới đứa con trai này, ngay từ bé đã không thích lằng nhằng, nói một là một hai là hai, là một đứa nhỏ mà cả ba hần cùng anh cả kết hợp lại cũng không cần được. Muốn tông quân liền tông quân, muốn đến đội đặc công liền đến đội đặc công. Đương nhiên chính hần có bản lĩnh là một chuyện, nhưng loại sự tình này, ở nhà khác còn phải khổ sở chật vật đấu tranh mới có thể dễ sống một chút. Bà làm mẹ hần, mấy chuyện đại sự trong cuộc đời hần thường đều là do ba hần giầy vò, bất quá ở sự tình này, không lẽ bà không thể để cho hần tổn chút tinh thần cùng sức lực sao?

Huống chi, một chút giấu giếm Triển Kính cũng không làm, một cái liếc mắt nhìn Triệu Thanh cũng không có, lại nơi nơi che chở cùng bảo vệ Giang Tuyết Tử, căn bản không cần bà phải tốn sức tra xét gì, đây rõ ràng là thoải mái để cho người nhìn thấy mà.

Tiểu nha đầu kia cũng rất tốt. Bộ dáng xinh đẹp nhưng cũng không phải là nghiêng nước nghiêng thành gì, chỉ là ưu nhìn khiến cho người ta vừa mắt. Trong lúc giờ tay nhắc chân đều lộ ra nét quý phái, Triển mẫu là người chú trọng lễ nghi tư thái, nhưng vô luận mười năm trước hay là hiện tại nha đầu kia vẫn như trước

khiến cho người ta không thể bới móc ra một chút tật xấu. Hôm nay đưa tới món quà này cũng có thể nói là hiểu ý, dụng tâm muốn trường bối vui vẻ. Nhưng thân thể...

Triển mẫu nhíu nhíu mày, Triển Kính đã sớm trông thấy. Anh khoát tay lên vai Giang Tuyết Tử, ý bảo cô thả lỏng không cần căng thẳng, mày rậm cũng xoắn lại, kêu một tiếng: “Mẹ.”

Triển mẫu hoàn hồn, một tay cầm chắc hộp nhung, tay kia vươn tay chạm vào tay Giang Tuyết Tử, khoe miệng cười nhạt: “Đứa nhỏ này, thật có lòng...”

Giang Tuyết Tử cảm giác được đối phương chỉ dụng nhẹ vào mu bàn tay cô liền thu về, một chút độ ấm cũng chưa kịp cảm nhận. Thật giống như thái độ của bà với cô, không nóng không lạnh, thủy chung khiến cho tâm cô treo cao.

Lời muốn nói liền không dám nói, chuyện muốn làm liền không dám làm...

Đối với chuyện này cô đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, bất quá nói không có chút khổ sở nào thì chính là gạt người. Khéo léo cười nhẹ, Giang Tuyết Tử tự an ủi chính mình, cũng may Triển mẫu không từ chối nhận quà của cô trước mặt mọi người, hơn nữa biểu tình của bà cũng đã hoà hoãn hơn lúc đầu không ít. Cô cũng biết chuyện này không thể gấp, cho nên vội vàng đáp: “Dì không chê là tốt rồi ạ...”

Triển Kính ở bên cạnh nhướn lông mày, vươn tay mở hộp nhung trong tay mẹ, bàn tay to lớn đem đồng tâm kết thất hình hoa mạn trong hộp lấy ra, để cho mọi người có thể thấy rõ ràng. Trên khuôn mặt anh tuần bày ra vẻ mặt đây là chuyện đương nhiên, giọng nói tràn đầy tự hào: “Sao có thể ghét bỏ được chứ! Mẹ, Tuyết Tử vì muốn làm tặng mẹ mà mấy hôm nay đều thức tới nửa đêm đấy.”

Con trai cũng đã lên tiếng, người làm mẹ sao có thể không tiếp lời, Triển mẫu cười dịu dàng: “Tay nghề của Tuyết Tử cũng rất khá, so với mẹ lúc trẻ còn tốt hơn rất nhiều. Bây giờ không còn tập tục này nhưng vào thời mẹ mỗi người đều có một cái đồng tâm kết bên người, con gái nhà ai có tay nghề tốt thì cả nhà cũng nở mày nở mặt.”

Triển Lục tiếp lời, cũng cười trêu ghẹo: “Mấy anh em nhà anh cũng muốn được nở mày nở mặt giống đại bá mẫu! Khi nào thì Tuyết Tử làm cho bọn anh đây?”

“Em cũng muốn!” Triển Hạo nhào tới, vươn tay muốn đoạt lấy đồng tâm kết trong tay Triển Kính, cười hi hi: “Hay bá mẫu cho con cái này đi. Con trực tiếp đeo lên cổ là tốt nhất.”

Lời vừa dứt, mọi người xung quanh đều bật cười.

Triển mẫu gõ nhẹ trán Triển Hạo, cười đến chảy nước mắt: “Tiểu tử này, cứ thích làm trò!”

Triển Kính tiếp lời: “Mẹ, Triển Hạo muốn làm cho đeo vòng thì cứ mặc kệ, chúng ta làm sao mà quản được. Thay vì tìm cho cậu ấy một sợi dây đeo cổ thì mẹ tài trợ một bộ xích chó là tốt nhất!”

Vừa nói vừa đem đồng tâm kết nhét vào tay Giang Tuyết Tử, hất cằm về phía khăn choàng của Triển mẫu.

Triển Hạo không những không giận mà còn cười, thuận thế khích bác lý gián, nháy mắt với Giang Tuyết Tử: “Tuyết Tử muội muội, em nghe rõ chưa? Triển Kính nhà em là muốn một đeo một cái đồng tâm kết bằng xích chó!”

Giang Tuyết Tử cười cười, tay nhỏ được bao bọc trong lòng bàn tay anh khẽ bấm một cái, nhỏ giọng nói: “Nhưng anh ấy là em trai anh...” Ngụ ý chính là, nếu em trai thích làm chó thì anh cũng là...

Triển mẫu tự nhiên nhìn thấy hai người thân thiết, cũng thu được ánh mắt của con trai, không khỏi có chút bất đắc dĩ cười lắc đầu: “Mấy món đồ nhỏ nhỏ xinh đẹp như vậy thì thích hợp với các cô gái trẻ hơn.”

“Với cả, không phải lúc nào đeo cũng thích hợp...”

Giang Tuyết Tử lo lắng Triển mẫu không vui, siết chặt tay, đầu ngón tay cũng phát lạnh, nhỏ giọng muốn Triển Kính đừng miễn cưỡng: “Triển Kính, thứ này cứ để cho dì cất đi...”

“Ai, cho anh nhìn một chút!” Triển Hạo tay mát lạnh lẽ, ngón trỏ vươn tới, thu đồ vật vào tay.

Híp mắt quan sát một lát, Triển Hạo chậm chậm đi tới, duỗi tay đem trâm cổ định khăn choàng trên vai Triển mẫu tháo xuống.

Cũng không đợi Triễn mẫu kịp kinh hô, Triễn Hạo thắt một nút thắt, mấy người xung quanh cũng không kịp nhìn xem anh làm thế nào, chỉ qua nháy mắt, đồng tâm kết đã cố định. Bộ sườn xám Triễn mẫu mặc trên người có thêu hình chim phượng tinh tế, phần đầu hình thêu vừa vặn hoà hợp với nơi khăn choàng cùng đồng tâm kết rủ xuống. Tuy kém xa viên đá quý màu đen trên trâm cổ định ban nãy nhưng chiếc đồng tâm kết lại rất hoà hợp với bộ sườn xám, tự nhiên đem lại một loại ý nhị cổ điển vô cùng tao nhã.

Triễn Lục là người đầu tiên lên tiếng tán thưởng, Triễn Kính cũng gật đầu khen, Giang Tuyết Tử cũng sờ đến không chớp mắt, khiến cho Triễn mẫu có chút luống cuống, chỉ có thể nhỏ giọng oán trách Triễn Hạo tác quái: “Đứa nhỏ này, bá mẫu già rồi, chịu không nổi mấy trò nghịch ngợm của con đâu.”

Lời vừa dứt thì lại có thêm sáu bảy người trẻ nữa đi tới. Nữ có nam có, tuổi tác nhìn qua cũng ngang nhau, đều là anh em họ hàng của Triễn Kính. Trong đó có một cô gái tinh mắt, vừa tới liền trông thấy đồng tâm kết hoa mận trên khăn choàng của Triễn mẫu, khoa trương kêu thành tiếng sau đó liền liên thanh khen đẹp, thậm chí còn hỏi Triễn mẫu làm sao mà có được. Cô gái bên cạnh an tĩnh hơn một chút cũng đồng ý: “Thứ này người bình thường mang có khi lại thành ra khó nhìn. Bất quá khí chất của đại bá mẫu tao nhã như vậy, đeo lên thật sự rất xinh đẹp!”

Nữ nhân có người nào không thích nghe người khác khen mình xinh đẹp? Triễn mẫu tự nhiên cũng không ngoại lệ. Nguyên bản bà vừa mới bị Triễn Hạo hồ nháo một phen, trong lòng có chút không yên sợ mình mang lên người không hợp, chọc người khác chê cười. Bà còn đang định đòi lại trâm cài trên tay Triễn Hạo nhưng lại nghe hai đứa nhỏ này khen ngợi cho nên liền vui vẻ: “Hai đứa toàn nịnh ta thôi!”

Nha đầu có vẻ ít tuổi hơn lập tức tiến lên, ôm lấy cánh tay của Triễn mẫu làm nũng: “Nào có! Vốn bá mẫu chính là mỹ nhân đẹp nhất nhà chúng ta, cái này ai cũng biết nha!”

Triễn Hạo ở bên cạnh nhìn kiệt tác của mình, liếc mắt nói: “Ý là em chính là mỹ nhân xếp thứ nhì trong nhà phải không?”

Cô gái nhỏ vênh miệng, lớn tiếng phản bác: “Nào có! Thứ nhì là Tiểu Kiều tỷ!”

Sau đó lại nói tiếp: “Em cũng phải biết mình ở đâu chứ. Bất quá có đại bá mẫu cùng chị dâu xếp hàng trước, em đứng thứ ba cũng toại nguyện!”

Triễn Hạo tựa hồ rất thân thiết với cô em họ này, đưa tay búng nhẹ ót đối phương: “Tình quái là nhanh!”

Trong lúc tất cả mọi người đều vui vẻ cùng với mấy trò đùa nho nhỏ của anh em Triễn gia thì chỉ có Triệu Thanh nhìn chăm chăm trâm cài đính đá đang được Triễn Hạo cầm trong tay, hàm răng nghiến chặt. Triễn mẫu bị một đám tiểu bối vây quanh, bị hai cô cháu họ một trái một phải kéo tay, một lát nói với bên này một tiếng, một lát lại xoay sang bên kia giảng hai câu, cho dù có tâm cũng không có lực mà chiếu cố đến Triệu Thanh bên này.

Lông mi Triễn Hạo khẽ động, nguyên bản trong ánh mắt bất cần đời kia loé lên chút tinh nghịch cùng trêu tức. Trong lòng Triệu Thanh cảm thấy có chút không ổn, vội vàng thu lại tầm mắt đang nhìn chăm chú tay người ta, trên mặt ửng đỏ, lại rất nhanh không cam lòng yếu thế trừng mắt nhìn lại.

Triễn Hạo cũng không có tâm tư muốn cùng tiểu nha đầu trong góc kia hao tổn tinh thần cùng sức lực, vươn tay ném chiếc trâm cài đính đá giá trị liền thành kia đi, vừa vặn rơi vào người Triệu Thanh. Cô vốn rèn luyện trong ngành cảnh sát, tự nhiên sẽ theo phản xạ có điều kiện đón lấy, hữu kinh vô hiểm nắm trong tay. Đáy lòng ngàn ngút lửa giận, Triệu Thanh đỏ bừng mặt, thốt lên: “Triễn Hạo, anh dám...”

Triễn Hạo nháy mắt, vẻ mặt vô tội hỏi ngược lại: “Hay lúc này tôi nhìn lầm? Trâm cài này không phải của Triệu tiểu thư đưa cho đại bá mẫu sao?”

47. Chương 47: Ly Gián

Một câu này của Triễn Hạo lập tức thu được không chú ý của mọi người xung quanh vốn đang cùng nhau vây quanh Triễn mẫu nói chuyện trời đất, lúc này đều im lặng hướng mắt nhìn sang.

Trên mặt Triệu Thanh lúc đỏ lúc trắng, nghiêng chặt rằng nghĩ mãi cũng không tìm ra lí do gì để giải vây cho chính mình. Cô nói gì bây giờ? Rõ ràng là sinh nhật của Triễn Phong, cô chỉ là tiểu bối của Triệu gia cùng Triễn gia qua lại không gần không xa, thế mà lại chạy đến đưa quà cho Triễn mẫu? Lời thế nào cũng không vượt thuận được!

Trâm cài này vốn là trường bối trong nhà lần trước đi Hương Cảng công tác mang về làm quà sinh nhật cho cô. Viên đá đen khảm trên mặt không cần nói cũng biết giá trị không hề ít, trâm cài lại được đặt chế tác thủ công, là món đồ vô cùng cao cấp, tìm khắp thành phố B cũng không có cái thứ hai! Nếu không phải vì lấy lòng người có nhân giới cao như Triễn mẫu thì cô làm sao có thể đem loại bảo bối này lấy ra đưa cho người khác!

Giờ thì hay rồi, đầu tiên là bị Giang Tuyết Tử dùng hai cái đồng tâm kết rách nát không biết tìm ra ở xó xỉnh nào đoạt lấy nổi bật vốn thuộc về cô, ngay sau đó lại tới lượt hai tiểu nha đầu không có nhân lực, đem món đồ tầm thường kia khen lấy khen để, khiến Triễn mẫu vui vẻ không thôi. Đều là mấy đứa con gái khờ khạo, cô cũng không so đo đi! Nhưng Triễn Hạo này, không chỉ nhanh tay, ánh mắt cũng độc, chỉ cần cô nhìn trâm cài một chút đã bị anh phát giác manh mối, nhưng một chút cũng không cho cô lưu lại mặt mũi, ở trước bao nhiêu người hỏi ra mấy lời này. Cô cũng không phải Giang Tuyết Tử, không phải bạn gái danh chính ngôn thuận mà Triễn Kính muốn giới thiệu cho Triễn gia, đang là sinh nhật của Triễn Phong, lại điên cuồng chạy tới đưa Triễn mẫu loại đại lễ như vậy, người ta nghĩ cô thế nào đây?

Triệu Thanh không phải là không thông minh, mà là quá thông minh, cho nên mới bị loại thông minh tự cho là đúng này của mình làm sai lầm, tiệc sinh nhật còn chưa bắt đầu đã gây ra chuyện khiến người ta chê cười. Cảm giác được mấy người Triễn gia quăng tới đủ loại ánh mắt, có giạt mình, có kinh ngạc, có rõ ràng chế giễu giống như Triễn Hạo, cũng có ánh mắt khó đoán không hề lộ chút tâm tình của Triễn Kính... Triệu Thanh đột nhiên cảm thấy khổ sở không thôi!

Khuôn mặt cô đỏ bừng, tuy là sinh viên của trường cảnh sát, trải qua không ít các loại huấn luyện nhưng ở nhà cô vẫn là hòn ngọc quý mà cha mẹ anh chị cưng chiều, nước mắt đảo quanh, chỉ cần môi khẽ liếc Triễn Kính, trông chờ ý tứ của anh, siết chặt trâm cài trong tay định bước đi.

Nhưng rốt cuộc vẫn bị Triễn mẫu kéo về.

Triễn mẫu vỗ vỗ cánh tay Triệu Thanh, quét ánh mắt có chút trách cứ về phía Triễn Hạo, ngữ khí cứng rắn: “Tiểu Hạo sao lại làm loạn rồi! Trâm cài này là Triệu tiểu thư tặng cho đại bá mẫu, vừa rồi con tháo xuống coi như xong nhưng lại ném tới ném lui như vậy, khó trách Triệu tiểu thư sẽ tức giận.”

Triệu Thanh nghe lời này, trong lòng chợt lạnh. Mới vừa đây thôi là “Tiểu Triệu”, “Tiểu Thanh”, hiện tại lại chính là “Triệu tiểu thư”, nhìn Triễn mẫu hòa ái ôn nhu, kì thực thái độ đã có ít nhiều thay đổi. Triệu Thanh tức giận vô cùng, trâm cài vốn đang hướng về phía Triễn Kính lúc này chuyển sang Giang Tuyết Tử, trong lòng vừa giận vừa buồn, hận không thể dùng một tát đem hồ ly kia quét ra khỏi cửa!

Phải biết Triệu Thanh oán giận Giang Tuyết Tử không chỉ vì một mình Triễn Kính, sâu xa hơn còn là vì Triệu Yến Lâm cùng Triệu gia. Chuyện khi còn bé cô không nhớ được nhiều nhưng cũng biết được ai tốt ai xấu, hiểu rõ chừng thân sơ, càng biết ai là người làm tứ thúc nhà cô nhiều năm qua bệnh tật quần thân, buồn bã khổ đau, thậm chí còn bị người ta gọi là nhu nhược, vợ ngoại tình, lại còn giúp người ta nuôi một loại tiểu tạp chủng trong nhà.

Thù mới hận cũ, Triệu Thanh chỉ cảm thấy tức giận từng đợt từng đợt dâng lên, cô phải hít một hơi sâu mới có thể dời ánh mắt, miễn cưỡng cười yếu ớt với Triễn mẫu: “Dì cứ yên tâm ạ. Con biết Triễn Hạo ca không có ác ý gì, chỉ muốn đùa với con thôi.”

Triễn mẫu tán dương gật gật đầu: “Triệu tiểu thư cũng thật hiểu chuyện.” Sau đó lại trừng mắt nhìn Triễn Hạo, đồng thời cũng để lộ chút cử chỉ: “Tiểu Hạo, mau mang một ly nước trái cây đến đây cho Triệu tiểu

thư. Mấy loại chuyện dở dành phụ nữ này không phải con giỏi nhất sao? Khó có dịp Triệu tiểu thư mới tới nhà chúng ta một chuyến, đừng có thấy người ta hiền lành liền khi dễ!”

Triển Hạo đi tới bàn bên cạnh cầm lấy khay để thức uống, làm ra một động tác bồi bàn chuyên nghiệp, cười hì hì đem hai ly nước táo đến: “Ly này trước tiên phải mời đại bá mẫu.”

Triển mẫu bị đứa nhỏ này đùa lại muốn cười mắng anh hai câu. Triển Hạo làm sao lại không biết tốt xấu, vô luận Triển mẫu nói thế nào cũng tốt tính chịu trận, lộ ra vẻ ngoan ngoãn đầy khoa trương, sau đó mới đưa ly nước táo khác cho Triệu Thanh: “Triệu tiểu thư, mới vừa rồi là tôi vui đùa quá trớn. Đại nhân có đại lượng, tâm sáng như gương, đừng học theo đám người kia mà chấp nhặt chuyện nhỏ.”

Trong lời của Triển Hạo có gai, Triệu Thanh nghe vào tai lại thêm nổi lửa, nụ cười gắng gượng duy trì cũng rút mất, nhấp một ngụm nước táo, tầm mắt từ trên mặt Triển Hạo chuyển sang nhìn Triển Kính cùng Giang Tuyết Tử, thanh âm thanh thúy đầy khí phách vang lên: “Triển Hạo ca nói tôi tâm sáng như gương, kì thật cũng không thể sánh bằng Tuyết Tử tỷ...”

Ồ!” Triệu Thanh tròn mắt, nâng tay che miệng, để lộ ra bộ dáng không cẩn thận nhỡ miệng: “Khi còn bé quen gọi như vậy, thực xin lỗi Giang tiểu thư.”

Thanh âm kia cố ý nhấn mạnh tiếng “Giang tiểu thư”, khiến không ít người kinh ngạc nhìn Giang Tuyết Tử. Cô gái trẻ vừa liền thanh khen Triển mẫu ban nãy liền quay sang, cẩn thận quan sát Giang Tuyết Tử một lát mới nhẹ giọng hỏi: “Chị là... Giang Tuyết Tử?”

Giang Tuyết Tử sớm đoán được Triệu Thanh sẽ không dễ dàng bỏ qua, hơn nữa sẽ ra tay đâm thẳng vào thân phận của cô. Nhưng hôm nay cô cùng Triển Kính tới đây, giấu giếm chính là chuyện không thể, cho nên Giang Tuyết Tử nhẹ nhàng gạt đầu, mỉm cười với mấy người trẻ Triển gia: “Là tôi.”

“Đã lâu không gặp, mọi người khoẻ chứ?”

Đối phương liền gạt đầu đáp lễ, ánh mắt ở trên người Giang Tuyết Tử cùng Triệu Thanh nhìn tới nhìn lui, sau lại lướt qua Triển Kính bên cạnh Giang Tuyết Tử, vẻ mặt lộ ra biểu tình đã hiểu rõ. Mấy người xung quanh cũng lịch sự gạt đầu, Triển Kính thừa cơ liền giới thiệu: “Tuyết Tử hiện tại là bạn gái anh.”

Cô gái vừa lên tiếng hỏi lúc nãy liền mở to mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhún thành đoàn, hét thảm một tiếng: “Ồi....”

Mấy người xung quanh đều nhìn sang, Triển Hạo cũng nhún mày, thay Triển Kính hỏi: “Sao thế Triển Dao? Anh họ của em muốn cưới vợ mà em lại xúc động đến thế à? Định làm gì sao?”

Triển Dao dí dỏm le lưỡi: “Làm gì có.”

“Em hơi buồn lòng thôi, nếu anh ấy thật sự cưới người vào cửa thì phỏng chừng em phải đứng thứ tư trong nhà mất rồi...”

Mọi người nghe vậy đều phá lên cười. Triển Hạo hừ một tiếng, vẻ mặt cuồng ngạo: “Chuẩn bị tinh thần mà đứng bét đi, anh đây còn chưa tìm vợ nè!”

Triển mẫu càng nghe đám trẻ nói chuyện lại càng không yên, bất quá trong lòng bà đối với chuyện của Triển Kính cùng Giang Tuyết Tử đã có lay động, thành kiến về huyết thống cùng thân phận cũng bắt đầu rơi xuống. Cho nên chỉ khẽ lắc đầu một cái, thừa dịp mấy đứa vui đùa ồn ã mà lặng lẽ rời đi, chào hỏi các vị khách trong sảnh.

Tiệc sinh nhật của Triển Phong hầu hết đều là các bằng hữu thân thích ngang tuổi cùng mấy người thân thiết trong việc làm ăn của hắn. Chỉ cần một mình Triển mẫu ra mặt là được, không cần Triển Thụ Đào phải cùng đi. Triển mẫu vừa cùng vài vị khách nói mấy câu, trong lòng vừa cân nhắc tới vị kia nhà mình. Muốn bàn đến hôn sự cho Triển Kính thì nhất định phải làm việc với ông một chút, xem thử thái độ của ông đối với việc này thế nào. Chồng cùng con trai, vô luận thế nào cũng lạnh lùng như nhau, chỉ khổ bà là nữ nhân duy nhất trong nhà, lúc nào cũng phải là người trung gian quay vòng hết chuyện này đến chuyện khác. Bất quá lần này bà nhất định sẽ lo lắng chu toàn, không thể để cho Triển Kính vì chuyện này mà xích mích với ba hắn.

Tân khách ùn ùn kéo đến, bữa tiệc cũng đã bắt đầu từ lâu....

Triển Phong ôm kiều thê, đang cùng Triển Kính nói mấy câu.

Giang Tuyết Tử giúp Triển Kính lấy thêm một ly rượu champagne, lại đi đến bàn tiệc buffet định chọn cho anh mấy món hợp khẩu vị. Một đĩa spaghetti thịt bò bằm, hai miếng beefsteak còn bốc khói điểm cùng mấy quả cà chua bi và vài lát bông cải xanh được đặt lên khay, Giang Tuyết Tử định xoay người đi thì chợt nghe: “Giang tiểu thư thật biết quan tâm nha!”

Cô cũng không vội đi nữa, nhẹ nhàng mỉm cười: “Tổng tiên sinh.”

Tổng Phong Thành khẽ nhấp một ngụm rượu chát, mắt phượng khẽ nheo lại: “Nhiều ngày không gặp, khí sắc của Giang tiểu thư thật tốt...”

Giang Tuyết Tử lễ phép gật gù đầu, không muốn nói nhiều, quay sang bưng khay định đi, lại bị Tổng Phong Thành bắt lấy cổ tay.

Cô bị hành động này làm bất ngờ, cả người run lên, suýt thì làm đổ khay xuống đất, may mà đối phương nhanh tay đỡ lại.

Giang Tuyết Tử có chút tức giận, ý cười cũng đã dần tan: “Tổng tiên sinh có việc cứ nói, không cần động thủ động cước.”

Tổng Phong Thành đã rút về tay, nghe lời này lập tức cười to: “Giang tiểu thư xem ra cũng thật tự tin đối với dung mạo của mình!”

Giang Tuyết Tử quay sang, đôi mắt trong suốt lấp lánh lại tràn đầy xa cách: “Tổng tiên sinh, đôi khi tôi cảm thấy rất thú vị với những người như anh.”

Tổng Phong Thành sững sờ, chỉ thấy Giang Tuyết Tử khiêu khích nhìn anh, nhẹ giọng nói tiếp: “Là nguyên nhân gì, à không, là vì lợi ích gì, khiến anh bất chấp cuộc sống bình an của chính mình, chạy đi đối phó với một người phụ nữ không tính là quen thuộc, chia rẽ một đoạn tình cảm chẳng hề liên quan gì tới anh?”

“Tôi họ Giang, nhưng đối với trình độ cùng khả năng linh thông tin tức của Tổng tiên sinh, hẳn đã sớm biết, tôi đã bị đuổi ra khỏi Giang gia. Hiện tại, trừ bỏ cái họ này, tôi cùng Giang gia không hề có một chút quan hệ.”

“Cho nên Tổng tiên sinh vô luận vì lợi ích của gia tộc, vì bản thân chính mình có bất mãn với Giang gia hay vì quan hệ thân sơ khó nói đi nữa thì tôi khẩn cầu anh, giờ cao đánh khẽ, tha tôi một mạng. Tôi rất biết ơn.”

Tổng Phong Thành nguyên bản thuộc loại rất biết kiềm chế cảm xúc, lần trước bị Triển Kính chọc tức đến mất lý trí mà chửi ầm lên cũng là có nguyên do. Triển Kính không lưu tình là một chuyện, trọng yếu hơn cả lại là vì người còn muốn lôi cả Tô Doanh vào. Mà hiện tại, những lời này của Giang Tuyết Tử cũng tính là vô cùng sắc bén ngoan cay nhưng lọt vào tai Tổng Phong Thành nổi danh “Lưu manh” này thì một chút cũng không ảnh hưởng.

Bởi vậy Tổng Phong Thành vẫn tiếp tục cười cười, nhẹ nhàng kéo Giang Tuyết Tử đi tới, chỉ vào đám đông bên kia: “Thấy gì không?”

Giang Tuyết Tử nhìn theo, chỉ thấy bốn, năm người đang đứng thành một tụ cùng nhau trò chuyện, trong đó có Triệu Thanh, bên cạnh còn có một người đàn ông trung niên. Giang Tuyết Tử nhận ra được, đó là Triệu gia Ngũ thúc, em trai ruột của Triệu Yển Lâm.

Tổng Phong Thành ở bên tai cô nhẹ giọng nói: “Người kia chính là cục trưởng cục cảnh sát thành phố B chúng ta. Triển Kính thời gian trước đi thành phố T làm nhiệm vụ được khen thưởng, nhớ chứ? Nghe nói cấp trên không muốn để Triển Kính ở trong đội đặc công nữa, cuối năm trực tiếp thăng cục phó.”

Giang Tuyết Tử rung mình, trực giác biết rõ mục đích người này nói cho mình biết là không tốt đẹp gì. Lại nghe Tổng Phong Thành cười, nói: “Đáng tiếc. Nếu để cho Triệu cục trưởng biết tiểu tử Triển Kính này thể mà lại không biết phân biệt, cứ tuyệt cháu gái nhà mình, còn muốn cùng Giang Tuyết Tử kết hôn. Cô nói xem, đối với tính tình của Triệu gia, còn có thể lực cùng khả năng của Triệu cục trưởng, ông ta phải làm thế nào đây?”

Giang Tuyết Tử nghe xong đáy lòng đã lạnh run lên, ai ngờ Tống Phong Thành cũng không từ bỏ, lại chỉ về hướng khác: “Từ này đến giờ cô bạn cùng Triển Kính tình chàng ý thiếp, cũng không có chú ý phải không?”

Giang Tuyết Tử nhìn theo, rõ ràng là Giang Tử Diêu!

Cô cũng biết, đối với loại yến tiệc thế này chắc chắn Giang gia sẽ có người tham gia. Thậm chí Giang Tuyết Tử đã chuẩn bị tâm lý để đối mặt với Giang Tử Sanh, Giang Tử Huyền nhưng lại không nghĩ tới người đến là Giang Tử Diêu.

“Biết tại sao hôm nay anh ta đến đây không? Cô rõ ràng là cô gái thông minh cùng hiểu chuyện, thế mà thi thoảng cũng có lúc hồ đồ!”

“Thử đoán xem hiện tại cô nhờ Triển Lục thì anh ta chạy đi tìm ai? Công ty bảo hiểm? Qua chừng đó năm, cô nghĩ khoản tiền kia còn không? Cô thật sự nghĩ, chỉ bằng mấy văn kiện cùng phiếu bảo hành trong tay cô thì ông ngoại cô, người nhà cô không có cách nào lấy được phần tiền đó sao?”

“Giang Tử Diêu là có lòng, không quan tâm cô nghĩ như thế nào, cô ở trong lòng anh ta thật sự là rất có phân lượng. Nếu muốn bình an qua đêm nay, chắc chắn cô còn phải nhờ đến anh ta đấy Giang tiểu thư à.”

Tống Phong Thành lại nhấp một ngụm rượu, cười khê. Từ đằng xa nhìn lại, giống như anh ta cùng Giang Tuyết Tử là vô cùng thân thiết, vươn tay chỉ khắp nơi, vẻ mặt hiền lành, vừa cười vừa cùng cô thấp giọng nói chuyện, như thể giúp cô nhận biết thêm mấy người quen. Duy chỉ có Giang Tuyết Tử biết, người này thoạt nhìn hiền lành vô hại nhưng lại chính là một con rắn độc nguy hiểm. Mỗi lần há miệng đều phun ra một ngụm kịch độc, mỗi lời nói ra đều như một nhát dao đâm vào lòng cô, chờ cô vừa hoàn hồn liền đâm thêm một nhát mới. Một câu một câu, đem cô bức đến tuyệt cảnh. Từng bước từng bước chèn ép, khiến cô không còn đường trốn.

48. Chương 48: Ngọc Nát

Thời điểm Triển Kính đi tới cũng là lúc Tống Phong Thành bùng ly rượu chất quét một ánh mắt ẩn ý, ra tay chỉ chỉ rồi nghênh ngang rời đi.

Về mặt Triển Kính tới sớm, nhìn theo hướng người ra hiệu, dừng lại thêm vài giây mới thu tầm mắt, hướng chú ý về phía tiểu nha đầu đang đứng ngăn ngõ.

Âm thầm thở dài, Triển Kính cọ cọ quai hàm, ánh mắt ảm đạm, chân chính cảm giác được, 30 năm nay sống trên cuộc đời, đây là lần đầu tiên anh tức giận như vậy. Người ngoài nhìn vào chỉ thấy anh lúc nào cũng khắc chế, bình tĩnh, một chút thất lễ cũng không có. Nhưng chỉ những người thân quen gần gũi mới biết, cuộc sống của anh, mỗi bước đi đều nằm trong kế hoạch của bản thân anh, mỗi bước tiến lên bậc thang đều xuất phát từ ý nguyện của chính anh. Không ai có thể miễn cưỡng làm anh không vui, càng không ai có thể mạnh mẽ cứng rắn chặn đường anh, khiến cho anh có điểm không vừa ý với cuộc sống của mình. Nói cách khác, sự bình tĩnh khắc chế của anh là vì mọi chuyện xảy ra xung quanh, đều là những thứ anh đã đặt ra, tự mình phát triển cùng tiến hành. Thái độ của Triển Kính lúc nào cũng chừng mực lễ nghĩa là vì các loại ngoại ý muốn cùng ngã rẽ nhỏ trong cuộc sống không đủ để lay động đến ý chí hay ảnh hưởng đến tâm tình mạnh mẽ của anh.

Người ngoài nhìn vào tưởng rằng Triển nhị thiếu gia là nề nếp sống qua ngày, nhưng thật ra so với người được gọi là “Thiết huyết gian thương” Triển Phong thì Triển Kính chỉ có thể hơn chứ không hề kém.

Chính vì anh quá cường thế, cho nên 18 năm đó liền quyết định nhập ngũ, kiên quyết bỏ qua điều kiện ưu việt của gia đình, một mình lăn lộn bên ngoài hơn 10 năm. Cũng vì trời sinh tính tình anh bất kham, cho nên sau khi nằm gai nếm mật ở quân ngũ liền dễ dàng buông tha không chút vắn vương quân hàm cùng vinh quang, lấy một tư thế mà người ngoài nhìn vào chính là một loại dờ hơi, rời khỏi quân doanh, buông bỏ thân phận quân nhân cao cao tại thượng, trở về thành phố B làm một tiểu đội trưởng trong một đội đặc

công nho nhỏ. Thậm chí hai tháng đầu tiên khi trở về anh vẫn phải là một đội viên bình thường nhất của đội.

Những người biết rõ gốc gác của Triển Kính cũng không cách nào lý giải được nguyên nhân. Thật ra chỉ đơn giản là vì hai người đàn ông còn lại trong nhà anh thường nói, tuy thời gian cùng địa điểm có khác nhau nhưng đại ý chỉ có một:

“Nếu con cho là mình đã làm tốt nhất một chuyện đại sự trong đời thì hãy nhẹ nhàng buông bỏ, bắt đầu lại từ đầu. Trên đời này chuyện khó đợi người giải quyết không hề ít, chỉ có đàn ông thật sự có bản lĩnh, mới có thể dùng cuộc đời hạn hữu của mình làm những chuyện mình muốn, phải có năng lực thật sự thì mới làm được chuyện lớn.”

Ba anh đã cam tâm tình nguyện dùng cả đời vì dân vì nước, ở trong quân ngũ lúc nào cũng hết lòng. Thậm chí nói một câu “Cúc cung tận tụy” cũng không đủ để nói về ông. Anh cả của anh thừa kế thiên phú cùng tài năng của tổ phụ, chuyện buôn bán làm ăn phi thường có năng lực. Đến bản thân Triển Kính, năm 18 là quân nhân ưu tú bậc nhất trong đội ngũ, năm 28 lại muốn khiêu chiến cùng trải nghiệm một chuyện gì đó mình chưa từng trải qua.

Anh ở trong đội đặc công đã gần một năm, hiện tại anh có thể phi thường chắc chắn mười năm hai mươi năm sau, anh sẽ dùng hết tinh lực cùng khả năng của mình để phát triển trong lĩnh vực này. Cảnh đội so với quân đội linh hoạt hơn, nhiệm vụ khó khăn cùng tính khiêu chiến cũng không hề kém hơn, hơn nữa trong ngành này còn phải đối mặt với tội phạm, xử lý tình huống cùng đấu tâm lý... Rất nhiều, rất nhiều thứ đòi hỏi kinh nghiệm thực chiến của anh. Làm việc trong lĩnh vực này giúp anh có thể thường xuyên tiếp xúc với những sự kiện mới mẻ, từng bước từng bước giải quyết từng nút thắt, nước chảy mây trôi mà hoàn thành nhiệm vụ. Đối với tính tình của Triển Kính, đây thật sự làm một lựa chọn tốt nhất. Anh thậm chí nghĩ tới, vài năm nữa tuổi tác và thể lực không thích hợp ở lại đại đội đặc công nữa thì sẽ chuyển đến đại đội hình cảnh, tiếp tục tiếp xúc với các phần tử tội phạm, nói tóm lại, muốn anh đến ngồi bàn giấy làm văn thư còn không bằng dứt khoát để anh từ chức cho xong.

Nói đi nói lại, quyết định trở lại thành phố B không chỉ vì muốn chuyển nghề mà còn vì không cam lòng để cho đoạn thời gian qua lại kia của anh cùng Giang Tuyết Tử trở thành một trang giấy vụn ố vàng, nhẹ bẫng theo gió bay đi mà là lần nữa cố gắng, phá lệ trân trọng viết nên một tờ giấy mới.

Ngày đó gặp lại cô chính là niềm vui bất ngờ. Chuyện hai người có thể ở cùng nhau tuy rằng hoàn toàn xuất phát từ ý muốn của cả hai người, nhưng nếu trong lòng nha đầu kia không hề có vị trí nào cho anh thì chuyện chỉ sợ không giống như bây giờ, nước chảy thành sông nhẹ nhàng cùng thuận lợi. Ánh mắt cô nhìn anh, phản ứng khi cùng anh thân mật khi mới cùng nhau hẹn hò lúc nào cũng là tâm tư thận trọng, đến khi chuyển đến ở cùng với anh, lại tựa như không thể lừa dối chính mình, chậm rãi cùng anh phát sinh quan hệ thân mật, từng chút từng chút thay đổi, từ từ đến gần anh hơn. Tất cả biến hoá này anh đều thấy ở trong mắt, nhớ ở trong lòng. Anh biết, tuy cô chưa bao giờ nói ra nhưng trong lòng luôn có anh, hơn nữa tình yêu cô dành cho anh không phải là loại cảm động nhất thời mà là loại tình cảm càng lúc càng thêm sâu sắc vô cùng.

Nhưng đến khi anh muốn tiến thêm một bước đi vào nội tâm cô hoặc dắt tay cô, để cho cô hoàn toàn hoàn toàn thả lỏng, đi vào thế giới của anh thì lại phát hiện ra, khoảng cách giữa hai người là xa xôi cách trở vô cùng. Đoạn khoảng cách chần giữa hai người không chỉ là vì trưởng bối cùng anh em Giang gia, không chỉ là vì thân bằng hảo hữu của anh, mà còn là vì tiểu nha đầu ngoan tâm đang đứng trước mặt anh đây.

Không sợ Giang gia không biết an phận, không ngại tiểu tử sợ thiên hạ bất loạn Tống Phong Thành, thậm chí Triển Lục cũng không phải là vấn đề gì, mẹ anh nơi đó sớm muộn cũng sẽ ổn thỏa, vấn đề duy nhất làm anh không an tâm, làm cho anh lúc nào cũng lo lắng lại là tiểu nha đầu nhìn như nhu nhược không chỗ nương tựa nhưng lại quật cường khó bảo kia!

Triển Kính càng nhìn càng giận, anh đã đi tới đây gần 5 phút rồi nhưng cô vẫn không hề phát hiện ra, vàng trán trắng nõn nhẵn lại, cánh môi anh đào cũng bị cô cắn đến trắng bệch, đôi tay nho nhỏ thì gắt gao vằn chằng. Thật sự khó khăn đến vậy sao? Đứng trước mặt người khác dứt khoát nói “Không”, cùng Giang gia rõ giới hạn, cả đời không qua lại với nhau, thậm chí ở trước mặt Tống Phong Thành chửi ầm lên, chẳng cần quan tâm đến anh nghĩ gì, anh đương nhiên sẽ không giận cô, thậm chí sẽ giúp đỡ cô chèn ép cái tên tiểu

tử vô tâm vô phế kia!

Đưa tay gỡ bàn tay vì dùng sức mà trắng bệch kia, anh khẽ lướt qua gò má trắng nõn của Giang Tuyết Tử, đang định ôm người vào ngực, lại cảm nhận được cô giống như bị vật gì bén nhọn đâm vào, cả người run lên bần bật...

Mà ngón tay của anh vừa vặn chạm phải trâm cài ôn nhuận trên búi tóc anh vụn về giúp cô bới lên. Triển Kính theo bản năng rút món đồ nho nhỏ xuống, mái tóc Giang Tuyết Tử lập tức xoã tung, rủ trên vai cô mà trâm cài giữa hai ngón tay anh bị giữ chặt, vang lên một tiếng “rắc” sâu kín, lìa thành hai đoạn.

Trên mặt Triển Kính cũng không để lộ quá nhiều biểu tình, chỉ là khẽ nhú mày một cái. Giang Tuyết Tử lại khác, mặc kệ tóc tai của mình, vươn tay muốn cầm lấy nhánh trâm đã gãy.

Vừa muốn cầm lấy nhánh trâm, Triển Kính đã nhanh chóng thu vào trong túi áo, tay kia thuận thế cầm tay cô, khẽ mỉm cười nói: “Đừng tức giận... Ngày mai anh tìm người sửa.”

Khoé mắt Giang Tuyết Tử hơi ươn ướt, đôi mắt to tròn vừa tức vừa oán liếc về phía anh, tay nhỏ khẽ đẩy vòm ngực rộng lớn kia: “Anh... Anh làm gì thế! Nói cũng không nói một tiếng, làm em sợ muốn chết!”

Triển Kính đem hai tay nhỏ nắm một chỗ, một tay khác phủ lên ót cô, đáy mắt yên tĩnh ôn nhu, đượm chút cưng chiều cùng bao dung: “Là anh không tốt. Thứ này vốn là đồ cổ, vừa rồi anh thất thần một chút.”

Giang Tuyết Tử nhe răng, cắn môi rừ mắt, không nói lời nào. Vừa rồi anh có thất thần à...

Triển Kính vuốt ve gáy cô, hạ một cái hôn lên vầng trán sáng bóng: “Trong nhà có quen biết một người chuyên sửa mấy món đồ này, vòng ngọc mã não của mẹ anh cũng vừa bị đứt, ngày mai mang đi sửa cùng là được. Không sao, 20 ngày, anh nhất định sẽ trả lại cho em trâm ngọc nguyên vẹn không chút hao tổn.”

Giang Tuyết Tử cau mày, cũng không đợi anh hôn xong đã nghiêng mặt đi, nhỏ giọng thầm oán: “Anh đừng... Nhiều khách nhân như vậy, không tốt...”

Triển Kính nghe thấy lí do này liền có chút không vui: “Em cũng biết chỉ toàn là khách nhân.”

“Em là bạn gái của anh, chỉ là một cái hôn liền không thể gặp người sao?”

Giang Tuyết Tử dễ dàng nghe được trong lời nói của anh là thần nhiên không hề không giận.

Anh bình thường vô luận là dùng giọng điệu gì nói với người khác nhưng khi ở cạnh cô đều cố ý để lộ vài phần ôn nhu cùng bao dung, thanh âm cũng nhẹ nhàng hơn một chút, giọng nói của anh nguyên bản vừa trầm thấp lại pha chút từ tính, vốn đã khiến nữ nhân rung động không thôi. Dùng loại ngữ điệu cưng chiều này lại càng khiến cho đối phương thêm mềm nhũn.

Lúc này ánh đột nhiên thay đổi ngữ khí khiến đáy lòng Giang Tuyết Tử lập tức nhảy dựng, trong đầu không khỏi nhớ lại mấy lời Tống Phong Thành vừa nói.

Triển Kính lần trước đi thành phố T lại nhiệm vụ còn được tuyên dương, nguyên bản trong cục muốn nhân hai lần lập công này của anh mà đề bạt người làm cục phó. Nhưng nếu để cho Ngũ thúc biết anh hiện tại cùng cô kết giao... Không nói tới Ngũ thúc có vì Triệu Thanh mà đau lòng hay không, chỉ bằng cừ hận của Triệu gia dành cho cô cùng mẹ thì ông làm sao có thể thống thống khoái khoái đem vị trí cục phó giao cho Triển Kính đây?

Trong lúc cô chần chừ, cánh tay ôm siết của Triển Kính cũng đã buông ra, Giang Tuyết Tử hoảng hốt, cũng biết vì mình chậm chạp không đáp mà anh hiểu lầm, theo bản năng túm lấy tay áo anh.

Ai ngờ ở cửa lớn phía xa truyền đến một tiếng vang rất lớn.

Mọi người đồng loạt nhìn sang, chỉ thấy hai người mặc đồng phục màu lam khiêng một bộ tiểu cảnh rất lớn tiến vào. Mà đi sau hai người kia là một người đàn ông trung niên một thân y phục màu chàm, vẻ mặt có chút nhợt nhạt, môi mỏng có chút tái nhưng ánh mắt lại sáng ngời, nét cười nhàn nhạt cũng không đổi. Tầm mắt người kia lại trên người Triển Phong, phát tay để cho hai người khiêng tiểu cảnh đặt ở một chỗ trống, sau đó ánh mắt nhanh chóng quét qua một vòng đại sảnh, rất nhanh tìm được người muốn tìm.

*Đây “tiểu cảnh” ạ. Kiểu như là hòn non bộ phối với bonsai ấy. Hòn non bộ ở Việt Nam mình thì chú trọng nhiều về tạo hình đá hơn cây xanh. Còn của Nhật với TQ thì người ta chú trọng cây xanh với tạo hình bonsai nhiều hơn.

Ông nở một nụ cười với Giang Tuyết Tử, bước chân cũng từ từ đi tới.

Những người nhận ra nhân vật này đều kinh ngạc không thôi, nhất là Triệu Ngũ thúc cùng Triệu Thanh. Giang Tử Diêu cùng Tống Phong Thành cũng sửng sốt, Triễn Phong nhíu nhíu mày, nhìn đến vẻ mặt bất ngờ của mẹ cùng những người xung quanh, trong nháy mắt anh đã xác định được suy đoán của mình.

Giang Tuyết Tử cũng sửng sốt vô cùng, môi hồng khẽ nhếch, mắt tròn mở to, vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa chấn động. Mà Triễn Kính đứng một bên trông thấy vẻ cô thì hoàn toàn trầm xuống. Tự mình đến nơi này tặng tiểu cảnh... Nha đầu kia không chỉ gạt anh công việc bề bộn, mà hôm qua còn nói dối anh! Ép buộc đến trễ như thế mới về nhà, lại chủ động dâng nụ hôn thân thiết, thì ra là vì người đàn ông khi đó oán hận hồng nhan, đem cô vứt lặn lác 10 năm qua, Triệu Yến Lâm này đây.

49. Chương 49: Làm Chứng

Trước mắt bao người, Triệu Yến Lâm cười như gió xuân, lững thững đi tới trước mặt hai người. Một đường đi tới, ánh mắt thủy chung là ôn nhu nhàn nhạt, chăm chú nhìn Giang Tuyết Tử, thu hết biểu tình kinh ngạc, vui sướng, chân chờ... của cô vào đáy mắt. Khoé miệng cười, trong mắt lướt qua chút đau lòng khó phát hiện giữa ánh nhìn kiên định cùng chắc chắn.

Tới trước mặt hai người, ánh mắt Triệu Yến Lâm lúc này mới nhìn đến vẻ mặt âm trầm của Triễn Kính, không lạnh lùng cũng không tức giận. Người đàn ông trung niên đưa tay ra: “Là Triễn Kính phải không?”

Trường bối đã đưa tay, Triễn Kính cũng không thất lễ, cho nên chỉ dùng lực nắm chặt tay đối phương trong khoảnh khắc, rất nhanh liền bỏ ra. Trong cổ họng quay cuồng, anh cuối cùng vẫn không đành lòng nhìn tiểu nha đầu đáng thương bên cạnh đang lấp lút, khô khốc gọi một tiếng “Triệu thúc”.

Lại hắng giọng, đáy mắt Triễn Kính ẩn chút nét khinh thị khiêu khích nhìn Triệu Yến Lâm: “Triệu thúc cũng tới mừng sinh nhật của anh trai con sao? Sao người không đi cùng hai vị của Triệu gia?”

Trong khi mấy người đang trao đổi, Triệu Thanh cùng với Triệu cực trưởng, còn có Triễn Phong, Triễn mẫu, Kiều Tiểu Kiều mấy người cũng đi tới. Ai ai cũng chưa đoán được ý tứ của Triệu Yến Lâm, vừa nghe Triễn Kính hỏi liền im lặng chờ Triệu Yến Lâm đáp lời.

Triệu cực trưởng dù sao cũng hiểu rõ tính tình người anh mình hơn mấy người xung quanh. Hơn nữa mấy hôm trước người anh này của ông vì cuộc gặp mặt ngày đó với Giang Tuyết Tử mà gọi điện thoại cho ông, nhờ ông tìm người dò hỏi xem mười năm qua Giang gia đối xử với đứa nhỏ kia như thế nào, hôm nay từ lúc Triệu Yến Lâm vào cửa, tầm nhìn thủy chung dừng trên mặt Giang Tuyết Tử, có dời đi một lần duy nhất cũng chỉ là mang ánh mắt ẩn chứa chút dụng ý ném lên người Triễn Kính,... Đáy lòng Triệu cực trưởng có chút khó chịu, Triệu Yến Lâm cũng không hồ đồ đến thế chứ!

Đáy lòng Triệu cực trưởng lo lắng, Triệu Thanh lại cũng không thể đứng vững.

Tình hình trước mắt biến đổi liên tục, Triệu Thanh càng lúc càng mơ hồ, nhất là ánh mắt của tứ thúc khi nhìn Giang Tuyết Tử cùng Triễn Kính. Cô cũng không phải không biết đối nhân xử thế, sao lại không nhìn ra ánh mắt đó của Triệu Yến Lâm chính là ánh mắt của cha vợ xem xét con rể tương lai! Ý nghĩ này nảy ra, cô lập tức cảm thấy vô cùng hoa mắt, ánh đèn vàng nhạt ẩm cúng lúc này lại phá lệ chói mắt, trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Nhưng nghĩ lại thì có chút không đáng tin, tứ thúc tuy rằng tình nhưng người cũng không ngốc, năm đó Giang Thục Dung khiến ông khổ sở bao nhiêu, từ trên xuống dưới Triệu gia có ai không biết? Ông như thế nào có thể vừa trở về liền làm ra chuyện kinh hãi thế tục chứ? Còn có tiểu cảnh ban nãy, có phải là quà sinh nhật định tặng cho Triễn Phong không? Mặc dù có thể nói Triệu Yến

Lâm trên vai trò là một trưởng bối thì chuyện tặng quà này vô cùng bình thường, chính là cấp cho Triễn Phong đầy đủ mặt mũi nhưng ai sáng suốt cũng sẽ hiểu được, bên trong chắc chắn còn có chút ẩn ý...

Trong sảnh tiệc mở máy sưởi ấm áp như trời xuân nhưng Triệu Thanh lại rung mình không thôi, hai tay bắt chéo trước ngực, chậm chậm ma sát hai cánh trần của mình, Triệu Thanh cắn chặt răng, nhất quyết ép mình không suy nghĩ nữa, cứ đợi tứ thúc trả lời là tốt nhất.

Bất quá ngăn ngừa mấy chục giây này, mấy người xung quanh cô ai cũng bận theo đuổi những suy nghĩ riêng, ngay cả Triễn mẫu cùng Triễn Phong đều không hện mà cùng nhú mày, mãi không đoán được Triệu Yến Lâm vì sao lại tới đây, vì sao lại còn dùng ánh mắt kia nhìn Triễn Kính...

Triệu Yến Lâm giống như có điểm cố ý, trầm mặc thật lâu để cho bao nhiêu con người nín thở chờ đợi cùng chú ý, để cho một vòng người ai ai cũng cân nhắc ánh mắt của ông khi nhìn Giang Tuyết Tử cùng Triễn Kính, cũng để cho đứa nhỏ phải nhẫn nhịn chịu khổ sở bao nhiêu năm nay có thể chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Khoẻ miệng cong lên một chút, Triệu Yến Lâm duỗi tay đem Giang Tuyết Tử kéo đến bên cạnh mình, không đợi Triễn Kính phản ứng, liền quay đầu nhìn về phía Triễn mẫu cùng Triễn Phong: “Hai ngày trước đứa nhỏ này có nói với tôi muốn tìm cho Triễn Phong một món quà sinh nhật. Tôi cũng vừa trở về mấy ngày, lại là lão già lạc hậu, muốn tìm một món quà cho người trẻ cũng thật sự không có bao nhiêu sáng ý...”

Triệu Yến Lâm dừng một chút, ra vẻ không nhìn thấy biểu tình dờ dẩn của Triễn mẫu cùng đuôi mày nhíu chặt của Triễn Phong, vươn tay chỉ về nơi cách đó không xa, chậm rãi nói: “Bất quá thứ này, tốt xấu gì cũng là dụng tâm. Dù nói An lão tam đã ra tay thì tuyệt đối không làm cho người ta thất vọng. Tiểu cảnh ”Kiều Phong Nhân Gia” này, theo lời ông ấy nói có thể coi là bảo bối ông ấy làm tốt nhất trong vòng năm năm trở lại đây.”

“Tới đây...” Triệu Yến Lâm vẫy tay, hai người kia cũng không cần nghĩ ngợi, một câu oán giận cũng không có, nhanh chóng mang tới gần.

Triệu Yến Lâm cũng không để ý đến bọn họ, một tay kéo Giang Tuyết Tử, tay kia hướng Triễn mẫu cùng Triễn Phong làm dấu, ý muốn mời hai người cùng đi theo ông. Mấy người trong sảnh liền không tự chủ quay đầu đi về phía tiểu cảnh kia...

Mỗi người tự mang rượu cùng nước trái cây của mình đi tới, vây quanh tiểu cảnh sơn thủy hữu tình, khiến cho bồn tiểu cảnh lớn như bị phủ lên một tầng nhân gian hương khói mông lung. Triệu Yến Lâm tuy bình thần những cũng khó nén tự đắc tự mình giới thiệu: cầu nhỏ cong cong bắc qua suối róc rách, mấy chú cá nhỏ bơi lội tung tăng làn nước trong veo đang soi bóng mấy tán phong lá đỏ tạo hình tinh tế cùng các đình đài lầu các mang đậm hơi thở xưa cũ. Dưới mái đình bát giác tinh xảo nhất không chỉ có một bộ bàn đá tạc tỉ mỉ mà còn đặt một chiếc nôi tre cho trẻ con, cách đó là một tán phong cổ thụ, treo một giá đồ chơi lục lạc vừa vắn tinh ý.

Phàm tiểu cảnh loại này thoát nhìn qua cũng không có gì đặc biệt, bất quá chỉ cần đến gần liền biết đây không đơn thuần chỉ là một chậu sơn thủy cỏ cây bình thường mà còn thần nhiên ẩn chứa không ít ý tứ thi vị. Có chiếc cầu cong cong, có tán cây phong đỏ rực chính là ngẫm chứa tên của Triễn Phong cùng Kiều Tiểu Kiều, mà toà bát giác nhỏ nhỏ an tĩnh có chiếc nôi kia lại như nghênh đón đứa trẻ sắp chào đời của bọn họ, hàm ý như muốn chúc phúc cho đứa nhỏ cả đời an nhiên vui vẻ.

Mọi người im lặng lắng nghe, nhìn ngắm đến nhập thần, Kiều Tiểu Kiều hưng phấn đến đỏ bừng, vội vàng nhét ly nước trái cây của mình vào tay Triễn Phong, đi tới thân thiết nắm tay Giang Tuyết Tử, nụ cười nở rộ như một nụ hồng rực rỡ, ngay cả nữ nhân như Giang Tuyết Tử cũng bị lúm đồng tiền xinh đẹp của cô làm kinh diễm: “Tuyết Tử cảm ơn em! Nhiều năm như vậy rồi chị mới nhận được một món quà đặc biệt như thế!”

Triễn Phong đứng một bên cũng không tức giận vợ mình ngắt lời khách nhân đang nói, cười cười nâng ly với Triệu Yến Lâm, lại nhìn Giang Tuyết Tử, ý tứ nói một câu: “Hai người... Thật có lòng. Món quà này thật sự rất tốt.”

Đúng ra lúc này Triễn mẫu phải nói mấy lời, bất quá đối với “hai cha con” trước mặt, bà cũng không biết phải bắt đầu nói từ đâu. Triễn mẫu chỉ liên tục gật đầu nói: “Đúng vậy, Triệu tiên sinh thật lợi hại, An

tiên sinh ngoa hồ tàng long bao nhiêu năm nay mà người vẫn có thể tỉnh ra tay được. Triển Phong, con cùng Tiểu Kiều còn không mau cảm ơn Triệu thúc đi!”

Triển Phong cười cười: “Đúng, con cùng mẹ con, còn có vợ con, cảm ơn đại lễ của Triệu thúc. Bữa tiệc hôm nay có chỗ nào chiêu đãi không chu toàn, xin Triệu thúc bỏ qua!”

Kì thật bộ dáng hoàn chỉnh của tiểu cảnh này, không cần nói đến người khác, ngay cả Giang Tuyết Tử cũng là lần đầu tiên thất. Lúc ở Cô Vụ Đường, tiểu cảnh này cơ bản đã có đầy đủ sơn thủy cùng cây cối, bất quá cầu nhỏ, bàn đồ cùng nô tre... cái gì cũng không có.

Vị An tiên sinh kia tự mình ra tay chế tác kia là người như thế nào? Trong ngàn người vạn người mới có thể tìm được một người khí khái xuất trần, tâm tư lại nhẹ nhàng thanh thoát như ông ấy, rõ ràng Triển Lục giới thiệu cũng không ngoa, người này thật sự là một bậc thầy khó tìm!

Bất quá tìm gặp được người là nhờ Triển Lục nhưng mức độ dụng tâm chế tác cùng ý tứ thi vị ẩn chứa khéo léo trong tiểu cảnh kia thì chắc chắn là xuất phát từ giao tình thâm hậu của Triệu Yến Lâm cùng An tiên sinh. Điểm này, mặc dù không cần Triển Lục nói, Giang Tuyết Tử đương nhiên hiểu. Nhưng lúc này, Triệu Yến Lâm lại cố tình nói sai, rõ ràng ngày hôm qua cô mới gặp lại ông, thế mà chỉ bằng hai ba câu vừa rồi, ai ai cũng tưởng hai người rất thường xuyên gặp mặt nói chuyện thân thiết. Giang Tuyết Tử có chút không hiểu ý tứ của Triệu Yến Lâm là gì, trong lòng bồn chồn, nhìn về phía ông, đáy mắt hàm chứa cảm kích, cũng mang theo nghi vấn.

Triệu Yến Lâm quay mặt lại, cười với Giang Tuyết Tử, ông nhẹ nhàng thân thiết thay cô vén tóc ra sau tai, phả lệ tự nhiên tiếp lời: “Cái này có gì mà phải khách sáo như vậy.”

“Tôi nghe Tử nhi nói, thời gian này cậu cùng vợ cậu chiếu cố con bé rất tốt. Người xưa có câu ”Bảo kiếm tặng danh sĩ“, thứ này đưa cho cậu chính là thích hợp nhất, cho nên liền muốn đem tới đây.”

Không riêng Triển Phong, ngay cả Triển Kính vốn thủy chung trầm mặc nghe tới hai chữ “Tử nhi” liền không nhịn được nhủ mảy. Nói thế là có ý gì? Triệu Yến Lâm đang tính toán cái gì đây?

Nhưng hiển nhiên, có người còn gấp hơn cả bọn họ.

Khuôn mặt Triệu Thanh trắng bệnh, mắt to vừa giận vừa sợ trừng Triệu Yến Lâm, lớn tiếng gọi: “Tứ thúc!”

Triệu Yến Lâm mỉm cười, vẫy tay với cô: “Nha đầu, con cũng tới sao? Qua đây cho tứ thúc nhìn một cái, dạo này con bận rộn, từ lúc tứ thúc về nước tới giờ còn chưa đằng hoàng gặp con được hai lần đâu.”

Triệu Thanh đi tới, bất chấp Triệu Yến Lâm muốn kéo tay cô, kích động đến độ lời nói có chút không rõ ràng, tuy rằng thanh âm không lớn nhưng mấy người xung quanh đều có thể nghe thấy: “Tứ thúc, người làm sao vậy hả? Người quên mất năm đó ai hại người đến thê thảm như vậy rồi sao? Người đã quên năm đó ông nội bị chọc tức đến độ suýt phải nhập viện rồi sao? Người sao có thể hồ đồ như vậy cơ chứ?”

Liên tục mấy câu, nghe qua là chất vấn nhưng thực tế lại là chỉ trích trước mặt bao nhiêu người, mặt mũi Triệu Yến Lâm lúc này cơ hồ đã bị ném xuống đất. Triệu Yến Lâm liếc Triệu cực trưởng, thanh âm không cao không thấp nói: “Nha đầu, sức khoẻ của tứ thúc tuy rằng không tốt nhưng đầu óc không phải bị hỏng mất. Mấy lời như vậy đừng để cho tôi nghe lần thứ hai! Ngủ thức đang gọi con, mau sang đó đi!”

Câu nói sau cùng vang lên như một mệnh lệnh, đầu óc Triệu Thanh như nổ tung, trợn to mắt, vội nói: “Tứ thúc...”

Tính khí của Triệu Yến Lâm từ trước đến giờ vốn hoà nhã, cùng cả nhà Triệu Thanh đi Mỹ mấy năm qua nhưng ông chưa hề nói nặng một câu nào, luôn xem Triệu Thanh như con gái mình mà bao dung cùng cưng chiều.

Qua nhiều năm như thế, thậm chí Triệu Thanh đã quên mất tứ thúc còn có một đứa con gái, tự xem đây là người ba ôn nhu của mình. Lúc này cũng không thèm để tâm mình đang vô pháp vô thiên chỉ trích trưởng bối trước mặt nhiều người, cũng không đoái hoài chuyện phải lưu lại cho Triệu gia chút thể diện, đôi mắt đỏ bừng, nước mắt chực rơi nhưng vẫn cố nói: “Tứ thúc, người vừa trở thành phó B liền trở nên như vậy! Người sao lại không nhớ? Rõ ràng mẹ của cô ta cùng cô chính là loại không ra gì, vì sao ngài có thể vì cô ta...”

Lần này không đợi Triệu Yến Lâm phát tác, Triệu cục trưởng đã vội vàng đem người túm trở về.

Triệu Thanh đêm nay chịu qua không ít chuyện không như ý, tính tình đại tiểu thư phát tác, bị Triệu cục trưởng kéo về cũng không thêm để ý gì khác, bật khóc thật to.

Về mặt Triệu Yến Lâm phi thường khó coi. Về mặt của Triệu cục trưởng cũng không tốt hơn bao nhiêu, ông đi tới mấy bước, thấp giọng nói nhỏ bên tai anh trai: “Chuyện này cũng không nhỏ, anh cần nhắc một chút. Làm gì cũng đừng kinh động đến cả nhà là được.”

Quan hệ giữa Triệu gia và Giang gia không chỉ là quan hệ giữa hai nhà, mà còn ảnh hưởng đến trạng thái cân bằng của ngũ đại gia tộc, thậm chí còn liên quan đến cả giới chính trị cùng thương nhân rắc rối phức tạp. Triệu Yến Lâm chỉ cần đi lầm một bước, ảnh hưởng đến tiền đồ cùng sự phát triển của Triệu gia trong tương lai chắc chắn sẽ không ít.

Triệu Yến Lâm không đợi em trai quay về chỗ cũ, nói một câu: “Chuyện hôm nay lão nhân ở nhà đều biết.”

Không để ý đến bộ dáng kinh ngạc của Triệu cục trưởng, Triệu Yến Lâm xoay người nhìn mấy người Triển gia cùng khách nhân xung quanh, tay siết chặt tay Giang Tuyết Tử, cười cười: “Vừa vặn hôm nay tất cả mọi người ở đây, tôi muốn tuyên bố một chuyện, mong mọi người có thể làm chứng cho ta.”

Tất cả mọi người đồng loạt im lặng, chỉ nghe thấy thanh âm nghẹn ngào nhỏ của Triệu Thanh. Triệu Yến Lâm dừng lại một chút, thanh âm rõ ràng to lớn, ngữ điệu nghiêm túc ngưng trọng, phá lệ kiên quyết: “Tuyết Tử từ hôm nay sẽ khôi phục họ Triệu, lão nhân hai nhà đều đồng ý, hai ngày nữa tôi sẽ cho người đi đồn cảnh sát, đổi lại hộ khẩu một chút.”

“Về sau, cũng chỉ có Triệu Tuyết Tử, cũng là con gái duy nhất của Triệu Yến Lâm. Nếu tôi chết, động sản bất động sản dưới tên tôi cũng giao cho con gái tôi thừa kế.”

Nhìn một vòng, ánh mắt ông dừng trên người Triển Kính, nói tiếp: “Triển Kính, chuyện này đều do tôi làm chủ, Tuyết Tử một chút cũng không biết, hai đứa cũng không cần phải khúc mắc gì với nhau đâu. Bất quá tối nay Tuyết Tử sẽ cùng tôi về Triệu gia một chuyến. Hai ngày nữa có rảnh rồi thì ghé qua cùng ăn một bữa cơm.”

Cả người Giang Tuyết Tử bối rối vô cùng, vừa ngẩng mặt lên liền đối diện với tầm mắt rét lạnh như băng tuyết của Triển Kính. Cả người cô run lên, hé miệng muốn giải thích, đầu óc lại mông lung mơ hồ không biết phải bắt đầu từ đâu. Mấy ngày nay dày vò cùng áp lực, tối qua còn có một nụ hôn qua loa để che lấp cùng nói dối, còn có mấy lời Tống Phong Thành cảnh cáo, còn có Giang Tử Diêu ngoài ý muốn xuất hiện, còn có nhánh trầm gãy đôi...

Triển Kính lặng lẽ nhìn cô một lát, không đợi cô có bất kỳ phản ứng nào, cũng không đáp lời Triệu Yến Lâm, xoay người rời đi.

Cùng lúc đó, Tống Phong Thành đang ăn đến vui vẻ, quay đầu nhìn Giang Tử Diêu thần sắc khó phân biệt, than: “Ăn cũng mất ngon!”

50. Chương 50: Có Chút Êm Xuôi

Triệu Yến Lâm nói xong liền bình tĩnh đón nhận phản ứng của mọi người xung quanh. Đa số là sợ hãi cùng kinh ngạc, bao gồm Giang Tử Diêu cùng Tống Phong Thành cùng mấy người của ngũ đại gia tộc; một số ít là vui vẻ, tỷ như Kiều Tiểu Kiều cùng Triển Lục; còn có Triệu Thanh vừa giận vừa vội đến hốt hoảng; mấy người còn lại phản ứng cũng không rõ rệt lắm. Muốn nói khôi phục lại bình thường nhanh nhất có thể kể đến Triển Phong cùng Kiều Tiểu Kiều. Triển mẫu sưng sốt nửa ngày mới lẩm bẩm câu: “Đây ý là...”

Kiều Tiểu Kiều cong khoé môi, cười phá lệ quyến rũ: “Mẹ, đây ý là nhà chúng ta rất nhanh sẽ có đại hỷ sự đó!”

Triển mẫu cực kì yêu thương đứa con dâu này của mình, nghe Kiều Tiểu Kiều nói xong liền tròn mắt “À?” một tiếng. Triển mẫu tuy không phải tuyệt sắc khó tìm nhưng khí chất toàn thân từ trước tới nay là cao quý tao nhã, người đã sắp 50 đứng cạnh đứa con dâu nhỏ, một chút cũng không giống như phụ nữ sắp thành bà nội nhưng hiện tại phản ứng lại có chút chậm chạp, lộ ra chút thất thố chưa từng thấy. Kiều Tiểu Kiều bật cười, ôm lấy cánh tay: “Mẹ lúc trước lo lắng chuyện của A Kính cùng Tuyết Tử không phải vì thân phận của em ấy sao?”

“Hiện tại Tuyết Tử lại lần nữa nhận Triệu tiên sinh làm ba ba, không quan tâm nguyên nhân sâu xa vì cái gì nhưng rõ ràng chuyện này chặn được không ít miệng lưỡi ác độc rồi!” Thật!” Kiều Tiểu Kiều nói đến đây, như có như không chớp mắt, hướng Triệu Thanh cùng Tống Phong Thành kia tặng một ánh nhìn sắc như dao. Sau đó cô lại quay về phía Triển mẫu nói tiếp: “Hơn nữa con nghe Triển Phong nói, mẹ là trông thấy Tuyết Tử lớn lên, hiện tại xinh đẹp như vậy không phải tốt hơn gấp trăm lần các cô gái khác sao? Không chỉ dung mạo, khí chất của em ấy tao nhã, chưa kể tay nghề còn khéo léo, kiên nhẫn dụng tâm làm ra những món đồ nhỏ nhỏ xinh đẹp, lại còn biết trước biết sau, hiểu kính trọng bố. Không cần nói tới đồng tâm kết, thời buổi bây giờ tìm được mấy cô gái biết may vá? Mẹ nhìn con cũng biết, đơm một cái nút còn làm thùng áo được!”

Triển Phong buồn bực tăng hăng một cái, cổ nén ý cười. Kiều Tiểu Kiều cũng không quản mình đang mang thai, chẳng thèm quay đầu lại, chỉ hung hăng thụi cùi chỏ vào bụng anh, sau đó lại nói thêm: “Hơn nữa A Kính cũng trưởng thành rồi, chẳng phải năm trước mẹ còn muốn Triển Phong giúp em ấy tìm đối tượng sao? Con phải than thở một chút, nhân giới của A Kính nhà chúng ta cũng thật cao, mấy cô gái bình thường cũng không thèm để mắt đến.”

Triển mẫu nghe được câu này liền chậm rãi gật gật đầu, quả thật để cho Triển Kính có thể chú ý tới cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

Kiều Tiểu Kiều nhân cơ hội nhìn qua Triển Kính cùng Giang Tuyết Tử ở xa xa, đáy lòng thầm niệm: “Muội muội à làm thế nào thì làm nhớ chừng cho chị ít mất mũi. Hôm nay chị ôm bụng lớn như vậy nhiều lời giúp em đến thế rồi, nếu em vẫn không bắt được Triển Kính vào lưới thì đợi xem chị giải quyết em thế nào nhé nha đầu ngốc!”

Trong lòng nghĩ như thế, trên mặt lại nhõng nhẽo: “Hơn nữa, mẹ xem đi, tính tình của Triển Kính như thế, vừa thẳng thắn vừa cứng rắn, lại còn lạnh lùng khó chịu, khi như bão cát lúc lại như tảng băng, các cô gái bình thường sao có thể chịu được đây?”

Lời này có chút khó nghe, nhưng sự thật vẫn phải nói, chủ yếu là còn phải thuyết phục được người đây. Triển mẫu cư nhiên cũng không tức giận, chỉ là có chút bất đắc dĩ nhìn con dâu: “Vậy con thấy Tuyết Tử có thể chịu đựng được sao?”

Đáy mắt Kiều Tiểu Kiều vui vẻ, bày ra bộ dáng chắc chắn: “Đương nhiên ạ! Mẹ, mấu chốt là ở đây. Triển Kính đối với những người khác có bao nhiêu cứng rắn, vừa gặp Tuyết Tử liền như trở thành một người khác.”

“Tuyết Tử vừa đẹp lại ôn nhu, Triển Kính lại thích em ấy, làm sao có thể nặng lời với em ấy được! Chỉ bằng cái này, tính tình Triển Kính nhà ta đã đổi khác rồi.”

Lời này nói ra thật sự rất có lý. Triển mẫu khi cùng Triển Thụ Đào nói chuyện cưới gả, tuy nói là hai nhà ước hẹn chỉ cha mẹ nói mấy lời là được nhưng năm đó cũng đã bắt kịp thời đại mới, suy nghĩ cùng hành động đã tân tiến hơn rất nhiều, Triển Thụ Đào cũng mất một phen khí lực rất lớn mới có thể đưa người về nhà. Nam nhân cưới người mình theo đuổi với cưới người được sắp đặt sẵn chính là một loại khác biệt rất lớn.

Tuy rằng Kiều Tiểu Kiều vì Giang Tuyết Tử nói không ít lời như thế ba hoa chích choè nhưng Triển mẫu cũng không hồ đồ, biết rõ con dâu này muốn giúp Giang Tuyết Tử nhưng cũng hiểu rõ mấy lời đứa nhỏ nói ra đều là những điểm mấu chốt. Không nói đến Triển Phong, Kiều Tiểu Kiều cũng chẳng mấy khi gặp được Giang Tuyết Tử, đặc biệt là một tháng gần đây thế mà cô còn chưa vào cửa nhưng đã có quan hệ thật tốt với hai vợ chồng Triển Phong rồi.

Nếu Triệu Yến Lâm thật sự nhận lại đứa con này, không chỉ giải quyết thân phận của Giang Tuyết Tử,

không chậm trễ thanh danh cùng tiền đồ của Triễn Kính mà còn thắt chặt quan hệ của Triệu gia cùng Triễn gia, tương lai chắc chắn cực kì có lợi. Lại thêm phân tích của Kiều Tiểu Kiều, nhìn đi nhìn lại, Tuyết Tử thật sự là một đối tượng tốt...

Tâm Triễn mầu dần dần bình tĩnh lại, chỉ còn một người mãi không chấp nhận được! Triệu Thanh khóc đến mệt, chẳng còn hơi sức mà khóc thành tiếng, bất quá nhớ lại thái độ của Triệu Yến Lâm đối với mình, còn có chuyện cô mất mặt mũi trước Triễn Kính cũng một đám người, cô liền cảm thấy uỷ khuất đến đòi mạng. Triệu Thanh đem cả sự kiện đó lẫn đi lẫn lại trong lòng, hít mũi nói: “Ngũ thúc, con vừa rồi...”

Triệu cục trưởng còn bận cân nhắc mấy câu anh trai vừa nói, nhất thời cũng không chú ý đến Triệu Thanh. Hơn nữa tính tình ông lại mạnh mẽ cứng rắn, không giống như Triệu Yến Lâm hiểu rõ tâm tư các cô gái nhỏ, cho nên phát phát tay: “Không sao, tứ thúc chỉ có chút giận, cũng không thật sự để bụng chuyện con làm.”

Triệu Thanh tức giận đến nghẹn, bàn tay nắm chặt tà sườn xám lôi kéo đến muốn rách ra: “Ngũ thúc! Ý con không phải vậy!”

Triệu cục trưởng cau mày, ý gì thì nói thẳng ra!

Triệu Thanh tính toán một chút, chuyện này không cần đến ông nội, chỉ cần ngũ thúc của cô bạo phát tính tình liền có thể ngăn Triệu Yến Lâm thật sự nhận lại đứa con gái kia. Móng tay dài bén nhọn của cô vô tình cào phải da thịt nơi vòng eo lộ ra dưới tà sườn xám, mặc kệ đau đớn, Triệu Thanh vội nói: “Ngũ thúc, người còn không hiểu tính tình của tứ thúc sao? Tâm tính thật tốt, còn hay nhớ chuyện xưa tích cũ, vừa trở về không bao lâu đã bị Giang Tuyết Tử kia làm mê muội. Chuyện năm đó lớn đến độ ông nội suýt phải nhập viện, tứ thúc có thể nhất thời hồ đồ nhưng ngũ thúc cũng không thể để cho thúc ấy tùy ý làm xằng làm bậy được!”

“Nếu việc hôm nay truyền ra ngoài, tứ thúc thật sự nhận tiểu tạp chủng kia làm con gái thì mặt mũi Triệu gia chúng ta phải để vào đâu đây? Mười năm trước đã điên đảo một phen, lần này không thể để cho mẹ con kia hại đến nhà chúng ta lần nữa!”

Triệu Thanh dám nói lời này thật ra là vì có chút coi thường ngũ thúc của cô. Cô cho rằng Triệu Yến Kỳ là một người hữu dũng vô mưu, tuy tuổi đã lớn nhưng có thể tùy ý cô tính toán lừa gạt. Bất quá cô gái này lại quên mất một điều, nếu người đàn ông này thật sự chỉ là một người hữu dũng vô mưu thì làm sao có thể vững vàng ngồi trên chiếc ghế cục trưởng cục công an thành phố B lâu như vậy.

Triệu Yến Kỳ nguyên bản cũng không quá để ý, chỉ đơn giản phản ứng chiếu lệ cho qua, nào ngờ đứa cháu gái của ông cứ vậy tuôn hết mấy lời trong lòng. Nghe được mấy chữ “tiểu tạp chủng” kia, quai hàm ông liền bạnh ra, chờ Triệu Thanh nói xong, lại trông thấy ánh mắt dò xét của cô, Triệu Yến Kỳ không cần nghĩ cũng biết. Trong lòng cười lạnh một tiếng, lại cũng không muốn cùng nha đầu kia tranh luận, chỉ bình thản nói một câu: “Vừa rồi tứ thúc nói gì với con, con quên hết rồi sao?”

Triệu Thanh sững sờ, cẩn thận đánh giá biểu tình trên mặt đối phương, rốt cục cũng phát hiện ra mình không thể đoán được tâm tư của ông. Lại nghe Triệu Yến Kỳ nói mấy lời vừa rồi, đáy lòng cô trầm xuống, còn chưa kịp phản ứng đã nghe nói thêm: “Ngoan ngoan nghe lời tứ thúc của con, chắc chắn sẽ không thiệt.”

Tứ thúc của cô vừa nói gì?

Triệu Thanh đầu óc rối bời, hồi tưởng nửa ngày mới nhớ lại, trong lòng không khỏi run lên, ngay sau đó là một trận phần hận cùng không cam lòng. Mọi người làm sao vậy? Mọi chuyện cứ dính đến nữ nhân họ Giang liền không bình thường. Nhớ tới vừa rồi tứ thúc nghiêm mặt nói với cô, nhớ tới lúc mình uỷ khuất cùng bất lực nhất, người đàn ông cô tâm tâm niệm niệm cũng chỉ thủy chung đứng một bên lạnh lùng, ánh mắt cũng không nhìn đến cô.

Cảm xúc dưới lớp mặt nạ bình tĩnh của anh đa dạng như vậy, hỉ nộ ái ố như vậy, mặc kệ là cao hứng, tức giận, hay ôn nhu như nước, nhiệt tình như lửa, cho tới bây giờ đều keo kiệt không để lộ ra trước mặt cô. Hoặc có lẽ là, ngoại trừ đối với cô gái Giang Tuyết Tử, ai ai anh cũng chỉ dùng một sắc mặt duy nhất để đối đãi. Trong lòng Triệu Thanh vừa nóng vừa lạnh, càng cố bình tĩnh lại càng dây dưa càng rối rắm.

Cúi đầu nhìn mình đang mặc một thân mình điểm xinh đẹp, kỳ thật chính cô lại vô cùng chán ghét loại y

phục bó sát, một chút cũng không muốn dùng móng tay giả lòe loẹt thế này. Bất quá cô nghe nói mẹ của Triển Kính thích nhất loại vẻ ngoài như thế, thích trân châu cùng ngọc khí, thích nữ nhân tư tư văn văn lại tao nhã hào phóng. Cô làm nhiều như vậy, thậm chí biến mình thành người khác, mặc một bộ sườn xám ôm chặt, nghĩ một đằng nói một nẻo... Ánh mắt quở trách kia của ngũ thúc... Không cần người khác nói, chính cô cũng chán ghét bộ dáng này của mình.

Khách nhân trong sảnh nhỏ giọng xì xào bàn tán. Mọi người ăn uống, cười đùa trò chuyện nhưng ánh mắt giống như lơ đãng, hướng về phía cửa sau. Triệu Yến Lâm nói xong chuyện lại cùng các văn bồi Triển gia trò chuyện thừa dịp bọn họ không để tâm liền cố ý hướng về phía Triển Lục đang thủy chung mỉm cười mà dùng khẩu hình làm ra hai chữ “cám ơn”. Triển Lục khẽ lắc đầu, môi mấp máy: “Là chuyện nên làm thôi ạ.”

Sau đó, Triệu Yến Lâm lại cùng Triển Phong đứng chung một chỗ, bàn bạc tìm ra một chỗ thích hợp nhất để đặt tiểu cảnh. Kiều Tiểu Kiều cùng Triển mẫu đã quay lại phòng nghỉ trên lầu, đợi thời gian thích hợp sẽ cùng Triển Phong Triển Kính trở về nhà, cả nhà sẽ cùng nhau ăn mỳ trường thọ.

Mà từ đầu tới cuối giằng co khiến mọi người chú ý nhưng cũng không rảnh rỗi quan tâm tới ánh mắt người xung quanh là Triển Kính cùng Giang Tuyết Tử ở gần cửa sau.

Triển Kính sải từng bước dài đi trước, Giang Tuyết Tử lại mang giày cao gót, trong lòng cũng hoảng, thiếu chút nữa trượt chân mấy lần. Triển Kính sao có thể không nghe thấy động tĩnh sau lưng, cước bộ cũng không chậm lại, đến thềm cửa sau mới dừng lại. Nơi này ánh sáng chiếu rọi cũng chỉ mờ ảo, lại có hai bồn hoa cao lớn chắn lại, mặc dù người trong sảnh tò mò muốn theo dõi, tầm mắt cũng đều đã bị ngăn chặn.

Giang Tuyết Tử rốt cục cũng đuổi kịp người, thấy anh cứ thủy chung không xoay người, chỉ để lại cho cô một bóng lưng cao lớn, muốn nhìn tới biểu tình trên mặt anh cũng không thể. Không đợi anh lên tiếng, bất chấp trong lòng rối loạn thành đoàn, tim đập run rẩy, Giang Tuyết Tử vội vàng đi tới muốn kéo tay anh.

Ai ngờ Triển Kính lúc này động chân khí, ngón tay siết chặt thành quyền, lách người tránh đi.

Giang Tuyết Tử không phản ứng kịp, muốn vươn tay tháo gỡ nắm tay gồng cứng đến nỗi gân xanh kia, ai ngờ đại thiếu gia lần này không chút do dự vùng tay, khí lực không hề nhỏ. Giang Tuyết Tử cũng không phòng bị, cả người trực tiếp bị anh đẩy ra xa mấy bước, phải tựa vào bồn hoa mới có thể miễn cưỡng đứng vững, mắt cá chân trái thật sự không chống đỡ được nữa mà trật ra, truyền đến một trận đau đớn khổ sở.

Giang Tuyết Tử từ trước tới giờ chưa từng thấy dáng vẻ anh tức giận, trông thấy anh vẫn tiếp tục quay lưng về phía mình, sống lưng đứng thẳng như vách đá, cả người tản ra hơi thở lạnh lùng khó gần. Cổ tay vừa bị anh hất ra ầm ầm đau, còn có mắt cá chân bị trật, từng đợt từng đợt từng đợt khổ sở truyền đến trái tim cô.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-dam>